

ROBERT CHARROUX

CARTEA LUMILOR UITATE

ROBERT CHARROUX

CARTEA LUMILOR UITATE

EDITURA ELIT—COMENTATOR BUCUREȘTI

1993

„Cel care construiește, seamănă,
plantează, lansează idei, este locuit de
Dumnezeu.

Cel care distruge, taie, critică
este în puterea diavolului”.

P R E F A Ț A

PIRAMIDA DIN FRANȚA

‘ Există o piramidă, mare ca o catedrală, la Plouëzoch,
în Finistère.

În Peru, pe stînca iradiantă Ylo, la nord de Arequipa,
o inscripție indescifrabilă arată drumul spre intrarea care
duce, spun tradițiile, la „Vechile lumi pierdute”.

În sertao brazilian, s-au găsit lampadare minerale
coloane și sfere care lumineau din timpuri imemorabile.
Acum 100.000 de ani, Strămoșii noștri Superiori practi-
cau cu succes grefa inimii. Dovezile se găsesc la Univer-
sitatea din Leningrad. Savanții sovietici tocmai au des-
coperit a doua jumătate a secretului Pletrei filozofale și
fac apa-mamă a nemuririi. Toate acestea și încă zece,
douăzeci de alte revelații de acest fel, constituie ma-
teria insolită și misterioasă a acestei cărți. Pe scurt,
această carte, în paginile consacrate continentelor
uite, arheologiei, bizarului, Misteriosului Necunoscut,
are puține șanse de a vă dezamăgi.

MISTERUL LUI ISUS

Apoi, există problema lui Isus, directă, desfundată,
scoasă la aer, examinată sub aspectele cele mai eretice
în aburii cei mai sulfuroși.

Expusă, în fine probabilitatea sa cea mai convingă-
toare, cea care este cunoscută de 5000 până la 10.000 de
oameni care știu, dar nu pot vorbi. Un subiect dur, dar
nici vorba de un sacrilegiu.

Desigur, Isus din Evangheliile nu va fi menajat; dar adevărul, autenticul Isus, Stăpânul Dreptății, esenian, sever și incoruptibil, va ieși viu din aventură. Prevăzând unele reacții, ținem să asigurăm cititorul de buna noastră credință.

Ca istoric, ca exeget am studiat pseudo-Scripturile Sfinte, altele, pe care, desigur, nu le cunoașteți și, în urmă, Manuscrisele de la Marea Moartă; nu ca creștin, ateu sau om cu păreri preconcepute, mercenar al vreunui complot,

De altfel, ceea ce exprim nu este decât ipoteza cea mai acceptabilă. Nu este exclus ca ea să fie falsă ori sensibil depărtată de realitate.

În orice caz, suntem obligați să prezentăm lucrurile sub acest unghi de vedere, pentru a nu depăși limitele scurtelor libertăți permise.

SUNT UN ERETIC

Sunt deja interzis la televiziune, radio și în toată presa mare! Apropierea de adevăr se face prin tatonări, cu erori succesive și descoperiri pozitive. În labirintul prin care rătăcește, cercetătorul nu ajunge niciodată în centru.

Mea culpa, mea culpa, am comis numeroase greșeli: Candelabrul din Anzi nu este tăiat în piatră, ci săpat în nisip; pietrele rotunde din Guatemala nu sunt vestigiile unei civilizații vechi, ele sunt de origine vulcanică...

Am fost înșelat de false aserțiuni, dar, chiar aici, rectificăm cu umilință. Greșeala cea mai gravă ce ni se poate imputa: cei ce învață în licee, în universități, contestă prea des o parte a învățământului clasic, recomandându-și cărțile mele.

Sunt sincer dezamăgit și rog pe tinerii mei prieteni să înțeleagă că, dacă unele din tezele noastre în preistorie, de exemplu, oferă cele mai probante garanții, ele nu sunt în general decât niște exerciții, jocuri intelectuale de ameliorări, apte de a stârni neuronii și poate de a primi într-o zi o confirmare.

Dar această muncă, acest joc, presupune în prealabil cunoașterea unor expuneri clasice de chimie, fizică, biologie, de matematică.

Au fost fondate în Franța și în străinătate, în mod spontan, cluburi „Robert Charroux“.

Ele grupează studenți amatori, tineri amatori de paranormal și de cunoaștere nonconformistă.

Aceste cluburi primesc periodic subiecte de studiat, de contestat, de gândit, dar, în prealabil, prevenim pe amicii noștri că este vorba de ipoteze de lucru.

În nici un caz nu dorim să-i îndepărtăm de învățământul școlar. Dimpotrivă.

INIȚIERE ȘI ȘTIINȚĂ

În această carte, inițierea și Misteriosul Necunoscut sunt tratate mai în adâncime decât în lucrările precedente.

Noi încercăm, din ce în ce, să eliminăm superstiția, credințele oarbe și abuzive. Și aici, riscăm de a șoca pe unii cititori cucerii de formele confuze și ușoare, dar inițierea pe care o propunem nu este făcută pentru marele public, nici pentru a plăcea și nici pentru a oferi certitudini. Ci numai pentru a căuta cunoașterea.

„Cine caută adevărul și îl cere cu nerăbdare trebuie să-l ceară de la cel care știe. Nu importă ce impostor va face asta.“

Tot ce va spune va fi dulce ca nalba, liniștitor ca balsamul, gol ca creierul său.

Istoria civilizațiilor a fost la urma urmei, ilustrată de o lungă luptă între cele două rase umane : cea a opresorilor și cea a oprimaților, cea a Răilor, mereu victorioși, și cea a celor Buni, mereu sugrumați. Inițiatul aparține poate unei a treia rase.

Dar nu este decât o supoziție : adevărul trebuie să fie căutat, dar se face de rușine cel care îl găsește.

FANTASTIC

CAPITOLUL I

CANDELABRUL DIN ANZI ȘI MISTERUL DE LA NAZCA

Când oamenii descoperă pe planeta lor obiecte insolite, desene sau scrieri pe care nu le pot data și nici descifra, sunt invariabil tentați de a le atașa uneori chiar, civilizațiilor extraterestre.

Mal mult, aceste mistere sunt mereu considerate ca având un caracter de mesaj.

Pe colinele numite Gog și Magog, lângă Cambridge (Anglia), se pot vedea, din avion, desene imense care scapă observației terestre.

Sub același unghi de vedere, se află, în comitetul Somerset, harta cerului emisferei noastre, reprodusă de părțile uscate și de canalele ce mărginesc un eleșteu lung de mai mulți kilometri.¹

MARELE OM DIN WILMINGTON

Această siluetă de om este formată de un imens șanț ce se poate vedea din avion, lângă South Downs, în Eastbourne, Anglia.

Locul este numit „Marele Om din Wilmington”; măsura 80 m înălțime. Nu se știe care civilizație, poate pre-celtică, a săpat șanțul (cum a fost pentru Candelabrul

¹ După Victor Kernbach „Tradiții Necunoscute”.

din Anzi și urmele de la Nazca) dar ne putem gândi că arhitecții din Wilmington erau strămoșii celor din Peru.

Turmele stricând canalele „Marelui Om“, arheologii au construit un mic zid care urmează traseul său, pentru a salva locul.

Aceste diferite simboluri sau scrieri par să fi fost traseate pentru a fi descifrate de un observator venind din cer, capabil de a se deplasa la bordul unui aparat, ori prin puterea eului său eteric dedublat.

URMELE MISTERIOASE

Peninsula Paracas, în Peru, este situată la 300 km sud de Lima.

Aici este trasat enigmaticul Candelabru din Anzi pe un mic munte violent în formă de semilună care este ultima convulsie a Cordilierilor din Anzi.

Solul este nisipos, având la suprafață o peliculă subțire de pietriș violet ce acoperă o pătură groasă de nisip fin ocru, compact, fără nici o urmă de impuritate.

Candelabruul sau „Tres Cruces“ cum este numit în regiune, este situat în fața lui Pisco, de cealaltă parte a imensului golf, cam la zece mile marine.

Pentru a merge pe drum de pământ, trebuie făcut un ocol mare de 30 de kilometri și peruvienii, având o fire prea puțin curioasă, credem că am fost primii în acest secol — amicul nostru Edmond Wertenschlag, Yvette Charroux și cu mine — care am străbătut nisipurile din Paracas

Am traversat golful și după un dificil acostaj — falezele sunt foarte abrupte — am pus piciorul la aproape un kilometru de Candelabru. Era la 26 aprilie 1969.

Nici un indiciu al trecerii vreunei ființe umane n-a putut fi găsit: din contra, am găsit urmele unei pume: găuri rotunde în linie dreaptă, căci fiara merge încrucișând labele.

— A trecut astă noapte, remarcă Yvette Charroux, căci amprente pareau foarte proaspete.

— Sau săptămâna trecută, răspunse Edmond Wertenschlag, care știa la ce să te aștepti de la fenomenele din Paracas...

Sau acum zece ani!

Căci asta este cauza miraculoasă care a permis Can-

delabrului să traverseze pericolele timpului și intemperii : dunele din Paracas conservă intacte, de-a lungul secolelor și mileniilor, urmele gravate în nisipul lor violet și ocru.

Un desen trasat cu vârful unei umbrele, dacă nu se produce nici o intervenție umană, se conservă până în anul 2000 !

Ducându-ne de la punctul nostru de abordaj la Candelabru, am mers de-a lungul Pacificului pe un mic platou de nisip semi-dur.

Dunele se ridicau la stânga noastră, cu o înclinație de 40° și cam la o înălțime de patru sute de metri.

Prima noastră descoperire a fost aceea a trei urme coborând din vârf până la marginea falezei. Semănau cu trei urme ale unei roți de camion al cărui pneu a lăsat o amprentă de 25 centimetri lățime, trasând ușor nisipul și formând un șanț abia de un centimetru.

Ca și când o roată, singură, a coborât panta ! Să înțeleagă cine poate.

MIRACOLUL NISIPULUI DE AUR

Pe măsură ce ne apropiam de Candelabru, nisipul devenea din ce în ce mai moale și am văzut picioarele goale ale lui Yvette infundându-se până la glezne, lăsând urme adânci în nisipul galben care se detașau ciudat pe suprafața violetă a locului.

Numai Incașii sau strămoșii lor, înaintea noastră, au trecut prin acest loc pentru a săpa misteriosul monument.

Am pus picioarele noastre în urmele lui Yvette, dintr-un obscur respect pentru virginitatea nisipului și mersul nostru avea un caracter emoționant pe care îl simțeam toți.

Candelabrul — dar este chiar un candelabru ? — se prezintă pe pantă în urme săpate, în general (nu totdeauna), mărginite cu pietre calcaroase, friabile și striate, în care se prelinge ceea ce credem a fi cristal de stâncă, semănând cu felul de a face foi de plăcintă.

Axul principal ar putea fi, urma lăsată de o sanie uriașă sau de o balenieră ce a fost lansată de sus în jos. Acest uluc central măsoară cam 4,50 m lățime, 0,60 m adâncime și cam 500 m lungime.

Brățele Candelabrului și motivele, ce par a fi niște personaje sau animale, au lățimea și adâncimea mai mici.

Pietrele care mărginesc canelurile sunt pe jumătate înfundate în nisip. Ele nu par a fi cimentate și mai curând par să acopere urma în loc să o delimiteze.

Panta este uneori atât de dreaptă încât Yvette, în mai multe rânduri, a trebuit să meargă în patru labe ca s-o urce; chiar și așa era dificil, căci vântul suflă foarte tare după-amiaza în regiunea Pisco.

Vânturile din Paracas sunt celebre în Peru, la fel ca tramontanul în zona Mediteranei!

Aceste detalii au o mare importanță ce se poate rezuma astfel: în ciuda vântului și a pantei, nici un grăunte de nisip nu plutea în jurul nostru!

Ca și cum forțele de dispersie erau învinse de densitatea nisipului!

Vor trebui, desigur, lungi săptămâni, luni și poate mai mult, pentru ca să se șteargă urmele trecerii noastre.

Este incredibil, de neconceput, dar este un adevăr: în duna mobilă din Paracas, urmele care, peste tot de altfel, s-ar fi șters într-o oră, persistă timp de secole și, fără îndoială, pot rezista milenii.

CANDELABRUL DIN ANZI

Candelabrul din Anzi există probabil din epoca Incasilor, sau poate din aceea a Aymarașilor.

Bineînțeles, creștinii au anexat acest sol de monument botezându-l „Cele Trei Cruci”; autohtonii îl spun mai simplu: Tridentul.

El se prezintă ca un sfeșnic cu trei brațe, cu un puternic ax central stând pe un picior de formă dreptunghiulară. În mijlocul acestui picior, se vede o excavație în nisip, dar pe care o prezumăm a fi posterioară urmelor.

Vârful ramurei centrale este terminat printr-un fel de totem cu, se pare, cap și două brațe ridicate. Câțiva metri mai jos, de fiecare parte a axei, cresc două tije terminate în volute.

¹⁾ Este stabilit că, de la o anumită finețe, nisipul rezistă vântului și că pulberile cele mai impalpabile nu se mișcă, chiar la cel mai tare uragan.

Pe la mijlocul candelabrului, alte două ramuri cam de o sută de metri, pleacă din axă și urcă în unghi drept, dar mai puțin înalt decât totemul central, aducând cu forma unei șopârle sau salamandre.

Două brațe puternice — în realitate două șanțuri — par să mențină cele două ramuri.

S-a spus că ar fi vorba de arborele vieții; în cartea sa „Codul liber al piraților”, Eduardo García Montero scrie: „Este un semnal lăsat de pirați pentru a marca proximitatea ascunzătorilor lor de comori.”

Pentru alții, „Cele Trei Cruci” ar fi desenate pe la 1835 de către un preot, părintele Guatemala, „între vârful Pejerez și insula San Gallán, pentru ca pescarii din golful Pisco să poată să le contemple în acest loc bântuit de vânturi furioase.”

Incontestabil este vorba de o minciună ploasă, **Candelabrul** fiind văzut și descris cu mai mult de un secol înainte.

În realitate, nici epoca și nici constructorii nu pot fi determinați cu certitudine. Păstrarea miraculoasă a șanțurilor de pământ n-a făcut niciodată obiect de studiu din partea arheologilor peruvieni; cât despre ceilalți din alte țări, ei ignoră total existența **Candelabrului**.

Singura observație pe care îndrăznim s-o formulăm la acest subiect este că, în afara fenomenului de rezistență naturală pe care o oferă nisipul fin forțelor de dispersie, collina cu desene, prin orientarea și înclinarea sa, este la adăpost de vânturile dominante din Paracas a căror direcție obișnuită este în sens vest-est.

Care este semnificația acestui mare desen, pe care, în absența unei mai bune definiții, sântem obișnuiți să-l numim „**Candelabrul din Anzi**”?

Nol am reperat personal un alt „candelabru”, mai mare, mai frumos în pampa de la Nazca, semănând mai curând a cutie cu moaște.

Incontestabil, urmele de la Nazca sunt în strânsă legătură cu **Candelabrul din Anzi** și explicarea acestuia din urmă ar furniza datele esențiale pentru a rezolva enigma celui de al doilea.

Un punct pare cucerit: regiunea Paracas (golful Pisco)

este bogată în vestigii arheologice cărora le-a dat numele său. Ceramica de Paracas este celebră în Peru.

Dar tot în Paracas, în grote, s-a găsit o mare cantitate de mumii încăse. Se poate avansa ipoteza că această regiune era prin excelență un loc sfânt, un loc de cult, ceea ce Celții numeau un **Ker Lan**, adică orașul locului sfânt.

Pe coasta interioară a peninsulei, pe care o cunoaștem bine și pe coasta dând spre larg (pe care n-am parcurs-o), nu se văd decât faleze abrupte găurite de caverne adânci, care sunt fie guri de subterane spre Pacific, fie labirinturi cu coloane tăiate, unde valurile se zbat și se multiplică într-un joc de culori mișcătoare.

În aceste grote au fost descoperite celebrele „mumii de Paracas”; în aceste grote, ne putem imagina (și este probabil adevărat), că pirații și corsarii timpului, „plata flota”, ascundeau prada și comorile lor. Pirații ar fi desenați acest candelabru sau acest trident pentru a recunoaște ușor locul ascunzătorii lor ?

Candelabru este anterior secolului șaisprezece, el nu este vizibil decât de pe pământ sau din golf, deci invizibil din largul mării unde, în principiu, pluteau vasele cu pavilion negru.

Mai mult, peninsula Paracas este ușor de recunoscut, fiind singura de pe tot litoralul peruvian și desenul în formă de trident cu salamandra par să se raporteze mai mult la stilul Incașilor decât la cel al corsarilor !

SEMNUL TABU-ULUI

La fel cum face toată lumea în Peru, și amicul nostru Kerlam crede că trebuie dat candelabrului valoarea unui semn.

Nu suntem în mod cert departe de adevăr pretinzând că peninsula Paracas este plasată sub semnul unui tabu.

În josul muntelui : morminte, mumii, comori poate, sigur de aur.

În sus : candelabru ce veghează care e tabu. Interzis de a viola acest loc !

Iată o explicație satisfăcătoare dacă s-ar putea aplica și la pampa din Nazca.

Misterioasele urme care se întind pe o arie imensă, une-

le llini măsurând mai mult de 60 km lungime, treburau, în această ipoteză, să semnaleze și să acopere o imensă necropolă ascunzând mii și mii de mumii, toate prevăzute cu măștile lor de moarte în aur, pentru lumea cealaltă.

Intregul aur din Peru... cea mai fantastică comoară de pe glob !

În acest caz, urmele geometrice, desenele de personaje, de flori, de animale : șerpi, condori, păianjeni și obiecte demonstrează că relicvariul de la Nazca ar putea constitui fle niște epitafe devenite de neînțeles, fie frontiere pentru triburi, rase, popoare sau generații.

Poate că în nisipurile de aur din pampa de la Nazca și Paracas doarme miraculoasa comoară a Incașilor pe care n-au găsit-o Pizaro și Almagro.

Această comoară, despre care vorbește istoria și legenda, a fost ascunsă, asigură cronicarii Cieza de Leon și Garcilaso de la Vega, de Orejones înaintea sosirii Spaniolilor, îndată ce Incașii au înțeles că cuceritorii nu voiau decât bogățiile lor.

Ascunsă unde ? Istoria nu o spune !

S-a crezut până în prezent că ascunzătorile erau situate pe înălțimile dintre Cuzco și Machu Pichu, unde am văzut câteva morminte incase ignorate de preistorici, dar ar fi de dorit ca până la urmă investigațiile să se facă în zona Relicvariului de la Nazca care se înscrie în pampa ca o bijuterie însoțită în mijlocul unui adevărat labirint format din liniile paralele sau încrucișate.

Totuși, nu există decât o mică speranță de a identifica Nazca cu o necropolă, căci urmele sunt tăiate de o lungă cale modernă : șoseaua Panamericană, a cărei construcție, după cât știu, n-a dat loc la descoperiri edificatoare.

PAMPA DE LA NAZCA

Pe paralela 15 și între gradele 73 și 75 longitudine vestică, se întind platouri deșertice de altitudine medie, tăiate de văi

În acest deșert impropriu numit pampa, un observator aerian poate detecta misterioasele desene de la Nazca care se înscriu pe mii și mii de hectare.

Pentru cine ar vrea să le examineze de aproape, le recomandăm să meargă mai întâi la Lima, apoi să călăto-

rească cu un avion-taxi, fie la Paracas, în apropiere de Candelabru, fie la Nazca, de unde este mult de mer- pentru a parcurge pampa deșertică.

Autostrada Panamericană Pisco—Ica—Nazca (Lima—Valparaíso), trece exact prin mijlocul desenelor și mă- ales chiar la marginea celebrului păianjen.

Examenul aprofundat necesită o călătorie în taxi, de exemplu de la Nazca la Río Grande sau de la Nazca la Palpa.

Dar pistas, cum se numesc în Peru urmele și supra- fețele de nisip curat, există peste tot, de la Paracas la Chile : cel mai bun mijloc de a le observa este de a brăzda neîncetat regiunea cu avionul ; atunci ești sigur că desco- peri și localizezi zeci și fără îndoială sute de desene încă ne- cunoscute.

Precauție importantă, esențială : să faci aceste recu- noașteri dimineata, căci vânturile din Paracas se dezlăn- țule de obicei în fiecare după masă și fac periculoase pro- spectiile aeriene.¹

Avioanele-taxi se închiriază la Lima, dar este oare- care șansă de a le găsi și la Pisco al cărui aerodrom este militar.

MUNCA UNUI POPOR EXTERIOR PĂMÂNTULUI

Pe la ora 11, duminică 27 aprilie: micul nostru avion pilotat de un tânăr locotenent de la bază, a decolat de la Pisco în direcția sud-est.

Ghidul și amicul nostru Edmond Werteschag, ne în- soțea.

Locotenentul cunoștea perfect regiunea pe care o sur- vola aproape zilnic (ceea ce ne va salva viața, la întoar- cere).

El mă preveni că la douăzeci de kilometri de Pisco, vom vedea desene cărora puține persoane le bănuiau exis- tența. Aceste desene sunt poate cele mai fru-

¹) Duminică 27 aprilie, pilotul nostru, Luis Astengo Alvizur, celebru în Peru sub numele de „Săgeata de aur”, își sfârșimă avioneta „Cesna” la Molina, venind să ne caute la Pisco. În aceeași zi, la aceeași oră, președintele Republicii Bolivia, René Barrientos, sfârșimă elicopterul său la Cochabamba și 18 persoane și-au gă- sit moartea pe o linie regulată : Anzii, în aceeași zi, își cercau tributul. Chiar noi am scăpat ca prin miracol.

moase din pampa ; ele reprezintă, între altele, un condor cu aripile întinse și un om cu lama sa. Noi le-am filmat, dar nu le-am fotografiat, rezervând prostește peliculele noastre urmelor de la Nazca.

Cam la o oră de zbor de la baza noastră, am survolat o vale înverzită pe care o bănuiam a fi cea a lui Rio Grande.

Aici începe zona urmelor.

Valea se înscrie ca o șopârlă verde care taie ariditatea acestei regiuni a Perului unde domină „pampas“, care, în realitate, sunt deșerturi de nisip și pietre.

În adevăr, totul este pustiu, așa cum este și peninsula din Paracas cu Candelabrul său.

„Imensele piste de aterizare“ sunt cele care izbesc mai mult imaginația când se zboară peste Nazca. Pentru ce „piste de aterizare“ ? Nu știm să o spunem, dar este destinația care-ți vine imediat în minte când vezi marile dreptunghiuri sau trapeze lungi de mai multe sute de metri sau mai mulți kilometri și fasciculele triunghiulare, în formă de aripă, care, pe imensele întinderi, se desenează în pete clare pe fondul mai întunecat al solului.

Tot acest deșert este umplut de o scriere densă care nu menajează nici o zonă virgină.

De la un orizont la altul, linii, uneori paralele, mai adesea divergente dar totdeauna drepte, escaladează creste și măguri, coboară râpe, se încrucișează și se îmbină într-o abundență de suprafețe clare : dreptunghiuri, trapeze, triunghiuri.

Toate astea sunt tivite, dacă se poate spune, de o linie brută care însoțește contururile.

Ce semnifică aceste urme ? Mintea se chinuie să le găsească o semnificație ; în zadar ! Se revine mereu la o primă și irezistibilă impresie : piste de aterizare, ca aceea de la Orly sau de pe marile aeroporturi din New York, Londra sau Tokio.

Riguroase, geometrice, aceste **pistas** par să iasă din biroul de schițe al unui arhitect uriaș, aparținând unei civilizații științifice, exterioară Terrei.

Totul se prezintă ca și cum, prin jocul unui laser, sau printr-o proiecție fototrasoare, imensa pagină virgină, plată, nisipoasă de la Nazca a fost impresionată de la distanță !

Să fie vorba de un joc trebuind să ateste ideea umană a unui mesaj scris de Pământeni destinat unor cititori ex-

traterestri, balize sau un sistem de semnalizare lăsat de călători din spațiu? Conștiința noastră ezită și se recuză, dar inconștiința, din contra, suferă impresii contradictorii de unde tâșnesc unele date autoritare : „aerodroame“, „cosmodroame“, trasate cu laser.. mesajul unei civilizații stelare!

Nici un raționalist nu va putea admite că aceste impresii reflectă un adevăr de fapt, dar nici unul, dacă va merge la fața locului, nu va fi lipsit de imaginile pe care le sugerăm

Logic, trebuie să credem că aceste linii geometrice care seamănă cu desene de păsări, insecte, zei și obiecte supra-realiste, nu pot fi decât munca unui popor vechi — poate încaș — ce au locuit această regiune din Peru.

Nu mai puțin logic, nu putem să credem că un popor vechi, mai ales sud-american, să fi avut destule cunoștințe tehnice și științifice pentru a elabora această muncă colosală a cărei canava, nicidecum la scară umană, se apropie mai curând de o civilizație de titani.

Și cum să reproducți urmele? Cu ce recul în spațiu?

Sfânta noastră logică ne obligă să gândim că numai un ochi și un creier depărtat de Terra, au putut asigura o recititudine perfectă, ceea ce te face să spui că **arhitectul opera din elicopter, avion, sau de pe un alt tip de aparat aerian.**

Incoerență, contradicție, știință extraterestră.. Cum ești vezi clar în acest puzzle?

DESENELE SUNT POSTERIOARE LINIILOR

Desenele de la Nazca nu sunt pur geometrice : ele au multe alte figurări

Un păianjen, care ni s-a părut lung de vreo cincizeci de metri (estimație foarte aproximativă), mărginește **Panam** (calea panamericană) la vreo kilometru de vale.

În această zonă, se văd de asemenea, urme de desene misterioase, „ținte“ cu șapte cercuri sau cu spirale, o pasăre cu un cioc lung aripi și coadă larg desfășurate.

În altă parte în regiunea Palma (Pampa de Huáyuri), în râpele dintre Chetico și Lima, pe drumul Canta în râpele de la Puigulo, se află, în afară de obligatoriile „arii de aterizare“, păsări, zei aureolați, șerpi cu trei capete și flori cu șase petale..

Aceste desene au toate o precizie miraculoasă ; ele au fost stilizate de minți superior evolute și demonstrează o maturitate artistică analogă cu cea mai mare epocă pictură franceză : sfârșitul sec. XIX — începutul sec. XX.

Urmele geografice au suscitât ipoteze fascinante, dar enigma lor nu ne pare totuși rezolvată.

Un detaliu important apare la examen : **desenurile** sunt posterioare „**ariilor de aterizare**” care sunt fie șterse, fie încălecate de ele.

INCREDIBIL ȘI TOTUȘI ADEVĂRAT !

Ca și la Paracas, solul de la Nazca este din nisip, galben curat acoperit de o peliculă granitoasă mai închisă.

Urmele, din această cauză, ău un relief uimitor, lăsând să apară nisipul ocru care se detașează pe violetul sumbru al pământului gol.

Ca și la Paracas, liniile sunt cărări înguste sau șanțuri de mică adâncime, mărginite de un taluz de pietre și nisip formând un sul. Uneori taluzul nu există, nici sulul în consecință și urmele, ca și liniile paralele de lângă Candelabru, nu sunt decât amprente misterioase. Dar amprente de care ? Realizate cum ?

Și cum poate rezista oculul galben al nisipului pe **pistas**, pe dreptunghiuri și aripile triunghiulare, fără să fie în fine acoperit de pelicula granitoasă mov care este de regulă peste tot ? ¹

Ca și la Paracas, fenomenul se oferă ochilor noștri uimiți : este de necrezut și totuși adevărat !

Căci vânturile din Nazca, chiar furtunile, sunt la fel de violente ca la **Candelabru din Anzi**.

Așa a fost cazul, de exemplu, în acest 27 aprilie 1969, când micul nostru avion a trebuit să-și întrerupă zborul său de recunoaștere într-atât îl zgâlțăiau trombele, vârtejurile de aer.

¹ Profesorul Kosok crede că pietrele înegrite ale **pistas** au fost ridicate, ceea ce ar lăsa descoperit un sol de o culoare mai deschisă. Noi nu reținem această explicație ; nu pietrele sunt (foarte rare) cele ce fac deșertul întunecat, ci pelicula de pietriș mare, violet, acoperind oculul galben al nisipului.

Zdruncinați, smulși, răsturnați, am petrecut una sau două ore dramatice. Nazca și Pisco ne interziceau aterizarea pe aerodromurile lor, din cauza condițiilor atmosferice îngrozitoare.

Mai târziu, Yvette Charroux, care a rămas pe pista de zbor de la Pisco, ne spune că praful de pe sol, ridicat de vânt, împiedica orice vizibilitate mai mult de o sută de metri și pentru a nu fi răsturnată de rafale a trebuit să se lipească de zidul unui hangar !

Aceste constatări arată că dacă praful de pe aerodrom era ridicat și dus de vânt, din contra. În același moment, în ciuda unui vânt egal ca intensitate, nisipul ocre de la Nazca rămânea nemișcat și fără nici o tulburare observabilă.

La Nazca, vizibilitatea urmelor a fost totdeauna aproape perfectă.

CHEIA ESTE PE VENUS ?

Istoricii și arheologii nu s-au interesat deloc de urmele de la Nazca. Numai dl. Paul Kosoč, profesor la universitatea din New York, s-a aplecat asupra problemei, cu colaborarea D-rei Maria Reiche, astronom și matematician din Lima.

Studiul lor i-a condus la concluziile următoare :

1. Unele desene amintesc decorația ceramicii vechi din Nazca

2. Zona urmelor prezintă o organizare. Multe radiază plecând din centre plasate pe mături unde se văd încă ruinele unor mici construcții din piatră

3. Unele linii ar forma un adevărat calendar agrar, zodiacal și astronomic. Ele ar indica timpurile de semănat, ar da răsăritul și apusul constelațiilor și stelelor, ar urmări mersul unor astre. Este cea mai mare carte de astronomie din lume, a scris profesorul Kosok

4. Aceste desene ar fi niște simboluri totemice ale diferitelor triburi

*) Aceste ipoteze sunt lipsite de fundament. Nici Pizarro nici Incașii n-au vorbit de aceste urme, cu atât mai mult de Candelabru. Au leșit din modă, au rămas necunoscute, sau constituiau vestigiile unei religii sau ale unei civilizații ce le era străină și indiferentă ?

Din păcate, aceste explicații nu sunt deloc satisfăcătoare.

Urmele sunt incontestabil „organizate”. În acest sens, pentru că nu par să fi fost făcute la întâmplare. Ele au o anumită rigoare geometrică, dar în fapt nu se distinge nici o coerență, nici o legătură între ele. În mod excepțional, pistas pleacă dintr-un centru geometric unde în ceea ce ne privește, n-am distins nici un vestigiu de construcție.

Ar fi iluzoriu să se caute o rațiune astronomică, căci, pe mii și mil de linii mergând în toate sensurile posibile, este ușor să găsim direcțiile care ne plac a fi cercetate!

Și nici nu se pot vedea aici simboluri totemice, figurile de acest fel nefiind decât o minoritate neglijabilă.

Pistas și ariile par ulterioare potopului universal (acum 12 000 de ani), altfel ele ar fi fost șterse

Poate s-ar putea data cu anul 3000 î.d.Ch. când „au venit din cer marii Instructori” ale căror nume erau Orejona și Viracocha la preîncași!

Acești instructori, zeificați de popor, veneau din planeta Venus, după tradiții.

Soluția pentru Nazca și Candelabru se afla pe Venus, înainte ca ea să devină o cometă de foc, apoi din nou o planetă stabilizată de sistemul nostru solar?

Suntem destul de înclinați spre această ipoteză!

O MINTE EXTRATERESTRA

Este greu de crezut că populația împrăștiată, săracă și puțin evoluată din sudul Perului a conceput pagina de scris sau tabla astronomică de la Nazca

Schița, planul urmelor nu par să aparțină imaginației Pământenilor.

Autohtonii au asigurat poate realizarea tehnică a muncii, dar concepția pare să aparțină unui creier director, străin de planeta Terra

Pentru corespondentul și amicul nostru, Robert Carras, din St-Rambert d'Albon, urmele de la Nazca sugerează că Terra a putut fi marcată, pentru sau de călătorii veniți din cosmos.

Să fie semnătura Orejonei ? adaugă Robert Charroux¹
Este curios că dl. Kosok a neglijat să stabilească o legătură între ceea ce s-a petrecut odinioară pe Nazca și ceea ce se produce încă astăzi : pe numeroșii munți din Imperiul vechi al Incașilor, Peruvienții și Bolivienții din sec. XX înscriu slogane : „Viva el Peru“ sau „Viva X și Y“ folosind :

— Fie un fel de agave care nu dau rădăcini și pe care le așează pentru a forma litere, care apar atunci întinse pe un fond mai deschis ;

— Fie porțiuni, săpate în nisip, sau luminate, ridicând pietre, care sunt apoi dispuse pe bordura textului. Acesta din urmă apare atunci ca pistas.

CAPITOLUL II

MISTERUL PARALELEI 35

Misteriosul ascuns, ce ne înconjoară și ne locuiește, are locurile sale de predilecție unde pare că vrea să se joace pentru a ne deconcerta.

Știm că există curenți telurici care condiționează calitatea terenurilor și a împrejurimilor, locuri unde „suflă spiritul“, dar se pare că, de asemenea, există zone dotate cu influențe malefice și ciudate.

Într-o carte atrăgătoare („Acele case care omoară“ de Roger de Laforest) autorul a studiat aceste subiecte și mai ales casele unde el a detectat „spații geografice condiționate de forțe care se nasc fie din subsol, fie din implantarea, fie potopuri imateriale căzând din cosmos... fie materiale chiar din casă, fie obiectele sau decorul a cărui geometrie poate face să strălucească unde cu forme mai mult sau mai puțin violente“.

Toate aceste fenomene sînt legate de cauze electromagnetice, psihice și de irradiații, adesea nefaste, dacă

¹) Vezi „Istoria Necunoscută a Omenirii de acum 100.000 de ani“, cap. III : Tiahuanaco — Astronava din lacul Titicaca etc.

ele emană din centre acumulative de gânduri nerăz-
toase

Dar ce să spui despre regiuni imense de pe globul
terestru unde relele se nasc și se dezlănțuie ca și cum ar
fi în legătură directă cu infernurile mitologice !

DISPAR YACHTURI

Două puncte de pe planetă sunt supuse acestor forțe
redutabile : Azorele și regiunea insulelor Bahamas, care
a intrat în istoria ocultă sub numele de „Rombul magic“.

Azorele, la 1500 km vest de Portugalia, au fost, dacă
credem tradiția, „Câmpiile Elizee“ ale lumii antedilu-
viene. Aici bătea inima Atlantidel, fericită că își clădea
capitala sa strălucitoare din oricare : Poseidonis.

Surveni potopul și de atunci locurile au devenit tea-
trul unor evenimente stranii și uneori dramatice

O scurtă recapitulare este edificatoare și poate furniza
elemente de studiu asupra misterului Azorelor :

- În aceste locuri apare periodic insula fantomă de
la San Brandan

- Aici se nasc anticiclونurile responsabile de situația
meteorologică din Europa

- Aici a fost înghițită, acum 12 000 de ani, Atlantida.

- La 500 mile în largul acestor insule, petrelii, păsări
migratoare transoceanice, se învârtesc în jurul lor până
la capătul puterilor

- La São Miguel de Azores, apa pătrunde în cratere
care sculpă încă lavă

- O insulă a apărut în 1954 și s-a atașat de insula
Fayal

- În fine, tot aici, vasele își pierd echipajele ca și
cum acestea s-ar volatiliza.

În 1969, pe un timp frumos și liniștit cinci yachturi
au fost găsite acolo, cea mai mare parte în bună stare,
dar fără pasagerii lor.

Nici o explicație valabilă n-a putut fi dată și de
atunci regiunea Azore are reputația printre navigatori
ca un loc în care magia își dispută insolitul.

MARIE CELESTE, VASUL FANTOMĂ

În noiembrie 1872, brigantina **Marie-Celeste** părăsi New York-ul cu destinația Genova, cu doisprezece oameni la bord ca echipaj.

Mica navă a fost observată la 2 decembrie în largul coastelor Europei și nimic nu permitea atunci să-l socotești drept suspect comportamentul.

La 4 decembrie, naviga cu toate pânzele desfăcute, prinzând vântul în pupa, dar căpitanul vasului englez **Del Gracia** a fost surprins să nu vadă brigantina răspunzând la salutul său și la semnalele ce le trimite.

Apropiindu-se mai mult, britanicii n-au văzut pe nimeni, nici la cârmă și nici pe punte, iar unul din ei strigă în chip de glumă :

— În fine, iată un vas fantomă !

El aruncase vorbele doar așa, dar când marinarii s-au dus cu o șalupă pe **Marie-Celeste**, n-au găsit nici urmă de echipaj.

Totuși, în afara unei atmosfere grele de tăcere, nimic nu părea să arate că s-a petrecut o dramă la bord. Totul era în ordine și părea gata pentru micul dejun : ceănicul era alături de pâinea cu unt și prăjitura de portocale, puntea era spălată și cordajele corect ridicate.

Barca de salvare era la locul ei sub macarale, palanele bine strânse și odgoanele la îndemână.

Rufele se uscau pe frânghie și alimentele nu lipseau din cambuză. Marinarii englezi cercetară cabinele, cala, și au trebuit să accepte evidența : nu exista nici un suflet pe vas !

După amintirile navigatorilor era prima dată că un astfel de eveniment se vedea pe mare și fără ca nimic să-l poată justifica. Sigur, oceanul în noiembrie este totdeauna destul de dur în apropiere de Azore, dar n-a fost nici furtună nici valuri înalte și o brigantină cu cele două catarge și o duzină de oameni echipaj era în măsură să facă față unor serioase lovituri ale furtunii.

Nu era nici un suflet la bord, e poate prea mult spus : o pisică gri, pașnică era singura creatură la bord și asta era cu atât mai tulburător, căci este o regulă pe mare : dacă trebuie abandonată nava, să salvezi — dacă este posibil — animalele domestice care în afara utilității lor,

sunt amici privilegiați al echipajului și într-un fel le poartă noroc.

UN LUCRU CIUDAT

Enigma se prezenta fără nici o rezolvare posibilă. Dacă echipajul a trebuit să părăsească brigantina, ar fi folosit barca de salvare : dacă s-ar fi produs o revoltă, s-ar fi găsit urme de luptă sau de dezordine ; dacă marea ar fi pus în pericol nava, s-ar fi remarcat avariile și pânzele ar fi fost strânse...

Totuși, Englezii au descoperit un indiciu, care, fără a da explicația, ascutea cu totul conjuncturile în domeniul insolitului : pe cartea de bord, comandantul lui Marie-Céleste a notat relevee anodine, a semnalat timpul frumos, dar ultima frază, neterminată, cuprindea aceste cuvinte sybilice : ni se întâmplă un lucru ciudat...

IATĂ ATLANTIDA !

Americanii, care sunt pătimiși după spiritism și prezicere, au organizat la San Diego (California) o ședință în cursul căreia un medium a făcut comunicarea următoare :

„Sunt Dna Briggs, soția căpitanului de pe Marie-Céleste. În fiecare zi la bord, pentru a rupe monotonia călătoriei, cântam la pian. Când bricul a trecut de Azore, au început să se producă niște fenomene ciudate : de fiecare dată când cântam, o muzică ciudată îndepărtată părea să răspundă muzicii mele.

Asta venea din mare, că și cum exista un ecou marin, comparabil cu cel ce se aude uneori în munți. Tot echipajul o auzi și începu să sondeze valurile cu o teamă vizibilă. Unii oameni, cuprinși de panică mi au cerut să nu mai cânt.

A fost chiar un început de revoltă, pe care soțul meu o calmă penibil. El a citit mult și credea că zona noastră de navigație trebuie să fi fost cea a vechii Atlantide.

Într-o zi scrutând valurile, el văzu mișcându-se un fel de prerie plutitoare, acoperită de vegetale ce nu seamănau cu algele. Altă dată, surescitat, el mă aduse pe punte pentru a-mi arăta ceva ce semăna cu ruinele unor

case, colonade sfărâmate, în marmură. Am crezut evident că e un miraj. În noaptea care urmă, șocuri insolite zguduiră coca. Abia apărură zorile când omul nostru de veghe urlă în timp ce Vasul nostru se imobiliză. El eșuase pe un pământ necunoscut.

Soțul meu striga : Iată Atlantida, miraculos ieșită din ape !

Într-un elan de exaltare, am părăsit cu toții bordul.

Vegetația era extraordinară. Am plecat în cercetare cântând și deodată pe când soseam în apropiere de ceea ce părea a fi un templu în ruină, pământul pieri de sub picioarele noastre, prin o mișcare geologică inversă cu aceea ce a fost să iasă pământul din apă.

Marie-Céleste, eliberată, își continuă imediat drumul, singură, goală. Am pierit cu toții în catastrofă“.

MIRAJ SAU O INSULĂ NOU-NĂSCUTĂ ?

Pentru cei ce cred în revelațiile de Dincolo, această poveste ar fi plauzibilă dacă nu s-ar amesteca câteva detalii inadmisibile.

Începutul de revoltă nu cadrează cu ordinea găsită la bordul Mariei-Céleste ; un vas de tonajul său nu eșuează, decât la o anumită distanță de pământul ferm și nu prea se vede un echipaj părăsind bordul fără să arunce în prealabil ancora. În fine, descrierea Atlantidei, făcută de medium, este copilăroasă și puțin convingătoare.

Totuși, nu este exclusă presupunerea că un fenomen de acest ordin a putut să se producă, fie prin efectul unei halucinații colective sau o nebulă contagioasă, fie pentru că, realmente, un pământ a tăsnit din apă. Sigur, el nu putea să aibă vegetație și ruine, doar dacă era vorba de mirajul celebrei insule San Brandan, dar fundurile oceanice, prin jocul de erupții vulcanice submarine, tăsnesc câteodată la Azore, cum o probează recenta apariție a insulei care s-a lipit de Fayal.

Că această insulă ar fi fost înghițită la câteva ore după apariția sa este admisibil, dar este bine de notat că nisipurile sau lavelle scoase la lumină erau, în cazul de la Fayal, la o temperatură atât de ridicată încât a trebuit să se aștepte câteva luni pentru ca să se poată pune piciorul acolo.

Acum aceste noi pământuri sunt prevăzute cu aparate de înregistrare de temperatură și nici o vegetație nu crește acolo.

În această ipoteză, pasagerii de pe Marie-Céleste ar fi fost în imposibilitate absolută de a pune piciorul pe pământ ferm.

COINCIDENȚE EXAGERATE

Din sec. XIX, numeroase vase au fost găsite pe paralela 33, fără ca opinia publică să se fi gândit să se emoționeze. Și apoi, în 1969, afacerea izbucni cu cinci cazuri noi care intră într-un ciclu de coincidențe exagerate.

La 30 iunie 1969, nava britanică **Maple Bank** descoperă un yacht de 20 m lungime, neidentificat, plutind cu chila în aer.

Până aici nimic extraordinar, dar la 4 iulie un alt vas englez, **Cotopaxi** semnalează un yacht, tot neidentificat, îndreptându-se cu cârmă automată și lipsit de orice echipaj.

Două zile mai târziu, un vas liberian, **Golar Frost**, găsește alt yacht fantomă „Vagabondul” aparținând navigatorului solitar William Wallin. Și nici o persoană la bordul lui.

La 8 iulie, petrolierul englez **Helisoma** întâlnește pe paralela 33, între Azore și Portugalia, un yacht de doisprezece metri care naviga în derivă.

La 10 iulie, presa, în fine alertată, consacră lungi articole lui **Teignmouth Electron**, al unui alt navigator solitar, celebru : Donald C. Crowhurst.

Cinci yachturi fără echipaj reperate în unsprezece zile pe lângă Azore, pe timp frumos și plină vară, cinci drame fără explicație plauzibilă, este prea mult chiar pentru statisticienii optimiști.

FORȚE OCULTE ÎȘI BAT JOC DE CROWHURST

Fără îndoială, William Wallin era un navigator experimentat, dar Donald Crowhurst nu îi era inferior.

Totuși, cazul său poate fi disociat de celelalte, căci

s-a găsit caietul său de bord cu o relatare care la prima vedere dă o soluție misterului.

Crowhurst, excelent marinar, participa la concurs în jurul lumii organizată de ziarul englez Sunday Time; el era unul dintre favoriți, dar avea prea multă nevoie de a câștiga cursa pentru a avea un eșec. Așa desigur, i-a dat ideea de a monta o farsă care a înșelat mult timp presa.

El navigă până la Azore, la 700 mii vest la 35° latitudine și rămase acolo fără a se mișca în mod apreciabil, trimițând B.B.C.-lui englez, mesaje radio în care dădea amănunte fanteziste ca: „Am atins Capul Horn, ...Capul Bunei-Speranțe... mă întorc în Anglia...”.

Era crezut primul!

La 24 iunie 1969, Crowhurst primește un mesaj de la Sunday Time: „Întâlnire prevăzută la Insulele Sorlingen... B.B.C. pregătește interviul... istorie exclusivă pentru ziare... editori interesați... sosire triumfală prevăzută...”.

Atunci, cuprins de panică, „celebrul navigator” decide de a nu mai răspunde și încredințează adevărul carnetului său.

El mărturisește că vasul său, un trimaran, nu s-a mișcat de la paralela 35, dar adaugă comentarii care denotă un anumit deranjament cerebral. El vorbește de Dumnezeu și despre „sistemul unei lumi” în care un creier cosmic își bate joc de el.

A rămas el de bună voie în zona Azorelor? Confesiunea sa, sinceră de astă dată, ar lăsa să se presupună că forțe oculte l-au constrâns la asta.

La 30 iunie, scrie că s-a hotărât să moară: „Sufletul meu de acum este în repaus. Vă las caietul meu de bord: singura frumusețe este adevărul, nimeni nu trebuie și nu poate face mai mult decât îi este posibil. Este sfârșitul, adevărul este arătat, părăsesc jocul meu la ora 11,50”.

La 10 iulie, pachetbotul Royal Mail Picardy repera trimaranul și-l lua la remorcă.

Crowhurst nu era la bord, dar cadavrul său n-a fost găsit.

După unele informații, navigatorul britanic ar fi viu și a fost recunoscut în Anglia, dar de fapt misterul rămâne asupra dispariției sale.

LUCRUL CIUDAT TE FACE NEBUN

Iată deci misterioase evenimente care s-au desfășurat pe paralela 35° mai ales în timpul lunii iulie 1969.

În ceea ce-l privește pe Crowhurst, totul ar fi clar dacă câteva rânduri din carnetul său de bord nu ar naște o întrebare; ce a vrut să spună în fond cu **sistemul unei lumi în care un creier cosmic își bate joc de el**?

Frază fără semnificație a unui om cu mintea deranjată?

Poate, dar comandantul lui Marie-Céleste avea, se pare, și el, mintea deranjată de un **lucru ciudat** și vom vedea mai departe că este încă un **lucru ciudat** care îi făcea să-și piardă rațiunea pe piloții din „Rombul Magic” din Bahamas.

Nici o explicație logică nu duce la lămurirea misterului de pe paralela 35°, și implicit deci te îndreapți spre irațional.

Nu s-a găsit niciodată nici unul din cadavrele disparuților, ceea ce te face să crezi că ei au căzut în mare, doar lestați cu plumb sau în apropierea unei bande de rechini.

A avut loc o răpire? Este greu de crezut!

Singurul punct evident din anchetă este dispariția în condiții **ciudate**.

S-a petrecut deci ceva care își avea originea fie în cer, fie în ape și se crede, în primul caz, în legendele raportate asupra Extraterestrilor operând „preluări” de faună și floră de pe globul terestru. Legende, desigur, și totuși, dacă acesta era **lucrul ciudat** menționat de comandantul Briggs?

Dacă ciudățenia venea din mare, cum să nu faci apropierea cu Atlantida, subitele apariții de insule vulcanice sau mirajul insulei San Brandan? Nici aceste explicații nu sunt prea satisfăcătoare! Nu destul de iraționale, poate?

MAGIA SAVANȚILOR

Se va fi produs un miracol? Un număr de magie? Iată-ne deodată mai la largul nostru în speculațiile noastre, mai în acord cu atmosfera dramelor și a misterelor.

Dar magia din secolul XX este despuiată de străluciri false și de cărți de farmec. Într-adevăr, ea le-a transmutat, căci toate accesoriile rămân, de la cagula de vrăjitor până la bagheta magică cu stelute a zânei

Această magie nouă a devenit știința fantastică, așa cum **lumea Cealaltă** fermecată a devenit **Univers paralel**.

Oamenii din timpul nostru ar roși dacă ar crede în vrăjitori, spirite, fantome, dar ei acceptă să acorde credit unei alte lumi condusă de reguli necunoscute.

Cercetând lucrurile în fond, se observă repede o marjă îngustă separă superstiția de credință. Lumea Cealaltă a Graal-lui de universul cu patru sau cinci dimensiuni, romancierii inspirați de fizicienii de avangardă.

Dacă a fost magie în Azore, jocul constă deci în a introduce noțiuni științifice noi într-o problemă insolubilă prin matematicile clasice. Este rezonabil, să crezi că unele zone de pe glob sunt teatrul operațional al fenomenelor de acest gen?

Un „creier cosmic“, pentru a relua expresia lui Crowhurst, își bate joc de oameni?

Este tema religiilor care tinde să devină și cea a științelor, dar la un nivel superior sau părăd că este așa.

Cu siguranță, misterul Azorelor se clarifică, dacă se admite că echipajele au dispărut din lumea noastră tangibilă pentru a intra într-un univers paralel, guvernat de dimensiuni despre care nu avem nici o idee.

CAPITOLUL III

ROMBUL MAGIC

Misterul de la paralela 35° își află un ecou în disparițiile insolite ce se produc mai la vest, pe paralela 30°.

Rombul delimitat de Florida, Bermudele, Porto Rico și Jamaica este numit de Americani „sky-trap“ (capcana cerului) și în Europa. Rombul Magic sau Triunghiul Morții.

În această zonă, echipajele dispar, navele de asemenea, dar nelăsând nici o urmă, ceea ce complică problema în mod deosebit.

Sigur, pe toate mările din lume se pierd nave, corpuri și bunuri și nu se mai găsește nimic în virtutea depărtării de naufragii și a solitudinii locurilor, dar zona Rombului Magic este în plin ocean frecventat și, în afară de vase, dispar avioane, la fel, fără să lase nici cea mai mică urmă.

DISPARIȚIA A CINCI BOMBARDIERE

Revista sovietică „Tehnică și Tinerețe” și scriitorul George Langelaan într-o carte intitulată „Fapte Blestemate” au relatat despre ciudate dispariții care s-au produs începând din 1945.

Iată-le, așa cum au fost expuse de presă.

La 5 decembrie 1945, la orele 14, cinci bombardiere torpiloare **Avenger**, avioane militare americane, decolează de la baza Fort Lauderdale, în Florida, pentru un zbor de rutină, cum fac piloții în fiecare săptămână.

Condițiile atmosferice sunt favorabile, marea este calmă, cerul senin. La 15,45, pe când sunt pe drumul de întoarcere, tehnicienii de la bază notează că avioanele nu fac manevrele obișnuite de apropiere.

Turnul de control primește atunci un mesaj deconcertant: „Nu vedem pământul, nu știm unde suntem!”

Se angajează un dialog, dar conversația este incoerentă din partea oamenilor de pe **Avenger**.

Stupoare la Lauderdale, unde se crede că echipajele au înnebunit.

Totuși piloții nu par neliniștiți de situație, nu-și dau seama de asta și încep să vorbească între ei în mod straniu, punând întrebări absurde care nu lasă nici o îndoielă asupra dereglării facultăților lor mentale. Nedând poziția lor, neputând și nepărând să înțeleagă când li se cere să încerce să o precizeze, ei nu pot fi localizați prin radiogoniometrie.

MAREA ESTE BIZARĂ

Se știe totuși că bombardierele sunt în largul Floridei, între Bahamas și Bermude: adică în Rombul Magic, care n-a primit încă numele său. 16,25 : se înregistrează un mesaj, ultimul și datorită șansei el este relativ inteligibil : „Noi nu știm unde suntem, marea este bizară, bizară, credem că suntem la 225 mile la nord-est de baza noastră “

Această poziție corespunde zonei situate între Miami și Bermude. Comunicațiile radiofonice se opresc brusc, o dramă se va fi petrecut la bordul avioanelor ! Nici unul din ele nu va da de acum știri noi.

S-a trimis imediat în ajutorul lor, în direcția nord-est, treisprezece oameni specialiști în cercetări pe mare, la bordul unui mare hidroavion Martin care rămase în legătură cu pământul.

Zece minute mai târziu, contactele radiofonice sunt întrerupte : hidroavionul Martin a dispărut !

Alarmă generală la toate bazele din Virginia : un port-avion care naviga în împrejurimi trimite aparatele sale în căutarea escadrilei și a hidroavionului.

Zeci de avioane încep să brăzdeze Rombul Magic, între Miami, Bahamas și Bermude, fiind în legătură cu mai mult de două sute de vase de pescuit de agrement și nave de război.

Marea este răscolită trecută, prin ciur, dar nici unul din cele șase aparate dispărute nu este găsit.

Timpul continuă să fie frumos, vântul este normal, nu mai înțelegi nimic !

Se pun întrebări : cum niște aviatori experimentați care au efectuat de zeci de ori acest zbor de rutină, au putut dispărea ? De ce n-au lansat un S.O.S. ? De ce par ei lipsiți de bun simț și nu efectuează manevrele ce se impun de regulă în caz de accident ? Nici un răspuns nu poate fi dat la aceste întrebări.

Aparatele au căzut în mare fără ca oamenii să se poată salva cu parașutele ? Este probabil, căci nu s-a găsit nici cea mai mică urmă.

Raportul Amiralității americane este laconic și cinstit : nu avem absolut nici o idee despre ceea ce s-a petrecut la 5 decembrie 1945.

O GAURA ÎN MARE

Începând cu 1948, urmează o cascadă de dispariții ce va fi înregistrată în Rombul Magic. Iată o listă :

— „29 ian. : Star Tiger, provenind din Londra, cu 40 de persoane.

— 20 decembrie : Un Douglas IV, de pe linia San Juan — Porto-Rico — Miami.

Ultimul său mesaj dădea poziția sa pe când se afla nu departe de Florida. N-a lansat S.O.S.

— 17 ianuarie 1949 : cvadrimotorul Ariel, avion de transport de la BSAA, care mergea din Bermude în Jamaica, cu 17 oameni la bord.

— 28 august 1959 : două avioane petroliere.

— Februarie 1963 : petrolierul american Marin Soul-four Queen.

— Iulie 1963 : traulerul Snow Boy.

Aparatele și cele două nave au dispărut cu totul. Nu s-au găsit epave decât pentru petrolierele naufragiate în august 1969, dar în afara liniei lor de zbor regulată și la 1000 km unele de altele

Ce l-a derutat ? Mister !

Între 1929 și 1954 (excepție făcând războiul), statisticile de la Lloyd din Londra fac să reiasă că 222 de nave din toate mărimile din lume, dar mai ales în imensul ocean Pacific, au dispărut fără să lase urme.

În Atlanticul de Nord, disparițiile sunt puțin numeroase : ori Rombul Magic se află nu numai în Atlanticul de Nord, ci în regiunea cea mai frecventată, adică între Statele Unite pe de o parte, cu punctul în Miami și de altă parte, între Cuba, Haiti, Republica Dominicană și insulele Caraibe, pe linii unde circulă zilnic zeci de avioane și sute de nave.

În aceste condiții, cum să explici că două nave se pot volatiliza ? Un indiciu extrem de sigur poate servi ca bază : navele și avioanele dispar sau nu dispar, după împrejurări.

Pe paralela 35°, spre Azore, navele sunt găsite dar nu și echipajul ; pe paralela 30° în Rombul Magic, navele și avioanele nu lasă nici o urmă. Altă constatare : în ambele locuri, nici un martor nu rămâne pentru a da o explicație.

Pentru Azore, s-a dedus că obiectele materiale pot subzista dar oamenii nu, ca și cum s-ar vrea să se elimine martorii afacerii.

Ca și cum există o voință care împiedică orice explicație orală a evenimentelor.

Este deci permis să te gândești că în unele ocazii, acum în Rombul Magic, acum în largul Azorelor, se produc fenomene foarte speciale pe care oamenii de pe planetă nu trebuie să le cunoască !

Trebuie să credem că ființe, străine de civilizația noastră, trăiesc în aceste locuri, au acolo baze secrete submarine, fără îndoială la mare adâncime ?

Este o ipoteză fantastică dar care se raportează la evenimente care nu sunt mai puțin fantastice.

TRECEREA ÎN A 4-A DIMENSIUNE

Multe alte explicații, la fel de incredibile, au fost avansate : comandouri de pirați moderni... și mai mult — de ce nu ? — trecere de la a treia dimensiune la a patra dimensiune ca în Philadelphia Experiment sau ca pe o bandă a lui Moebius¹.

A fost un decalaj în timp ? Din cauza unui fenomen necunoscut, piloți și marinari au fost scoși din timpul lor și au mers fie într-un timp viitor, fie într-un timp trecut ?

Au dispărut într-o gaură a cerului sau în mare, adică într-un univers paralel în care ar cădea într-un anumit moment navele și avioanele ?

O GAURĂ ÎN UNIVERS

O teză a inginerului Jean Eichler aduce oarecare sprijin acestei supoziții fantastice².

Iat-o în toată rigoarea și îndrăzneala sa :

1) De citit la acest subiect Cartea Misteriosului Necunoscut — cap. II : Știința fantastică — Philadelphia Experiment — Banda lui Moebius, etc.

2) Jean Eichler a publicat studiile sale în două opusculе editate de „Cercul de Fizică Alexandre-Dufour” din Paris, sub titlurile „Spațiu și Gravitație” și „Plenum Energetic”.

„Spațiul în galaxie nu este spațiul axiomă absolut, el este centrul născător al lumilor cu trei dimensiuni.

Spațiul axiomă absolut este „vidul“ populat de o mare densitate de particule elementare practic imateriale, de dimensiuni cuprinse între 10^{-60} și 10^{-80} cm, ceea ce corespunde „centrului sau nivelului profund și ascuns“ pe care fizicienii de Broglie, Bohr și Vigier îl numesc **nivelul sub-quantic**.

Îmbinarea centrului sub-quantic dă naștere particulelor atomice; mișcările de mare amplitudine dau naștere la stele și planete.

Mișcările și mai importante nasc formațiuni de nebuloase și galaxii. Spațiul axiomă absolut sau sub-spațiu este mijlocul subiacent al gravitonilor care plutesc aici într-un fel.

Un corp material nu este niciodată în contact cu vidul absolut, ci stă în **gaz de gravitoni**, așa cum un grăunte de praf stă în aer.

Dacă se suprimă aerul, firul de praf cade.

La fel, dacă centrul sub-quantic de umplutură este suprimat, materia „cade“ în vid (ceea ce nu este decât o imagine bineînțelese).

Este ceea ce se petrece în timpul unei prăbușiri gravifice, în cursul căreia toată materia constitutivă a unei stele se prăbușește în ea, apoi dispare efectiv și complet din spațiul tridimensional (invizibilitate) Pentru a cădea unde?

Poate într-un centru unde nu există nici distanță nici timp, adică în alt univers.

În această ipoteză, este permis de a gândi că materia poate reînvia în alt punct al spațiului tridimensional, după o absență nulă de timp și după ce a „parcurs“ o distanță nulă (materializare).

Jean Eichler crede că în timpul unor circumstanțe excepționale sau a unor perturbări de natură necunoscută, centrul sub-quantic poate să se „desfacă“ local, chiar în universul nostru. În așa fel încât materia care se află prinsă în vârtej dispare brusc, sau apare la fel, din neant sau subspațiu.

Să crezi că centrul sub-quantic a format un vârtej în formă de banda lui Moebius!

ȚARA UNDE TIMPUL ÎNCETEAZĂ SĂ CURGĂ

Profesorul Todericiu a emis câteva ipoteze cu privire la Rombul Magic : misterul său are o origine foarte veche. Elia a vorbit în *Historiae variae*, istorii diverse, pline de fabule ridicole, dar care conțin particularități curioase și relevă unele fapte autentice.

Această relatare a fost tradusă de Dacier în 1772.

Elia a povestit ceea ce urmează în cartea 3, capitolul XVIII : într-o conversație foarte cunoscută cu Silene, frigianul Midas făcu aluzie la America (o țară dincolo de marele ocean).

El zice că lângă orașul Anoston, există două fluvii, cel al veseliei și cel al tristeții și între aceste fluvii, într-un loc anumit al mării, omul uită tot ceea ce a făcut și intră într-o nouă dimensiune a timpului.

Este extrem de curios că Elia vorbește de America și notează un loc unde omul uită tot trecutul său. El prezintă că își uită de asemenea toată cunoașterea sa și devine cu totul tânăr.

Atunci, ca și cum ar sări etapele, omul dispărea trăind inversul timpului său.

Este una din primele aluzii la o a patra dimensiune și aproximativ situată în Rombul Magic.

În basmele Graal-lui, în regatul regelui Bran care locuia în extremul vest al Celției, dincolo de Marea tenebroasă a ceturilor, trăia regina Rianon care, atunci când vorbea, desfășura o atmosferă magică, atât de reală că la curtea sa timpul înceta să mai curgă.

Deci în epocile lui Elia (sec. II după J.C.) și legendei Graal-lui (Evul Mediu) se credea în această Americă precolumbiană și în țara Movilelor, adică un vast continent existând dincolo de mări. Și se știa că exista un loc și un regat în care oamenii, înconștient, intrau într-un univers paralel.

Aceste tradiții merită să fie luate în considerare. Adevărul fantastic nu poate să se ascundă decât într-o explicație de același fel.

O ZONĂ MAGICĂ

În largul insulelor Azore, la longitudinea 35°, urcă dorsala atlantică care este o imensă linie de fractură mergând din Islanda în Antarctica. Buzele acestei matrice sunt în perpetuă mișcare și revarsă măruntaie terestre ca pe un dublu covor rulant, în direcția Africii pe de o parte și Americii de altă parte : fundurile marine situează Atlantida pe paralela 35°.

În largul insulelor Bahamas, se întinde marea Sargaselor, adevărat cimitir unde vin să se adune carcasele navelor plutind între două ape și toate resturile naufragiilor.

Ciudată coincidență este că de la Azore la Bahamas tradițiile situează pământul Atlanților.

În cer particularitățile nu sunt mai puțin ciudate : cicloanele se nasc în Rombul Magic și înalte presiuni de la Azore condiționează clima întregii Europe.

Foarte adevărat, câmpul magnetic terestru în aceste locuri, este de o intensitate excepțională. Se fac, între mare și cer, interacții de ordin electric încă necunoscute, căci sunt foarte rare, dar poate apte de a crea fenomene fantastice, deci de a da o explicație misterului ce ne intrigă.

Savanții de la Institutul de chimie Max Plank, la Mayence, au detectat spre Islanda și insulele Féroé, un conținut anormal de protoxid de azot (gaz hilariant).

Ei cred că oceanele posedă un fel de metabolism din care o fază, catabolismul, ar putea naște reacții chimice în legătură cu degradarea organică.

Acest proces chimic ar fi mai ales intens în zonele de agitație, unde se concentrează și se depun deșeurile oceanelor. Este chiar cazul pentru acest pântec al oceanului Atlantic care este paralela 35° cu marea Sargaselor.

E posibil să se producă, în anumite momente, compoziții chimice necunoscute care să se comporte ca un gaz de luptă ce anihilează orice voință și simț de orientare sau, din contră, suscită viziuni și fantasmе susceptibile de a cuprinde marinarii și chiar navigatorii din spațiu.

Acest fenomen chimic poate explica o parte din mistere : aviatorii și marinarii, devenind nebuni, se aruncă în ocean, solicitați poate de misterioasele forțe oculte...

Ar fi o soluție satisfăcătoare a problemei dacă ar explica, de asemenea, ce devin navele ce dispar în Rombul Magic. Dar nu este cazul !

Atunci, enigma rămâne, sfidând știința raționalistă și agerimea celor ce cred în Misteriosul Necunoscut.

STRĂMOȘII SUPERIORI

CAPITOLUL IV

I — STRĂMOȘII NOȘTRI NU ERAU MAIMUȚE

Unul din fenomenele cele mai extraordinare din istoria științelor este cel al „preistoriei franceze“, cu invențiile sale din era cavelor, erele bronzului și a fierului, a pietrei cioplite și alte fleacuri de aceeași speță.

Nu este vorba pentru noi de a vrea să construim, cu orice preț, o preistorie minunată, ci de a adapta tezele noastre la legile rațiunii, la regulile științifice ale descoperirii documentelor și a moștenirii tradiționale

Ori, această formă rațională de studiu duce nu la concluzia că strămoșii noștri erau maimuțe, ci din contră, niște oameni superiori.

NIMIC NOU SUB SOARE

Omenirea este aproape analfabetă în cunoaștere. Noi nu știm decât a zecea parte din ceea ce copiii noștri vor ști în anul 2000.

Asta vrea să spună că specia noastră a plecat de la zero ?

Nicidecum : strămoșii noștri, care aveau noțiuni extraordinare de astronomie (Egiptenii), care cunoșteau teoria atomică (Leucip), cosmogeneza (Moise), fuziunea metalelor etc., au moștenit cunoștințele lor de la cineva care era mai savant decât ei.

Profesorul englez Frederick Soddy, premiul Nobel de chimie în 1921, zicea : „Noi găsim în tradiții justificările

creдинței în rasele umane astăzi dispărute, care au atins nu numai nivelul cunoștințelor noastre, ci și puteri pe care noi nu le posedăm încă."

Este de asemenea, opinia profesorului rus J. B. Fedorov, doctor în științe, pentru care civilizațiile de pe glob au găsit sursa lor într-o civilizație-mamă necunoscută, dar dispărută în oceane sau în cosmos.

Dar cu mult înainte de contemporanii noștri, lumea antică avea certitudinea că pe globul nostru ne-au precedat niște Strămoși Superiori.

Chinezii vorbesc de o lume anterioară celei a noastre și căreia îi socoteau durata prin mai multe lecques, fiecare de 100.000 de ani.¹

Tradițiile lor și cele ale Hindușilor fac caz de un imperiu înghițit de mare — Continentul Mu — și Occidentul și-au găsit dovezi despre existența Atlantidei.

Și alegerea ca simbol al caduceului de către medici format din doi șerpi încolăciți pe un baston, se poate crede că este efectul unei coincidențe ?

Căci, în fine, dacă medicul are rolul de a păstra viața canduceul lui evocă irezistibil imaginea moleculei ADN, mesagera vieții, ce este reprezentantă ca o dublă elice înfășurată în jurul unei axe.

Spermatozoidul, la fel, are forma unei spirale și sapă ca o elice pentru a aduce viața ; mersul sistemului nostru solar este un drum în spirală care îl duce la nebuloasa originală a lui Amas Hercule în care el se va amesteca într-o zi.

Și „șarpele cu elice" de la Sanchoniathon, care reprezintă lumina, viața ; nu trebuie să ne gândim la asta văzând caduceul ?

Ori, acest simbol ce s-a găsit pentru prima dată la Egipteni, le venea, spun ei, de la Inițiatori divini, creatori ai întregii vieți pe Terra.

Se spune în „Ecleziastul" (250 î.d.C.), cap. 1 :

(9) „Ceea ce a fost, este ceea ce va fi ; ceea ce s-a făcut, este ceea ce se va face : nu există nimic nou sub soare !

(10) Există cutare lucru despre care se zice : Vezi, asta este nou !

¹) „Istoria persoanelor care au trăit mai multe secole și care au întinerit", de Dr de Longueville Harcoust, 1735.

Ei bine ! Acest lucru a existat deja în Timpul care ne-a precedat.

(11) Nici o amintire nu rămâne de la cei vechi ; la fel, de la cei mai recentî succesori ai lor nu va rămâne nici o amintire celor ce vor veni mai târziu“.

OMUL ESTE ÎN REGRESIE ?

Ar fi illogic să urmezi tezele clasice ale preistoricilor și ale unor arheologi, din două motive :

1. Istoria lumii și civilizațiilor este fundamental condiționată de cataclisme care periodic, bulversează globul. ¹

2. Nu este deloc evident, din contră, că civilizațiile sunt în progresie.

Dacă se referea la volumul cutiei craniene a oamenilor din Neanderthal (1600 cm³), la istoria cunoscută a delfinilor și mămuțelor și chiar cea a strămoșilor, după tradiții, specia noastră umană ar fi foarte posibil în regresie.

După traducerea tăblițelor de lut, știința preoților din Babylon a fost transmisă de Inițiatori uriași veniți pe Terra după Potop

Pe de altă parte, în studiile de arheologie și preistorie, există loc să se țină seama de două fenomene diferite :

— Civilizația intervalelor : paralel cu civilizația rachetei spațiale, coexistă mereu o civilizație a pietrei cioplite (în zonele depărtate)

La ora 20 iulie 1969, în momentul — chiar ora — în care Pământenii puneau piciorul pe Lună pentru prima dată se descopreau, în ungherele Columbiei oameni necunoscuți care erau încă în epoca pietrei cioplite.

— Vestigii insolite : obiecte, deplasate pentru cauze diverse și găsite în locuri unde n-ar trebui să fie, pot falsifica datările și deducțiile.

De exemplu : jetoane chineze de fildeș găsite în săpături în Irlanda ; statueta sumeriană găsită în nisipurile din Maroc. ²

¹) „Imperiul Curtubeului” de Părintele Pierre Perroud, misionar în Peru și Jacques Helle, Saint-Maurice (Elveția) 1963 Această carte este de un interes primordial pentru cunoașterea civilizației Incașe.

²) Această statueta a aparținut probabil lui Glaoui. Există poate încă, în Maroc, ascunzători de colecții sumerlene și egiptene, provenind din colecția privată a lui Glaoui.

Filnd în posesia acestor elemente succinte, dar esențiale, putem acum să dăm lovitura de grație elucubrațiilor preistoricilor de la Muzeul Omului și Societății Preistorice Franceze.

EI LUCRAU BRONZUL... DAR NU L-AU INVENTAT !

Paleoliticul, sau „vârsta pietrei vechi“, desemnează aproximativ al zecelea mileniu înaintea erei noastre. **Marele Atlas Mondial** al Reader's Digest, fondat cu colaborarea tuturor marilor Școli, Academii și Servicii Oficiale din lumea întreagă și... UNESCO, publica : (pag. 148)

„Paleoliticul superior a durat cam de la 35000 la 8000 de ani înaintea erei noastre... Vin apoi mezoliticul și neoliticul... securile sunt din piatră șlefuită... În Europa occidentală, era aramei urcă la 2500 de ani, epoca bronzului la 2000 de ani. Cât despre industria fierului ea este creată la Hitiți pe la 1500 î. d. C.“

Ați înțeles : autorii Vedelor, lingviștii, literații din Egipt, sculptorii dalei de la Palenque în Mexic și Poarta Soarelui în Bolivia, nu cunoșteau fierul, bronzul și arama !

Ei au ridicat piramide, au tăiat pietrele de la Abyos, Karnac și de la Luxor cu dălți și cu ciocane de lemn sau de piatră !

Oamenii îmbrăcați, gravați pe galeții de la Lussac-les-Chateaux (sechestrare la Muzeul Omului din Paris) nu cunoșteau fierul, nici sub formă de meteorit și pictorii frescelor de la Montignac — Lascaux erau la fel de ignoranți !

Și mai ciudat încă : nenumărate popoare din Asia și Europa, din Lepenski-Vir și din Chatal-Huyuk și cele din nordul Europei, la care s-au găsit în morminte obiecte de bronz, aur și aramă, ei bine, acești fabricanți de obiecte de bronz de acum 10.000 de ani nu cunoșteau bronzul !

A spune contrariul, a susține evidența, ar fi o erezie !

Dar nodul problemei, în ceea ce privește Strămoșii Superiori este originea atât de controversată a omului.

— Noi descindem din maimuță, dacă nu dintr-un animal vecin cu gibbonii și urangutanii... iată ce ne învață preistoria noastră oficială !

NOI NU DESCINDEM DIN MAIMUȚĂ !

Că unii dintre contemporanii noștri pretind că provin din maimuță, nu vedem în asta nici un inconvenient și, într-un sens, poți să-ți crezi !

Dar nu Einstein, nu Pierre Curie, nu Rodin, nu Pasteur, Descartes, Rabelais, Platon, Leucip, Buddha, nici Celții, nici strămoșii noștri Hyperboreeni, nici înțelepții care au scris Vedele, Avesta, care știau că pământul este rotund, care cunoșteau că universul este constituit din atomi, unele planete locuite, care cunoșteau aparatele interplanetare, ciclul rotației lui Venus, secretul bombei atomice, poate, și desigur, cel de a tăia și topi piatra și de a transporta blocuri tăiate de mii de tone !

Nu, strămoșii noștri sunt cei care foloseau fără îndoială un limbaj universal și care ne-au lăsat ca moștenire semne gravate, simboluri monumentale atestând înaltele lor cunoștințe. ¹

Oameni ai neoliticului, Atlanții ? Și acei oameni care au construit Thule, Cuicuilco (Mexic) și Abydos, în timp ce păstorii din Sumer nu știau măcar să modeleze o farfurie, locuiau în arbori sau în caverne ?

Nici un om de bună credință și de bun simț nu va accepta să dea cel mai mic credit unor astfel de divagații.

Desigur „preistoricii“ oficiază, conduc și au influență în Universități, Muzeul Omului, la Institut, Academie și în reuniunile oculte unde urzesc comploturile lor, dar porțile viitorului le sunt iremediabil închise.

Spiritele libere se revoltă contra spiritelor mărginite, adevărul forțează barierele ignoranței și ale sectarismului politico-religios.

Odlăoașă lume veche se prăbușește sub propria-i greutate de crime, de prostii și opresiuni. Biserica creștină se macină peste tot, protestanții irlandezi masacrează catolicii și ard casele lor ca în cele mai bune timpuri ale răz-

¹) Oamenii din sec. XX (al XII-lea mileniu după Potop) nu s-au gândit încă să lase, gravat pe sillex sau pe o altă materie înalt-rabilă (nimic nu-i mai bun ca sillexul) dovada înaltei lor culturi. În caz de cataclism, nimic nu va rămâne din civilizația noastră, poate numai colecțiile de pietre din muzeele noastre.

boaielor religioase, mai marii lumii atâta războiul în Vietnam, comuniștii ateî aservesc țările din Est, rasismul bântuie în USA și în Africa de Sud...

Niciodată coborătorii din maimuță nu și-au imaginat, inventat și stabilit o civilizație atît de secretă cu un Dumnezeu semănând atît de mult cu un Diavol !

OMUL ESTE UN EXTRATERESTRU

Geneza omului este desigur un mister, dar, logic, rațional, ea trebuie să urce la miliarde de ani.

Universul, existând de-a lungul eternității, fie de la o evasiinfinitate de miliarde de ani, ar fi nerațional să se creadă că procesul de evoluție a lăsat să se scurgă perioade imense fără a face să apară omul numai ca să păstreze acest privilegiu ultimului nostru mileniu de ani (o secundă la scara timpului).

Ar fi arbitrar și ar da speciei noastre o importanță pe care rațiunea noastră o refuză.

Noi știm bine că nu sîntem decît niște roțițe infime în marele mecanism universal și nu elementul principal, nu consecința !

Totuși, preistoricii clasici susțin această teză înacceptabilă ; și mai mult încă : ei vor cu orice preț ca omul să fie o creatură esențialmente terestră !

Ca și cum, de la marele început, mii și milioane de planete n-au putut, și ele, să nască specia umană !

Într-o bună logică, trebuie deci conceput că crearea noastră urcă în timpuri incalculabile și că primul om era foarte sigur un Extra-Terestru, adică născut în altă parte decît pe Terra (ea nu exista în acel moment).

Că globul nostru, în cele 5-10 milioane de viață planetară poate să fi născut și el un autohton, se poate susține.

Dar această ipoteză nu exclude deloc o primă geneză extraplanetară și cel puțin o hibridare a autohtonilor pămaneni cu popoare din spațiu : acei îngeri despre care vorbește Biblia, acei Inițiatori pe care îi atestă toate mitologiile.

IPOTEZA MINUNATĂ

Ar fi o crimă de neiertat — și a fost comisă de către preistorici — să susții unilateral că omul coboară din maimuță.

La drept vorbind, această geneză aparține domeniului posibilului, încă **nu s-au găsit verigile** care ne leagă de maimuțe; dar le vor găsi când nu vor fi nici avansați, nici mulțumiți!

Omul descinde din maimuță? Să admitem: iată istoria noastră stopată pe o considerație puțin agreabilă și care nu duce la nimic, doar la a da credibilitate teoriei darwiniste a evoluției. Frumoasă afacere! Dimpotrivă, a doua ipoteză, mai verosimilă și cu atât mai bogată în învățăminte, duce la ideea că omul terestru a avut Strămoși Superiori. În această eventualitate, aventura oamenilor devine miraculoasă, fecundă, exaltantă!

Dacă alți oameni, antediluvieni, ante-preistorici în sensul trivial al cuvântului, au existat înaintea noastră, pagini fascinante rămân a fi descoperite.

Cum trăiau ei? Unde erau orașele lor? Au comis același păcat din orgoliu științific ca acela pe care îl comitem acum? Ești tentat să îi crezi! Atlantida, Țara lui Mu nu sunt niște vise ale spiritualiștilor, ci realitățile unei epoci misterioase, căreia noi îi păstrăm nostalgia în cromozomii-memorie ai noștri și despre care găsim urme convingătoare.

Atlantii, Hyperboreenii, în acest sens, ar fi strămoșii noștri direcți, magicienii unei civilizații ai forței electrice, unde dirijate, atomi și energie nucleară

Așa s-ar explica, prin periculoase descoperiri, pedeapsa cu Potopul, pierderea „paradisului terestru” și lanțul tradițiilor deteriorate, dar vivace, care ajung până la noi.

Așa s-ar explica inițierea, vestigiile de civilizații necunoscute care ne lasă perplecși și invențiile, ideile savante ale strămoșilor noștri egipteni, greci, hinduși, incași și mexicani.

Nu avem dreptul să înlăturăm această teză în căutarea genezei noastre, căci ea singură duce la trecutul fantastic și, fără îndoială, la adevăr.

II OPT GREFE ALE INIMII ACUM 100 000 DE ANI

Fantastic a fost acest trecut care în fapt era prezentul Strămoșilor noștri Superiori.

Acum 100.000 de ani, ei practicau grefa de inimă, ca

și profesorul Barnard, sau chiar mai bine decât Barnard, deoarece transplanturile reușeau !

— Imposibil, vor zice „preistoricii“ ! Acum 100.000 de ani era epoca Pitecantropului (de la 100.000 la 500.000 de ani) sau a omului din Mauer sau începutul omului din Neanderthal¹ :

Vă imaginați o semi-maimuță, abia capabilă de a tăia un silex, care ar practica cea mai dificilă operație chirurgicală asupra unui corp uman ! Bineînțeles, opinia conjurației nu ne impresionează deloc. Noi pur și simplu expunem faptele, așa cum ne-au venit din URSS via București și dând referințe ce sunt ușor de controlat.

SCHELETE DE 100.000 DE ANI

În cursul unei explorări a Asiei centrale, în 1969, profesorul sovietic Leonid Marmadajidjan, care conducea un grup de cercetători de la universitățile din Leningrad și Așhabad, descoperi o necropolă într-o groapă. Carbon 14 indica o vechime superioară lui 20.000 de ani². Experimentele cele mai atente au concluzionat științific că aceste schelete au cam 100.000 de ani.

În plus, ele prezentau urme de operație la cușca toracică : deci dată fiind importanța și vechimea descoperirii, savanții sovietici au procedat la un studiu osteologic foarte amănunțit.

Oasele strămoșilor noștri de acum 100 de milenii au fost deci examinate unul câte unul și rezultatul studiului a fost publicat sub titlul următor :

„RAPORTUL EXPEDIȚIEI MARMADJAJIDJAN ÎN ASIA CENTRALĂ SOVIETICĂ, ÎN ANUL 1969, FĂCUT LA INIȚIATIVA SOCIETĂȚII UNIONALE (sic) DE ANTROPOLOGIE DIN TURKMENISTAN“.

¹) Preistoricii plutesc mereu în plină aproximație și, după școli, dau omului din Neanderthal, o vechime acum de 50.000 de ani, acum de 80.000 sau de 100.000 de ani. La fel, ei îi prevăd o capacitate craniană oscilând între 1350 și 1600 cm³ (ceea ce reprezintă totuși o diferență de vechime de ordinul 100 la 200 milioane de ani !). În realitate, omul din Neanderthal simbolizat prin omul de la Chapelle sau Sainis (Dordogne) avea 1600 cm³ volumul cutiei craniene

²) Noi am amintit de mai multe ori că datele cu C 14 sunt iluzorii : când ele se raportează la perioade mai mari de 10.000 de ani.

Raportul, cu avizul favorabil al zisei societăți, a fost remis la finele lui noiembrie 1969 Academiei de Științe a URSS.

În acest raport era spus că opt schelete găsite prezentau urmele unor răni grave ale oaselor, făcute în timp ce subiectul era în viață.

Aceste răni păreau să provină dintr-o luptă contra animalelor (urs, pantere, tigri de Siberia?), căci se relevau amprente de ghiare la suprafața unor oase.

Alte oase aveau urmele profunde și mușcături puternice făcute de boturi cu colți mari.

OPERAȚIE CHRIS BARNARD

Pe un schelet, s-a remarcat „decupajul centrului locului tăiat de o trepanație”¹. Dar ceea ce este cel mai curios este că **s-au găsit urmele unei intervenții chirurgicale pe oasele se mărginesc cavitatea toracică.**

S-au găsit, pe partea stângă a scheletelor, tăieturile coastelor făcute fie cu un silex tăios, fie într-o altă manieră. Studiul atent al locului operat a permis să se stabilească după rezecția coastelor, că s-a practicat o secțiune, ulterior lărgită prin depărtare, pentru a permite operația chirurgicală.

Această deschizătură de secționare, fiind acoperită de periost (membrana fibroasă care acoperă oasele și permite calusului să se formeze) savanții sovietici din Leningrad și Așhabad au tras concluzia următoare: „După reușita acestei mari operații, pacientul s-a vindecat și a trăit cel puțin trei sau cinci ani după cum atestă grosimea periostului”.

Altă constatare: coastele secționate sunt exact cele care corespund ferestrei cardiace practică în zilele noastre de emulii doctorului Chris Barnard!

Mai înainte, au fost observate intervenții făcute pe oasele cutiei toracice la scheletele găsite în Orientul Apropiat (Palestina, Asiria, Iran) datând de mai mult de 50.000 de ani².

¹) Ne este imposibil, fără a trăda textul, să dăm o altă traducere.

²) Într-o capelă dintr-o catedrală din Valencia (Spania) un retable sculptat din sec. XIV arată un transplant de picior. Donatorul este un Negru, primitorul este un Alb. Chirurgul ține încă membrul pe care îl amputează.

La fel a fost pentru o femeie tânără din Eyzies în Franța, care a trăit în paleoliticul superior, dar observațiile n-au fost făcute decât pe fragmente osoase, ceea ce n-a permis să se depășească stadiul ipotezelor.

Descoperirea savanților sovietici permite acum să fie combătuți elevii sceptici ai abatelui Breuil, pentru care oamenii din preistorie erau neciopliți și pe jumătate animale.

Neîndoielnic, Neanderthalienii care au efectuat, acum 100.000 de ani, grefe reușite de inimă, aveau o cunoaștere științifică extrem de avansată.

Este posibil că operațiile să fi fost întreprinse de alții decât de ei — Inițiatori sau chirurghi de clasă ridicată — dar faptul rămâne de netăgăduit: strămoșii noștri posedau o elită și oameni de știință.

INIMA GREFATĂ ÎN TIMPUL FARAONILOR

La biblioteca din Alexandria (Egipt), un papyrus în limba coptă dă o relatare, luată dintr-un text mai vechi, care arată modul de vindecare al unui soldat atins la inimă de o lance.

Omul servea în garda regelui în momentul în care a primit lovitura care trebuia să-l fie fatală.

Faraonul, care îl proteja, ceru imediat medicilor să-l salveze. Papyrusul descrie operația și zice că chirurgul a avut ideea de a înlocui inima soldatului cu inima unui bou tânăr Apis.

Textul se încheie asigurând că intervenția s-a făcut cu succes¹.

¹) Informația ne vine de la profesor Doru Todericiu. În ciuda demersurilor și cercetărilor, nu am putut obține referințe precise asupra documentului. Este vorba poate de papyrusul Ebers, care este un tratat despre inimă.

Egiptenii aveau o medicină foarte avansată în ceea ce privește bolile căilor respiratorii, ale tubului digestiv, căilor urinare, afecțiunile capului. Ei foloseau supozitoare, spălături, laxative. Dentistii plimbau dinți, oculțiștii tratau cu succes trahoma, cataracta și hemeralopia. Papyrusul Edwin Smith dovedește că chirurșii faraonilor făceau operă științifică în ceea ce privește chirurgia osoasă.

Hipocrate și Galien nu dețin decât o parte din cunoștințele lor provenind din lucrări pe care le-au consultat în templul lui Imhotep la Memphis.

Această grefă de inimă în timpul faraonilor, ca și pentru Neanderthalii din Asia centrală, a fost poate excepțională și practică de **Străini** de planeta noastră.

Dacă ea a fost făcută sub regele Djoser (a III-a dinastie), atunci când trăia înțeleptul și divinusul Imhotep, se poate remarca că la această epocă, acum 5.000 de ani, „Inițiatorii venusieni” operau la fel de miraculos în Asiro-Babilonia, Fenicia, la Mayași și la Incași.

În acest sens, Strămoșii Superiori, responsabili de greșelile de inimă, n-ar fi autohtonii pământeni.

INIȚIATORII EXTRATEREȘTRI

Oricare ar fi adevărul, abia întrezărit de un „mic număr” de oameni conștienți, faptele istorice și protoistorice dovedesc că oamenii foarte evoluți au venit pe Terra, în trecut, pentru a-i învăța pe strămoșii noștri. Scrierile sfinte ale tuturor țărilor relatează venirea acestor **Străini**, îngeri sau cosmonauți, despre care tradițiile ne asigură că ar fi fost Venusieni.

Acum 5.000 de ani, Inițiatorii au făcut să înflorească civilizația la Mayași, în Mexic. Același fenomen s-a produs și la Incași din Peru, la Asiro-Babilonieni, Fenicieni și la Perși.

Fără acest aport, fără această imixtiune, este imposibil de a explica subita înflorire a civilizațiilor respective ale acestor popoare, civilizații care au fost toate plasate sub semnul lui Venus, cu „zeii”, adică ființe superioare care erau numite venusiene : Quetzalcoatl, Orejona, Viracocha, Ishtar, Astarte, Anaita.

Acum 10.000 de ani, un miracol identic a făcut să se răspândească civilizația egipteană cu „regi divini, veniți din cer”. Totul este ciclic și reînceput.

Oamenii de pe Terra sunt pe cale de a deveni, la rândul lor, Inițiatori și „zei” vreunei planete îndepărate. Și ar fi în linia ordinii universale ca, într-un viitor apropiat, alți Extraterestri să vină pe globul nostru aducând acestei teze o confirmare fantastică și fără îndoială liniștitoare.

Preistoricii clasici, adică perimați, resping aceste viziuni profetice și le califică drept fantezii.

Dar pentru oamenii de mâine care îndrăznim să fim, preistoria clasică nu este decât un roman mediocru, măsluit și stupid, incredibil pentru că este mincinos.

CAPITOLUL V

POARTA SOARELUI ȘI INSOLITUL DIN OCCIDENT

Vechiul Peru exercită o fascinație asupra tuturor acelorora pe care îi pasionează arheologia și misteriosul necunoscut al civilizațiilor.

Totuși domnia Incașilor nu depășește deloc un mileniu și probabil că se exagerează puterea și cultura lor.

Ei n-au fost primii locuitori ai **altiplano**-ului, acest platou înalt care se întinde din Peru până în Bolivia și de la Ecuador la Chile. Înaintea lor, înalte civilizații s-au răspândit peste toată America de Sud și vestigii importante și enigmatice, care se află în Brazilia, la Ylo, în pampa de la Nazca și în Tiahuanaco-ul ignorat, atestă prezența în Cordiliera Anzilor, acum 10.000 de ani, a unor popoare civilizate care erau, poate, ultimii Atlanți.

KEMKO ÎN PERU

Capitala Incașilor era Cuzco, în plină Cordilieră a Anzilor, dar foarte aproape de fortăreața Saceahuaman care apără orașul, pe pintelul stâncos de la Kemko. Se pot vedea grote, un menhir și stânci cioplite care nu aparțin civilizației incașe.

S-a vorbit de Aymarăs, strămoșii Incașilor, dar vestigiile de la Kemko sunt mult mai vechi, foarte probabil cu multe milenii, și par să se lege de civilizația preceltică de la Karnac (Morbihan) și Stonehenge. Kemko seamănă, de altfel, ciudat cu un tumulus.

Incașii aveau centrul lor politic și cultural pe înaltele platouri, în jurul lui Cuzco și nu departe de această capitală se află resturile cele mai importante — și foarte bine conservate — ale orașelor și fortărețelor lor.

Se merge de la Cuzco la Ollantaytambo pe un drum de munte rău, dar pitoresc (la 3000—3800 m) care serpuiește prin trecători în care ghidul nostru expert, Dna de Chartagène, ne-a arătat rarele morminte Incașe ce s-au putut descoperi.

Aceștea sunt un fel de vizuini, care se infundă vertical în flancul stâncilor, destul de lungi pentru a se introduce corpurile acolo.

Reacoperite, aceste morminte, în câțiva ani, se pierd în relieful general, ceea ce explică de ce arheologii nu le pot găsi.

Dimpotrivă, păstori de pe altiplano, ca și în Peru, Bolivia, știu să deplsteze amplasamentele și șterpelesco relicvele de aur ce trebuie să însoțească defunctul în viața sa viitoare.

Dna de Chartagène ne-a povestit cu privire la asta o savuroasă anecdotă.

La Cuzco, în La Paz, autohtonii autentici Incași și încă și mai puțin evoluți decât strămoșii lor, au bucuria de a-și arăta dantura bogată în incisivi de aur.

Dinții lor sunt magnifici și solizi, dar dinții în aur sunt la modă în altiplano !

Atunci ei vin la un dentist și îi cer să le smulgă cinci sau șase incisivi pentru a-i înlocui cu alții de aur.

— Dar asta costă scump, zice practicianul. Ai ban ?

— Nu, señor.

— Ai aur ?

— Aur ? Oh da, señor !

Nu este încheiat nici un târg, dar a doua zi Inca revine, scoate din buzunarul său un pumn gros de aur în vrac sau bijuterii vechi și zice :

— Pentru dinți, señor !

Iată cum dentiștii de pe altiplano devin bogați în câțiva ani.

OLLANTAYTAMBO

Micul sat OLLANTAYTAMBO este traversat de un pârâu cu ape limpezi. Casele ce mărginesc unica stradă sunt toate din timpul Incașilor, construite din piatră și pământ pentru adăposturi și pentru turme.

Întreaga viață, de un mileniu, pare să se fi oprit acolo și ~~astă~~ ^{astă}, cu toate că este cunoscută (noi am mers cu mașina, aici este strict interzisă.

Transportul materialelor, recoltelor, se face cu spatele oamenilor, o funie groasă ținând încărcătura pe umerii purtătorului.

Biserica este construită pe un vechi templu incaș căruia i se recunosc asizele scurte.

Aici, nu este vandalism, este religie : crucea lui Isus înlocuiește soarele de aur !

Deasupra satului, fortăreața urcă în terase înguste unde pasc lame și alpaca albe.

Stânci enorme, tăiate în formă de bănci, scări sau estrade, zac aproape peste tot. Se numesc „pietrele obosite“.

Poate n-au avut curajul de a urca singure până la înălțul fortăreței !

MACHU PICHU : MISTERUL PIETRELOR

De la Cuzco se merge la Machu Pichu, cu un trenuleț de munte care pleacă în zori.

Călătoria este extrem de pitorească prin valea Râului Sărat și cea a lui Urumamba. Pădure tropicală, care coboară până la calea ferată, este bogată în esențe diverse, dar culmile care le depășesc sunt lipsite de vegetație căci ele ajung până la 5000 de metri altitudine.

Machu Pichu, cetatea secretă a Incașilor, n-a fost descoperită decât în 1911 de către Bingham, cu prețul unor teribile eforturi, căci dacă în zilele noastre se merge acolo cu ușurință, accesul, în timpurile conchistadorilor, era aproape imposibil.

Se crede că aici era refugiul Fecioarelor Soarelui ; dar, în fapt, e vorba de povești, căci Incasii nu i-au dezvăluit niciodată existența. Locul este grandios, dominat de Marele Pisc (Machu Pichu) unde se pot vedea încă teresele cultivate de autohtonii din secolul al-XV-lea.

Este un adevărat oraș, formidabil construit și unde totul pare consacrat practicilor de cult.

Terasele, care duc la locuințe, se prezintă exact ca la Ollantaytambo și pašnice alpaca pasc aici în libertate.

Zidurile sunt făcute din blocuri mari, îmbinate ca la

Sacsahuaman. Unele seamă uimitor cu zidurile de la Winapu din insula Paştelui.

Blocuri tăiate, lăsate pe loc, măsoară uneori cinci metri lungime şi problema transportului lor este un mister.

Totodată, noi am remarcat o stâncă, măsurând cam 1,50 metri înălţime, groasă de 1 metru. Pe faţa sa principală, era ca despicată pe o linie absolut dreaptă, dar comportând la fiecare 20 centimetri creştături, în care nişte icuri — desigur în lemn — au fost vârâte pentru a provoca despicarea.

Stâncă s-a desfăcut efectiv în două părţi egale, dar fisura din spate, cu toate că fiind netedă şi dreaptă nu avea rectitudinea celeilalte feţe.

Am rămas încântaţi de atâta precizie şi de cunoaştere a filonului, într-o stâncă informă.

În orice caz, rămâne stabilit că Incaşii lucrau în piatră spărgând-o pe filon, cu ajutorul penelor şi fără nici o magie sau mijloc supranatural.

MIRAJUL INCA

Majoritatea celorlalte locuri arheologice ale Incaşilor — excepţie Kemko — nu părea să vină dintr-o străveche antichitate.

Pachacamac este relativ recent şi nu prezintă mare interes.

Vestigiile Templului Soarelui, în insula Titicaca, sunt aproape inexistente şi ceea ce rămâne este foarte decepţionant. Ruinele insulei Lunii nu atestă nici o grandoare şi chiar ceea ce rămâne la Cuzco, din al doilea Templu al Soarelui — transformat în biserică creştină — este departe de a semăna descrierilor ditirambice ale lui Garcilaso de la Vega !

Ceea ce a fost **Curicancha** (Gardul de Aur) nu mai este decât un mic teren vag care coboară până la un râu cam noroios : fabulosul Guatanay ! Nu cu plăcere nimicim o legendă care încânta imaginaţia noastră, sentimentele noastre cele mai afectoase, şi decepţia noastră a fost foarte mare. Incontestabil, Inca, la fel ca şi „puternicul” faraon egiptean, era un regişor fără putere militară, şeful unui mic popor risipit pe spaţii întinse şi civilizaţia incaşă, oricât de strălucită a fost, nu putea să radieze în jurul Imperiului

Nu din întâmplare, sau pentru că îl luau drept zei, cei 102 infanteriști ai lui Pizarro și cei 62 de cavaleri ai săi au cucerit, și ușor, un teritoriu de șase ori mai mare decât Franța.

TIAHUANACO

Tiahuanaco, în Bolivia, la 4000 de metri altitudine și la 80 km de La Paz, este un platou întins, încastrat de culmi cu undulații domoale. Înainte de a ajunge în saț, pe o potecă pietroasă, se merge de-a lungul locului unde se ridică, singuratică, mica, dar totuși bogată în legende și prestigiu, **Poarta Soarelui**.

Monumentul este rușinos, hidos, protejat de un grilaj care îi ia o parte din farmecul său.

Calendar venusian? Poate. În orice caz, personajele de pe friză sunt așa cum au fost descrise, remarcabil de intacte și cizelate, cu personajele lor enigmatice cu patru degete

Ceea ce se știe mai puțin este că la vreun kilometru, alte zece porți, din care unele sunt mai mari decât Poarta Soarelui, zac într-un Țarc, abandonate, se pare, de cei care ridicau o cetate sau un sanctuar despre care nu avem nici o informație.

În acest loc, totuși, trebuie să fi existat odinioară un centru foarte important, căci peste tot pe platou, în jurul unui imens tumulus de pământ prevăzut cu un menhir, se află ici o magnifică statuie pur încășă, colo menhire sau un falus sfărâmat și resturi de construcții

Ansamblul este emoționant și derutant. Un zid lung care mărginește drumul carosabil este flancat la fiecare treizeci de metri, de menhire asemenea celor din Bretagne.

În adevăr, adevăratul **Tiahuanaco** este o cetate a menhirelor. Se văd peste tot, cu sutele, majoritatea încastrate în construcții mai recent. Un templu, pe jumătate îngropat, este o mărturie a vechimii. noi spunem celtice. a **Tiahuanaco-lui original**.

Un mic muzeu de olărie și pietre sculptate a fost construit între Poarta Soarelui și templu. Am remarcat aici un ciudat bloc de piatră neagră, o roată asemănătoare pietrelor de moară din Mexic și din muzeul de la Carnac și o serie de cranii umane mergând de la tipul Cro-Magnon

la cel de uriaș, a cărui talie trebuie că depășea trei metri, cel mai mare având cam treizeci și cinci de centimetri înălțime și tot atât de lat. Cărei rase aparțineau acești oameni, cărei civilizații se atașa cea a menhirilor, a falusurilor și tumulusurilor ?

BRETONII DIN SAN AUGUSTIN

Ca și în Mexic, Peru, ca și în Bolivia, nici un ochi îngust (bridat) nu permite să se facă cea mai mică apropiere cu strămoșii veniți din Mongolia

Acolo este o farsă a preistoriei.

Dimpotrivă, ochii sunt rotunzi și cel mai adesea pătrați sau dreptunghiulari, ca la San Augustin în Columbia, unde se regăsește chiar purul tip breton din Franța și din Marea Britanie.

San Augustin, ca și Tiahuanaco, ca și Carnac, este țara gorganelor, tumulusilor, falusurilor, menhirilor și dolmenelor.

Atunci, îți vine imediat în minte o teză de o logică riguroasă.

Strămoșii noștri Pre-Celții au emigrat în America de Nord din Canada, au trecut în Statele Unite, apoi în Mexic. Este formal atestat de Popol-Vuh al Mayașilor.

Ce au devenit Mayașii din Yucatan ? Au dispărut fără să lase urme, asigură manualele clasice.

Dar pentru arheologul cinstit, care trece menhirii și împrejurimile megalitice de la Venta la locul de la San Augustin, filiația este evidentă.

Acești Mayași au fost constructorii de la San Augustin, apoi, după secole, au continuat migrația lor în Peru, apoi în Bolivia, unde se regăsește stilul lor și megalitiile lor, la Tiahuanaco.

Între uriașii din Tula, în Mexic și cei sculptați în granit din Bolivia, rudenia este evidentă, factura este aceeași, decorația identică. De ce să nu vrei să se admită o similitudine care sare în ochi, până în forma tumulusilor și construcțiilor piramidale, analoge la Monte Alban și la Plouezoch în Finistère.

S-ar crede că Occidentului nostru îi e rușine să fie patria-mamă a popoarelor de pe Terra.

Numai dacă din motive religioase și încăpățănare abuzivă, Conjurațiile care ne conduc n-au decis prin toate mijloacele, chiar cele mai necinstite, să stingă prima scânteie care a tășnit din țările Celților, ale druzilor și adevărului, acum aproape 10.000 de ani.

MEDZAMOR : UZINA DE OȚEL. ACUM 5000 DE ANI

Din ce în ce, descoperirile făcute în Europa se raportează la pământul ales de primii oameni civilizați pe care îi cunoaștem.

Dacă îndrăznim să credem în legăturile privind descoperirile de obiecte și materiale necunoscute sau misterioase, niște civilizații ale metalului existau în Occidentul european, cu milenii înainte de Sumer și pseudo-vârsta de bronz cu care educatorii perimați îi bate la cap pe elevii lor¹.

La Medzamor, în Armenia sovietică, Dr. Korioun Mequertchian a scos la lumină cea mai veche uzină metalurgică din lume.

Expertize riguroase fac să urce construcția sa la 5000 de ani, cu două, trei mii de ani înainte de bronzul și arama preistoricilor !

S-au găsit la Medzamor vase și obiecte metalice : cuțite, sulite, săgeți, agrafe, inele, brățări etc. din toate metalele cunoscute.

Topitoria avea o serie de cuve tăiate în stâncă, unde mineralul sfărâmat, periat, spălat, se curăța și se îmbogățește până la obținerea metalului pur. Mai mult de 200 de cuptoare ar fi încă îngropate, dar 25 au fost scoase

Medzamor era un centru industrial al epocii, zise, în derădere, neolitică ; aici se trata metalul de import, care era pe urmă prelucrat și distribuit popoarelor din Orientul Apropiat

1) Ținem să spunem din nou : uneori, tinerii noștri cititori, în entuziasmul descoperirii de formule noi revoluționare, seducătoare și anti-conformiste, largesc nechipzuit concluziile.

Precizăm că în ceea ce privește majoritatea științelor, noi formulăm ipoteze de lucru, adesea sub formă de joc intelectual. Rugăm pe tinerii noștri cititori să aibă încredere în profesorii lor și să le asculte expunerile lor clasice.

Noi nu facem excepție decât pentru preistorie : preistoria clasică este falsă și dementială.

Se lucra aici arama, bronzul, plumbul, zincul, fierul, aurul, cositorul, arsenicul, manganul etc.

Și de asemenea oțelul !

În adevăr, s-au găsit, acolo, clești de oțel, fine și încă strălucitoare, analoage cu pensetele noastre de depilat.

Ele sunt puțin mai recente, datând numai... de acum 8000 de ani ! Patruzeci de varietăți de bronz erau topite în uzine și destinate diferitelor industrii.

Aceste descoperiri verificate, autentificate de Institutele științifice din URSS, controlate de cele din Statele Unite, Franța, Anglia și Germania, n-au modificat totuși unghiul de vedere al preistoricilor.

Epoca fierului, epoca bronzului rămân ceea ce erau... chiar dacă, cu două milenii mai înainte se topeau ustensile de oțel !

Este eretic cel ce susține contrariul !

Și se va vorbi mult timp încă de epoca pietrei șlefuite, acum 5000 de ani, ca și cum cineva, pe glob, a văzut un câmp de securi de piatră șlefuită !

Nemulțumiți să ridiculizeze ucazele pontifilor noștri, lucrătorii metalurgiști de la Medzamor aveau chiar la dispoziția lor un observator astronomic cu trei etaje, în formă de triunghi, al cărui vârf era îndreptat spre Sud, acolo unde stelele sunt mai numeroase.

Totuși, în ciuda acestor complexe științifice demne de o soartă mai bună, civilizația de la Medzamor este aproape necunoscută.

ȘTIINȚA ȘI METALELE INSOLITE

Medzamor este un excelent subiect cu care se atacă capitolul descoperirilor insolite, din care unele, ținem să precizăm, sunt rapoarte fără referințe solide sau revelând legende care, bineînțeles, sunt imposibil de controlat.

În 1960, profesorul sovietic T.G. Grițai și prof. I.J. Yațko descopereau, într-o grotă de lângă Odessa, oase de animale secționate atât de perfect, că numai un instrument tăios din metal putea servi la operație.

Lângă Dorchester (Massachusetts, USA) s-a găsit, într-o stâncă ce a fost dinamitată, un vas de metal având încrus-

tații de flori în argint. Nu s-a putut determina din ce metal era vasul.

Într-o mină de argint pe care o exploatau în secolul XVI, Spaniolii au găsit un cilindru de metal, plin și ascuțit, lung de 18 centimetri.

Expertiza locului din jurul obiectului, efectuată științific, îl datează ca vechi de câteva zeci de mii de ani.

După B. Laufer¹ împăratul Tsin Shi (pe la 250 î.d.C.) avea o „oglină magică“, care ca și aparatele cu raze X, permitea să se vadă oasele capului prin trup.

Lângă Saint Louis în Missouri (USA), într-un loc arheologic, a fost scoase la lumină craniile de Indieni care trăiau cu 1200 ani î.d. G. Cu uimire, s-a constatat că unii dinți au fost „plombați“ cu un fel de ciment.

Doctorița Lucile Homy și dentistul Richard Koritzer, de la Smithsonian Institut din Washington, studiind cariile dentare la anticii Egipteni, au constatat 90% de carii de la a XVIII-a dinastie și numai 3% de la a VI-a la a XII-a dinastie.

Ceea ce lasă să se creadă că, la fel ca și Indienii de pe Missouri, Egiptenii cei vechi aveau cunoștințe medicale pe care noi le ignorăm în sec. XX.

MENHIRE PE LUNĂ

După revista „Interavia“, niște fotografii luate de Lunar Orbiter 2, de la o distanță de 37 de km, ar arăta că ființe inteligente la o epocă nedeterminată, ar fi ridicat menhire pe Lună.

Fotografiile arată umbrele a opt din acestea care măsoară de la 12 la 23 de metri înălțime pentru un diametru de vreo 15 metri.

Fotografiile luate de Luna 9 sovietică prezintă megaliți asemănători, înalți de 46 de metri.

Pe tot globul, descoperiri arheologice dovedesc că, cu mult înainte de paleoliticul preistoricilor, înainte chiar de civilizația Atlanților, strămoșii aveau cunoștințe tehnice care reduc la neant aserțiunile învățământului clasic.

În Africa de Sud, expertize oficiale atestă că ființele

¹ B. Laufer : Prehistory of Aviation — Citată de Andrew Tomas în cartea sa „Secretele Atlanțidel“, Ed. Robert Laffont.

umane, acum 25.000 de ani, exploatau minele de hematită roșie din Ngwenya, în Swazilandul occidental.

În insula Malta, s-au găsit — se zice — vestigiile unui vechi drum de fier, cu traverse și șine.

După scriitorul Maurice Guignard, preotesele și marii maeștri odinci din străvechiul ev mediu, au miniaturizat de milenii mijloacele lor de producție. Ei captau energia cosmică într-un cilindru din cristal de smarald și o transportau într-un mic acumulator numit **Völu-völt**.

Vizionarul american Edgar Cayce a spus același lucru în 1940, cu privire la Atlanți.

CEA MAI VECHE CIZMĂ DIN LUME

Expediția ruso-chineză condusă de prof. Dr.-Myn Tchen a făcut, în deșertul Gobi, în 1959, o ciudată descoperire.

Ea constată o amprentă perfectă și greu de contestat, a unei tălpi de cizmă, mărimea 43, într-o stâncă veche de două milioane de ani.

Această amprentă, se crede, ar fi fost făcută în nisipul moale și sedimente s-ar fi depus acolo.

Paralel, naturalistul englez Charles Brewster ar fi găsit în interiorul unei roci calcaroase din cretacic (75-90 milioane de ani) resturile a 11 cuie de oțel !

Tot în Peru, la Chan-Chan, s-au găsit obiecte placate în aur sau argint, ceea ce lasă să se presupună cunoașterea electrolizei.

La fel, vase egiptene, vechi de mai multe mii de ani par să fi fost acoperite cu o subțire peliculă de aur prin procedee electrolitice. De la cine, dacă nu de la Strămoșii Superioari, aceste popoare, atât de depărtate unele de altele, ar fi avut secretul unor astfel de cunoștințe ?

UN FALLUS DINTR-UN METAL NECUNOSCUT

Avem de la unul din corespondenții și amicii noștri, Dl Marcel Giraud din Lyon, uimitoarea poveste pe care i-a spus-o un subofițer de artilerie colonială, sare,

În timpul ultimului război, participa la campania din Birmania.

„Grupul din care făcea parte acest subofițer, serie dl. Giraud, a pătruns destul de mult în pădurea virgină. Ori, acești oameni au găsit un ciudat monolit în formă de falus de doisprezece metri înălțime și diametru de doi metri.

Examinat s-a constatat că era dintr-un metal necunoscut, inoxidabil căci strălucea și era lustruit ca oglinda.

Încercările făcute cu ciocanul și dalta nu l-au vătămat deloc și la lovire răsună ca un corp plin și nu gol.

Acest falus era acoperit de gravuri în relief, inscripții cu caractere necunoscute (cel puțin pentru acești militari care nu erau specialiști) și ideograme asemănătoare cu cele ale monumentelor egiptene

Ofițerii de la Geniu care comandau trupa socotiră că monumentul avea o parte, desigur foarte importantă, îngropată în pământ și ei au calculat că pentru a-l transporta în bucăți manevrabile, ar fi trebuit un tren cu cincizeci de vagoane mari.

Alacerea a rămas aici, grupul trebuind să părăsească acest teatru de operațiuni“.

PIETRE ÎN LEVITAȚIE

Desmond Leslie și George Adamski („Farfuriile Zburătoare au aterizat“) povestesc că la Tay Ninu, în Anam, există o piatră enormă cântărind aproape 500 de tone, care rămâne ca suspendată în aer fără nici un suport.

Indigenii cred că monolitul este susținut de unde sonore și că cineva trebuie să murmure o **mantra** (rugăciune magică) zi și noapte, pentru a evita ca ea să cadă.

Această relatare este foarte suspectă, dar cea a lui Andrew Tomas („Secretele Atlantei“), din contra, este perfect autentică și reproduce, zice el, un fenomen din știința antichității dispărute.

În satul Shivapur, lângă Poona, în India, este o mică moschee ridicată în memoria unui sfânt din secta Soufisilor¹⁾: Qamar Ali Derviche.

Aproape de edificiu, zac două pietre rotunde din granit, cântărind respectiv 41 și 55 de kilograme.

În fiecare zi, pelerinii, lângă aceste pietre, invocă îndelung pe Qamar Ali, fac împreunări ale mâinilor și fiind în număr de 11, ridică brusc stânca de 55 kg până la o înălțime de 1,50 m la 1,70 m, numai cu vârful indexului lor.

Același fenomen, reprodus de nouă persoane cu greutatea de 41 kg este analog, dacă nu identic, cu cel pe care l-am descris în „Cartea Misteriosului Necunoscut“, cu patru persoane.

În „Magia chaldeeană“, Charles Lenormant scrie :

„Este sigur că în timpuri foarte vechi, preoții lui On, grație cuvintelor magice, iscau furtuni și ridicau în aer, pentru a construi templele lor, pietre pe care mii de oameni nu puteau să le deplaseze.“

Noi nu împingem credulitatea până la a spune că acest miracol a fost sigur realizat, dar se poate crede că această tradiție denaturată poate decurge dintr-o știință necunoscută zilelor noastre.

Annie Besant, în „Gendologie umane“, încearcă o explicație :

„Aceste pietre nu erau ridicate prin acumularea de forțe musculare, nici aparate ingenioase a căror putere ar fi depășit mijloacele noastre moderne ; ele erau ridicate de cei care înțelegeau și controlau magnetismul terestru ; își pierdeau greutatea și pluteau în aer, în așa fel încât presiunea unui deget era suficientă pentru a le deplasa și a le pune în locul precis ce le era destinat“.

Trebuie desigur, făcută o discriminare între probabil și imaginar, dar atâtea descoperiri au fost efectuate la toate latitudinile, atâtea tradiții incredibile au persistat de-a lungul generațiilor, încât o părțică de adevăr pare să solicite curiozitatea noastră spre frontierele fantastice ale unui trecut care nu vrea să se stingă.

¹⁾ Soufis, sectă mahomedană, învățând că omul purificat prin extaz, meditație și respectarea strictă a regulilor, poate să se ridice la divinitate și să se identifice cu ea.

Și este o datorie filială pentru noi, oamenii secolului XX, de a nu rupe nesăbuit cordonul ombilical care ne leagă mereu de cei ce au fost marii noștri strămoși.

CAPITOLUL VI

MITOLOGIE CELTICĂ.

MAREA PIRAMIDĂ DE LA PLOUZOCH (FINISTERE)

O întreagă mitologie franceză a văzut lumina zilei¹ în reviste pentru copii² și aduce la lumină trecutul galez ce a fost calomniat de sectanții religiilor îngrozitoare. Este un indiciu reconfortant.

Poate într-o zi, vom vedea născându-se mișcări celtizante cinstitute care, în loc de a cânta gloria lui Isus Cristos, vor onora pe Bêl, Esus, Lug și Marea Zeită, zeii autentici și binefăcători ai strămoșilor noștri. Dar renașterea nu poate veni decât de la istorici, de la cartea de școală, de la cinema, de la televiziune.

Vai ! trebuie să recunoaștem, cu rușine, că dacă au fost turnate mii de filme despre Bernadette Soubirous, Thérèse de Lisieux, Salomon, Lagardère și Fantomas, niciodată n-a existat cea mai mică secvență despre prestigiosul nostru erou național : Vercingetorix.

Nici despre Charlemagne, Charles Martel și Bayard !

Este adevărat că nimeni n-a sesizat această anomalie și marele public, atent la foiletonul său televizat, la meciul său și la procentul său de colesterol, nu se neliniștește pentru așa ceva !

CELE TREI INVAZII

Totuși, Celtii, strămoșii noștri, constituiau elita și principala ramură a rasei albe.

¹ Dontenville „La France mitologique”, Ed. Tchou.

² Asterix Galezul, Ed. Dargaud.

Istoria lor este aproximativ cunoscută din manuscrise vechi irlandeze și galeze ¹ care, din nefericire, nu există în traducere franceză.

Cartea Invaziilor (irlandeză) povestește că, în timpul marelui potop, regina magiciană din Insula Verde pieri cu întreaga sa rasă

La un 1 mai au venit din Grecia, prințul Partholor și 24 de cupluri. Trei sute de ani după această debarcare, tot la un 1 mai, zi de zi, o epidemie nimici descendența Grecilor

Apoi s-au succedat invaziile **Fiilor lui Nemred**, originari din Scitia și a **Firbolgs-ilor**, populație gotică,

Tot la un 1 mai, au venit „de dincolo de fluviu — ocean“, de la Mag Meld (Câmpia Veseliei), tribul **Tuatha Dé Danann**, care erau în mod sigur Americani, mai precis Mayași quichés

TUATHA DE DANANN

Imediat debarcați în Irlanda, Tuatha Dé Danann angajează lupta contra clanului Fomoré și îi înving la Moytura (în galică : Mag Tuiread = Câmpia Stâlpilor, adică! pietre ridicate sau menhire) lângă Cong. în actualul comitat Mayo.

Toate aceste evenimente, scriu F. Guiraud și G. Roth, se petrec aproape în epoca războiului Troiei, ceea ce ar explica venirea unui prinț grec și ar situa evenimentele acum 1300 de ani (se spune) înaintea erei noastre, dar, după părerea noastră, mult mai departe în timp

Deci, acum mai mult de 3000 de ani, se ridicau deja menhire pe câmpiile Irlandei și nu credeam că Celții ar fi cunoscut destinația lor pentru că le numeau „stâlpi“.

1) Manuscrise irlandeze : Poemele lui Amergin — Cartea Invaziilor — Cartea Vacii Brune — Cartea lui Leinster — Cartea lui Ballymote — Cartea galbenă de la Leccan.

Manuscrise galeze : Cele patru ramuri de la Mabinogion — Cartea neagră de la Carmathen — Cartea lui Aneurin și Taliesin — Cartea albă de la Ryderch — Cartea roșie a lui Hergist — Historia Regnum Britaniae de Geofroi de Monmouth.

Aceste cărți n-au fost traduse în franceză. Se găsesc totuși două adaptări : Ciclul Ramurei Roșii din Ulster de Roger Chauviré — La Geste de Cûgullain, de Georges Roth.

Tuatha Dé Danann au adus obiecte magice : spada lui Nuada, lancea lui Lug, căldarea lui Dagdé și piatra lui Fal sau piatra Destinului, care striga când se așeza pe ea un rege legitim.

La drept vorbind, invazia acestor Străini magicieni a fost relativ pașnică căci, dacă ea dădu loc la lupte povestite cu o mare exagerare de cronicari, se pare că Tuatha Dé Danann au fost agreeți de marea parte a autohtonilor.

Luptele pe care le-au avut cu ei seamănă mult cu rivalitățile tribale și adesea găseau o fericită rezolvare prin căsătorii.

Aparent, acești Străini magicieni veniți din America se comportau ca niște autentici Celți revenind în patria mamă. Ei n-aveau nici o problemă de limbă cu Irlandezii, pactizau cu ei cum se face între rude apropiate și îi instruiau.

Și mai extraordinar : acești Tuatha Dé Danann americani, strămoșii lui Déné Piele de Iepure, Déné Coastă-de-câine, Déné Tchippwayans și Déné Castor din Canada, sunt, în zilele noastre, considerați ca reprezentând tipul și chiar arhetipul Celților.

Într-adevăr, în Irlanda se află căminul arzând al gândirii celtice și oamenii cei mai puțin hibridați din Vechea Europă.

MAYAȘII DIN MEXIC REVIN ÎN EUROPA

În mare, totul s-a petrecut ca și cum descendenții Hiperboreenilor din misterioasa Thulé din munții Groenlandei, sau ai Arienilor de pe podișul din Iran, au asigurat mai multe legături, dus-întors, între cele două continente ce mărgineau odinioară țara Atlanților.

Numeroase relatări amerindiene sprijină această ipoteză pe care vor să o ignore istoricii.

Cum se explică acest dublu fenomen ?

1. Inițiatorii Incașilor și Mayașilor, albi și bărboși, s-au întors într-o zi spre țara lor, venind pe marea de est.

2. Tuatha Dé Danann au venit de 1 mai din regiunile situate dincolo de mările din vest ; ei s-au întors

În țara lor tot într-o zi de 1 mai. Căci Tuatha Dé Danann care erau de „rasă divină” s-au întors după ce au pierdut un lung război, dar, **cerând celebrarea unui cult în amintirea lui, ceea ce este foarte curios când te gândești că ei au fost învinși !**

Totul devine foarte clar dacă se admite că Tuatha Dé Danann sau Mayașii din continentul american erau Celți¹ originari din Celția din Europa. Această întoarcere în patria ancestrală este formal atestată de cartea sfântă a vechilor Mexicani : **Popol Vuh** a Mayașilor Quinche, unde se poate citi această relatare :

„Ei erau la Ha'kavitz, când cei patru șefi ai migrației lor dispărură în mod misterios.

Deși în vârstă și veniți de foarte departe de mult timp, aceștia nu erau bolnavi când și-au luat rămas bun de la copiii lor, spunând că misiunea lor era terminată și că se întorceau în patria lor...

Ei recomandă succesorilor lor de a merge să revadă țara de unde au venit, lăsându-le ca amintire un pachet înfășurat corespunzând acelor **quimilli** al popoarelor de limbă nahua².

Mult timp după aceea, trei din fiii lor plecară în Est, traversând Oceanul...³.

Când Quichés-ii părăsiră Tulan, părinții lor spuseră : „Locuința voastră nu este aici ; este dincolo de mări unde veți găsi munții și câmpiile voastre. Veți fi susținuți de Belich (Bêl) și de Toh (Tohot, Thor)“.⁴

Ei reveniră deci și încercară să se implanteze în Irlanda, în regatul ce le-a aparținut odinioară : ei peregrinară și prin vechile lor pământuri din Galles, Gaule, Iberia, Rusia, unde au constituit, credem noi, centre inițiatice care au făcut să înflorească druidismul.

1) Precizăm din nou că noi înțelegem prin „Celți” Arienți ieșiți din Platoul Iranian cărora nu li se cunoaște numele, dar a căror mî, grație principală furnizează ramura celtică.

2) Sahagim. Histoire Générale, LX. cap. 29, pag. 674 din traducerea franceză de Juan Torquemada

3) Popol Vuh, traducere spaniolă pag. 117; traducerea franceză, pag. 294, 295.

4) Brinton, The Annals of the Cakchiquels, pag. 10, 77.

MARFA PIRAMIDĂ DE LA PLOUEZUCH

Această teză va face să sară în sus pe bunii noștri istorici, care nu vor scăpa prilejul de a o găsi fantezistă pentru că ea luminează în mod convingător un trecut care, pentru conformiștii, (credincioși), nu înseamnă decât umbre și tenebre satanice!

Poate că le trebuie niște urme ale trecerii Mayașilor pe pământurile noastre din Europa? Ei bine, ele nu lipsesc!

În afara lui Popol Vuh, care face dovada, credem noi, că printre manuscrisele și codexurile mexicane, multe trebuie să relateze despre această migrație spre pământurile ancestrale.

În orice caz, proba magistrală este furnizată de importanțele monumente Mayașe ce se pot vedea în... Franța.

Iată ceva nou, gândiți voi.

Ei da, totul este nou pentru cine nu știe sau nu vrea să vadă, dar dacă aveți curiozitatea de a vă duce într-o zi în Bretagne, în regiunea Morlaix, mergeți 10 km în plus la nord, până la satul Plouezoch și chiar puțin mai încolo.

Veți ajunge până la mare, veți merge pe stânga, pe malul ei, trecând prin fața unor căsuțe de pescari și, în susul colinei, veți vedea .. Yvette Charroux, care mă însoțea în acea primăvară din 1969, scoase un strigăt care se confundă cu al meu :

— O „piramidă“ maya!

Într-adevăr, era linie pe linie, piatră pe piatră și din aceeași materie, un monument în formă de piramidă alungită, asemenea cu cele ce s-au găsit la Monte Alban și în tot Mexicul vechi.

Este un monument colosal și colosal de puțin cunoscut, ca să nu spun necunoscut.

Arhitectura sa, cum ne putem da seama din fotografiile este replica construcțiilor în etaj ale Mayașilor și Incașilor.

EA MĂSOARĂ 77 METRI LUNGIME

Piramida din Plouezoch măsoară 77 de metri lungime, 17 lățime (actual) și 12 metri înălțime.

Ea este orientată vest, vest, sud-est, est, nord, adică forma sa alungită merge de la vest, la est, urcând puțin la dreapta și coborând tot atâta la stânga.

În aceste condiții, nordul se află exact în direcția Stonehenge și Islanda, în care se poate vedea insula „primilor tați, pierdută în marea tumultuoasă”.

Piramida are patru etaje și acoperă patru sau cinci săli mari a căror intrare este parțial astupată. Odată, ele adăposteau o duzină de camere dolmenice din care două, decapitate de stâlpii lor din piatră de construcție, sunt vizibile pe una din fețe.

Acest monument impozant, grandios, domină marea din susul colinei și importanța sa excepțională este fără îndoială unică în toată Celția. Din această cauză, noi credem că el constituia cu adevărat **Marea Piramidă a Celților** și servea drept mormânt și poate drept cameră a nemuririi, fie pentru regii din Armorique (care nu era încă Bretagne)¹, fie marilor șefi ai Tuatha Dé Danann.

Piramida era inițial mai înaltă și mult mai lată în locurile unde apăreau dolmenii. În cursul secolelor, locuitorii regiunii au luat blocuri de piatră pentru construirea caselor lor.

PIRAMIDA DE LA CARNAC

O altă piramidă asemănătoare se ridică la Carnac, cum se numește turnul Saint-Michel.

Niște creștini nelegiuți au vrut să șteargă acest monument al strămoșilor noștri; ei l-au acoperit parțial cu pământ, pentru a face o moviliță și au construit în vârf o bisericuță foarte urâtă, dedicată sfântului Mihail, șeful miliției cerești și învingător, împreună cu Sf. Gheorghe, al răului și înghozitorului dragon.

Bineînțeles, dragonul este păgânismul, celtismul, druidismul, inițierea, tot ceea ce simbolizează religia, cultura, geniul Occidentului nostru. Când se îndepărtează drobița

¹) Bretonii sunt popoare emigrate din Grande-Bretagne și nu anteriori sec. IV, după J. C. Adevărații autohtoni din Bretagne actuală sunt Armoricanii. Numele Armorique este celtic și înseamnă: „la marginea mării”. În vechea Celție, Armorique, ca și în timpul Romanilor, desemna desigur teritoriul cuprins între Rhône și ocean.

care crește pe versanți, se văd distinct treptele din piatră ale piramidei originale.

Interiorul este o frumoasă zidărie și cuprinde un cuiluar mare, circular, de-a lungul criptelor dolmenice care sunt tot atâtea morminte.

Franța numără deci patru piramide : la Falicon, lângă Nisa, la Couhard, aproape de Autun, la Plouezoch și la Carnac, dar există în mod sigur altele scăpate din marea distrugere ordonată odinioară de Charlemagne.

Situația este prea nouă pe planul arheologiei ca să putem zice dacă Mayașii au importat din Celția stilul piramidal sau dacă, din contră, ei l-au adus în Galla și poate în Egipt. înainte de a-l transplanta în lumea întreagă.

Piramidele din Bretagne par clar mult mai vechi decât cele din Mexic și poate decât cele din Egipt

Este o arhitectură tipic atlanteană ?

Este curios să constatăm că încercările de reconstituire grafică a monumentelor Atlanților sunt mereu bazate pe piramidă, ca și cum cromozomii-memorie ai noștri ne încită de a ne imagina acest stil printr-o obscură dar autentică reminiscență a trecutului scurs după Potop.

EI AU VENIT PE APARATE ZBURĂTOARE ÎNTR-UN 1 MAI

Regele vrăjitor Bran, în tradiția celtică, este un călător al „regiunilor misterioase” și plutește spre Occident până în țara de Dincolo pe un car care nu atinge niciodată apa.

Fratele său, Manannan, al cărui cult este celebrat în zilele noastre de Regina Vrăjitoarelor din insula lui Man, este un puternic magician al cărui cal zboară prin aer.

Manannan se deplasează pe mare într-o barcă, plutind fără pânze și fără vâsle¹.

O zeiță celtică cu numele de **Belisama** (asemenea flăcării) poate fi, fără îndoială, asimilată cu planeta Venus

¹) Când Manannan veni să facă o vizită la Caltigem, în Ulster, zice Arbols de Jubalville, el venea din regiunile misterioase situate în extremul vest, dincolo de ocean. A doua zi el era în Grande-Bretagne”. (Curs de literatură celtică, vol. VI, pag. 202).

Manannan se deplasa deci la bordul unui aparat zburător, la fel ca Bran.

și tovarăsa lui Bêl-Baal, adică Astartea, regina cefurilor lui Baal.

Ea era echivalentul feminin al zeilor Galilor : Balan, sau Belin, sau Belinus.

De notat că Baal, la Fenicieni, este Domnul Nord, așa cum este Bêl la Assyro-Babilonieni.

Iată deci o genealogie unde se găsesc întim amestecați zeii celtici și zeii fenicieni, planeta Venus, misterioase aparate zburătoare, America și zeli venusieni ai Incașilor și Mayașilor : Viracocha și Quetzalcoatl „care au plecat în direcția est, de cealaltă parte a oceanului” (deci în Europa sau în Africa).

Aceste coincidențe între miturile americane, cele ale Celților, Fenicienilor și Assyro-Babilonienilor, arată clar originea comună și identitatea erorilor lor.

În mitologia Hindușilor și Persilor, strămoșul omului alb este Aryaman, Gwyon-ul Celților ; el vine din Calea Lactee, deci într-un aparat interplanetar.

La Fenicieni și Assyrieni, Baal-Bêl și Astartea-Ishtar vin de pe planeta Venus. Pandanții lor, la Persi, sunt : Ahura Mazda, zeul zburător și Anâhyta, zeița venusiană.

La Egipteni, primii oameni divini veneau din cerul lui Horus pe mașini zburătoare. La Incași și Mayași, mașinile de călătorit în cosmos sunt clar reprezentate la Tiahuanaco, la Palenqué, la Monte-Alban și pe zeci de manuscrise mayase.

În fine, la Celți, carul lui Bran care nu atinge apa, avionul lui Manannan, care îl transportă într-o noapte din Irlanda în Anglia, furnizează niște indicii care se adaugă la probele venite din alte părți ¹.

1) Zeul suprem al Galilor este nenumit, căci este zeu unic. Totuși, ea și la Dumnezeu creștinilor, de la el emană o trinitate ce se găsește, de exemplu, în statuile tricefale (cu 3 capete) la Autun, la Hotel-Dieu din Paris, muzeul din Beaune, etc. Această trinitate este Teutatés—Taran—Esus.

Mitul șarpelui — Inițiator (șarpele cu cap de berbec) este asociat cu zeii celtici, care țin, în general, în mâinile lor, doi șerpi cu cap de berbec.

Pe celebrul vas celtic din Gundestrup (muzeul din Copenhaga), zeul Cernunos ține un șarpe cu cap de berbec și se văd numeroși grifoni zburători. Ori, se știe că șarpele este simbolul aventurii spațiale și că el a dat naștere miturilor dragonului și șerpilor zburători.

Cum a venit Tuatha De Danann din America ?

Este interesant de notat că acești imigranți „știau să se adăpostească după mantia invizibilității“. Ei știau să apară... să dispară... ai fi tentat să spui : ca misterioasele OZN-uri care bântuie cerurile noastre !

De atunci, întreaga istorie a lumii vechi devine perceptibilă și se poate formula astfel ; acum 5000 de ani, pe când planeta Venus veni să se stabilească în sistemul solar, s-a produs un potop important (al doilea potop) și Inițiatorii se răspândiră aproape pe tot globul.

Ei dispuneau de aparate zburătoare, învățau scrisul, artele, tehnicile metalelor.

În Fenicia ei se numeau Baal, Astartea ; în Assyro-Babilonia : Bêl, Iștar ; în Peru : Viracocha, Orejona ; în Mexic : Quetzalcoatl, Kukulcan ; în Celția : Belin, Belisma, Gwydion, Bran Manannan.

Se pare că e posibil să fixăm nu anul exact în care se desfășoară aceste evenimente, ci luna : 1 mai.

Căci într-un 1 mai au debarcat, în Irlanda, Tuatha De Danann ; 1 mai, trei sute de ani după aceea, când au plecat, „dincolo de fluviul ocean“ și tot 1 mai când prințul Partolon și fiii lui Nemred au venit să se instaleze în Insula Verde.

Și de atunci, tradițional, 1 mai este considerat ca data sacră a religiei păgâne celtice : Mai Eva sau Belténe.

Și Belténa, sau Beltain, seamănă mult cu sărbătoarea lui Bêl-Baal Venusianul !

EVA-MAI

Etimologii nu sunt de acord cu privire la mai din care, unii, fac luna lui Apollon, alții pe cea a zeiței Marîa, regina Terrei.

Începând din epocile cele mai depărtate, 1 mai a fost și rămâne mereu data sacră prin excelență, poate pentru că un 1 mai a fost când au aterizat Inițiatorii extraterestri, sau când cometa Venus veni să se plaseze pe orbita solară.

Eva-Mai, în vrăjitoria celtică, este religios consacrată Marîi Zeite, după un ceremonial secret pe care nu vrea să-l divulge d-na M.M. Wilson, *witch queen* (regina vrăjitoarelor) din insula Man, în Anglia.

Pentru aceleași cauze necunoscute, sfânta sărbătoare păgână, zisă „Noaptea Walpurgiei”, se desfășoară în ajun de 1 mai.

Pentru a scăpa de fanatismul și furiile ucigătoare ale Bisericii, ea a fost ascunsă sub simbolul sfintei creștine Walpurgis, ale cărei odăjdii se odihnesc la mănăstirea Eichstaedt în Bavaria și cuvântul de ordine dat de Celtii inițiați a fost menținut în Germania, Franța, Anglia și în Țările de Jos.

Chiar și în zilele noastre, Cercurile inițiatice lucrează ca 1 mai al Celtilor să devină sărbătoarea tuturor popoarelor de pe Terra.

Acum 2000 de ani, de 1 mai se adunau în păduri și în munți mulțimi imense care, în reculegere religioasă, apoi în sfântă și bună veselie, celebrau Marea Zeiță și primăvara.

Pe „Cîmpia de Mai” se țineau mari adunări anuale ale Francilor și Romanii celebrau sărbătoarea Cerealelor și a Florilor, dedicată zeiței Maia.

Neliniștită de această fervoare care plictisea pe Dumnezeu și sfinții săi, Biserica creștină întreprinse o însădiaoasă campanie de denigrare care sfârși prin a da roade

ISTORIA LUI 1 MAI

Atunci bunii zei păgâni au fost repudiați ca demoniaci și s-a dat de înțeles că Noaptea Walpurgiei era o reuniune de vrăjitoare urcate pe mături, de țapi ce erau sacrificați ca ofrandă lui Satan și alte baliverne de acest fel.

Vârful Harz, în Germania — Brocken — deveni locul blestemat prin excelență și fu stigmatizat datorită reputației rele care se răsfrânse asupra tuturor manifestărilor din noaptea de 30 aprilie spre 1 mai.

Totuși, în ciuda calomniei, a satanizării, 1 mai era prin esență o dată atât de sacră, încât ea sfârși prin a se impune pe tot globul.

Monarhul anglo-saxon Alfred cel Mare, care a domnit de la 871 la 900, a fost primul care a avut ideea de a institui de un 1 mai, săptămâna de 40 de ore, sau pe zi 18 ore de muncă, 8 ore de plăcere, 8 ore de somn.

La 1 mai 1886, trei sute patruzeci de mii de greviști americani relansează sistemul zilei de muncă de opt ore. Manifestația degenerază într-o veritabilă insurecție care face numeroși morți.

La 1 mai 1908, în ciuda unui lock-out al antreprenorilor de clădiri, revendicarea capătă putere de lege.

În timpul ocupației germane, de la 1941 la 1944, 1 mai devine oficial sărbătoarea Muncii și celebra în același timp pe Sfântul Filip, acest prenume fiind cel al Mareșalului Pétain.

După război, prin contrast, guvernul Eliberării cere ca toate administrațiile să lucreze la 1 mai 1945 și G G T. comunist sprijini această decizie.

Anul 1946 trebuia să reinvie sărbătoarea Muncii pentru toate națiunile grației, mai ales, eforturilor Generalului de Gaulle în Franța, Stalin în Rusia și Evita Peron în Argentina.

De acum, sărbătoarea celtică de 1 mai s-a impus în lumea întreagă, ca o corectă restabilire a lucrurilor și în care magia albă, culoarea măceșului, are o importanță pe care puțini o bănuiesc !

DRUIZII CARE UCID

Din cauza apropierei de continentul dispărut, popoarele din Mexic și de pe litoralul atlantic european păstrează mai bine decât altele reflexul civilizației Atlantiților, mai ales a Celților.

Druizii, scrise Iulius Cezar în **Comentariile** sale, aduceau sacrificii umane zeilor lor pe dolmene, și în adevăr, s-au găsit, pe megaliți, crescători în formă de om (ca și în Peru) și șanțuri pentru scurgerea unui lichid (în Mexic)

Tiberiu (14 la 37 era noastră) interzisese sacrificiile umane la Gali.

Iată un punct bine stabilit, dar care n-are nimic comun cu adevărul druidism.

Acești druiți „asasini“ nu sunt în realitate decât vrăjitori, dedați unei vrăjitorii sângeroase, foarte depărtată de învățăturile marilor inițiați.

Ei operau în locuri retrase din Europa, unde nu se

stabileau contacte, și pe unde nu treceau marile curenți de civilizație

, BAAL ADORAT SUB STEJARI

Adevărații druzi, sau „Oamenii stejarului“, erau preoții care oficiau în plina natură lăsată de Bunul Dumnezeu, în păduri și mai precis, la picioarele regelui arborilor din Occidentul nostru : stejarul.

Religia lor era universală și se întindea din Galia până în India. Pesalgi, Fenicienii, Cananeenii, Filistenii și Evreii înșiși, aveau druizii lor.

În Biblie, în cartea Oséa (cap. IV, vers. 6-12-13) citim :
(6) Poporul meu (Evreu) este lipsit de cuvânt pentru că a fost lipsit de știință. Așa cum ați respins știința, așa vă voi respinge.

(12) Poporul meu a consultat o bucată de lemn și nuiele de lemn i-au prezis viitorul ; căci spiritul de depravare i-a înșelat și s-au prostituat părăsind pe Dumnezeuul lor.

(13) Ei sacrificau pe vârful munților și ardeau tămâie pe coline ca și sub stejari, sub plopi și sub mestecenii când, umbra lor era plăcută : de aceea fiicele voastre se vor prostitua și femeile voastre vor fi adultere.

În afara acestei mărturii, istoricește este cunoscut că preoții oficiau sub stejari (sau alți arbori când nu aveau stejari), în tot Orientul Apropiat și mai ales în Fenicia, unde cultul pietrelor era în mare onoare

Această universalitate a ritului, zis păgân, al Celților ne duce la această concluzie : acești preoți identici, aceste religii comune, acești zei care poartă același nume implică și o identitate de rasă : Pelasgii, Grecii, Fenicienii, Evreii erau Arieni albi, blonzi cu ochii albaștri.

Apollon buclat al Grecilor și Isus erau blonzi după legendă, și Noe era la fel, după cum atestă cartea lui Enoch și Manuscrisele de la Marea Moartă

EVREII L-AU ADORAT PE BAAL

Părinții lor, zice Oséa, adorau un zeu stejar.

Care zeu ?

Ușoară ghicitoare când se știe că Evreii sunt Arieni.

Oséa își fa sarcina de a specifica (cap II), când vorbește Evreilor despre mama lor :

vers. 13.

Mă voi răzbuna pe ea pentru zilele ce le-a consacrat lui Baal, când ardea tămâie în cinstea lui.

În acea zi, spuse Domnul, ea mă va numi soțul ei și nu mă va mai numi Baal.

Căci este vorba într-adevăr de Baal, adică de zeul Bêlinus sau Belin al Celților din Occident, Bêl al Ari-
enilor ; același zeu pentru toată lumea !

Găsim, de asemenea, la toate aceste popoare, aceeași deteriorare a învățaturii inițiale. Celții din Galla făceau sacrificii umane, Fenicienii jertfeau lui Baal-Moloh, Evreii înjunghiau copii pentru a oferi sângele lui Jehova ¹⁾.

Dar aceste crime nu erau decât a falșilor druiți, falși preoți — au fost abuzuri peste tot — și n-au angajat niciodată adevărata învățătură druidică, care era, asigură Pitagora, cea mai înaltă din lume.

ADEVĂRATUL DRUIDISM

Druizii, ca și preoții Incașilor și Mayașilor, ziceau că ei descindeau din Zeul Mărilor, care l-a învățat toată știința lor.

Cezar raportează că acești druzi arătau că Galii descindeau din **Dis Pater** (Dumnezeu Tatăl).

Cine era Dis Pater ?

El era Dumnezeul de neaflat, nenumit. Dar Celții, neinițiați, îi dădeau, bineînțeles, nume sau transfigurări : Cernunos, Esus, Taran, Teutatés, Belinus, Beli.

Dis Pater avea o soție : Zeița mamă, la fel de abstractă ca și soțul ei, esoteric, dar care, pe plan vulgar, era numită **dé-meter** (Terra-mamă) Dé-meter, Moringain. Koridwen, Dana sau Ana.

¹⁾ Juges, cap. XI, vers. 30 -31 32 -35 -39. Jepht a lui Jehova, în holo-caust, propria sa fiică, o fecioară dulce. Și Dumnezeu, de astă dată nu oprește brațul său ! N-a cerut el, de altfel, lui Abraham de a ucide în cinstea lui pe fiul său Isaac ? Încercare, zice Biblia ! Gluma nu prea era de bun gust !

Vrăjitorii din Bretagne și Marea Britanie învățau magia, druizii Galilor învățau istoria, filozofia, știința, astronomia. Ei credeau în altă Lume, orbis alius și într-o metempsihoză privilegiată pentru eroi.

Druizii vorbeau limba zellor, zice Diodor din Sicilia, poate pentru că ei cunoșteau puterea undelor și pe care o aplicau în cuvânt.

DANA. ODIN, VIȚELUL DE AUR ȘI TRIBUL DAN

„Mama panteonului celtic, citim în «Mytologie Generale» este zeița numită Danu sau Donu în Irlanda, Dôn în Anglia și în Rusia“. Ea este tovarășa lui Dis Pater al Galilor și mama tuturor zeilor.

Cuvântul celtic **Dan** intră în compunerea principalelor nume ariene scandinave și slave : Danois, Danmark, Don, Dan (regele Danemarcei și nobilii Scoției), Dacii din România, Dan sau Wodan (Odin) zeul Scandinavilor, Germanilor și Sciților.

Tribul primitiv al **Danilor**, din regatul Israel al cărui zeu era Samson, este una din dovezile cele mai convingătoare despre apartenența Evreilor la rasa ariană

Tribul lui **Dan** sacrifica mai ales Vițelului de Aur (cultul zeului celtic Bêl, Belîn, Baal) și emigra spre Nord, țara strămoșilor, înainte de a se topi în tribul lui Iuda, cel mai nobil și în consecință cel arian din toate triburile.

Judeo-Creștinii numesc Anne (Ana, Dana) pe mama Fecioara, cinstind fără să-și dea seama pe Dana, mama zeilor celtici

Filiația celto-ebraică este atestată și prin trinitatea zeilor nenumiți ai Celților (Teutatés, Taran, Esus) de care se apropie Moise și prin această dualitate Abraham-Sarah în care se recunoaște ușor Brahma și soția sa Sarasvati.

Căci este sigur că religia ebraică este o religie ariană, revăzută și corectată, în care s-a adoptat trinitatea și unele dogme celtice și s-a respins ceea ce era superstiție și vrăjitorie la popoarele pelasgice : Steaua (Venus), Vițelul de Aur, Bêl, Baal, etc.

Spiritul de rasism care animă încă unele etnii nu este decât stupid și criminal.

LUG, PTAH ȘI APOLLON

Principalul zeu al Celților, mereu nenumit și de nenumit — Dis Pater (Dumnezeu-Tatăl al copiilor) — este o trinitate reprezentată cu un cap triplu ¹⁾.

Soția sa este Marea Zeiță, Dé-Meter, (Zeița-Mamă) sau Cybela la Greci, dar în tribul Tuatha Dé Danann, se onorau două divinități tutelare : Bilé sau Bel și Dana soția sa.

Din ei descind Ogmios sau Gwydion, erou civilizator al cărui castel era Calea Lactee (Caer Gwydion).

În această descendență figurează și Lug, priceput în toate artele, Llyr sau Ocean, Brân, Mánannan și regina Morgane.

Această genealogie va lămuri situația într-o zi extraordinară și o va împinge în timp, dincolo de războiul Troiei.

Cel mai mare dintre toți eroii celtici, Lug, (copil minune, maestru în toate artele) era un Tuatha Dé Danann.

El n-a fost numai eroul pământului Irlandei, ci și al celui din toată Celtia și mai ales din Galia.

Lug a fost într-adevăr patronul lui Lugdunum (Lyon), Lugdunum clavatum (Laon), Lusignam, Loudun, Montlucon, în Franța ; Lugano, Locarno, Lugarus, în Elveția ; Luga, Luganskaia în Rusia ; Ludge în Prusia ; Leyde în Olanda ; Luggude în Suedia ; Lugo în România ; Lugo în Italia și Spania ; Lugos în Austria etc.

Și în zilele noastre, mii de localități, din cea mai înaltă vechime, poartă numele eroului și îl perpetuează

1) Druizii Kymris (Belgia, Franța de Nord) credeau în eternitatea materiei, a spiritului și în metempsihoză. Conceptul lor despre Lumea Cealaltă pare să fie reminiscența unei cunoașteri pe care nu o mai puteau înțelege.

Simbolic, druizii, după Barddas, își imaginează 3 cercuri de viață : *abred*, cercul interior unde este germenul tuturor lucrurilor ; *gwened*, cercul centrului = beatitudine ; *keugant*, cercul exterior unde se află numai Dumnezeu.

Ei credeau în cinci elemente : *kalas* = pământul, corpurile solide ; *gwyar* = apa ; *fun* = suflu, aerul ; *uvel* = căldura, focul, lumina ; *nwyvre* = emanație, spiritul lui Dumnezeu ; din legătura lui *nwyvre* cu celelalte elemente izbucnește toată viața.

Druizii din Irlanda nu credeau decât în magie, la fel cei din Galia și Bretagne.

În toate țările de rasă albă, de la Ural la coloanele lui Hercules.

Lug, Celt prin excelență, ce se identifică și cu Ogmios și Gwyion Inițiatul, este în Occident ceea ce Ptah, Prometeu și Apolon sunt în Egipt și Grecia. Este într-adevăr același personaj.

OCIDENTUL A FOST SABOTAT

Imperiul lumii a aparținut totdeauna marilor navigatori, care au brăzdat Atlanticul, Pacificul sau acest imens ocean universal care este Spațiul.

În timpuri recente sau contemporane, Portugalia, Spania, Franța și-au împărțit influența în lumea cunoscută¹⁾.

Mult mai înainte, același rol l-au avut Genovezii, Venețienii, Fenicienii și Cretanii.

Și mai veche încă, stăpânirea mărilor și pământurilor a fost apanajul Pelasgilor, Shardanilor sau Vikingilor veniți din mările de Nord, fondatorii megalitilor.

Cronicile noastre din Galia, Germania, Spania, Rusia, povestesc desigur marile fapte ale acestor strămoși care au iluminat istoria rasei europene.

Dar în afară de manuscrisele irlandeze și galice, miraculos păstrate, nimic nu ne-a parvenit de la istoria noastră europeană, totul a fost distrus de către creștini. Ne e chiar permis să întrebăm dacă religia lui Crist nu a fost aranjată în așa fel încât, să subjuge Occidentul și să-i confişte până și ultimele fibre de personalitate.

În 1500 de ani de răbdare și folosință nemiloasă toate monumentele doveditoare din piatră, toate documentele scrise au fost sistematic ascunse, sechestrare sau arse în Orientul Apropiat, în Africa de Nord, Europa, Mexic și Peru.

Lipsit de naționalitatea sa, de zeii săi, de eroii săi, lipsit de sira spinării, în fine de istoria sa, Occidentul celtic a fost colonizat și supus legilor Vechiului și Noului Testament.

¹⁾ Dumea stăruiește să se. XX este practic înfeudată celor două mari nave navigatoare în cosmos: USA și URSS.

La fel ca în 1939, micii Senegalezi și micii Maori din Polinezia sunt învățați că strămoșii lor erau Galii.

La fel se învață în zilele noastre, în școlile creștine, că primul nostru tată a fost Adam și prima noastră mamă era Eva și că noi descindem în linie dreaptă dintr-un domn Japet, fiul lui Noe, patriarhul evreu !

Pentru toate popoarele creștine, Adam a fost primul om, civilizația s-a născut la Sumer : noi trăim în sec. XX, primul an debutând cu nașterea unui oarecare Isus despre care nu posedăm nici o genealogie, nici un act notarial, nici un indiciu istoric de existență

Și nici un savant, nici un istoric sau preistoric, nici un om nu poate angaja cea mai mică teză sau controversă fără să se plece implicit unor imperative pe cât de obscure pe atât de fanteziste

Așa a fost scrisă istoria lumii

Dar despre strămoșii noștri adevărați, nici o urmă, nici o mențiune și mai ales, nici o aluzie, sub pedeapsa de a trece drept o persoană care strică cheful tuturor, un eretic, un individ fără Dumnezeu, fără credință, fără scrupule

CELȚII AU COLONIZAT GLOBUL

Totuși, a existat o istorie a Celților, istorie prodigioasă, pentru că acești Strămoși, Scandinavi, Vikingi, Pelasgi, descendenți ai Atlanților și navigatori pricepuți, trebuiau să cucerească lumea, să se răspândească din Iran în Irlanda și Iberia, să emigreze în jurul bazinului mediteranean, în India, să traverseze pe vasele lor cu catarge oceanul Atlantic, să inițieze autohtonii americani, să formeze popoarele maya, Incaș și, în fine, să brâzdeze tot Pacificul de sud, să populeze miile de insule din Micronezia și Polinezia, în locul imensului imperiu MU

Oh, desigur, această istorie a omenirii nu este conformă cu postulatele bunilor apostoli ai „adevărului clasic și obligatoriu“ !

Ce ? Civilizațiile globului să fi fost opera acestor popoare din nord care, de două mii de ani, sunt în ultare, înecate în dispreț și discreditate ?

Și totuși, iată un adevăr sugrumat care, în curând va lumina cunoașterea trecutului nostru.

O evidență se va impune în fine în ochii arheologilor : menhirele, falusurile și megaliții din Filitosa și Carnac în Franța, cel din Marea Britanie, Germania, Rusia au fost opera unei rase care a sculptat și uriașii din Tula în Mexic, Tiahuanaco în Bolivia, insula Paștelui ; care a ridicat megaliți în insulele Mariane și insulele guanșe Canare până la Diam Diam, Lampour și Koumpentoun, în Senegal și în Gambia...

CIVILIZAȚII PIERDUTE

CAPITOLUL VII

CIVILIZAȚII MISTERIOASE

Este uneori dificil să ști dacă blocuri stâncoase, reproducând forme umane și animale, aparțin unei civilizații necunoscute, sau dacă ele sunt, după expresia consacrată, „capricii ale naturii“.

Amicul nostru, exploratorul Daniel Ruza, descoperind în Peru, pe platoul de la Maracahuassi, o abundență de stânci semănând cu urși, otarii, șerpi, lei etc. a concluzionat destul de logic că piatra a fost sculptată de oameni și a dat acestor reprezentări numele de cultura **Masma**.

În pădurea de la Fontainebleau, Daniel Ruza, ajutat în mod eficace de un fotograf de mare talent, doamna Edith Gerin a identificat remarcabile stânci antropomorfe, dintre care celebra **Mater** pe care am reproduș-o în ultima noastră carte. („Cartea Misteriosului Necunoscut : Civilizații dispărute“).

Prof. Doru Todericiu revine asupra problemei, cu istoria extraordinară a otariei pe care o reproducem aici.

OTARIA DE LA FONTAINEBLEAU

Este greu de gândit, zice prof. Todericiu, că natura s-a amuzat să cizeleze această otarie, cu atâta minuție, asemănarea mergând până la ochi și la înotătoarea anterioară.

În adevăr, imaginea este aproape perfectă; totuși, solzii sau urmele de daltă ce se observă pe tot spatele și pe înotătoare, ca de altfel la toate celelalte subiecte zoomorfe sau antropomorfe, nu par că trebuie atribuite muncii omului.

Acești solzi sunt de fapt umflătura materiei când ea era în topire și același fenomen este observabil pe majoritatea stâncilor din toate țările lumii.

În acest caz, otaria ar fi un capriciu al naturii.

Asta ar fi admisibil dacă, în împrejurimile imediate, nu s-ar găsi și elefanți, boi, șopârle și **Mater** !

Teoria probabilităților, dacă se calculează pe baza a patru sau cinci particularități, prin forma de animal, și pe patru sau cinci animale grupate în același loc, este absolut formală : **hazardul nu poate intra în considerare ; a existat o voință conștientă de creație.**

Cu alte cuvinte, există și la Fontainebleau ca și pe platoul de la Marcahuasi, prea multe subiecte în piatră pentru ca să fi fost create de hazard : **deci otaria a fost sculptată de o mână omenească.**

În concluzie, referindu-ne la materie, se crede că totul este manufacturat de natură ; referindu-ne la multitudine, se crede că totul a fost voit

Atunci reiese o explicație rațională, logică și de necrezut : totul se petrece ca și cum aceste figuri naturale erau imaginate și create de o natură inteligentă și dornică să-și manifeste astfel puterea sa creatoare.

Este o ipoteză fantastică, dar care este poate mai puțin fantastică decât aceea care atribuie focului din măruntaiele pământului posibilitatea de a crea fără rațiune personaje și animale demne de realismul și geniul unui Rodin sau Boudelle.

Pământul n-a născut omenirea gânditoare ?

Nu se poate stabili o legătură între cromozomii-memorie ai săi și ai noștri ; sau cromozomii noștri, **geniul nostru inventiv**, nu pot dovedi într-un fel inteligen-

ta materiei când, ieșită fierbinte din matricea terestră, se cristalizează în aer liber ¹⁾.

Această ipoteză nu este absurdă întru totul și esotericii și fizicienii admit că materia brută : granit, lemn, jar, ambră, pietre prețioase etc., poate în feritele sale magnetice, să înregistreze vocea și sentimentele umane. De aici până la a da suflet și inteligență materiei nu este decât un pas.

A PUNE CARUL ÎNAINTEA BOILOR !

Prea departe de aceste speculații îndrăznețe sunt preistoricii care, din partea lor, nu acordă decât cu o extremă reticență suflet pictorilor și gravurilor de la Lascaux !

Ați fost la Montignac-Lascaux, în Dordogne ?

Dacă nu, ați scăpat o șansă unică de a contempla mișcarea nr. 1 a lumii trecute, prezente (și desigur, viitoare) căci vizitarea grotelor este interzisă de acum înainte ²⁾.

Locul, se știe, este constituit dintr-o serie de săli comunicante ai căror pereți sunt pictați cu fresce din epocă magdaleniană acum 15000 — 20000 de ani).

Oamenii cel mai cultivați din lumea întreagă au venit să admire aceste picturi în galben, negru și roșu care sunt fără rival, numind Lascaux-ul : Louvre-ul preistoriei.

Dar — și este cu mult mai puțin cunoscut — se află de asemenea pe pereții stâncoși desene gravate, de o factură extraordinară

Magdalenienii n-au locuit aceste grote, dar se pare că ei au făcut un fel de templu, sau mai bine zis un muzeu de pictură, pentru a lăsa generațiilor ce vor veni o mărturie a geniului lor.

Noi am întrebat pe ghidul ce ne însoțea și care exprima în explicațiile sale opinia clasică a preistoricilor :

¹⁾ Viața se manifestă în acest mod : există creație spontană de aminoacizi în apa-mamă a pământului original, fierbinte încă și iradiantă.

²⁾ Interzisă dintr-o cauză imperioasă : conservarea sănătății frescelor, atacate de o algă. Numai câțiva vizitatori calificați sunt admiși din când în când.

— Pictorii de la Lascaux trebuie totuși să fi avut locuințe ? Știau să construiască ziduri, case ?

— Nu, domnule, ei nu știau să construiască ziduri.

— Dar cum făceau ei ca să picteze fresce la o înălțime de trei sau patru metri ?

— Ei foloseau schele. Iată, vedeți în stâncă găurile în care introduceau grinzile transversale susținând, desigur, dulapii.

Noi am crezut părerea dlui Doru Todericiu, profesor de Științe și Tehnici la Universitatea din București, care ne însoțea.

— Este absolut contrar logicii, a răspuns profesorul Todericiu. Se învață precis, în istoria tehnicilor că schela nu poate preceda cunoașterea zidăriei. Dimpotrivă, decurge din asta.

Deci, dacă oamenii de la Lascaux ridicau schele, înseamnă că ei știau să construiască ziduri.

A pretinde contrariul ar însemna să susții că s-a cunoscut lumânarea înainte de a ști să faci focul !

— Deduceți deci că Magdalenienii știau să construiască o locuință cu pereți zidiți.

— Este incontestabil !

EI FABRICAU BATOANE DIN PEROXID DE FIER

Ideea ce ne-o facem asupra grotelor de la Lascaux este absolut lipsită de fundament

Știți cu ce pictau ?

Răspunsul preistoricilor (și este adevărat) : cu ocră galben, batoane de mangan și batoane de peroxid de fier.

Aceste batoane erau analoge, în consecință, cu batoanele rujului de buze ale femeilor noastre, dar mult mai groase.

În sec. XX mergem pe Lună, dar cereți deci la patru sute de persoane luate la întâmplare pe o stradă din Paris sau Berlin, să facă niște batoane de peroxid de fier sau mangan !

Nici una nu se va descurca !

Oamenilor din Lascaux le trebuia o tehnică avansată de fabricare : a extrage peroxidul de fier sau manganul

(acesta e foarte rar) din pământ sau stânci, a-l căra, curăța, a separa metalul de gangă, a-l face pulbere și a amesteca această pulbere cu o materie grasă pentru a-l da consistența dorită nu e ușor !

Cum să crezi că niște tehnicieni, așa de avansați pentru a practica această chimie, nu știau să pună pietrele unele peste altele pentru a face ziduri ?

Cum să îndrăznești să susții o asemenea neverosimilitate ?

Și asta nu e totul : s-a desenat fiecare animal pictat în frescă conjugând două tehnici bine distincte : o urmă trasă pentru liniile corpului și pentru coame și boturi, și apoi o pulverizare a vopselei.

Tehnic, acestea presupun o evoluție avansată.

În plus, animalele reprezentate din profil au picioarele din prim plan, (cele ce sunt în partea observatorului) desenate normal.

Celelalte copite (de cealaltă parte) au o „lipsă“, o absență de desen și pictură, de lățimea a două sau trei degete, destinate să indice că ele sunt în planul doi.

Rezultatul este un efect de iluzie sau de perspectivă. Ori, perspectiva n-a fost folosită decât în secolul XV al erei noastre !

Desenele au lumini și umbre, există un plan de construcție, o idee de compoziție cu folosirea ridicăturilor și crăpăturilor stâncii. Pe scurt, în fiecare frescă avem dovada că pictorii din Lascaux erau oameni în posesia unei culturi mult mai avansate decât cultura medie actuală a locuitorilor noștri de la țară.

A încerca să credem că aceste ființe erau în era cavernei, a măciucii și silexului cu două muchi, că ei semănau cu omul maimuță care are statuie la Eyzies, înseamnă să mergi contra oricărei învățături raționale a istoriei tehniciilor și științei.

CALUL MINUNAT

Artiști cu gust sigur, capabili să ia decizii optionale, pictorii de la Lascaux, neîndoielnic, sunt niște genii puțin cunoscute sau pe nedrept subestimate.

Greșeala aparține preistoricilor, adesea în stare să ignore totul, să speculeze ținuta și arhitectura, abili să scoată cioburi și obiecte mărunte, dar absolut incompetenți în ceea ce privește expertiza calitativă, intelectuală și psihică.

Dacă ar găsi o „Caravelle“ de la Air France sfărâmată într-un câmp de silex, ei ar trage concluzia că este un aparat din solutren sau din paleoliticul superior !

Eroarea, în preistorie, este de a încredința arheologilor grija de a interpreta descoperirile, acest rol revenind în fața istoricilor de artă și a profesorilor de știință și tehnică.

Pe de altă parte, este scandalos să constăți că descoperirile arheologice, în Franța, și numai în Franța, sunt supuse legii tabu-ului vis-à-vis de public, până ce pontifii se pun de acord pentru a stabili care dintre ei va beneficia de publicarea rapoartelor și relatărilor.

Este ceea ce se petrece în cazul Lascaux, ale cărui desene gravate, au, cel puțin, valoarea frescelor.

Dar este interzis să le fotografiezi și chiar să le vezi.

Pe peretele stâng de la „nouă“, nu s-a luminat sau pus în valoare un cap mic de cal, lung de 20 cm, care te face să te gândești la Cranach și la cei mai buni gravori ziși primitivi din perioada artistică ce a precedat Renașterea.

Există sute de desene la Lascaux, dar nimic n-a fost publicat despre ele, nu sunt arătate deloc ; ele sunt ca și sechestrate în galerii dintre care unele au fost interzise publicului avertizat.

La fel, galeții gravați de la Lussac-les-Chateaux au fost sechestrați din 1939 până în 1969 : Conjurația are toate puterile asupra patrimoniului nostru istoric.

Cât despre ceea ce nu cade sub autoritatea sa, ei bine, este foarte simplu : ea îl declară fals.

Cum ar fi Glozel, plină de oase gravate care sunt cele mai frumoase din lume și alte grote cu picturi, fresce și desene la fel de frumoase ca și cele de la Rouffignac și Lascaux !

GENERATORUL DE PLASMĂ AL FARAONIILOR

O frescă egipteană reprezintă o invocatie a lui Ra — soarelele în realitatea sa vizibilă — într-o curioasă stilizare : adoratorul este figurat printr-un stâlp sau *djed*, acumulator de forțe și capul este un *tau* (T de la Greci), simbol al renașterii ; două brațe umane armonios ridicate spre cercul soarelui termină ansamblul. Ondulații circumflexe în jurul subiectului principal seamănă cu materializări ale fluidului electric.

Doi adoratori mai mici în josul desenului și pe a treia undulație electrică ; se văd niște maimuțe-Thot — babuini — întinzând brațele spre Ra, căruia îi sunt maritori ai călătoriei cerești.

Pe drept sau pe nedrept, un specialist al științelor a fost frapat de stilizarea foarte rară a acestei fresce, care aducea imaginea unui generator de plasmă.

În această ipoteză, funcționarea este explicată astfel : un jet de plasmă obținut prin mijloace termice (foc) este dus într-un tub. În interiorul acestui tub sunt doi electrozi conectați la un circuit interior și dispozitivul este plasat între polii unui puternic electromagnet.

Desigur este aventuros să pretinzi că vechii egipteni au vrut să reprezinte procesul fabricării plamei, dar analogia schemelor ne constrânge să găsim o explicație.

SUFLETUL UNIVERSULUI

Nu este imposibil ca să existe, între creația imaginată de ieri (aici, adorarea) și realizările de astăzi sau de mâine, (generatorul) o corespondență esențială și premonitoare.

În acest sens, arta, pictura sau grafica, la fel ca poezia, ar prefigura, când ele sunt de expresie superioară, realizările științifice ce vor veni.

Ele ar fi, în fond, previziuni ale viitorului nostru, sau reamintiri ale viitorului trecut ; în acest caz din urmă, ar exista o restructurare, prin jocul cromozomilor-memorie, sub forma evazivă și artistică, a secreteilor științifice foarte vechi ale Strămoșilor Noștri Superiori.

De exemplu, magia cuvântului dus la celălalt capăt al lumii, bilocația, oglinda magică, covorul zburător etc., au fi prefigurării anunțând telefonul, cinematograful televiziunea, aviația.

Această ipoteză ne îndeamnă să gândim că totul în univers este dirijat și că destinul nostru este înscris de-a lungul eternității.

Unii vor vedea aici voința lui Dumnezeu, alții câmpurile organizatoare imaginate de prof. Todericiu ; unde care preced și acompaniază toate structurile, cele ale atomilor, moleculelor, cristalelor, care decid modificările, domină proprietățile chimice și fizice ale organismelor.

G. Stromberg le numește : **sufletul universului**.

În fapt, ele ar aparține planului original, rațiunii necunoscute a vieții universale.

PIETRELE DIN GUATEMALA

Noi ne-am făcut odinioară ecoul unei informații privind misterioasele pietre rotunde, găsite în jungla Guatemalei și dispuse după mărimea lor, în așa fel încât să reprezinte harta cerului.

Care civilizație a construit această ciudată cosmografie ?

Ei bine, după cercetări, reiese că aceste pietre nu sunt decât un capriciu al naturii.

„National Geographic Society“ și „Smithsonian Institution“ au expertizat pe cele, mult mai numeroase și mari, care zăceau în munți la nord-vest de Mexico, spre Guadaluajara.

Una din ele are 11 picioare diametru (3,30 m), cântărește 12 tone : este numită **piedra bola** sau ghiulea de piatră.

Emisfera inferioară a fiecărei pietre arată, că ea a stat într-un fel de matrice ; suprafața ei este mai puțin netedă și mai colorată decât partea superioară.

După geologi, aceste sfere s-au format în epoca terțiară, prin cristalizare la o înaltă temperatură, într-o matrice de tuf cald (1000° la 1400° Fahrenheit).

Incontestabil, cele ce se găsesc în Mexic și Guatemala au această origine naturală.

Ele zac în dezordine, n-au căzut din cer, cum s-a pretins și nu reprezintă nici o mărturie a unei civilizații umane. Legenda este frumoasă, dar falsă !

INSOLITA PETRA

În muntele Hor, între marea Moartă și marea Roșie, la frontiera occidentală a actualei Iordanii, o strămoare îngustă și sinuoasă, numită El-Sik, duce la un fel de amfiteatru natural înconjurat de ziduri înalte de stânci,

Aici era ridicat odinioară anticul oraș Petra, numit și Wadi-Mouca (Valea lui Moise), care a fost prima capitală a Palestinei a III-a sub Imperiul Roman.

După Moise, primii locuitori din Petra au fost Horiștii, care locuiau în grote.

De pe înalte faleză, observatorul poate admira un templu, un teatru și palate construite în chiar flancurile stâncii ; ar fi fost construite de Romani, pe timpul ocupației lor, spun arheologii.

Mai multe morminte, cu mult mai vechi, au fost găsite în cetate. Realitatea depășește fantastic ceea ce s-ar putea imagina, căci aceste fațade de temple, palate, teatre sunt de aparență, înșelătoare, adevărate decoruri care n-au nici un interior : în spatele zidurilor tăiate în stâncă, nu este nimic, poate doar o sală goală, îngustă, prevăzută cu câteva bănci, și ele tăiate în rocă.

Porticele, pridvoarele, ferestrele, nu duc nicăieri, ca la teatru. Totul este simulat, înșelător ; numai exteriorul este adevărat, dacă se poate zice așa !

Palatul de gresie roșie, cu coloane, frontoane, ornamente în formă de frunze, basoreliefuri, face corp comun cu muntele și n-a fost locuit.

Ansamblul se termină în formă de urnă și Arabii nomazi zic că el conține o comoară, **Khazné**.

Este greu de crezut că aceste monumente insolite și fără utilizare au fost construite de Romani, care erau în mod sigur mari constructori, dar care nu se amuzau niciodată să lucreze gratuit, mai ales la asemenea scară.

De altfel, nu se găsește, în scrierile vechi, nici o relatare putând să acrediteze această ipoteză.

Odinioară, prin sec. VII înaintea erei noastre, Na-

bateenii au fondat Petra, dar s-a găsit orașul lor în fundul văii.

Atunci, cine a construit palatele și templele ? Când și de ce ?

Se crede că primele construcții datează din sec. XVIII î.d.C. și că ele s-au continuat în timpul dominației nabatiene.

Pentru unii arheologi, Petra este mărturia unei civilizații pierdute, poate refugiată în aceste locuri după un mare cataclism.

Pentru alții, palatele, templul, falsul teatru, adăposteau morminte sau constituiau un sanctuar secret unde se practica inițierea în înalta magie

CEL MAI VECHI POPOR DIN LUME

Este posibil ca aceste construcții, fără destinație aparentă, să fi fost imaginate pentru un fel de univers paralel sau pentru zei despre care nu se voia a fi relevate nici numele, nici cultul.

Te gândești atunci la Idumeeni, strămoșii Nabateenilor, al căror guvern se numea, în mod destul de eretic **Antipater**

Edom (Esau), tatăl Idumeenilor, purta acest nume care înseamna „Roșcat” și poate că era strămoșul acestor misterioși **Sheidim** care terorizau pe Evrei (după M. Duncher) cărora le refuzau mereu trecera pe pământurile lor în timpul Exodului

Istoria lui Esau, Edom și Iacob, după exegeți, ar explica simbolic lupta unui vechi popor (Edomiții) contra unuia mai tânăr (Evreii) care îi subjugă.

Într-adevăr, Iacob, care l-a înlăturat pe Esau, avea ea porcăria : **Înlocuitorul**.

În legătură cu această teză este bine de știut că Nabateenii erau păgâni, dar că ei sunt citați, la începutul erei creștine, ca rasă celebră prin cunoștințele sale în astronomie și în toate științele. Ei ar fi continuat civilizația Arameenilor și poate a misterioșilor **Amoneeni**, a căror origine, scriere și civilizație ne sunt necunoscute.

În acest sens, Petra ar fi fost sanctuarul păgân al

unui popor foarte evoluat, fără îndoială cel mai vechi din Orientul-Apropiat.

Evreii au făcut din acest popor inamicul lor ereditar, urând tot ce le era superior.

Cât despre monumentele de la Petra, se poate crede că ele au fost dedicate Maestrului Universului, Dumnezeului Unic, de necunoscut, de nenumit, care era poate Dumnezeul Atlanților.

UN TEMPLU ÎN „SERTAO“ BRAZILIAN

În cursul toamnei 1939, arheologul Harold T. Wilkins obține, prin intermediul D-lui W. G. Burdett, consul general al USA la Rio de Janeiro, copia unui document intitulat :

„Relação histórica de huma occulta e grande pro-voacao antiquíssima sun moradores que se descubrio anno de 1753“ (Relatarea istorică despre un bun ascuns și vechi lăcaș urban și locuitorii săi, care a fost descoperit în anul 1753).

Când bandevistos au explorat — și jefuit — sertao, încă de nepătruns în zilele noastre, din provincia Bahia, au descoperit un templu în ruine, ziduri vechi și grote.

Pe aceste vestigii, pe jumătate devorate de vegetația tropicală, au văzut inscripții într-o limbă necunoscută și unul din desperados avu inteligența de a le copia.

Această scriere nu seamănă cu nici o alta, cu toate că se relevă aici semne analoge cu cele de la Glozel.

Există multe date despre misterioșii locuitori ai sertao-lui brazilian, dar este incontestabil că ei au dezvoltat o civilizație înaintată și originală, după cum o dovedesc scrierea și ruinele ce le-au lăsat.

LAMPADARE ELECTRICE

Numeroasele verificări ale mărturiilor permit să se constate că în Brazilia și chiar în toată America de Sud, inclusiv Peru, o civilizație necunoscută a precedat pe cea a Incașilor și Aymarașilor, la fel de puternică și, fără îndoială, mai avansată.

Scriitorul și călătorul spaniol Braco Centenera vizită în 1601, ruinele numite **El Gran Moxo**, lângă izvoarele râului Paraguay, adică spre Sette Lagunas (șapte lacuri) în centrul lui Matto Grosso, la 14°35' latitudine sud și 57°30' longitudine vest, aproape de orașul modern Diamantino.

El găsi un fel de lampadar mare, electric, în bună stare de funcționare.

Sigur, el nu era alimentat cu pile sau acumulatori, dar lumina fără întrerupere și este locul de a crede că sursa acestei lumini era de ordin chimic și electric

Este ceea ce pare să reiasă din descrierea sa : „O coloană prevăzută cu o lună sau o sferă mare, care lumina cu strălucire în jur.“

Este extraordinar, dar secretul acestui lampadar era fără îndoială universal, pentru că la antipozii, în Noua-Guienee olandeză, în regiunea munților Wilhelmine, s-a găsit echivalentul : sfere de 3—3,50 m diametru compuse, se pare, dintr-o substanță minerală fluorescentă și care montate pe coloane, emiteau o lumină albă analogă celei de neon sau lămpilor cu vapori de mercur.

STÂNCA IRADIANTĂ DE LA YLO

Tot în selva braziliană ecuatorială, neexplorată, ar exista labirinte, catacombe și grote

Mai mulți exploratori sau forestieri stau martori și au făcut despre acest subiect relatări asemănătoare ¹⁾.

Unul din ei scrie :

„Numai în regiunea practic impenetrabilă în care exploatam lemnul prețios, am depistat patru din aceste guri ale metroului infernului.“

Câteva din aceste coridoare se desfundă în săli, galerii cu colonade, pline de ruinele unei vechi civilizații.

În aceste ciudate cripte, idolii de piatră, vasele, sculpturile abundă ..“

¹⁾ D.J.D. von Tschudi : *Voyages au Chili, Péroux, etc.* apărută la Viena în 1862 — Harold T. Wilkins : *Secret cities of the South America* — Paul Gregor : *Journal d'un sorcier*, Paris 1967.

Arheologul Harold T. Wilkins¹ a descoperit cel mai extraordinar moment ce se cunoaște, tot în legătură cu sferele luminoase.

La sud de Arequipa, în regiunea Mollendo, la Ylo, este ridicat **el Tombo del Ynca** (mormântul lui Inca), pe țarm.

El are o inscripție care ar da „cheia intrării secrete a **Tunelului** sau **Socabon**, ducând la misterele și la aurul pierdut al Lumii vechi, a cărei ușă este ascunsă după unul din cele trei vârfuri și apărată de emanații mortale”.

Această inscripție indescifrabilă este fosforescentă și vârful stâncii Ylo iradiază el însuși o lumină ca lampadarele de la **El Gran Moxo**.

COMOARA CELOR TREI PISCURI

Legenda comorii celor **tres Picos** este rău cunoscută de căutătorii de comori.

Poate se identifică cu comorile din **Pez Grande** și **Pez Chico**, de care ne-am interesat în timpul unei expediții în Peru, dar ne-a fost imposibil să putem localiza amplasamentul.

Iată ce povestește despre asta amicul nostru exploratorul Florent Ramaugé :

„Un bătrân Inca de viță nobilă, moștenitor al tradițiilor și secretelor strămoșilor săi, n-a vrut să moară fără să confeseze cuiva ceea ce știa despre comorile ascunse de preoții Soarelui, în Cordiliera Anzilor.

El alege un Spaniol care i se părea sigur și îi spuse :

— Comoara din **Pez Chico** este în Anzii Carahaya, în flancul văii unde curge râul²).

Vei găsi o peșteră pe care soarele răsărind o luminează exact cu prima sa rază.

¹) Harold T. Wilkins : **Introduction to Mysteries of South America**, London, 1950. Pe o hartă veche noi am localizat Ylo la sud de Arequipa, în Peru. Totuși, Wilkins crede că „the tunel of the Inca” este la extremitatea sudică a deșertului Atacama, deci în Chile septentrional.

²) Se va găsi în *extenso*, povestea acestor comori în „**Comorile Lumii**” de Robert Charroux, Ed. Arthème Fayard, Paris.

Blocuri mari de platră închid fundul grotel, dar vei putea găsi o crăpătură destul de largă pentru a trece un om. Ea duce la o subterană care se infundă în munte și va trebui să deschizi succesiv trei porți pentru a ajunge la sanctuarul secret.

Prima ușă este în aramă și se deschide cu o cheie de aur; a doua este de argint și se deschide cu o cheie de aramă; a treia este în aur și se deschide cu o cheie de argint. Vei găsi bogății mari, din care un disc din aur pur, pe care mi-l vei aduce, căci vreau să-l văd înainte de a muri. Dar tu va trebui să nu ridici nimic din averile adunate în acest sanctuar, căci ele aparțin lui Dumnezeu“.

Spaniolul, devenit nebun de ceea ce va găsi, ceru cu forța secretul lui **Pez Grande**.

— Este sub statuia Zeului-Soare, murmură Inca, dar nu-l vei găsi!

În urmă, căutătorul comorii fu îngropat în peșteră pe când doboră statuia.

Astfel se pierdu secretul lui **Pez Chico** și **Pez Grande**, despre care totuși se crede că există o indicație pe stânca Ylo.

CAPITOLUL VIII

ATLANTIDA REAPARE

Au existat mereu doi poli politici tereștri opuși celor doi poli magnetici, așa cum există + și —, alb și negru.

În zilele noastre, **USA** se opune Chinei; acum 2000 de ani, **Atlantida** rivaliza cu Țara lui **Mû**.

Mû, acest misterios continent care se întindea în centrul Pacificului, exercită mai puțină atracție decât **Atlantida**, desigur în virtutea depărtării sale de Occident.

Autenticitatea sa este și mai controversată și totuși noi credem că cele două probleme sunt solidare: dacă **Atlantida** nu este decât un mit, **Mû** trebuie să fie la fel.

Și iată că o senzațională descoperire făcută în Bahamas relansează subiectul atlant, aducând, se pare, o nouă dovadă de greutate la toate cele pe care știința oficială nu vrea să le admită.

INIȚIAȚII ȘTIAU

În mediile de inițiere, se știa, începând din 1968, că „ceva trebuie să se miște” din partea Atlantidei.

Marele vizionar Edgar Cayce, mereu în avangarda actualității, anunța în 1940, descoperirea unor ziduri scufundate de la Bimini la Bahamas și dădea asupra Atlantidei lămuriri sus-citate direct de dincolo¹⁾.

Apoi **Maestrul din Villneuve**, șeful R + G francezi, publica aceeași profeție într-o importantă broșură intitulată „Imperiul Invizibil”.

În fine, la a 35-a paralelă și în **Rombul Magic**, în Atlantic, se produceau uimitoare și neașteptate fenomene...

Aceste relatări, aceste profeții și aceste evenimente se înscriu în cea mai pură linie esoterică și în 1968, nici un raționalist nu ar fi acceptat fără îndoială de a le da credit; totuși, în marja științei exacte, unde ființe excepțional dotate au aperccepții pe care fapte controlate le confirmă aproape totdeauna.

„Afacerea atlantă” dădea o așa impresie de autenticitate că în mai 1970 am avut dorința imperioasă de a face o mică explorare pe coasta Canarelor, Madeirei și Azorelor.

La drept vorbind, situația era normală, stagnată în jurul unui mic popor simpatic și ostil la orice efort spre exhaustiv: focul central mocnea în fisurile infernale din insula Lanzarote, apele de la Furnas, la San Michel, fierbeau bolborosind în cratere de noroi și insula nou-născută își răcea lavele și nisipurile sale submarine.

În largul lui Florès și Corvo, marea era liniștită, goeletele făceau pașnicul lor drum și în **Rombul Magic**, nu se petrecea nimic care să nu fie banal și asigurător.

Și totuși evenimentul se va produce în aceste locuri

¹⁾ În iunie 1940 Edgar Cayce a prezis că Poseidonis va fi prima insulă din Atlantida care va reapărea la suprafață. El a prezis: pe la 1968 sau 1969, cel mai târziu în 1976.

Faptul s-a petrecut în 1954, lângă insula Fayal, în Azore.

ZIDURILE DE LA BIMINI

Se pare că scufundătorul francez Dimitri Rebikoff a fost primul care a remarcat impozantele mase geometrice, scufundate lângă coasta de vest a insulei Bimini.

În colaborare cu profesorul american Manson Valentin, el făcu cercetări din avion, care au permis filmări convingătoare : aceste mase geometrice erau ziduri autentice !

De mai mult de treizeci de ani, mii de vânători sub-marini frecventau Bimini, o insuliță din arhipelagul Bahamas, situată la 50 mile în fața orașului Miami și plonseau chiar acolo unde se aflau zidurile.

Numai inginerul francez D. Rebikoff a remarcat aceste ciudate bancuri stâncoase, scufundate la 6-7 metri și lungi de 70 până la 80 metri.

Numai datorită fotografiei aeriene s-au putut distinge blocurile cyclopice de 5 metri pe 5, ieșind cu 0,50 m pe fundul nisipului și coralului, dar cărora nu li se cunoștea înălțimea aflată sub nisip.

Există și alte ziduri lângă insulele Azore și desigur și în alte părți.

O estimare timidă a fost avansată de arheologi : vestigiile de la Bimini are data de 4000 la 5000 de ani î.d.C. numai pentru singurul motiv că Oceanul Atlantic era la acea epocă cu șase metri sub nivelul său actual.

Dacă aceasta e adevărat, Bimini nu ar fi o ruină atlantă ; dar este evident că această apreciere nu se bazează pe date serioase.

Se imaginează greșit edificii a căror bază ar atinge ușor apele într-o regiune periodic răvășită de cicloane. Logic, trebuie să admitem că zidurile de la Bimini depășeau cu cinci, șase metri cel puțin nivelul mării, ceea ce duce la 12.000 de ani, dacă nu mai mult, data construcției lor.

Data ce va fi sigur și mai extinsă, în funcție de înălțimea zidurilor descoperite sub nisip.

Cu minimum avansat de 12.000 de ani, ajungem la data Potopului și trebuie atunci să ne gândim că vestigiile de la Bimini aparțineau unui continent atlantic antediluvian, al cărui nume este consacrat încă de la Platon : Atlantida.

SECRETELE ÎNGROPATE LA BIMINI

Edgar Cayce a avut o viziune aproape clasică despre ceea ce a fost Atlantida.

Ea a suferit trei distrugeri, ne asigură el : primele două pe la 15.600 î.d.C., au împărțit continentul în insule ; a treia acum 12.000 de ani, înghițirea a ceea ce a rămas.

Vechiul continent se întindea de la marea Sargaselor la Azore, pe o suprafață egală cu cea a Europei și Asiei Mici reunite.

Înainte ultimului cataclism, Atlanții au emigrat spre Peru, Egipt, Mexic, New Mexico și Colorado americane unde se află descendenții lor : Mount Dweller's (locuitorii al munților).

Civilizația Atlantidei a fost mai întâi strălucitoare, apoi poporul a căzut în avariație, în desfrâu¹⁾, ceea ce a provocat nimicirea sa, așa cum a fost pentru Sodoma și Gomora.

„Cu indiferența celor ce fac legile aplicabile fiilor lui Dumnezeu, scrie Cayce, omul cheamă forțe distrugătoare care, adăugându-se forțelor naturale de expansiune gazoase și electrice, au provocat prima erupție vulcanică, aproape de ceea ce se cheamă acum marea Sargaselor“.

Edgar Cayce profetizează apoi că va fi posibil de găsit vestigiile Atlantidei în trei locuri : Egipt, Bimini și Azore²⁾.

El a făcut aceste profeții în 1940, în cursul unor conversații care n-au fost publicate.

„Înregistrarea sistemelor prin care Atlanții produceau energie — ar fi zis el — se află într-o parte prăbușită a continentului lor, în mărul marin, lângă Florida, în locul numit Bimini, unde se află resturile unei porțiuni de templu.“

1) Avariația și desfrăul sunt sentimente ireconciliabile. După părerea noastră, un popor care se degradează riscă să devină mai curând risplitor decât avar.

2) Fără a nega cu totul darurile de vizionar ale lui Edgar Cayce, putem certifica că nici un vestigiu al Atlantidei nu va fi găsit vreodată în Azore chiar dacă fundurile marine ar reveni la suprafață.

În 1970, scoaterea la lumină a zidurilor de la Bimini a adus o strălucită confirmare a acestor uimitoare profeții

Rămâne acum de a descoperi „secretele” atlanteene, nu în noroaie, ci în nișipurile de la Bimini.

Epicentrul seismului care a distrus Atlantida se situa, după Cayce, în Bahamas; erau cinci insule din care trei principale aveau nume: Poséidia, Aryan și Og.

„Când polii s-au deplasat și Lemuria (Țara lui Mú) a dispărut în Pacific, Atlantida era la apogeul civilizației tehnice...

Cu a doua erupție, se produse o imigrație de popoare, care au ocupat Pirineii. Celelalte migrații amestecară Atlanții cu Negrii și cu popoare metise de unde au ieșit Egiptenii în Africa și Incașii în America...”

PIETRELE ATOMICE

Atlanții, continuă Cayce, au descoperit secretul captării energiei solare pe care o concentrău asupra unei pietre „cu proprietăți magnetice”, încât ea emitea mai multă energie decât primea.

Această energie — pe care noi o vom numi în zilele noastre: produs al dezintegrării atomice — era distribuită în diferite circuite de utilizare: industrie, transporturi, menaj, așa cum servește astăzi radioul pentru a ghida vehiculele.

Marea piatră atomică era așezată într-o construcție în formă de dom, prevăzută cu panouri culisante, ca la observatoarele astronomice.

Strălucirea sa se putea exercita în toate direcțiile. „Radiațiile ce se propagau, erau invizibile dar acționau asupra pietrelor, suport al forței, care furnizau energie motrice avioanelor, vehiculelor de plăcere, circulând aproape de Terra și navelor mergând pe sub ape.”

Piatra cu energie solară era un cristal mare, cilindric, cu fațete; vârful era tăiat pentru a capta energia și a o concentra în mijlocul cilindrului.

„Am putea avea dovezi despre asta, asigură Cayce, dacă înțelegem semnificația pietrelor unice, descoperite

în Yucatan în 1933.. Un fragment este la muzeul statului Pennsylvania, altul la Washington sau la Chicago ¹⁾.

Este posibil ca utilizarea nesăbuită a energiei atomice să fi provocat dezintegrări neprevăzute în natura înconjurătoare. Cayce, în adevăr, vorbește de lupta contra invaziilor de animale sălbatice care bântuiau țara; ele au fost distruse de o „rază super-cosmică trimisă de diferitele centrale de energie“.

În final, stațiile atomice, supuse la un regim prea ridicat, sau poate rău reglate, au fost cauza directă a celei de-a doua distrugerii a Atlantidei.

La drept vorbind, profetiile lui Cayce par actualmente copilărești și învechite, chiar dacă se vrea a vedea, în cristallul bun la toate, prefigurarea laserului.

E mult de când autorii de science-fiction au găsit ceva mai bun și mai științific decât „piatra cu energie solară“, care a avut iluștri precedenți cu rubine magice, diamante pe care le întorci în inel, steaua frontală a zânelor și lampa lui Aladin !

Îți vine să surâzi imaginându-ți această „puternică“ civilizație atlanteeană, obligată să se apere contra groaznicilor lupi cu lovituri de „raze cosmice“...

Da, toate astea ar fi copilărești și ridicole, dacă Cayce, în prealabil n-a avut precauția de a-și demonstra calitatea sa de ghicitor autentic, vorbind despre Bimini.

Și dacă Bimini este adevărat, de ce n-ar fi și restul ?

CETATEA CONDORILOR

Nu știm dacă relatarea care va urma este în corelație cu Bimini, dar ea coincide cu o civilizație necunoscută și poate atlanteeană.

În 1965, o cetate imensă de 42 km² era descoperită pe versantul oriental al Anzilor, în regiunea Payateea ²⁾.

Este numită Cetatea Condorilor din cauza numeroaselor reprezentări ale acestor răpitoare sculptate pe ziduri.

1) N-am putut obține nici o lămurire asupra acestor pietre. Poate că este vorba de pietroșele rotunde din Guatemala, care se credeau fi magice, fie utilitare, în timp ce ele erau de formație și dispunere cu totul naturale.

2) Această informație provine din Buletinul lunar al Religiei Soarelui Inca. Paris.

Se relevă și reprezentări de ființe al căror cap este înconjurat de aureole hexagonale și de raze mari solare.

Stilul arhitectural al „Cetății Condorilor” este foarte diferit de celelalte stiluri ce se întâlnesc în Peru și datarea se pare că se pierde în noaptea timpurilor, sau, cel puțin, la perioada Tiahuanaco care este antediluviană.

Se avansează în unele cercuri ipoteza că această misterioasă cetate, ignorată de regele Pachacutec în 1450 și de Chachepoyas-ii din această regiune a Amazoniei peruviene, ar putea fi o colonie foarte evoluată a Atlantidel.

IMPERIUL INVIZIBIL AL R+C.

După documentele secrete ale bibliotecii Rosecrucienilor AMORC, Platon a fost depozitarul tradiției atlanteene și relatarea este autentică.

Se poate crede că o parte din învățătura AMORC a fost revelată membrilor asociației prin Marele Maestru R+C Raymond Bernard (care convine să se numească acum Maestrul din Osmonville¹⁾, într-o carte intitulată : Imperiul Invizibil.

„Atlantida, scrie Maestrul din Osmonville, continent puternic civilizată și dispunând de mijloace de informare și transport pe lângă care cele pe care le cunoaștem astăzi nu sunt nimic, era, la vremea sa, INIMA LUMII.

Popoarele „colonizate” primeau cunoaștere pe măsura lor. În unele țări deosebit de „deschise”, era o legătură directă cu Colegiul Înțelepților, adică cei mai înțițiți din acel timp, păzitori ai înțelepciunii secrete și această legătură era marcată de un TEMPLU PIRAMIDAL după imaginea piramidei supreme unde stătea Colegiul și unde era păstrată cunoașterea.

O singură piramidă, totuși, a reprodus piramida supremă și chiar la o „măsură” diferită : era aceea zisă a lui Keops.

Într-un viitor destul de apropiat, „descoperiri” făcute în folosul omenirii vor pune capăt polemicilor²⁾.

¹⁾ Sedlul Rosecrucienilor AMORC va fi curând mutat de la Ville-neuve-Saint Georges la Osmonville, în Eure.

²⁾ Maestrul din Osmonville profetiza, un an și jumătate înainte de a fi scoase la lumină, descoperirea ruinelor de la Bimini.

Atlantii cunoșteau natura și puterea unor forțe cosmice, mai ales cele ale curenților telurici și le aplicau cu grijă agriculturii și vegheau la menținerea armonioasă a ansamblului acestor curenți, pentru a evita orice catastrofă geologică care stătea în puterea omului să o producă.

Piramidele îndeplineau și acest scop prin locul, studiat cu grijă, unde erau ridicate.

În altă parte, erau suficiente puncte de protecție și este cazul, de exemplu, al dolmenelor și menhirelor, care marceau în același timp cu precizie locurile unde puteau să se desfășoare ceremonii edificatoare.

La fel era pentru megaliți, ce se văd încă numeroși prin lume, pe domenii, câmpuri, orașe; în ceea ce îi privește, ei aveau rolul exclusiv de a amplifica energia cosmică și de a favoriza recoltele.

În afară de asta, se poate considera că toate aceste elemente secundare erau legate, din punct de vedere al energiei, de piramida supremă. Pământul întreg constituia într-un fel un receptacul eficace pentru ansamblul forțelor cosmice...

ATLANTIDA VA REAPARE

Piramida supremă fiind alterată în urma intrigilor ignorante și ambițioase, catastrofa planetei care a înghițit Atlantida și a transformat suprafața Terrei a rămas în imaginația populară sub numele inexact de potop.

La baza învățături societăților africane secrete autentice este un fragment din înțelepciunea atlanteană care s-a perpetuat.

În timpul catastrofei, înțelepții supremi s-au refugiat în Egipt.

Ei au salvat cunoștințele științifice și tehnice care făceau din Atlantida un continent a cărui civilizație n-a fost egalată nici astăzi...

Înțelepții n-au reconstituit Imperiul, din cauza a ceea ce s-a petrecut și pentru că era conform planului universal.

Este lumea întreagă aceea care este chemată să devină NOUA ATLANTIDĂ...

Din nou, și pentru ultima dată, omenirea mereu liberă de ea însăși, va face o ultimă alegere de unde va rezulta o cră extraordinară de civilizată, sau dimpotrivă, sfârșitul, nu al unui continent, ci de astă dată al lumii.

Ori, acest timp al alegerii se apropie. Va fi marcat prin reparația Atlantidei, reparația continentului dispărut în fața omenirii stupefiate.

Înțelepții au ghidat evoluția noastră. Ei au dat lumii, pe măsură ce omul putea să le înțeleagă, să le primească și să le folosească fără primejdie, descoperirile ce îi erau sugerate; ei au dat, în sensul cel mai strict al termenului, cunoștințele științifice și tehnice cucerite de Atlanți și păstrate de ei și succesorii lor.

Rezultatele n-au fost uneori decât similare și nu identice, de exemplu, avioanele noastre sunt diferite de mașinile zburătoare ale Atlantidei.

Cunoștințele Atlanților veneau dintr-o altă galaxie și au fost aduse de cei care au devenit primii conducători ai Atlantidei.

Unii din acești Extraterestri au plecat din nou; alții au rămas pe Terra în misiune.

De la aceștia din urmă provine întreaga civilizație a lumii."

Maestrul de la Osmonville are convingerea că Atlanții actuali, care vor înlocui vechiul Colegiu al Înțelepților, acționează în acord cu Înaltul Consiliu A... (numele secret nu este divulgat de R + C)

Atlanții vor reapare în fața lumii în momentul în care Atlantida va renaște. Ei sunt răspândiți în toate continentele.

Omenirea va străbate Atlantida regăsită pentru a găsi calea eventual spre noi cuceriri ce vor duce în secolele viitoare la unirea lumilor și a galaxiilor, pentru ca totul, în fine, să fie terminat; iar în acel moment, cunoașterea va fi universală.

ULTIMII DINTRE ATLANȚI

Insulele Canare, sau Câmpiile Elyzee, sau Grădina Hesperidelor, sau insulele Fericiților, sau Atlantida, au fost cunoscute în întreaga antichitate și de Arabi, Cartaginezi și Juba al II-lea, regele celor două Mauritani. Pliniu vorbea în „Istoria naturală” despre ele.

Cucerirea lor de către Spanioli, în 1478, duce la exterminarea tuturor locuitorilor săi, Guanșii, care se sinucideau mai curând decât să accepte legea unui învingător.

Izolate în Atlantic, puțin deasupra tropicului Cance-
rului, Canarele, în tradiție, constituie împreună cu Madeira
și Azorele, vestigiile încă existente ale Atlantidei

„Guanșii, zicea, don Inigo, un băștinăș al țării, descind
din regele Uranus, primul suveran al Atlanților.”

Regele Mexicului Montezuma II ar fi zis conchista-
dorului spaniol Fernand Cortez :

„Părinții noștri nu s-au născut aici. Ei au venit dintr-o
țară îndepărtată numită **Aztlan**, unde se ridica un munte
înalt cu o grădină locuită de zei.”

Acest munte înalt era poate piscul Teyde în Ténérife,
care se ridică la 3718 m înălțime, ceea ce lasă să se pre-
supună că înainte de scufundarea Atlantidei, ținând seama
de fundurile acestui loc, acest pisc se ridică la vreo 7000 m
deasupra oceanului.

Înainte de dispariției lor, Guanșii prin tradițiile lor, se
credeau ultimul popor din lume, toate celelalte pierind
prin scufundare.

În acest caz, s-ar putea crede că scrierea lor derivă
direct din cea a Atlanților, dar este aproape necunoscută
în Europa și chiar în insulele canariene, printr-un feno-
men inexplicabil.

Ne-au trebuit două zile de cercetări, mai întâi la Gran
Canaria, pentru a convinge pe ghizii noștri că există o scri-
ere guanșă și apoi pentru a găsi vestigii.

După ce am cutreierat munții și cărările insulei pe
mai mult de o sută kilometri, Yvette Charroux este aceea
care descoperi prima stâncă gravată, nu la **Lobo de los
letreros**, cum credeam, ci pe un fel de erupție bazaltică,
într-un barranco izolat din centrul lui Gran Canaria.

Am recunoscut și fotografiat desene analoage cu cele ale
Celtilor din Bretagne : spirale, cercuri, șerpi, personaje
utilizate și un remarcabil „vrăjitor”, care este replica exactă
a celui de la grota Villar în Dordogne.

Și mai important, am descoperit o adevărată scriere pe
care am dat-o spre expertiză abatelui Robert Hirigoyen
și revistei „Decouvertes”.

Este vorba în adevăr de litere, din care unele seamănă
cu V, N, S, T, I.

Pe pereții stâncoși, păstorii sau descoperitorii vandali,
au săpat numele lor și uneori date, încât a devenit greu de
a deosebi ceea ce este guanș de ceea ce este adăugat.

După știința noastră, această scriere, cunoscută de câțiva arheologi germani, este ignorată de francezi și spanioli și cu siguranță noi o reproducem pentru prima dată în Franța.

E de un interes excepțional, căci aceste urme, dacă ar fi coroborate cu altele identice, găsite pe zidurile scufundate la Bimini, ar da atunci certitudinea că ele sunt chiar scrierea Atlanților.

CALDEIRAS (CAZANE) DIN AZORE

Mai la nord și mai la vest, Azorele, în mijlocul Atlanticului, își dispută cu Canarele privilegiul de a fi ultima rămășiță a Atlantidei.

Nu se poate totuși presupune deloc că Atlanții au putut călca un sol care, acum 12.000 de ani, era la 4000 de metri cel puțin deasupra nivelului său actual și la 7000 m pentru vârfuri.

În plus, insulele Canare sunt pământuri vulcanice care, în cea mai mare parte, sunt ieșite din cratere astăzi uzate, transformate în bazalt și calcar.

Azorele, mai înverzite, mai umede, mai puțin vulcanice decât Lanzarote sau Fuerteventura, seamănă cu peisajele din Jura sau Savoia franceză, cu pământuri bogate.

Transmutația lavelor s-a operat aici într-un ritm accelerat datorită ploilor aproape zilnice, sau din cauza marilor vechimi. În adevăr, nu există vulcani în erupție în Azore dar aici pământul este uneori teribil de arzător și în regiunea Furnas, în insula Sao Miguel, apa împinge, colcotește, explodează în caldeiras (cazane) încălzite de focul central.

Ca și în Canare, încerci aici o impresie de neliniște vecină cu primejdia: focul de la Gaea este până la nivelul solului și nu este greu de crezut că aceste insule sunt pământuri de erupție ieșite din ocean, sau vestigii ale Atlantidei devastată odinioară de vulcani.

În 1954, o insulă a tăsnit brusc din Atlantic, la marginea insulei Fayal: Atlantida reapărea, dar cu un sol pustiu și nisipos, din fundul mării arzânde, chinuită prin convulsii geofizice.

Nu exista nici o șansă pentru ca vreun vestigiu atlanteean să mai existe după acest malaxaj.

Totuși, în Azore și mai ales la Sao Miguel tradițiile situează Poseïdos, capitala Atlantidei, aici.

Este părerea amicului nostru José da Silva Fraga, care ne-a povestit, într-o franceză excelentă, legenda dublului lac Sete Cidades.

LACUL CELOR 7 CETĂȚI

„Azorele, zice Jose da Silva Fraga, erau numite odinioară Insulele Fermecate. Ele apăreau și dispăreau ca mirajele și poate că au fost la originea legendei insulei Sao Brandan.

Tradițiile, venite obligatoriu din Europa, pentru că nici un suflet omenesc nu le locuia când Cabral le-a descoperit în 1432, asigură că un continent înghițit înconjoară cele șapte insule. Este vorba evident de Atlantida, de palatele sale acoperite cu oricare, de templele sale piramidale și de capitala Poseidonis, cu tripla ei încercuire

Una din cele mai frumoase panorame din lume este cea ce se descoperă la Sao Miguel de pe promontoriul Vista de Rey (panorama regelui) în căușul unui imens circ înverzit constelat de hortensii și azalee: două lacuri cu curbe armonioase se împreună într-o sărutare care are forma simbolului infinitului

Unul din lacuri are apele albastre, celălalt ape de culoarea smaraldului și șapte legende îi dau explicația.

Una din ele povestește istoria regatului Atlantidei și a suveranilor săi, regele Alb-Gri și regina Alb-Roză, care erau disperați că nu puteau avea copii

Ei au avut în cele din urmă o fermecătoare fiică, dar o zână puternică și rău voitoare i-a constrâns să nu o vadă înainte ca ea să împlinească vârsta de 20 de ani.

Regele puse să se construiască la Sao Miguel — mai jos de Vista de Rey — șapte cetăți ale fericirii unde mica prințesă își petrecu existența.

Nimeni, nici suveranul, nu avea dreptul de a pătrunde acolo. Și apoi, ca în toate legendele, într-o zi frumoasă, regele trecu în cluda opreliștei; dar cum mergea să pătrundă într-o cetate și văzu în fine prințesa adorată, solul se cutremură, vulcanii scuipară un foc de infern și cele șapte orașe se scufundară în apele ieșite din adâncuri!

Pe fundul lacului de smarald se află micul condur

verzi al prințesel; în fundul lacului de azur este Nona sa bleu...”

Sigur, nu este decât o legendă, dar singura care arată împiedec amplasamentul capitalei Atlantidel.

STATUIA DIN CORVO

Este absolut sigur că un pământ a tășnit odinioară spre Azore, de când o navă cablieră, în vara anului 1898, a fost obligată să caute cu grapina cablul Brest-Cap Cod (lângă New York), care s-a rupt la 47° latitudine N și 29° 40' longitudine V., la 500 mile nord de Punta Delgada.

Grapina aduse, de la 3000 metri adâncime, o lavă sticloasă care avea compoziția chimică a bazalturilor: era tachilită.

Petrografii au făcut atunci o constatare sigură: această lavă avea aparența unei materii coloidale; ori, la 3000 de metri, sau la presiunea mai multor atmosfere, ea ar fi cristalizat obligatoriu cu cristale îmbinate.

Concluzie: Această lavă s-a solidificat în aer liber adică pe un pământ ieșit din mare.

Un continent în acest loc nu putea să fie decât Atlantida.

O povestire — care este poate o legendă — sprijină iar ipoteza Atlantidei în Azore, sau tinde să dovedească faptul că înaintea lui Cristofor Columb, cineva l-a precădat pe drumul Americilor.

Ceea ce de altfel nu este nici o îndoială.

Istoricul Jean de Barros, în „Istoria portugheză a Indiilor occidentale”¹, vorbește de o statuie ce a fost descoperită la Corvo, insula cea mai septentrională dintre Azore.

Piedestalul ce o ținea, era, zice el, plin de inscripții cu caractere necunoscute, care se bănuie a fi scriere feniciană.

¹) Jean de Barros, supranumit Tit-Liviu portughez (1496—1570), era Trezorierul General al colonilor și proprietar al provinciei Maranhão, în Brazilia. Lucrarea sa principală este intitulată: *Asia sau Fapte și Gesturi ale Portughezilor în timpul descoperirii și cuceririi mărilor și teritoriilor din Orient*. Inchiziția a distrus multe din cărțile sale.

Această relatare figurează într-un număr de cărți în care se adaugă, în general, că este vorba de o statuie ecvestră a cărui călăreț ce avea indexul îndreptat spre America, ca și cum arată direcția. Este greu de a da crezare informației lui Jean de Barros. Corvo nu este decât o insuliță unde un vas face escală odată pe lună și numai câteva ore.

Nici un hotel, nici un han, nimic ce aparține vieții civilizate, excepție făcând un sătuleț pierdut în una din cele mai rele pustietăți. Nici o statuie, bineînțeles în acest sat și nu pare să fi existat vreodată !

Căutându-se bine în munte, a fost posibil să se descopere o stâncă puțin mai altfel decât celelalte, dar forma sa neavând nici pe departe aparența unei statui, nici cea a unui cal și cu atât mai mult a unui călăreț.

Putin mai jos, o altă stâncă, semănând aproximativ cu o bornă, ar putea fi „semnul“ care, după tradiție, însoțește și precizează direcția dată de cavaler.

Vai ! cum se poate vedea în orice fotografie totul aparține domeniului imaginației.

Ni s-a părut interesant să căutăm originea acestei legende, fără încetare reluată de Atlantidieni, lăsând totodată să planeze un dubiu favorabil aserțiunii lui Jean de Barros : dacă a fost o statuie în sec. XVI, în zilele noastre ea a dispărut și nimic nu permite să aflăm locul unde a putut fi ridicată.

HOMO ATLANTICUS

În septembrie 1928, un arheolog puțin cunoscut, care și-a vrut, ca drept legitim omagiu, să-și vadă numele asociat cu cel al lui Boucher de Perthes, părintele preistoriei : dr. Marcel Baudoin, din Saint-Gilles-Croix-de-Vie (Vendée), făcu o descoperire care i-a satisfăcut visurile sale de vechi cercetător.

În fostul estuar Havre-de-Vie, el remarcă un bloc mare de cuarțită de mai mult de 1500 kg. pe care apele oceanului îl acopereau la fiecare maree.

Cu uimire, apoi cu încântare, bunul doctor văzu, gravat în piatră, un cap de om înconjurat de capsule, amprente de picioare goale, copite de cal și creștături mari.

După cercetări, a putut data gravurile ca fiind din

5000 î.d.C. El trimise o notă Academiei de Științe și publică în „Le Phare” din 8 oct. un studiu despre descoperirea sa.

„Am descoperit, scria el, omul care săpa capsule în stâncile noastre socotite a fi celtice, care ridică dolmene și menhire, sculpta piatra, tăia securi în silex și cunoștea întrebuințarea primelor metale.

Stânca de la Havre-de-Vie este așezată exact în satul Plessis-le-Fenouiller, lângă Saint-Gilles. Se numește „Piatra Mare”.

Gravura în formă de medalion, are mărimea naturală a unui cap uman și relieful său este de 10 la 15 milimetri.

Ea reprezintă un om cu nasul foarte acvilin, cu ochiul rotund, capul cu o claie mare de păr ce se termină în coc.

Strămoșii noștri, Galii, se coafau și ei în acest mod.

Acest portret, după părerea mea, este cel a omului care a venit de dincolo de Atlantic să aducă civilizația sa Celtică.

Seamănă uimitor cu personajele desenate pe codexurile Mayașilor sau sculptate pe stelele din Mexic.

El este **Homo Atlanticus**, adică Atlantul tip căruia s-a căutat în van până în prezent reprezentarea.

Am făcut un mulaj în ciment care decorează astăzi **Muzeul Preistoriei în aer liber** pe care l-am creat la Croix-de-Vie”.

Marea piatră de la Plessis-de-Fenouiller a fost ridicată pe la 1930 și dusă fie la muzeul din Noirmoutier, fie în cel de la Roche-sur-Yon, dar n-am putut descoperi nici o urmă.

„Muzeul de Preistorie în aer liber” există la Saint-Gilles-Croix-de-Vie, la marginea drumului, lângă casa doctorului.

El constă din mulaje de gravuri extraordinare, executate după originile din care unele sunt în grotile din Franța sau în muzee din provincie, iar altele în situ, dar în locuri cărora li s-a pierdut amintirea de la dispariția lui Marcel Baudouin.

Ansamblul formează un zid de 15 metri lungime pe doi metri douăzeci înălțime pe străduța ce poartă numele doctorului. Este o curiozitate locală, analogă cu **Palatul**

factorului Cal la Hauterives (Drôme), dar municipalitatea lasă zidul în părăsire și în câțiva ani nu va mai exista.

Concluziile doctorului Baudoin, adesea aventuroase, trebuie recunoscut, n-au reținut deloc atenția preistoricilor, nici solitudinea concetățenilor săi; arhivele sale au dispărut și a trebuit să anchetăm o zi întreagă pentru a aduna elementele informației noastre.

Noi le datorăm bunăvoinței Dr. Julien Rousseau din Beauvoir-sur-Mer, istoric de prestigiu la Vendée.

Dacă omul de la Plessis-le-Fenouiller a fost contemporan cu dolmenii, nu este sigur că era Atlant, ci ni se pare mai logic să credem că medalionul este efigia unui zeu sau a unui strămoș venerat pe care vechii Celții din Poitou îl adorau înconjurându-l cu vase cu apă sfințită și amprente, între care cele de cal, animal care, tradițional, este un simbol major în Atlantida.

Dacă era așa, personajul descoperit de Dr. Baudoin ar putea fi Homo Atlanticus pe care l-a identificat.

CAPITOLUL IX

PAMÂNTUL LUI MU

Existența continentelor dispărute se bazează pe tradiții și documente, uneori contestabile, dar și pe date științifice extrem de valabile.

O teză a geofizicianului german Wegener presupune, la o epocă îndepărtată, un singur continent terestru care s-ar fi scindat prin efectul convulsiilor geologice sau prin despărțirea maselor acoperite de păturile mișcătoare ale magmei din interiorul planetei.

Este teoria derivelor continentelor.

Recente studii în geologie marină aduc o lumină nouă asupra acestui fenomen: fundul mării s-ar fi întins în timpul mileniilor, separând plăcile scufundate în continente distincte.

PĂMÂNTUL-MAMA ORIGINARĂ : PANGEEA

Acest fenomen este permanent, căci prin activitatea vulcanică submarină, fisurile și craterele marilor dorsale ale oceanelor varsă mereu lave.

Pentru a ne exprima plastic seamănă cu un covor rulant de pământuri azvârlite din interiorul globului prin matricele care sunt dorsalele¹ Atlanticului și Pacificului.

Din acest fapt, America se deplasează de Africa și Europa, cu o anumită viteză și invers.

Daniel Behrman scrie în „Courrier de l'UNESCO” că masa continentală sau **Pangeea** (Pan : tot ; Geeea : zeita Terrei) a început să se rupă acum 100 milioane de ani.

În acest moment se crede că existau trei continente ieșite; două mari : America de Sud — Africa pe de o parte și Asia — Europa pe de altă parte și în derivă pe ocean India actuală, care se afla puțin în largul Keniei și Tanganicui (Tanzania actuală).

În rezumat, configurația globului, după această teză, se prezenta astfel :

— Acum 120 milioane de ani dorsala din mijlocul Atlanticului se forma, cu separația lui **Pangeea** : Americile și Africa derivau, primele spre vest, a doua spre Est.

— Acum 60 milioane de ani, oceanul Atlantic exista, dar Brazilia era încă foarte aproape de Guineea. India se apropia de Asia.

— 30 milioane de ani : America de Sud se depărta din ce în ce de Africa ; Africa se apropia de Europa și India de Asia.

— 15 milioane de ani : America de Sud se apropia de America de Nord (smulsă poate Asiei orientale); Africa opera joncțiunea sa cu Asia Mică și India cu Asia și compresia maselor în derivă determina undulările muntoase ale Libanului, Caucazului și Himalayei.

GONDWANA

Studiul magnetismului remanent al rocilor pare să indice că la sfârșitul erei terțiare, polul magnetic se si-

¹ O dorsală este un lanț muntos submarin care se întinde pe toată lungimea oceanului.

tua la 65° latitudine nordică aproximativ între golful Hudson și Groenlanda.

Această situație corespunde țării Hyperboreenilor de care fac caz mitologiile ariene.

În aceste condiții, dacă globul nostru, în loc de a fi aplecat cam cu 23° pe planul ecliptic, se afla în poziție verticală, sezoanele erau egale peste tot și Hyperboreea trebuia să beneficieze, în mijlocul munților săi de gheață, de o temperatură diurnă aproape ideală, așa cum susțin scrierile vechi.

Atunci există o explicație a ferigilor uriașe și a vegetațiilor tropicale din care s-au găsit resturi fosilizate în Scandinavia și în Marele Nord.

Această teză este aidoma cu a unui geolog de la **Environmental Science Service** din Washington, prof. Robert Dietz, care, cu resturile Africii, Americii de Sud, Australiei și Indiei, a reconstituit un continent cărui i-a dat numele de **Gondwana**.

Pentru alți geologi de avangardă, **Gondwana** este continentul de sud, opus, în era secundară, continentului de nord sau **Scutului scandinav**.

LEMURIA

Purănele din India vorbesc de continente care se ridică unul după altul, fiecare fiind locuința unei rase și ele numesc șapte pe care șapte mari rase locuiesc sau vor locui.

După naturalistul german Haeckel, rasa umană a luat naștere în **Lemuria** în prezent scufundată în oceanul Pacific și se numește acest continent **Shalmali**.

Distrugerea sa prin foc și apă a însoțit apariția lui **Kusha** (Atlantida), de unde s-a răspândit puternica civilizație a rasei a patra.

„British Association for the Advancement of Science” anunță că un nou continent, **Shaka** din **Purâna**, este pe cale de formare în Cercul de foc din Pacific, unde insulele Bagoslof, în largul Alaskăi, ating deja o înălțime de 1000 de picioare.

Se prevede că aceste noi pământuri vor avea o lungime de 1000 de mile și se vor întinde peste Filipine, Japonia, Mallaca și Borneo.

Dacă tășnirea lor este la fel de rapidă ca a insulelor Bagoslof, geologii se tem de un val de marea la fel de dramatic cum a fost potopul universal.

Învățătura trecutului arată că atunci când iese un continent, se produce o nouă etapă de evoluție și începutul unei rase.

În scrierile tradiționale ale populației din Ceylon și Madras, se poate citi : „Patria Tamililor (popor de rasă dravidiană, trăind încă în India meridională) se situa altă dată la sud de marea insulă Java care era unul din primele pământuri ieșite în jurul ecuatorului. Acolo se afla Lemuria, leagănul tuturor civilizațiilor“.

Scriitorul Wishar S. Cervé, care își ia documentația din **The supreme grand lodge of Amore** (Rosecrucienii din San José, California), spune că primul om a văzut lumina zilei în SUA.

Cât despre Lemuria, forma un continent care se întindea spre est, de la Africa la oceanul Pacific, într-o epocă în care, de acord cu teoria lui Wegener, Americile, Europa și Africa occidentală nu formau decât un singur bloc.

Apoi, în urma bulversărilor geologice, Lemuria nu mai ocupa decât locul Microneziei și Polineziei, Americile apropiindu-se neîncetat de ea, în același timp în care Atlantida apărea din ocean.

Pentru S. Cervé, misterioasele și straniile personaje care au locuit pe muntele Shasta în USA, ar fi ultimii descendenți ai imperiului Lemurian.

MU, UIGHURIE, GONDWANA, ATLANTIDA ȘI PĂMÂTUL LUI ISTAR

Profesorul Rameau de Saint-Sauveur, într-o broșură a **Clubului Marylen**, publică o ciudată relatare despre Mu, dar vai ! fără referință istorică pentru că este fondată pe „revelații“ incontrollabile.

După Dl. Rameau de Saint-Sauveur. Mueenii, de rasă albă veneau din constelația zisă „Părul Berenicei“; ei au fost primii locuitori civilizați de pe Terra și i-au învățat cunoștințele lor pe Atlanți.

Capitala lui Mu era **Shalmali II**, în amintirea capitalei lor din patria extraterestră : **Shamali I**.

Imperiul, care se întindea de la insula Paștelui la insulele Marchize, s-a scufundat acum 700.000 de ani.

Paralel, exista continentul Gondwana, sau Lemuria cu capitala **Bakhrana**, care era fieful Negrilor.

Gondwana s-a scufundat în Pacific, acum 25.000 de ani și locuitorii care au putut scăpa cataclismului s-au refugiat în Uighuria, un întins continent care se întindea din Mongolia până în Franța.

Gondwana ocupa aproape locul Australiei. În acest continent au fost create maimuțele, „subproduse“ ale omului, zice relatarea.

Uighuria era atunci locuită de Albi și Galbeni veniți „de aiurea“ ceea ce înseamnă, credem noi, de pe o stea.

Albii, Armorici și „Basconienii“, aveau două orașe principale : **Ys** la marginea continentului Hyperboreea și **Tarlessos**, situat spre Madeira.

Capitala, **Uighur**, se afla în ceea ce este în zilele noastre deșertul Gobi.

Uighuria n-a fost decât parțial înghițită în timpul ultimului potop

Exista atunci un al doilea continent : Hyperboreea, cu **Thulé** drept capitală, puțin la est de Islanda.

Atlantida, după Dl. Rameau de Saint-Sauveur, se compunea din trei insule — capitala Atlanta —, situate în mijlocul Atlanticului de Nord și un continent ieșit în America de Sud : **Țara lui Iștar**, cu capitala Tiahuanaco.

Noi trecem această relatare la dosarul insolitului, fără a-i acorda credit, într-atât mișună de date suspecte, începând cu această **Țară a lui Iștar** unde se întâlnesc ciudat venusiana Orejona a Incașilor și Iștar, zeița venusiană cu nume babilonean.

Iată condensat, punctul de vedere asupra chestiunii foarte încurcate a vechilor continente dispărute : Atlantida, Gondwana—Lémuria, Hyperboreea și Țara lui Mu.

Dar, dacă preistoricii, geologii și tradiționaliștii sunt aproape de acord în a defini situația și identitatea Atlantidei, pentru rest, este o treabă încurcată !

În adevăr, Gondwana, Lemuria și Țara lui Mu par să fie unul și același continent împoțonat cu trei nume.

Asta arată că Wishar S. Cervé, campionul Lemuriei, colonelul Churchward și L. G. Vincent, fascinați de Mu, dau

celor două continente același „symboles of the sacred four“, sau cruci — cel mai adesea încârligate — reprezentând cele patru prime forțe care au creat lumea.

SVASTIKA + ȘI SAUVASTIKA —

După cum e de așteptat, geologii sunt departe de a admite existența, acum 12.000 de ani, a unui continent ieșit în locul actualului ocean Pacific.

Nici un document scris autentic nu atestă realitatea, dar este evident, incontestabil, că niște pământuri au ieșit odinioară acolo unde acum sunt mări și viceversa.

În același timp, indicii geologici pledează în favoarea lui Mu, și în plus, oamenii influențați de amintiri cromozomice sau prin simplul simț al logicii, „știu“ că a tășnit la est de Asia un continent care era pandantul Atlantidei din Occidentul nostru. Pe plan inițiativ, se știe că în orice clipă și în toate timpurile, au existat și vor exista pe globul terestru două mari continente sau două mari puteri ce vor fi într-o eternă opoziție, unul la est și altul la vest.

Acești doi poli + și — sunt reprezentați în zilele noastre prin China și USA, așa cum erau reprezentate acum 12.000 de ani, sub semne inversate, de Tara lui Mu și Atlantida.

Tradiționaliștii simbolizează evoluția și ciclurile acestei interacțiuni prin semnul sacru al crucii încârligate, care este svastika sau sauvastika.

Această cruce încârligată, cum subliniază Churchward, Cervé și L.C. Vincent, a fost odinioară simbolul lui Mu, dar ea era și al Atlantidei ¹

În zilele noastre, America pare plasată sub semnul sauvastika dextrogiră, în timp ce China, în plină devenire, este sub influența svasticeii.

Aceste ipoteze sunt controversate căci nu se bazează

1) L. C. Vincent, publică în „Paradisul pierdut Mu“, un studiu remarcabil despre svastika căreia îi subliniază destinația universală și semnificația sacră. El regretă că din cauza Hitleriștilor și a Iudeilor, acest simbol a ajuns în zilele noastre pe nedrept condamnat pe când el reprezintă viața și evoluția binefăcătoare. Această izgonire este o adevărată practică de magie neagră care influențează funest destinul raselor albe.

decât pe tradiții dar, oricare ar fi realitatea Atlantidei este în genere acceptată și cea a lui Mu se bazează pe indicii și vestigii de care ar fi nerațional să nu ținem seama

IMPERIUL ARYAN UIGHUR

O misiune arheologică sovietică, în cursul cercetărilor efectuate în deșertul Gobi, a descoperit la Khara-Khota, vechea capitală a imperiului Uighur, mormântul unei regine care a fost îngropată cu sceptorul său de aur.

După Abel Clarté, imperiul Uighur este menționat în legende chineze, pe când deșertul Gobi era o țară înfloritoare și fertilă.

Acest imperiu se întindea până în Europa centrală, îngloba Mesopotamia și începuturile ar urca la mai mult de 16.000 de ani î.d.C.

Se pare că uscarea deșertului Gobi rezultă din catastrofa Potopului : o contralovitură la prăbușirea continentului Mu...

De imperiul Uighur trebuie legat Sumerul, ceea ce ar justifica originea — siberiană sau chineză, după Maspéro — a acestei civilizații ariene, venind tot din Mu.

Bineînțeles, noi lăsăm autorului responsabilitatea aserțiunilor lui.

Este foarte probabil că deșertul Gobi ascunde în nisipurile sale vestigii de civilizații necunoscute ; totuși nu putem să subscriem la teze care raportează întreaga geneză, toată evoluția, orice descoperire, unilateral, la un Orient mai bogat în mistere presupuse decât în realități istorice sau para-istorice.

La capitolul acestor teze, noi am notat, cu ajutorul lui L.C. Vincent, că Aztecii și Incașii erau moștenitorii imperiul vechi Maya, ceea ce ni se pare total just.. și că acest imperiu Maya era o colonie a lui Mu.

Arienii sunt născuți pe continentul Mu, asigură el, la fel ca țiganii care au, printre semnele lor secrete, svas-tika, semnul solar, originar din Mu, Imperiul pierdut al Soarelui.

L.C. Vincent continuă :

„Toți oamenii de rasă albă sunt fiii lui Israel.

Acest nume de Is-ra-el, care vine de pe Mu vrea să zică : din rasa lui Ra“... 1).

Cu privire la această rasă antică albă, el scrie : „primitivă și adevărata rasă ariană a lui Israel, rasa pură a Soarelui, zisă de cristal, această rasă ALEASĂ trăia în timpul PARADISULUI DIN MU, astăzi PIERDUT!“.

Semnul sfânt al Iudeilor, svastika, ar fi simbolul forțelor oculte, așa cum este mana, care „de la Insula Paștelui în Guineea“ ar fi permis ridicarea monumentelor megalitice.

AFIRMAȚII FĂRĂ DOVEZI

Am raportat deja extraordinara relatare a colonelului englez James Churchward.

Reamintim esențialul : la o dată imprecisă, col. Churchward, pe atunci ofițer în garnizoană în India, descoperi într-un templu despre care nu dă nici o referință, niște tăblițe naacales²⁾, revelând că odinioară, acum 50.000 de ani, exista la est de Asia în Oceanul Pacific, un continent numit Mu care era legănul rasei oamenilor albi.

Mu număra 64 milioane de locuitori și a fost distrus de un cataclism și un potop, acum 12.000 de ani.

În sprijinul acestor aserțiuni, Churchward face caz de 2600 de tăblițe găsite în Mexic, lângă Mexico, de geologul Niven, dar aceste documente nu sunt luate în serios de cercurile științifice, ceea ce nu înseamnă că ele ar fi false ; dimpotrivă.

În același timp, iată multe alte indicii fără garanție care vin să se adauge altora a căror autenticitate este departe de a fi lămurită.

INVENȚIILE LUI CHURCHWARD

Noi am fi tentați să-l credem pe Churchward pe cuvânt, într-atât părea un om cinstit, anchetator admirabil, arheolog avizat și adesea erudit.

1) Noi dăm o etimologie lui Israel la capitolul XVIII și adevărata origine a acestui nume.

2) Naacals-li, după vechii autori din India, sunt un popor misterios venit în Birmania din țara lor natală situată la est. Naacals, sau Frații Sfinți, erau trimiși de patria lor mamă pentru a învăța Occidentul (India) scrierea și limba lor.

De exemplu, el a fixat la 12.000 de ani data Potopului, cu mult înainte ca geologii scandinavi să aducă dovada.

Cu adevărat, din punctul nostru de vedere, Churchward a avut acces la documente secrete, sau el a fost un ghici-tor dotat cu cele mai strălucite aptitudini.

Din păcate, relatările sale exaltate sunt adesea greșite prin erori enorme, interpretări fanteziste, dacă nu chiar prin minciuni.

Churchward vorbește de Mexic și Mayași, de Egipt, Assyro-Babilonieni, Incași etc., cu o dezinvoltură iritantă.

Pentru el, și în general pentru partizanii prea zeloși ai lui Mu, orice descoperire arheologică, orice scriere de neânteles, orice semn sybilic, orice insolit neclasat în disciplinele cunoscute, aparțin lui Mu, sunt dovada existenței lui Mu !

Plecând de la acest principiu, el dă o traducere stelei de la Uxmal, în Mexic, „dedicată lui Mu“ !

Noi cunoștem bine Uxmal și magnificul său „Chateau du Sorcier“ sau „Adivino“ (Castelul Vrăjitorului) și putem adevărat că inscripția descifrată de Churchward este pură fantezie !

Cu o naivitate dezarmantă, bravul colonel asigură că relatarea creației, în Biblie, a fost scoasă din naacales ; el publica „Alfabetul lui Mu“, afirmă că Platon și Valmiki, autorul Rămâyanei, că ei cunoșteau pe Mavasil mexicanii !

Churchward, dacă a fost în Mexic, n-a pus niciodată piciorul în Bolivia : el crede că Tiahuanaco, situat lângă La Paz, este în Peru !

El dă o reproducere falsă a frizei de la Poarta Soarelui și reprezintă zeul central cu cinci degete, în timp ce el are particularitatea remarcabilă de a nu avea decât patru !

Și totuși, acest iluminat are scipiri de geniu și cunoștințe tulburătoare.

Sigur, el minte, dar o face pentru a acredita o teză pe care el o crede adevărată și care este în adevăr.

Căci continentul Mu sigur a existat și fără să știe, el atinge adevărul scriind că Mexicul este mai vechi decât Egiptul.

El are o preștiință genială, stabilind o legătură inteligentă între limba quichua a Incașilor și quiché a Mayașilor, anunțând că primul om „a fost creat dublu apoi despărțit în bărbat și femeie“.

În fine, el are meritul imens, care compensează răătăcirile, de a scoate la lumină civilizațiile necunoscute din Pacific : arhipelagul Cook, Marianele, Marchizele etc.

Și ca încheiere, în insulele Pacificului sunt cele mai semnificative indicii despre existența unei foarte vechi civilizații.

VESTIGII CARE VORBESC

În cea mai mare parte a insulelor din Polinezia și Micronezia, se află vestigii de cetăți, temple, porturi, statui, a căror valoare și arhitectură elaborată denotă o civilizație incomparabil mai evoluată decât cea a autohtonilor din sec. XX.

Aceștia au rămas la coliba din frunze de palmier, la adăpostul precar sau la cabana acoperită cu tablă ondulată adusă de pacheboturile europene sau americane.

Alături de această arhitectură derizorie se ridică adesea coloane, porticuri, stele, ale căror pietre titanice au fost lucrate de strămoși mult mai evoluți.

Churchward și L.C. Vicent au făcut un inventar detaliat care va atrage, sperăm, atenția arheologilor avizați.

Nu este ușor de a ajunge în aceste insule, îndepărtate de orice rute comerciale, lipsite de aerodroame și uneori locuite de populații ostile sau atât de sărace că numai o expediție organizată are posibilitatea de a efectua aici o anchetă fructuoasă.

Ceea ce vom scrie despre vestigiile din Pacific nu va fi decât o combinație de relatări făcute de vechii exploatori sau de scriitori care ei înșiși n-au fost cu toții acolo.

Pe insula Pitcairn, la 2000 km la vest de insula Paștelui, rebelii de pe celebrul vas „Bounty“¹⁾ au văzut case în ruină, cuptoare, statui de patru metri înălțime ridicate pe platforme și resturile unui templu.

S-au găsit în insulele Gambier mumii perfect conservate și ziduri construite din corali ; arhipelagul Carolinei este presărat cu ruine din care cele mai impozante se ridică încă pe insula Ponape.

¹⁾ În 1789, H.M.S. Bounty, cu nouă rebeli și optsprezece Tahitieni, bărbați și femei, au căutat refugiu în insula Pitcairn, unde au fondat o colonie care prosperă.

Se poate vedea aici, se pare, un templu de 90 m lungime și 28 m lățime și un port megalitic cu canale care, după tradițiile indigene, ar fi fost săpate și construite de „Regii Soare“.

Cine erau acești Regi Soare?

De care civilizație este vorba? Mister!

Churchward povestește că templul este ridicat pe o rețea de goluri și cripte comunicând cu un canal. O sală centrală în formă de piramidă ocupă centrul.

În arhipelagul Marshall, vestigiile asemănătoare se ridică pe insula Kusa; o colină în formă de con înconjurată de ziduri și incinte ciclopice stau mărturie pe insula vecină Lélé că popoare civilizate locuiau aici acum mil de ani.

Autohtonii spun că aceste popoare erau foarte puternice și călătoreau foarte departe spre est și vest la bordul unor vase mari.

Pe alte insule se ridică piramide analoge celor ce se găsesc în insulele Societății.

ARCADA DE LA TONGATABU

Se vorbește adesea de o „arcadă“ megalitică al cărei montant ar cântări 70 de tone, ridicată în insula Tongatabu din arhipelagul Tonga, situat la sud de Samoa, dar după știința noastră n-a fost publicată nici o fotografie a acestui monument.

Cu mari dificultăți am putut să ne procurăm una de la fototeca Muzeului Omului.

Locul se numește Haamunga. Se văd aici două blocuri enorme de piatră, care sunt acoperite cu un al treilea care este ajustat la celelalte printr-o canelură tăiată în piatră.

Arcada măsoară cam patru metri înălțime și greutatea sa totală ar fi de 95 de tone.

Churchward subliniază, cu o lăudabilă agerime, că insula este în întregime alcătuită din teren arabil iar carierele cele mai apropiate sunt situate la 400 kilometri

În aceste condiții, a trebuit ca strămoșii Polinezienilor să dispună de vase impozante și de un material perfecționat pentru a transporta, tăia și construi această poartă monumentală despre care e locul să credem că făcea parte dintr-un complex arhitectural.

COLOANELE DIN MARIANE

Insulele Mariane, sau Insulele Hoților, sunt situate în Micronezia între 13° și 12° longitudine N. și 142° și 144° latitudine E., la nord de arhipelagul Carolinelor.

Este un ținut vulcanic, supus la teribile uragane și cutremure de pământ ; totuși se văd aici încă foarte importante vestigii, dintre care — în insula Rota — incinte vaste înconjurate de coloane rotunde, care odinioară trebuie să fi fost acoperite. În insula Tinian, coloanele sunt piramidale, cum scrie Churchward ; ele au fost descoperite în 1835 de Dumont d'Urville, care a crezut că identifică un tumulus celtic cu statui.

Unele erau atunci prevăzute cu o piatră în formă de semi-sferă

Arheologul Larrin Tarr Gill a scris cu privire la coloanele din Tinian : sunt căzute cu capitelul lor încă intact ; trei sunt complet distruse și alte două, mai mari, zac aruncate jos de pe suportul lor de vreun violent cutremur de pământ

În formă de piramide trunchiate și împodobite cu semi-sfere din piatră, stâlpii au 18 picioare circumferința la bază, 11 picioare înălțime și sunt subțiri la vârful lor..."

Niște piramide se ridică și la Swallow și la Kingsmill Islands și este posibil, dacă se crede în unele relatări, că un fort din pietre vitrificate a fost construit asemenea cu cele din Scoția și Franța într-o insulă de la marginea unei prăpăstii adânci de 550 picioare.

La Hawaii, în insulele Marchize, în Australia, și în Tahiti, se pot găsi vestigii impozante, cea mai mare parte fiind piramide de pământ ca acelea descoperite de Thor Heyerdahl la Rapaiti.

Sunt acestea, ici și colo, vestigiile Continentului Mu ?

Da, asigură Churchward și L. C. Vincent și s-ar putea ca ei să aibă dreptate.

Totuși, este incontestabil că ruinele monumentelor rămase intacte, în Polinezia, nu dovedesc o civilizație la fel de evoluată ca a noastră.

Dacă Ponapé, Tongatabu și Kusai aparțineau Muéenilor, trebuie să ne imaginăm acești strămoși și mai puțin avansați decât vechii Asirieni, Mayași și Incași.

Și din acest unghi de prospecție dăm întâietate Atlantei asupra lui Mu

Civilizația călăuzitoare, înainte de Potop, sigur nu era la Ponapé sau în insula Paștelui, căci ceea ce subzistă la Tiahuanaco (Bolivia), la Venta (Yucatan) și în Egipt este incomparabil superior pe toate planurile de cultură, gândire și arhitectură.

CAPITOLUL X

MISTERIOASA INSULĂ A PAȘTELUI

Acest titlu este împrumutat — aproximativ — de la amicul nostru Francis Mazière („Fantastica Insulă a Paștelui”) care relansa interesul lumii occidentale asupra acestei insule pierdute în Pacific, la 4000 de km vest de coastele statului Chile.

Pe malurile mării sau pe platou în picioare sau culcați, sute de statui, — moăi — sondează pământul, cerul sau marea într-o misterioasă așteptare care intrigă și deconcertează pe arheologi.

„Atâția martori ai unei civilizații fabuloase, zice Francis Mazière, martori care cântăresc douăzeci de tone”.

Cum au fost aduse aceste statui din vulcanul unde au fost lucrate, până la marginea oceanului ?

Mazière lasă să se înțeleagă că „primii locuitori ai insulei știau să capteze forțe parapsihologice la care noi nu mai suntem sensibili...”.

DRUMUL STATUILOR

Misterul pietrelor enorme, transportate la kilometri de locul lor de extracție, se pune la fel la Ball'bek (Liban), în Egipt, în Mexic, Peru, Bolivia, la Carnac, Loudun, în Vienne unde se ridică dolmenul uriaș de la Bournand, lung de 17 metri din care cel mai mare bloc cântărește aproape 160.000 kg.

Statuile pascuane măsoară de la șase la zece metri înălțime pentru majoritatea, cea mai mare, lăsată pe loc. atinge aproape douăzeci și doi de metri.

După Thor Heyerdahl și arheologii moderni, ele au fost detașate din flancurile muntelui — vulcanul Rano Raraku — și trase pe rampe descendente numite „drumurile statuiilor“ până la locul lor de înălțare.

În 1956, Heyerdahl încercă și reuși această experiență lăsând indigenii să se descurce cu mijloacele lor adică securi din piatră și odgoane.

Misterul, de altfel, nu rezidă în modul în care ele au fost trase sau transportate, ci în poporul care a reușit acest tur de forță și pe care nimeni nu-l leagă de civilizația continentului Mu.

Cea mai mare statuie, cea care măsoară 22 de metri, numită „Uriaşul“, nu este separată de peretele vulcanului, dar arheologul american William Mulloy, care a studiat problema, crede că ea ar fi fost transportată ca și celelalte.

Se găsesc o mulțime de securi și ace din bazalt dur abandonate pe loc

Stânca tăiată este din tuf mai moale.

Se neteza cu grijă spatele statuiilor pentru a putea aluneca pe „drumuri“ ca pe un ski.

Orbitele erau sculptate înainte de transport, dar ochiul nu era pus decât când monumentul era la locul lui, în cursul ceremoniei „deschiderii ochilor“.

Atunci statuia prindea viață și putere, și privirea sa, întoarsă spre interiorul pământurilor, veghea peste sat și locuitorii săi

PATRU DEGETE CA LA TIAHUANACO

Ca de obicei, arheologii oficiali au ales ipotezele cele mai ciudate pentru a explica originea civilizației pascuane.

Vechii Pascuani, spun ei, erau popoare venite din Asia.

De altfel, pentru ei, lumea întreagă s-a născut în Mongolia : Mayașii, Incașii, Africanii, Chinezii. Este de necrezut, dar „clasic“.

Thor Heyerdahl și, mai recent, alți navigatori, au dovedit că erau posibile legături maritime între America de Sud și Polinezia și toate vestigiile care există încă sprijină această teză.

Se găsesc la Vinapu, la sud de insulă, dale enorme de piatră, ajustate și lucrate exact ca la Machu-Pichu,

în Peru ; patate sau **kumara** la Incași (**koumara**) în polineziană ; personaje sculptate au toate urechi mari ca **orejones** (urechi mari) din Peru ; asamblarea platformelor pascuane sau **ahus** amintește ciudat de construcțiile Incașilor și platformele locului pre-incaș de la K'embo.

În fine, exploratorul Michel Croce-Spinelli a văzut o statuie ale cărei mâini aveau patru degete, ceea ce — dacă faptul este confirmat — ar lega civilizația Paștelui de cea de la Tiahuanaco, singurul loc din lume unde reprezentările umane au această particularitate.

OMUL—PASĂRE

Insula care număra, în 1971, 1400 de locuitori, este o pampa fără nici o altă vegetație decât iarbă și rarii cocotieri, dar se crede că odinioară era împădurită și mult mai mult populată.

Marele rit anual era cel al **omului-pasăre**. Prin august-septembrie, Pascuanii merg pe munte, unde locuiesc în case întunecate — 47 de case subterane — ce se văd încă la Orongo.

Triburile așteaptă aici venirea primei păsări migratoare — o rândunică de mare — sosită pe țărniș solid și primul ou, căruia îi atribuie proprietăți magice excepționale.

Fiecare șef delega un servitor în căutarea acestui talisman, căci era o mare onoare și profit pentru tribul învingătorului.

Acesta trebuia să fie primul care găsea oul, de obicei pe insulița Motunui ; el îl aducea înot și devenea, pentru un an, un personaj considerabil, un vrăjitor, un semi-zeu încărcat cu o **mana** teribilă.

Atât era de iradiantă și puternică această mana, că nimănui nu trebuia să atingă omul-pasăre sub pedeapsa de a primi o descărcare mortală. Autohtonii au gravat numeroase reprezentări ale omului-pasăre pe stâncile din Orongo.

Iată ceea ce se știe sau ce se crede că se știe despre istoria poporului pascuan. Este puțin, dar suficient poate, pentru a stabili o teză care nu pare, până astăzi, să fi trecut prin mintea arheologilor.

STATUI ANTI-ASIATICE

Bineînțeles, această teză este anticonformistă și atât de rațională că ea va suscita multă neîncredere.

Mai întâi să fim de acord cu afirmația că Pascuanii nu descind din popoare emigrante din Asia.

Nu există nici un indiciu în acest sens, **dimpotrivă !**

Preistoricii amestecă în general părerile lor în sosul bunei înțelegeri, chiar dacă el este dezagreabil și fără noimă.

După ei, Mexicanii descind din Mongoli veniți în America prin strâmtoarea Bering pentru că ei au ochii oblici.

Pascuanii **nu au ochii oblici** : cu atât mai rău, ei descind totuși din Galbeni !

Mongolii și Galbenii în general, au două particularități izbitoare : ei sunt unul din rarele popoare ce nu tale statui în piatră și, în plus, ei sunt miniaturisti.

Pascuanii sunt, prin excelență, opuși total Galbenilor : fanatici cloplitori de statul uriaș.

Ar fi deja suficient pentru a dovedi ridicolul tezel clasice, dar există și mai mult !

Se găsesc în insula Paștelui în afara marilor moaie, mici idoli despre care nu se face mare caz și care sunt identici cu cei din Tiahuanaco, San Augustin (Columbia), Tula (Mexic) și locurile ariene din Galia, Germania și Scandinavia.

Acestea sunt statui sau simple capete rotunde, foarte primare și desigur foarte vechi, ai căror ochi nu sunt decât niste găuri în piatră.

Cât despre marii moaie, ei sunt tăiați ca din topor, cu un nas lung caricatural, ochii arieni de diavol, fața prelungă. pe scurt, se găsesc aici aproape toate caracteristicile posibile ale unei origini neasiatice.

Motiv în plus pentru preistoricii clasici de a persista în oarba lor încăpățănare !

Pascuanii originari sunt, pentru scriitorii-arheologi Churchward și D. C. Vincent, supraviețuitori ai cataclismului ce a înghițit Mu acum 12 000 de ani.

Nu este imposibil, dar, insula neavând nici un munte apereclabil, trebuie admis că ea s-a scufundat în timpul Potopului, deci fără locuitori.

Pascuanii, după opinia noastră, au venit pe mare, de foarte departe desigur, întocmai ca marinarii de pe Kon-Tiki

NAVIGATORI ALBI CU OCHII OVALI

Chile este la 4500 km de insula Paștelui, Tahiti la 4000 km, Asia la 20.000 km... Ar trebui niște navigatori pricepuți pentru a atinge acest punct minuscul, pierdut în mijlocul celui mai mare ocean de pe glob.

Ori, care sunt cei mai buni navigatori de pe pământ ?

Ei bine : Vikingii, Celtii, Iberii, Arabii, Venețienii, Fenicienii... toți Arieni sau Pre-Celți.

Asiaticii ? Deloc !

Atunci, spun istoricii, trebuie dedus că descoperitorii insulei Paștelui erau Asiatici !

Mayașii, peste tot în **Popol-Vuh**, cartea lor sfântă, proclamă că strămoșii lor, albi, bărboși, cu ochii albaștri, erau originari din **est**, dincolo de marea tumultoasă. Ei precizează chiar că insula sfântă a acestor strămoși avea numele de Thula sau Thulé, leagănul arienilor.

— Ei bine, spun istoricii, deci strămoșii Mayașilor au venit din **vest** și erau Galbeni imberbi și... Mongoli !

Ca și la Tula la Venta (Mexic), San Augustin, la Tiahuanaco, capetele sculptate din insula Paștelui au ochii imenși, într-un frumos oval ²⁾.

Niciodată înguști. Dimpotrivă !

— Atunci, zic istoricii, aceștia sunt Mongoli ignoranți în ale navigației, galbeni, cu ochii oblici, ce sunt strămoșii Pascuanilor !

Așa se fabrică Istoria !

¹⁾ Unele statui au, gravat pe piept, un vas cu trei catarge.

²⁾ Statuile uriașe din insula Paștelui, în afara unor rare excepții, nu au ochii bine desenați. Este jocul de lumină și umbră sau două găuri făcute în orbită, care dau privirea. Totuși, se găsesc numeroase statui, mai puțin mari, care au ochi prinși într-un imens oval, ceea ce este cazul pentru „Mama din Orongo”, descoperită de arheologul american Edwin Ferdou, în vechiul observator solar din Orongo.

Cât despre micile sculpturi găsite în cavernele de familie, ele reprezintă niște oameni bărboși și cu ochii adroape rotunzi.

Există incontestabil o filiație între artele din Mexic, Columbia, Bolivia și Insula Paștelui.

Statuile să fi fost cioplite de aceeași muncători de kumara, acest tubercul originar din Peru ?

Există o identitate perfectă de stil, între zidurile de la Vinapu (Paștelui) și cele de la Machu-Pichu și Sacsahuaman (Peru).

Statuile, din Mexic până în insula Paștelui, devin cvasi caricaturale și au toate un semn de rudenie : urechi mari, cum avea Orejona, mama venusiană a omenirii, care a aterizat pe malul lacului Titicaca.

Este util de a nota că în China era de bon-ton să ai picioare și urechi mici.

MOAII CU PUKAOS

Se găsesc două tipuri de statui sau moai în insula Paștelui, zice Francis Mazière : cele al căror capăt a fost tăiat pentru a fi băgat în pământ și cele care, trunchiate, au dominat altă dată marile platforme de piatră (ahu).

Unele par să păzească vulcanul ; altele sunt ridicate nu departe de coastă și au privirea în general îndreptată spre sud est, vest și nord-vest

Pierre Loti, care a venit în insula Paștelui în 1870, dă o interesantă deschidere a locului : „Statuile ? Sunt de două feluri :

Mai întâi, cele de pe plaje care, toate, sunt răsturnate și sfărâmate.

Și apoi, celelalte, cele groaznice, dintr-o altă epocă și cu o figură diferită, care se țin încă în picioare, pe celălalt versant al insulei, în mijlocul unei tăceri în care nimeni nu vine“

Moaii aveau odinioară o pălărie pe cap : pukao, o piatră enormă din tuf roșu. Aceste pukaos au fost răsturnate în același timp cu statuile, în cursul războiului idolilor“

*) Francis Mazière scrie că Pascuanii erau îngropați în camerele ahu (platforme) și cadavrele erau învăluite în împletituri din stuf din Titicaca, totuși, ca și Guanșii celtei din Canare și Incașii din Titicaca. Treizeci și nouă de construcții megalitice din Orongo sunt identice cu barile păstorilor provenșali și cu nouăzeci din Sardinia. Iată că iar începi să te gândești la pre-Celtii navigatori de pe toate mările globului !

În secolul al XVII-lea, dar de atunci s-au ridicat și reconstituit câteva monumente.

Loti scria cu privire la ele, la sfârșitul secolului trecut:

„Cărei rase umane îi reprezentau ei tipul, cu nasul cu vârful ridicat și buzele subțiri care înaintau într-o mișcare de dispreț și de batjocură ?

N-au ochi, cavități profunde sub frunte, sub arcada sprâncenelor care este întinsă și nobilă și totuși, au aerul de a privi și de a gândi... Câte unele au coliere făcute din încrustații de silex sau tatuaje desenate în creștături. Desigur acestea nu sunt deloc opera Maori-lor.

„Vertical sau culcați, zice Mazière, 276 de uriași țâșnesc acolo și noi știm acum că există desigur tot atâția sub pământ”.

Aceste statui, asigură arheologii William Mulloy, Jacques Ertaud și Michel Croce-Spinelli întorc spatele mării, pentru a-și îndrepta privirea încărcată de **mana** (putere magică) asupra satelor cu misiunea de a le asigura liniștea.

Căci asta pare să fie rolul statuiilor: să iradieze **mana** în beneficiul Pascuanilor, descendenții direcți ai marilor strămoși de piatră.

MITUL OAMENILOR DE PIATRĂ

A priori, s-ar putea crede că, la fel ca în tradițiile din restul lumii, Omul-Pasăre pascuan este un fel de combinație de îngeri iudei și creștini, regi-pasăre egipteni, oameni zburători din alte mitologii !

Ei bine, nu ! În insula Paștelui numai în această insulă, s-ar putea spune, nici o poveste despre oameni sau cosmonauți veniți din cer nu s-a perpetuat în amintirea autohtonilor. Ceea ce este bizar ! Și această anomalie ne-a sugerat o teză care ar putea fi chiar explicația misterului.

Când primul descoperitor al oului păsării migratoare — rândunica sau fregata — revenea de pe insulița Motunui, cea mai depărtată, la un kilometru de insulă, el ducea prețioasa pradă într-un paner sau basma legată pe cap.

Acest ou, se zice, reprezenta fecundația, semnul că insula nu era izolată de restul lumii.

Randunica de mare care l-a ouat devenea astfel expresia vie a unui pământ-mamă care există în altă parte.

Era un simbol de fugă, după J. Ertaud și Di Croce-Spinelli.

Omul care a găsit primul oul, Omul-Pasăre, devenea atunci, pentru un an, tabu, un șef religios, un fel de vrăjitor încărcat de **mana**.

Omul-Pasăre era „încărcat”, el avea puteri imense care se aflau mai ales în capul său, pe care oul l-a atins.

Căci oul era cel care dădea **mana**.

PĂLARIA STATUIILOR

Moai erau îngropați, până la două treimi din înălțimea lor, uneori la marginea mării, pentru a cuprinde maximum de pământ sub vraja privirii lor.

Dar ei nu căpătau puterea lor decât când purtau pălăria lor și avea ochii deschiși.

Din această cauză statuile veneau oarbe din munți, adică fără ca ochiul să fi fost desenat. Când ele erau ridicate, atunci se săpa o gaură în cavitatea orbitală se deschidea ochiul statuiei, i se dădea viață.

Tot așa „pălăria” de piatră roșie cenușie era așezată pe cap și fixată printr-un mortar solid, numai după ridicarea monolitului. Moai avea atunci întreaga sa semnificație magică : el devenea un acumulator, un idol (încărcat) și prin ochii săi se răspândea fluidul **manei**.

Semnificația cultului nu pare deci să fie îndoielnică : statuile din insula Paștelui sunt în adevăr reprezentarea strămoșilor și nu niște șefi oarecare. Ele reprezintă fiecare un Om-Pasăre încărcat cu **mana** și pukao este figurarea panerului conținând oul, pe care înotătorul îl purta pe cap revenind de la descoperirea cuibului rîndunței de mare.

O ISTORIE DESPRE COSMONAUȚI

Este o regulă majoră de care trebuie să se țină seama în studiul mitologiilor. Ea este riguroasă, ineluctabilă : orice tradiție, relatare, filozofie și orice mesaje,

oricare ar fi ele, sunt deteriorate, desfigurate, după câteva secole sau milenii.

Îngerii din **Biblie** nu erau îngeri

Regii divini sau regii-păsări șoimi ai primelor dinastii egiptene nu erau șoimi.

Quetzalcoatl, în Mexic, nu era o pasăre-șarpe.

Zei purtători de coarne și aripi sau urcați pe șerpi, din mitologiile Orientului-Apropiat, nu erau ființe divine.

Puterea acestor zei, îngeri sau ființe divine, n-avea nimic magic. Aceste ființe erau oameni, puterea lor era inteligența lor, cunoașterea unei științe **supra-normale în timpurile în care au apărut.**

Totul ia o față rațională, logică și convingătoare, dacă se identifică acești Oameni-Zburători cu aviatori, sau mai bine, cu cosmonauți

Dar oamenii sunt în așa fel făcuți că le-ar fi rușine să avanseze o astfel de ipoteză în secolul în care Pământul au pus deja piciorul pe Lună

Retrograzi, perimați, ei așteaptă colonizarea lui Marte și Venus. Atunci ei vor spune : noi n-am crezut niciodată în oameni-zburători, în zei, șoimi sau tauri, în îngeri biblici, nori groși și alți șerpi sau dragoni zburători ! Era vorba bine înțeles de cosmonauți, călători interplanetari ca tine și ca mine. Pământul a fost vizitat de Inițiatori...

Iată ce vor spune oamenii obișnuiți peste câțiva ani.

Atunci, la fel vor spune imediat că **mana** este o frumoasă legendă, că statuile nu aveau nici o putere teribilă, că mitul omului-pasăre din insula Paștelui este o tradiție deteriorată

Această tradiție, ca de altfel peste tot în lume credem noi, este bazată pe un fapt autentic foarte vechi : venirea unor Inițiatori cu mari cunoștințe științifice, colaborați din cer, adică debarcați din avioane sau rachete... să zicem aparate zburătoare.

Și acești Străini erau probabil originari de pe planeta de unde au venit oamenii-zburători din America, Asia și Europa.

RĂZBOIUL IDOLILOR

Pare stabilit că, cultul oamenilor pasăre descoperitori de ouă de rândunică este de dată relativ recentă.

Moda sau ritmul lui **pukao** urcă fără îndoială spre aceleași timpuri incerte : n-au fost poate toate statuile cofate cu pălăria lor de piatră, numai 53 de exemplare au fost găsite.

Așa cum s-a putut reconstitui, prin tradiții și rapoartele primilor descoperitori — Insula Paștelui a fost descoperită de olandezul Roggeween, — istoria insulei începe în 1680¹.

La acea epocă, Pascuanii erau, se crede, în număr de 15.000 la 18.000, ceea ce era excesiv pentru o insulă atât de mică. A urmat în adevăr despădurirea sistematică, foametea, împuținarea apei și a pășunilor.

Pe scurt, indigenii, victime ale suprapopulației, angajară lupte fratricide între triburi, care îi nimiciră aproape complet.

O tabără pentru a priva pe o alta de **mana** sa, răsturnă mai întâi pălăriile statuiilor inamice, apoi statuile înseși. Reciproca se produse imediat.

Apoi, pentru a căpăta forță și putere supranormală,¹ Pascuanii deveniră canibali, mâncând, cum o fac unele populații din Guineea și chiar Africa, inima, creierul și organele virile ale victimelor lor.

Această luptă stupidă, numită „războiul idolilor“ dură până la sosirea oamenilor albi, în 1862.

Idolii, deci, au fost aproape toți răsturnați cu fața la pământ, în afară de cei care se văd încă la poalele vulcanului.

Munca a fost oprită și moași, în număr de 80, care erau în curs de construcție în flancul muntelui, au rămas ne terminate. O altă relatare spune că Pascuanii s-au revoltat contra idolilor lor, sau că le-a fost teamă de puterile lor prea mari. Este destul de probabil.

Morții, odinioară incinerăți, au fost îngropați în timpul războiului, în gropile rămase în urma statuiilor scoase.

¹) Tăblițele în pictograme sau hieroglife n-au fost descifrate. Urevaciko, bătrânul pascuan care pretindea că poate să le traducă, era un impostor.

S-au numărat aproape 300 de ahu în insulă, unde au fost ridicate altarele și moași.

Această ipoteză care leagă în acelaș context, amestecul de Extraterestri, istoria Paștilor și alte mitologii de pe glob, lasă totuși să se presupună colonizarea insulei de navigatori pre-incăși veniți din Peru, cum scrie Thor Hayerdahl.

Dar, cu argumente la fel de valabile, unii arheologi de avangardă cred că insula Paștelui era, înainte de Poton, o anexă a continentului MU

INIȚIERE

CAPITOLUL XI

LEUL VERDE AL INIȚIATULUI

A iniția : din latinul *initiare* ; de la *initium* : început, debut

Inițiat ar fi cel care cunoaște „începutul” dar trebuie să înțelegem prin asta Geneza tuturor lucrurilor, creația universului ?

Noi nu credem ! Inteligența divină, Dumnezeu, dacă are o conștiință ¹⁾, știe dacă universul a fost creat și prin ce proces, dar omul, chiar savant, este în plină obscuritate, în afară de ignorant și impostor, care bineînțeles, știe !

Pentru a ști, ar trebui să existe un început, ceea ce

¹⁾ Ar fi un sacrilegiu de a da calificative lui Dumnezeu. A-l defini, ar fi prin cele mai bune adjective. Însuși Inițiatul nu știe cine este Dumnezeu. Pentru rabinii inițiați el era Misteriosul Misterișilor și era arătat sub numele de Aîn Soph.

„Este Dumnezeu gândit de Dumnezeu. Toate celelalte nume arată pe Dumnezeu gândit de om și se raportează la Elohim. la Etern... Elohim nu este o ipostază a lui Aîn Soph, ci limita la nivelul căreia omul poate concepe pe Dumnezeu – care în realitate nu coboară niciodată până la ignoranța noastră și care se ține mereu deasupra înțelepciunii noastre”. (Guy Casaril în Rabbi Simen Bar Yichai și Cabala Seuil, Paris).

este departe de a fi probabil ! Și este evident imposibil de a cunoaște începutul eternității.

Inițierea ar fi deci un cuvânt gol în sensul literal, singur Dumnezeu putând fi un Inițiat !

Cât despre oameni, ei nu sunt și nu pot fi decât niște eterni cercetători.

INIȚIERE

„Prietenii adevărului sunt cei care îl caută și nu cei care se laudă că l-au găsit”, zicea Condorcet ¹⁾.

Trebuie deci înțeles prin „Inițiat” cel care începe să cunoască câte ceva. Și cunoașterea sa nu merge foarte departe.

Viața, a scris Ballanche ²⁾ este un fel de inițiere care servește în a face să se manifeste în om ființa intelectuală și ființa morală.

Este exact ceea ce gândim, dar în care nu cred cel pentru care inițiere este la baza misterele, șușotelilor și cuvintelor magice murmurate de gură la ureche.

Și, bine înțeles, transmiterea de-a lungul secolelor de secrete grandioase iar profanul nu este demn de a le savura seva... Ca și cum secretele (mereu cu caracter intelectual) cunoscute de Pitagora nu erau pe măsura spiritelor din secolul XX !

Ca și cum Leucip, Democrit, Epicur, ca mari inițiați ce au fost, **n-au revelat secretul atomului !**

Dar a trebuit să se aștepte 2500 de ani pentru ca oamenii lucizi să înțeleagă sensul acestei revelații !

Inițiatul are rareori nevoia de a face un mister din cunoștințele transcendente : cel mai bun mijloc de a le prăbuși în obscuritate este să le răspândești în marele public.

Cel care sunt demni de a înțelege nu lasă să treacă

¹⁾ Este și deviza Franc-Masonilor din Marea Lojă din Franța.

²⁾ Pierre Simon Ballanche, filozof mistic, 1776—1847, adept al palingenezisului (întoarcerea la viață după moartea reală sau aparentă) pe toate planurile. Una din maximele sale : „Progresul nu este făcut de evoluție ci de revoluție. Cataclisme sociale și fizice sunt inevitabile”. El a fost unul dintre primii care au anunțat că „domnia frazelor a trecut în profitul ideilor”. Această profecție, de care își bătea joc obscurul Sainte-Beuve, dovedea profunzimea și integritatea gândirii acestui mare filozof.

oazia de a se îmbogăți ; cât despre ceilalți — imensa majoritate — ei așteaptă fără grabă și fără curiozitate ca să vină pentru ei momentul de a înțelege și de a crede.

DIVULGARE ȘI SECRET

Se întâmplă câteodată ca forțele răului să interzică orice revelare inițiatică.

Părintele J. Ventura, predicator și teolog eminent, n-a ezitat, la începutul sec. XIX, să interogheze sever pe cel vinovați de a vorbi despre atom și atomism.

Atomismul nu era altă dată decât un materialism grosolan. „Este ateism“ preciza părintele Ventura... ceea ce echivala cu o condamnare la rug ¹⁾.

Există deci uneori pericolul de moarte de a revela ceea ce vrem noi să facem să se înțeleagă ²⁾ zicând că în timp ce roza se deschide până la inimă, ea va dezvălui adevărul său, prețul sacrificiului său. Căci a spune unele adevăruri, este de a te pune în pericol de moarte, în 1971, ca și în Evul Mediu.

Iată de ce Inițiatorul tace în unele ocazii dar când viața sa nu este în pericol și dacă divulgarea nu are un caracter periculos pe plan social ³⁾, el are datoria de a vorbi cu discernământ, adică adresându-se celor ce merită să primească învățătură.

În majoritatea cazurilor, inițiatul nu-și ia precauții căci el nu știe că este un inițiat, sau cel puțin acest amănunt nu-i face nici o grijă, nici o problemă.

Cunoștința inițierii este atât de rară că numai șefii de grupuri esoterice și câțiva maeștri necunoscuți știu că ei posedă cunoștințe superioare.

Aceștia le transmit „celor puțini“.

Au primit ei învățătura de la un Maestru ? Probabil ; dar este absolut sigur că inițiatul nu este niciodată

1) Adevărul, chiar de ordin pur științific, nu este niciodată o negare a lui Dumnezeu, dimpotrivă !

A spune că universul este fundamental compus din atomi duce spiritul nostru la percepția adevăratei Inteligențe universale. A spune că Dumnezeu a creat universul prin cuvinte este un sacrilegiu care duce imaginația spre un fals Dumnezeu al catehismului.

2) Cărtea Secretelor Trădate, cap. XX — Un mister al R+C. 1968.
3) Fizicianul atomist vorbește, și divulgarea cunoașterii sale, în afara cerului al „celor puțini“ este periculoasă pentru omenire.

un simplu releu de transmisie : el trebuie să capete cea mai mare parte din cunoștințele sale prin munca sa, experiența sa, meditațiile sale.

Este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru a merita să primească secretul

A EXCITA REGIUNILE MISTERIOASE

Inițierea, nefiind cunoașterea adevărului, nu poate fi decât cercelarea sa și cucerirea științei permise, printr-o întoarcere minunată la începutul tradiției.

A se iniția, înseamnă a excita regiunile misterioase ale eului, a provoca divulgarea intimă (numită **revelație** de unii) care face să regăsești o părțică din ceea ce este în noi ¹⁾.

Ce face anahoretul în peștera sa ? El gândește, reflectează, meditează. Cum ? Făcând posibilitatea de cunoaștere — și provocând misterioase combinații chimice interne din care una este cunoscută : aflux de glucoză în creierul său și provocând conexiuni între neuronii săi care se află astfel solcitați.

Atunci se întredeschid uși interzise și cromozomii memorie aduc răspunsuri și imagini prin jocul biologic care leagă anahoretul de Strămoșul zilelor (Dumnezeu) de-alungul tuturor generațiilor de strămoși. Inițierea în acest sens deci posibilitatea de a regăsi în arhivele atavice ale universului nostru personal, identic cu universul exterior, Cunoașterea totală care este conținută acolo ²⁾

¹⁾ Revelația nu este totdeauna reprezentarea adevărului ; ea este chiar cel mai adesea, expresia fantasmelor, imaginațiilor, nebuniilor.

Paranoicul, megalomanul, este subiectul acestor tulburări. În timp ce se crede a fi însărcinat de entități superioare. Numai omul sănătos, echilibrat, poate, într-o oarecare măsură, să se încreadă în revelațiile sale

Nebunul se manifestă printr-un proces psihologic care îl face să-și piardă „eul” său El zice : „Sunt Napoleon” și este o întărire pur și simplu a unui eu exterior. Nebunul nu mai este el ca personalitate, ci un altul, dar va fi el păstrează totuși ceea ce exista mai rău în el : nebunia sa !

El este un alienat (din lat alienare = a-și da seama) și din acest fapt, pierde drepturile sale civice și sociale.

²⁾ Ilustrul filozof și medic arab Avicenna, în anul 1000 d.C., scrie această frază sublimă : „Tu te crezi un nimic și tu conști universul”.

Totul este în noi.

Calea biologică este aceea, sau Vehicolul sacru, care comunică, prin genele noastre, prin cromozomii noștri și prin sistemul nostru nervos, amintirea cunoașterii totale pe care o aveau creatorii noștri succesivi: Dumnezeu, Adam principe hermafrodit, apoi Adam, Eva... în fine tatăl și mama noastră.

CUTIA PANDOREI

„Biblioteca” cromozomică și akashică a oamenilor cuprinde, păstrează, aproape toată istoria lor necunoscută, creația „primară” a universului precum și nașterea fantastică a științei timpurilor viitoare.

Totul este încercuit, închis în miliardele de cutiute care sunt neuronii sau celulele cenușii.

Millarde de cutii sunt deja deschise și cunoaștem conținutul lor, dar alte miliarde, în mare număr, rămân ermetic închise.

Nenorocire cui le va deschide pe toate! Complexul neurologic uman riscă tare mult să fie un fel de cutie a Pandorei!

Totuși, inițiatul, din curiozitate, poate sacrilegiu, întreabă neuronii săi știutori dar inactivi.

În spatele ușilor interzise este Cunoașterea. Inițierea constă în a face să funcționeze mecanismul de solicitare; a deschide ușile. Același este scopul magiei; dar pe când inițiatul muncește și încearcă să fie demn de revelație, magicianul sau vrăjitorul forțează ușile prin utilizarea drogurilor halucinogene, vrăjitorii și incantații¹⁾.

Inițiatul și vrăjitorul sunt deci practic doi Cunoaștători! Diferențierea se face numai prin mijloace de captare și maniera de utilizare²⁾.

¹⁾ Ar fi 3 moduri de a căpăta cu mijloace proprii cunoașterea: 1. prin muncă și merit; 2. prin rugăciune (se întreabă); 3. prin magie (se comandă). Rugăciunea ar fi deci la jumătate de drum între muncă și vrăjitorie, sau, dacă vreți, între ceea ce este moral și ceea ce nu este. Bine înțeles, cel mai important din inițierea noastră ne este transmis și învățat de părinții noștri, Maestrii noștri, relațiile noastre.

²⁾ Inițierea vrăjitorului, în afară că ea devine din ce în ce mai empirică, din ce în ce mai rară și ineficace, este limitată în timp și adesea iluzorie prin lipsa de bază valabilă și de cunoștințe generale.

Fizicianul, biologul, matematicianul sunt inițiați în sensul propriu al termenului : ei cercetează și pot explica, de bine, de rău, începutul oricărui lucru. Ei întrebuintează calea exterioară : studiu, transmisie orală, experiențe exterioare corpului lor fizic.

Rose-Croix, Maeștrii cunoscuți sau necunoscuți, sunt inițiați care întrebuintează mult mai larg calea interioară : studiu și mai ales investigații în eul lor necunoscut și solicitări ale misterioaselor lor forțe.

În plus, trebuie observat că inițierea vrăjitoarească nu acționează decât asupra cunoștințelor inferioare fără ca vreodată să abordeze marile enigme ale creației și de ordin universal.

În sensul cel mai nobil, inițierea, după această teză, ar consta în a ameliora complexul biologic uman.

Este ceea ce voia să arate Pierre Ballanche scriind că viața, în sistemul ei evolutiv cel mai fecund, este o intenție din care omul își poate scoate cele mai prețioase resurse intelectuale și morale.

FALȘI SFINȚI ȘI FALȘI INIȚIAȚI

Trebuie stabilită o paralelă între un număr de „sfinți“ suspecti ai religiei și tot atâția „inițiați“ care au fost farsori.

Sfânta Tereza d'Avila, egoistă și surdă la milă și la suferința umană, nu căuta, cum scrie ea, decât să-și lumineze sufletul. „Mi se părea că văd sufletul meu, strălucind de claritate, ca o oglindă și din centru venea spre mine Crist Stăpânul nostru, așa cum obișnuiesc să-l văd.

Mi se părea că în toate părțile sufletului meu îl vedeam, ca în această oglindă, și această oglindă, nu pot spune cum, era absorbită în întregime de Domnul, într-un fel unire iubitoare, până când nu mai pot vorbi.

Am înțeles că a avea sufletul în starea păcatului de moarte înseamnă să acoperi oglinda cu un voal întunecat.

Această declarație de dragoste ipocrită (nu știu să spun... n-aș ști să spun...) transpusă sub pana unei Sapho, Thaïs sau Théroigne de Méricourt ar transmuta cu trup și suflet pe Dumnezeu în Alexandru, Filip, sau Camil și

confuzia amoroasă este legată de cel mai evident eroticism.

Thérèse d'Avila a avut primele sale viziuni în timpul acceselor de febră ale unei boli ce urma s-o răpună.

Mai târziu ea avu niște viziuni neîncetate, posturi, veghe, rugăciuni făcând tot ceea ce te depărtează de Dumnezeu și inițiere.

Regula sa era rugăciunea perpetuă, ceea ce, logic asigură un neurolog, duce la o dereglare cerebrală.

Frumosul său suflet din oglindă o acapara în întregime; atât de bine că ea nu se gândea niciodată să ajute săracii, umilii, persecutați

Din contră !

Această creatură diabolică numea inchiizitorii : „îngeri“ și pe Marele Inchiizitor : „Îngerul Mare“ Parcă trăiești un coșmar !

Tot așa, falsul inițiat crede în misiunea salvatoare când sfântul Gheorghe ucide „balaurul păzitor al comorii“, și se condamnă căutând asceza într-o egoistă elevație spirituală.

ADEVĂRAȚII INIȚIAȚI : SFÂNTUL MARTIN ȘI SFÂNTUL VINCENT

Bunul sfânt Martin, admirabilul sfânt Vincent n au avut niciodată, aceste extaze echivoce, aceste levitații suspecte, fiind cu totul ocupați să se aplece asupra fraților lor nenorociți

Budha, Phérékyde și Pytagora nu și-au imobilizat forțele vitale în serviciul psihismului-oglină, într-un monstruos narcisism.

Ei n-au rugat, ei au dat Ei n au tăcut, au vorbit.

Falsul credincios, ca și falsul inițiat, este un Narcis orgolios și inutil.

Dacă Thérèse d'Avila și Thérèse de Lisieux ar fi îngrijit bolnavii, n-ar fi avut timp să aibă viziuni.

Dumnezeu, care le locuia în timpul extazelor, viziunilor lor, era desigur mai puțin util ascezei lor decât ceașca cu ceal de nenufar pe care trebuiau să o bea ca să-și revină.

Totuși Thérèse d'Avila se puse în stare de levitație, adică lipsa de greutate, ceea ce n-a mșurat niciodată suferința unul muribund, nici n-a dat pâine unui flămând.

Pe scurt, levitația se poate să fi fost reală, dar sigur nu grație lui Dumnezeu.

Creierul uman are, se zice, zece miliarde de neuroni sau celule nervoase, din care un sfert abia ar fi solicitat de facultățile noastre conștiente.

Deci nu există nici un dubiu : puterile necunoscute ale omului sunt considerabil superioare puterilor sale cunoscute și, în consecință, miracolul aparține primelor și obișnuitul este format din lotul celor secunde.

Dar a levita n-a însemnat niciodată magie albă.

A MOȘTENI PE TATAL SĂU

În Australia, Boșimani, indigenii din regiunea centrală trăiesc ca în era preistorică, dar dețin totuși tradiții și o filozofie păgână, deci autentică, care îi unește profund cu adevărurile Naturii.

Cu toate că ei acordă vieții lor terestre o valoare pozitivă, o consideră totuși ca nefiind decât reflexul material al unei existențe superioare pe care au trăit-o înaintașii lor, pe timpurile zise „ale visului“¹⁾.

Din această viață anterioară, ei scot forțe psihice prin intermediul unui fel de talisman numit *tchouranga*.

Tchouranga este o tăbliță magică de lemn sau piatră, sculptată cu desene, pe care nu trebuie s-o piardă niciodată sub pedeapsa morții în cealaltă lume.

Când pleacă în expediție, indigenul australian ascunde prețioasa sa *tchouranga* și numai el cunoaște ascunzătoarea, căci dacă un inamic ar lua-o, el va poseda în același timp sufletul proprietarului obiectului.

Indigenul își sporește energia sa potențială prin acest fel de dublură care îl pune în legătură cu marii strămoși din „timpurile visului“.

Când trece de la stadiul conștient (actual) la cel de vis, atunci el vede timpul lui Dumnezeu și operează un fel de întoarcere în materie, de reîncarnare în sens invers.

Starea conștientă este cea a ignoranței ; e nevoie

1) Omul este nemuritor și se reproduce fără încetare. Noi suntem strămoșii noștri. În acest sens, viața noastră conștientă, actuală, nu este decât o buclă din viața marelui nostru „eu“ etern. Existența superioară, cea în care eul nostru a învățat mai mult, este cea care deja a trecut.

să fii mereu în așteptarea unor voci, sfaturi, avertismente date de strămoși, a indicilor furnizate de natură.

Inițiatul, după această credință, este cel care știe că nu este dăruit neantului, ci, din contră, unei comuniuni cu universul și cu viața universală însăși.

Dacă trebuie, totul se va dezagrega, căci el conține, ca fiecare om, întregul univers în rezumat.

Boșimanul crede de asemenea că el trebuie să fie pozitiv, nu să moștenească de la tatăl său : suflet, intelect și particularități fizice, ci să moștenească pe tatăl său, adică să-i continue propria existență paternă în lumea terestră.

Această filozofie și această credință, la indigenii australieni, sunt foarte aproape de tezele noastre despre inițiere, asupra cromozomilor-memorie, dar și de filozofie care se degajă din înalta învățătură științifică.

AL TREILEA OCHI

În inițiere, al 3-lea ochi, situat în principiu în mijlocul frunții, este un organ misterios, apt de a percepe ceea ce este prea subtil pentru simțurile noastre grosolane.

Înseamnă și ochiul imaginației și al visului, căci întors spre interior, pare să acționeze universul nostru intim.

Pentru biolog, este glanda pineală sau epifiza, de mărimea unei nucșoare, așezată în mijlocul creierului și care nu pare să servească la mare lucru căci ea se calcifică la vârsta adultă.

La unele animale : țipari, reptile, șopârle, epifiza se apropie mult de frunte, până la substratul pielii, luând ca adevărat structura unui al treilea ochi. Dar retina este atunci întoarsă în raport cu cea normală.

Probabil că ea comandă un simț necunoscut care trebuie să aibă o strânsă legătură cu instinctul.

Cu cât vertebratele urcă pe scara evoluției, cu atât acest ochi devine o glandă, pierzând fibrele sale nervoase care îl legau de creier.

Invers, ea capătă o inervație excepțională venind de la sistemul simpatic și mai ales de la ganglionul cervical superior, care primește excitațiile sale de la ochi.

În acest sens, este un analizator de gradul doi.

Epifiza acționează emitând o substanță hormonală asupra glandelor genitale și această acțiune pare să frâneze sistemul sexual.

Poate din această cauză inițiatul dotat cu al treilea ochi se detașează de plăcerile corpului în beneficiul exercițiilor spirituale.

Faptul că epifiza pierde, odată cu vârsta, calitățile sale de ochi întors spre universul interior ne face să credem că copilul este psihologic mai bine înzestrat decât adultul pentru a percepe manifestările ocultului și chiar pentru a deveni medium și vizionar.

Totul se petrece ca și cum inteligența sa, abia trezită, ar găsi o compensație într-un instinct ultra-sensibil.

SIMȚURILE ȘI INTELIGENȚA

La omul adult, vedea prin amândoi ochii exteriori, joacă un rol major, legată de inteligența sa și această îmbinare îi dă facultatea de a crea sisteme, situații, o mașinărie cu reglajul suplinit de instinct și de simțurile subalterne.

Într-adevăr, instinctul său este tot mai mult eliminat de regimul social pe care l-a stabilit.

De exemplu, acest paznic îl pune la adăpost de agresiuni și alimentația sa, unde totul este secționat, expertizat, cântărit, analizat pentru ca omul să nu treacă prin nici un pericol.

Mirosul său, atât de important în vremurile preistorice, nu mai este deloc folosit decât în jocurile dragostei; femeia se parfumează, bărbatul simte parfumul femeii.

Doar din pur diletantism îi place parfumul florilor pe care, de altfel, horticultorul le sacrifică din ce în ce în profitul formei, mărimii și culorii.

Dacă ființa umană păstrează încă organul gustului, asta se datorază plăcerii de a mânca.

În societatea viitoare, suntem în pericol ca simțurile să fie din ce în ce mai atrofiate și înlocuite printr-o organizare a unui sistem de apărare create de intelect.

Omul tinde să devină o ființă esențialmente inteligentă.

A DEVENI INTELLECTUALI PURI

Este o constatare care frizează evidența: instinctul nostru, nemaiaivând rațiunea de a exista, se tocește și va dispărea cum au dispărut al treilea ochi și appendicele;

Ce va deveni inițierea ? Nu va mai avea nimic comun cu sensibilitatea, cu a percepția ?

Așa ar fi logic și este locul să spunem că evoluția se va face în această ordine : de la simțuri la inteligență, de la a percepție la înțelegerea mai clară.

Totuși este sigur că totalitatea cunoașterii nu este apăsajul omului și dezavantajul inițiatului. De va rămâne mereu ceva de ghicit și de perceput și dacă el nu mai are facultățile senzoriale și instinctive pentru a merge mai înainte și mai adânc, atunci va trebui ca el să folosească o super-inteligență.

Dacă această ipoteză este adevărată, inițiatul va avea, deci, grijă să-și cultive funcțiunile sale cerebrale.

Este ceea ce gândea Moise, obligând pe Evrei să rețină totul în memorie și marii rabini sanhedrini, care socoteau că a fi ignorant înseamnă să-l insulti pe Domnul.

A UCIDE IGNORANȚII

Rabinul Eléazer a spus : „Este permis să tai nările ignorantului în ziua ispășirilor care cade într-o zi de sabbat“.

Discipolii săi i-au spus : „Rabbi, spune mai curând că este permis să-l uci“.

El le a răspuns : „Asta cere o binecuvântare, dar cealaltă nu cere deloc“ (Tratatul Pesachim vol. 49, pag. 2)

Câteva rânduri mai departe, apare un decret oprind pe Israelit de a se căsători cu fiica unui ignorant căci, se precizează, ea nu valorează mai mult decât un animal.

Se scrie :

„Rabinii noștri au învățat că un om trebuie să vândă tot ceea ce posedă pentru a putea lua de soție pe fiica unui savant ; dacă el nu poate găsi una, să ia de soție pe fiica unui om mare, să caute pe fiica unui șef de congregație ; dacă n-o găsește pe aceasta din urmă, să caute pe fiica unui preot. Dacă nu găsește, să ia pe fiica unui șef de școală. Dar în nici un caz el nu trebuie să se căsătorească cu fiica unui analfabet, căci acești oameni sunt pleava societății. Și pentru ficele lor, este scris : **Blestemat este cel care se culcă cu un animal**“.

(Înserat în culegerea de legi rabinice intitulată „Schulchan Aruch“ în „Hilchoth Peirahu Riviah“ ; acest tratat are deci putere de lege).

Ma! departe se zice !

„Este permis să-l spinteci ca pe un pește pe un om de rând“.

„Este oprit la Amhaarez să se mănânce carnea unui animal, căci este scris : iată legea animalelor și păsărilor. (Lev. XI, 46). Oricine se ocupă de lege are dreptul să mănânce carnea animalelor și păsărilor. Dar este interzis, oricui nu se ocupă de lege, să mănânce“.

Orice Israelit trebuie să studieze legea.

„Cel care este obligat să afle este de asemenea obligat să învețe“

CUPA LUI BRAGA

Tot inteligența care, pentru a remedia lipsa simțurilor și pierderea celui de al treilea ochi, îndeamnă ființa umană să folosească halucinogenele.

Samarii în Siberia fac braga, un fel de bere din secară în care se infuzează ciuperci otrăvitoare : ciuperci comestibile false.

Este unul din cele mai vechi halucinogene cunoscute pentru că urcă până la fiul lui Odin : Braga, zeul Poeziei, Elocvenței și Înțelepciunii la vechile popoare din Nord.

În mitologia lor, Braga era Apollon. Caracterele runiche erau înscrise pe limba sa și niciodată vre-un cuvânt rău nu putea să scape de pe buzele lui.

El era inițiatul tipic.

Asistat de fratele său Hermode, era însărcinat de Odin de a primi pe eroii ce intrau în Walhalla (paradis), cu aceste cuvinte de bun venit :

„Bucură-te de pacea eternă și bea meth (nectar) cu zeii !

Cupa lui Braga sau bragafiell, era un recipient umplut cu meth sau cu bere halucinogenă pe care o bea fiecare rege din Nord la încoronarea sa, pronunțând un jurământ solemn.

Se golea Cupa lui Braga și cu ocazia unor ceremonii, în timpul sacrificiilor sau în memoria celor ce au fost uciși în luptă.

Cupa circula atunci la toată asistența și fiecare, stimulat de halucinogen, trebuia să spună sau să intoneze un elogiu defunctului.

MEMORIA MATERIEI

Am publicat deja o teză despre producerea științifică a fantomelor făcând să intre în joc fenomene singulare și universuri paralele.

Acum se avansează, în cercurile științifice de dincolo de cortina de fier, o altă ipoteză, de mult în acord cu Misteriosul Necunoscut.

Într-o cameră unde sunt reunite cinci persoane, un medium, prin sensibilitatea sa nervoasă, ajunge să materializeze o idee-matrice, adică a forma o fantomă prin proiecție subiectivă.

Doi asistenți deosebit de receptivi observă fantoma și alți doi nu văd nimic și neagă realitatea fenomenului.

Este ceea ce se petrece, în general, în acest fel de reuniune. Și mai adesea, numai o persoană singură primește proiecția, de preferință în unele locuri zise a fi „bântuite“.

Ei bine, fizicienii sunt acum dispuși să creadă în aceste apariții fantomatice.

Savanții sovietici sunt incredințați că orice manifestare cu caracter electromagnetic poate găsi circumstanțe favorabile, să se înscrie undeva și să rămână înregistrată acolo ca pe o ferită (bandă de magnetofon).

Aparatul înregistrator poate fi un cui de fier magnetic, pene sau cuib de pasăre, frunze de copaci sau un material din piatră feruginoasă, de exemplu.

Se cunoaște puțin structura moleculară a materiei zisă neanimată și este posibil ca ea să se comporte ca o ferită și să restituie, în anumite condiții naturale, ceea ce a înregistrat¹⁾.

În acest caz, mediumul joacă un rol de tranzistor.

Cu ocazia unui eveniment de o importanță considerabilă

¹⁾ Este amuzant să amintim legenda regelui Midas, care pare să se raporteze la un fenomen de restituire a sunetelor.

Obosit de a rade un om care avea urechi de măgar, bărbierul regelui, pentru a se ușura de prea greul lui secret, alege să meargă într-un loc îndepărtat, săpă o groapă și aplecându-se, zise pământului: „Regele Midas are urechi de măgar... regele Midas are urechi de măgar.“ Apoi astupă cu grijă groapa. Un an după aceea crescând trestii în acel loc, vântul le agita ușor și se auzea cum murmurau: „Regele Midas are urechi de măgar... regele Midas are urechi de măgar...“ !

o dramă, o teamă, o suferință atroce, sentimentele pot da loc la emisiuni excepțional de intense de unde electro-magnetice.

Majoritatea se pierd în jur, pe când altele se fixează pe receptori care, solicitați într-un anumit mod, restituite șirul de unde care găsește totdeauna un mijloc propice de a le reconverti în mod sonor sau luminos, printr-un sistem analog celui penei de pasăre, cucuvea sau bufniță dacă evenimentul se petrece noaptea¹⁾.

Bufnița, la Greci, era simbolul Atenei și ea a rămas mult timp tovarășa fidelă a ghicitorilor.

O ipoteză și mai fantastică acordă materiei, fiecărui obiect, o memorie magnetică personală analogă cromozomilor-memorie.

În ceea ce privește „fantomele de la Hiroșima“, nu este vorba de o ipoteză, ci de un fapt, pe care 100.000 de martori l-ar putea certifica.

FANTOMELE DE LA HIROȘIMA

Correspondenta și amica noastră Denise Larroque, Numea, ne-a povestit că s-a produs o fantastică viziune la Hiroșima, câteva luni după atomizarea orașului.

Informația venea de la un martor autentic, Dl. G. din Elveția, atașat de ambasadă, care se afla la 40 de km de epicentru când exploda bomba atomică și care muri, de altfel, prin contaminare radio-activă.

— În unele seri, zice Denise Larroque, în timp ce orașul era în întuneric, imaginea podurilor apărea pe fluviu, cu trecători, mașini animația obișnuită.

Era ca o proiecție cinematografică care reânvia un trecut vechi de două luni și îngrozea enorm ceea ce a rămas din populație

Membrii Ambasadei Elveției credeau că vor înnebuni în urma iradițiilor ce le-au suferit. Dl. G. ne povestea soțului meu și mie — că fenomenul se producea când unele condiții atmosferice erau îndeplinite. Dar, bine înțeles, nimeni nu știa să le prevadă.

¹⁾ În capitolul XVI în: „Imaginea electrică a sexualității; penele și undele sonore“, vom dezvolta această descoperire științifică identificând penele de pasăre cu posturile emițătoare de unde.

Era vorba de o întoarcere a timpului, de imagini dorințe, de halucinații colective ?

Nu știam să spunem, dar nu este imposibil ca într-o zi, spada unui legionar roman, relicva unui sfânt, steagul Jeanei d'Arc să povestească ciudate amintiri, când biologi sau fizicienii vor găsi mijlocul de a solicita aceste memorii cromozomice și să descifreze limba lor.

RAZBUNAREA STEJARULUI SACRU

În legătură cu această memorie a materiei, zisă inanimată, ne place să povestim o întâmplare căreia Germanii îi acorda cel mai mare credit.

Se știe cu câtă înverșunare au distrus creștinii orice urmă a civilizației noastre celtice.

În Bretagne ei au ridicat cruci peste dolmene, biserici peste tumuși și închinară arborii noștri druidici protecției sfintei Fecioare.

Între 1351 și 1355, la Romuva în Prusia, la cererea episcopul Joan I, Marele Maestru al Cavalerilor Crucii, ordonă să se taie un stejar venerabil, sub care Lituaniienii aveau obiceiul de a se întruni ca să spună rugăciuni.

Cronicarul creștin Simon Gruna afirmă că acest stejar își păstra frunzișul mereu verde, vara ca și iarna „datorită influenței demonilor”.

În 1258, episcopul Anselme, la Sventamiestis, dădu ordinul de a tăia un alt stejar sacru.

Securea răni mortal pe omul care avea această sarcină și populația văzu aici o pedeapsă dată de vechii zei celtici,

Episcopul luă el securea, dar nu ajunse decât să zgârie coaja. Nebun de mânie, trebui să ardă arborele sacru, pe care, chiar cu ajutorul lui Dumnezeu, Isus și sfântul Mihai, fierul nu-l vătăma.

MIRACOL ÎN PĂDUREA DE LA BROCELIANDE

Stejarii din pădurea celtică aveau privilegiul de a lăsa să crească sub ramurile lor vâscul sfânt pe care druzii, cu mare ceremonie, veneau la data rituală să-l taie cu o seceră.

În zilele noastre, din cauze inexplicabile, stejarii cu vâsc au devenit foarte rari și în ciuda cercetărilor active, n-am mai găsit încăieri nici chiar în pădurea de la Brocé-

llande. Când, aproape din întâmplare, amicul nostru Henri Tourin ne informă că avea unul în pădurea de la Jolandrie, comuna Asnois, la 7 kilometri de Charroux (Vienne).

În zadar am prospectat în tot Centrul, Franței după indicațiile perimate ale serviciului Ape și Păduri.

Stejarul din Jollandrie este un uriaș și tufa sa de vâsc se dezvoltă la vreo 18 m înălțime, cu un diametru de vreo 1,50 m.

Vai ! druzii nu mai oficiază deloc, în zilele noastre, cel puțin sub stejari. Totuși, după prietenul nostru E. Kalondan, din Nantes, ei sunt încă deținătorii unor teribile secrete ca acela de a face să plouă la voință folosind proprietățile magice ale „Pietrei lui Merlin”, o piatră mare care se află aproape de fântâna din Baranton în pădurea Paimpont.

Aproape de această fântână minunată, zâna Viviane l-a întâlnit pe seducătorul Merlin.

E. Coarer-Kalondan, care este druid, ne scrie cu privire la Piatră : „Regret că starea proastă a picioarelor mele nu-mi permite să umblu trei sferturi de oră pe o potecă plină de hârtoape, de mlaștini și ierburii bune, astfel v-aș invita să mă însoțiți până la această fântână extraordinară.

V-aș fi sfătuit în acest caz să vă luați un impermeabil bun și ajuns la fața locului, aș fi răspândit, ritual, apă peste **Piatra lui Merlin**.

Înainte ca să se fi scurs o jumătate de oră, un potop s-ar fi abătut peste noi.

Pretenii mei (druzii) și cu mine, în uatru rânduri, am salvat pădurea de incendiu în timpul marilor secete procedând așa cum trebuia să se facă.

Odinioară, sirii (nobili feudali) din Pontuz, operau la fel ; apoi au făcut o rectorii din Tréorantec.

După Revoluție, inițiatorii celtismului au preluat făclia.

La acest subiect, sunt categoric. Personal am procedat la acest rit al cărui proces mărturisesc că nu-l înțeleg și nici legile fizice care îl guvernează“.

În calitatea sa de druid, E. Corer-Kalondan nu minte și chiar dacă ploile au avut un caracter întâmplător trebuie să recunoaștem că vechilor zei ai Celției le sunt ciudat de favorabile.

RADIESTEZIE

Nu este vorba exact de radiestezie, ci de utilizarea unui dar pe care îl au unele femei de a face să se învârtască un pendul, suspendat de un fir.

Acest pendul trebuie să fie sau un inel, sau un colier, sau bijuterie.

Trebuie așezat mai întâi pe cap, apoi pânțele unei viitoare mame cel puțin în trei luni (căci este indispensabil ca inima pruncului să bată) și să se observe sensul rotației.

Dacă în cele două cazuri, se învârt în același sens, este o fată, dacă nu un băiat.

Explicația rezultă din diferența de curenți bio-magnetici emanați de cele două organisme : sexul copilului este în acord cu sexul mamei.

Vrăjitoarele asigură că polaritatea primelor trei degete de la mână (începând cu degetul mare) este opusă celorlalte două, care trebuie îndoite în timpul unor operațiuni oculte, pentru a da întreaga lor forță degetelor ce sunt ridicate.

Etruscii, scrie Robert Grand ¹⁾, determinau zonele favorabile unei construcții de casă cu ajutorul unui lituus sau baston acoperit cu auguri, care avea forma unei cârje de episcop.

Ei detectau astfel sensul curenților telurici : vinele dragonului.

ASTROLÒGIE

Cercurile științifice își revizuiesc opiniile asupra astrologiei de când botaniștii au remarcat acțiunea determinantă a micro-elementelor asupra creșterii sau degenerării plantelor.

Doze infinitesimale de oligo-elemente pot reda viața cerealelor, victime ale lipsei borului, iodului, fosforului, etc.

La fel viața omului poate fi considerabil modificată prin interacțiuni electromagnetice de acelaș ordin.

În aceste condiții, se crede că influența unor stele

¹⁾ Clefs pour les tarots de Suzanne Agostini, Shorong și Robert Grand, lucrare în pregătire.

trebuie să albă o acțiune benefică sau malefică asupra psihologiei sau fiziologiei unui nou-născut, atunci când există starea excepțională de receptivitate. Rămâne, bine înțeles, să se determine interacțiunile favorabile și cele care nu sunt favorabile.

Problema se complică dacă se aduc în discuție forțele telurice și cele ce ne înconjoară, care sunt mai curând de ordin masiv decât infinitesimal.

Prietenul nostru astrolog, Philippe Vidal, are un punct de vedere interesant asupra chestiunii.

„Dacă influența astrală, zice el, căreia i se cunoaște puterea de orientare, este inexorabilă asupra unei mari majorități de indivizi ce s-ar putea numi **Muritori**, se pare că ea se exercită mai puțin, dacă nu deloc, asupra unei mici minorități care, prin opoziție, îi vom numi **Nemuritori**, din cauză că ei au un mai înalt grad de evoluție.

Acest principiu explică erorile comise în astrologie și diversele păreri ale astrologilor.

Misterul ar consta nu în pricepere și în infulența capricioasă a astrelor, ci în capacitatea de receptare, diferită de la individ la individ.

Se va ajunge atunci de a determina exact, cu ajutorul datelor complicate, gradul de evoluție al celor pentru care s-a stabilit o temă.”

Tot așa în mod mai puțin particular, gândesc fizicienii de la Institutul din Florența, pentru care mecanica cerească are o repercurșiune incontestabilă asupra tuturor organismelor vii.

CAPITOLUL XII

APA-MAMĂ ȘI ELIXIRUL NEMURIRII

Inițierea este avangarda descoperirilor științifice și cercetarea savanților aduce aproape mereu dovada că secretele, transmise din timpuri imemorabile sau găsite în misteriosul necunoscut uman, au fost deja cunoscute și experimentate de Strămoșii Superiori.

Când alchimiștii se aplecau asupra cuptoarelor lor, majoritatea raționaliștilor socoteau, desigur, că ei acționau empiric, fiind destinați unui iremediabil eșec.

Piatra filozofală, panaceul, aurul potabil, elixirul nemuririi : atâtea trăznai, vise obscure pentru spiritualiștii creduli !

Și apoi într-o zi, un savant sovietic aplecat și el asupra unui cuptor, dar mult mai perfecționat decât cel al unui sărman suflător, scoase un strigăt de triumf și de uimire : el descoperise dacă nu piatra filozofală, ceva care îi semăna teribil !

Și acest lucru uimitor, incredibil, mirobolant, este apa H_2O ca apa de la fântână și de la robinet diferită în natura sa fundamentală, dar proprie totuși de a favoriza miracolele și pe cel mai minunat din toate : viața !

POLYWATER

Apa, din toate timpurile, a bântuit imaginația oamenilor și a cercetărilor, care îi împrumută ciudate puteri.

Se credea că i se cunoaște compoziția, natura, funcția sa, totuși cu o idee neclară și cu intuiția că un mister sacru se ascunde în limpezimea sa de cristal mișcător.

Chimiștii nu se sinchiseau deloc de ocultism, totuși, când în 1962 și în 1967, savanții ruși Boris V. Deriagine și N. Fedakine au obținut în laborator o apă solidificată care, în loc să cristalizeze, avea aparența unui bloc de plexiglas, ei s-au simțit ca atinși de aripa îngerului bizarului.

Descoperirea lor era uluitoare, bogată în prelungiri imense fără îndoială, dar cu oarecare miros de sulf... !

Această apă era analogă cu apă obișnuită, H_2O , cu aceeași formulă chimică (H_2O) dar ea nu fierbea decât la $600^{\circ}C$ și îngheța la $-40^{\circ}C$.

Teoretic, variind modul de preparare, se scontează chiar că punctul său de fierbere poate urca la 800, 1000, $12000^{\circ}C$ și poate dincolo !

Chimiștii englezi din echipa Univeler, Americanii Ellis Lippincott și Gerald Cessac, de la Universitatea din Maryland, profesorii Robert Stromberg, Warren și H. Grant de la Biroul de Greutăți și Măsurii, la rândul lor, puneau această apă în evidență în 1970 și îi dădeau numele de polywater ; dar ea se mai numește și apa anormală.

Ea nu este obținută decât în cantitate infinitezimală ; densitatea sa este de 40 ; aparența sa lichidă este cea a unui sirop incolor și aburul său redă apă normală.

Este o apă obișnuită, dar ale cărei molecule sunt polimerizate : părțile întregii structuri sunt formate prin repetarea aceleiași unități divers modificate ; se crede că moleculele formează o rețea hexagonală, în loc de a forma lanțuri ca în H_2O normală.

Se obține polywater încălzind apă distilată timp de 18 ore, în niște tuburi capilare cu presiune redusă, ceea ce amintește ciudat de procedeul alchimistilor.

Cantitățile obținute sunt infime, așa cum sunt în natură, mai ales în unele argile, în plante și se crede, în propriile noastre celule unde ele ar juca un rol încă nedefinit, dar de o importanță primordială la nivelul manifestării vieții.

Zorile lumii obscure s-ar lega de misterul polywater, care într-adevăr, ar fi apa-mamă.

Această apă lasă să se presupună proprietăți fantastice, în raport cu izvoarele sacre ale Anticilor, misterul cavernelor, Isis, și Fecioara-mamă, Afrodita, Venus, apa pură, inițiere ; și poate „apele întineririi“ sau apele nemuririi, despre care s-a vorbit mult fără ca să se creadă vreodată în asta, sunt tocmai polywater.

CICLUL APEI

Apa este o combinație de hidrogen (H) și oxigen (O) din formula $H+H+O=H_2O$.

Apa oceanelor, în perpetua evaporare, provoacă formarea de aglomerări mari de nori care nasc ploaie, udă continentele și se întorc în mări, formând un ciclu cvasi-etern.

Așa era odinioară expunerea clasică asupra originii apei și, parțial, este exact, dar, din lucrările lui C. Louis Kervran, adevărul fantastic a sfârșit prin a ieși la lumină : ciclul fundamental al apei nu pleacă dintr-o combinație aeriană hidrogen și oxigen, ci se naște prin transmutație calcarului în apă.

Altfel spus, rezervele terestre nu vin din cer, ci se formează în măruntaiele pământului ; imensele întinderi de apă și curenții subterani sunt leșite din masele calcaroase, care timp de milenii s-au transmutat în apă.

Arkoza (rocă făcută din detritus, un fel de gresie grosolană) provine din argila de ceastă a fostelor mări permieniene (era primară), după un ciclu de aproximativ 200 milioane de ani.

Această argilă trece normal prin sarea de siliciu hidratat, prin faza carbonică a calciului, de unde iese alumiul și fierul, apoi, ea redevine argilă de recurență (ca la începuturi), sau argilă ciclică, după ce a închis circuitul în 200 milioane de ani.

În cursul ciclului, imediat reapărute sub forma de hidrat de oxid de siliciu-aluminiu, materiile transmutate se transformă în apă cu deuteriu sau chiar în apă-heliu, sub foarte înaltă presiune capabilă a interfilitelor minerale¹⁾.

Această apă, ex-argilă, foarte puternic ionizată, posedă caractere fizice extraordinare: fierbe spre 600°, congelează spre -40°, cristalizează sau nu după forța tensiunilor interne, care sunt datorate, precis, gradului de ionizare, adică de pozitivitate-masă.

În rezumat, se poate spune că rocile și mai ales calcarul, conțin apă, nu introdusă la înaltă presiune capilară, cum se credea până acum, ci sub forma elementară H și O în semi-molecule de apă.

Transmutația calcarului în apă se face plecând de la particulele elementare.

Și în apă și plecând de la apă, se naște viața celulară și toate genurile de viață existente.

CREAȚIA VIETII

În iulie 1970, principalii biologi mondiali s-au întrunit la Pont-à-Mausson pentru a încerca să determine cum și în ce condiții viața celulară a putut să se nască.

Iată, foarte pe scurt, teza general admisă, care este cea a fizicienilor Oparin, D. Todericiu, Miler, Pavlovskaya și Fox :

La începutul erei terestre²⁾, existau numai elementele minerale și gazoase : pământul, mările și o atmosferă pe bază de oxigen, hidrogen, azot și carbon.

1) Ceea ce explica prezența apei-mamă în celule vegetale.

2) După Cristian Léourier : Originea vieții, ed. Laffont, 1969; aceste timpuri s-ar afla la acum trei miliarde de ani. Vârsta pământului ar fi de 10 miliarde de ani.

Datorită descărcărilor electrice de foarte mare putere (furtuni) și ținând seama de mediul înconjurător : vulcani în erupție, radioactivitate, raze ultraviolete, etc., compușii bazici s-au creat spontan :¹ aminoacizi (ADN, ARN), baze nucleice, zaharuri simple, etc.

Aminoacizii, sau agenții vieții n-au putut totuși lua naștere decât într-un mediu apos, adică în apa oceanelor care era cu adevărat apa-mamă.

În alți termeni, se poate spune că energia propagată în mediul chimic disponibil, constituit prin materialul planetar, a determinat apariția moleculelor fundamentale ale vieții.

Creația proteinelor elementare a fost atunci punctul de plecare al unei organizări celulare din ce în ce mai complexe, cu ajungerea la veritabile proteine.

Cei douăzeci de amino-acizi ce se cunosc pot forma un număr infinit de structuri, în același mod în care literele alfabetului pot forma un lanț infinit de fraze.

Un întreg univers poate decurge din el, cu condiția ca ei să fie botezați prin apa-mamă din pământul originar.

Inițiatii au avut întotdeauna știință de această Cunoaștere, mai veche decât Potopul universal.

Această teză, desigur, nu răspunde la toate obiecțiile ce s-ar putea formula, dar ea pare să atingă cel mai aproape adevărul despre nașterea vieții terestre.

Ea ne mai permite să notăm că „cele patru elemente” de care și-au bătut joc raționaliștii clasici : pământul, apa, aerul și focul, corespund exact datelor științifice contemporane.

MAREA OPERĂ

Reiese din acest expozeu succint, că înainte de acizii aminici (ADN = acid dezoxiribonucleic și ARN = acid ribonucleic) apa este sursa primordială în care se manifestă viața.

Savanții clasici și esoterici sunt de acord asupra acestui punct.

¹) Generația spontană a fost negată de Pasteur. Trebuie înțeles prin generația spontană creația vie plecând de la elementele zise (sau prezumate) moarte. Este vorba, în fapt, de transmutație.

Apa provenind din arkoza argilizată este denesbit de agresivă și se pretează la multiple „reîncarnări” în multe roci mereu evolutive, dar se arată funestă pentru alimentarea celulelor vegetale și animale. Din contră, apa provenind din granituri și roci calcaroase și mai ales cea ieșită din lave și bazalturi, conține principiul vital prin excelență, pricipiu pe care fizicienii moderni îl denumesc, în lipsă de ceva mai bun, masă orbitală de legătură moleculară.

În fizică forțele de coeziune sunt definite ca funcție dar nu ca natură, adică ele sunt de o imaterialitate reprezentată de simplul impact între doi ioni de semn invers H de o parte și OH de altă parte.

Această stare de lucru a fost bănuită, dacă nu cunoscută de alchimistii din toate timpurile, cercetătorii elixirului de viață lungă, apă pontică, piatra filozofală lichidă, fântâna de aur, alkaest, sau dizolvantul universal, aurul potabil, al cincilea elixir sau roza alchimistă.

Piatra filozofală, transmutatoarea universală, nu este desigur un mit.

În concluzie, se pare că Boris Deriagin și N. Fedakin au găsit principiul Marii Opere visate de alchimști, această Mare Operă nu are nici o legătură cu facerea aurului, dar ar avea cu secretul vieții și în consecință cu secretul ființei universale, adică Dumnezeu.

Apa-mamă, sursa oricărei nașteri, morți și reînvieri, s-ar afla deci la originea vieții, ceea ce este în acord cu toate tradițiile mitologice, mai ales cele ale botezului¹ cu dublul mister al Fecioarei-mame și cu apa șiroind din caverne, care sunt și una și alta primordială care naște.

CEL CARE MERGE PE APE

Afrodita s-a născut din spuma mării (ceea ce este, poate o pudică metaforă), după cum viața minerală și animală au luat naștere în apa mamă de la începutul creației.

Totul vine de la apă.

1) Pentru botezul celtic, preotul Teutates, zeul Nașterii și al Morții, oficia într-un bazin pătrat umplut cu apă. (pătrat: simbolul celor patru elemente)

Luna, mica planetă neposedând densitatea masivă a Terrei, s-a răcit prea repede și n-a putut reține atmosfera din cauza lipsei de gravitație suficientă. Dar compoziția sa (obsidian, adică sticlă de siliciu sodic în principal) era identică cu cea de la suprafața terestră când pământul a ieșit din ape. O undă l-a fost suficientă pentru a-i da viață !

Chiar existența omului, în stadiul foetal, este cea a unui adevărat **homo acvaticus** : copil, înainte de a vedea lumina zilei, nu trăiește el în suspensie într-un mediu apos care amintește esoteric de timpurile în care eul primordial plutea pe apele creației ?

În cosmogonia vedică, cea mai savantă din toate, Brahma neutru (Domnul existând prin el însuși, de neconceput, în afara căderii sub simțurile noastre hotărî în gândirea sa de a face să emane din substanța sa prima creație materială : el produse mai întâi apele, în care așează un germen care deveni un ou strălucitor ca aurul, la fel de strălucitor ca 1000 de sori și în care ființa supremă se născu pe sine însuși, sub forma de Brahma masculin, strămoșul tuturor ființelor.

Apele au fost numite **nârâs** pentru că ele erau producția lui Nara (spiritul divin) și primul loc de mișcare (ayana) a lui Nara, care din acest motiv fu numit Nârâyana (cel care se mișcă pe ape) ¹.

OANNES, MELUSINE ȘI OUL PRIMORDIAL

Fenicienii fac să nască viața din apă și argilă amestecate : Môt sau nămolul primitiv.

„În epoca generațiilor hibride prin care începe o creație încă nesigură pe operele sale, Chaldeenii fac să iasă din mare zeii-pești din care Oannés este primul din șirul celorlalți misterioși zei hibrizi cum sunt Cabiri Fenicienilor, Dragorul Filistenilor, Odacon al Babilonienilor,

¹) Religia iudeo-creștină a lui Abraham-Sarah, care se inspiră din plin din religiile occidentale și orientale, face să înceapă lumea în mod analog, dar mult mai puțin savant și inițiativ. Isus copiază mersul lui Nârâyana pe ape (Noul Testament) și mai puțin adevăratul sens esoteric al simbolului. Oricum, expozeul Genezei biblice : „La început, a fost „Cuvântul“, se bazează pe o dată fizică incontestabilă, dar implicând un sens fizic Eternului.

Ceto¹ sau Dercetys al Sirienilor, care are fața unei femei și corpul unui pește și Melusina Celților poitevini

TU EȘTI PRAF ȘI APA

În ciuda deteriorării sensului primitiv inițiatic datorită ignoranței preoților, identitatea divină a apei-mamă a întrecut de-a lungul mileniilor, în marile religii, falsele noțiuni și falși zei.²

Bel-Myletta și Isthâr, în Babilonia, Bel-Baaltis, Astart și Adonis în Fenicia, Attis și Cybele în Frigia, Osiris și Isis în Egipt, Teutates în Celția antică sunt dubla personificare divină a principiului fecundant : apa.

Apa matricială în religia mamă a Celților, era reprezentată prin Marea Zeiță, care biruie asupra principiului inițial care este focul, din care ea decurge și unde se întoarce.

Vechii Perși fac să se nască Pământul și toate regnurile naturii din apă primordială.

Dar în general, creația „vieții“, materia organică, începe cu amestecul apă-nămol, sau apă-pământ sau apă-argilă.

Într-adevăr, chiar dacă omul principeș, Adam, Man, Manou a fost creat din apă, argilă sau praf, nu schimbă constitutul fundamental, dar fiind că argila din scoarța terestră este compusă din apă la foarte mare presiune capilară.

SEMI-SECRETUL ALCHIMIȘTILOR

Iată deci stabilită o legătură naturală între apa originară, sursa oricărei vieți, oul filozofic al alchimiștilor și apa-mamă sau polywater (OH₂)n a chimiștilor ruși și americani.

Anticii nu erau decât pe jumătate inițiați.

1) Este curios de a apropia aceste nume de zei — pești de dagop, sanctuar al templelor budiste. Dagopul este simbolul **bulei de apă** care reprezenta corpul uman în spiritul lui Budha. Este naosul, sfântul sfinților, tabernacolul, **stupa**, cupola edificiilor sacre în Indi. Este oul mistic și Marele Magister al Alchimiștilor.

2) Botezul sau a doua naștere, care șterge păcatul, după creștinii, este de fapt un rit amintind creația originală. Botezul masonic, mai aproape de adevăr, mai inițiatice, are un sens creator și purificator.

Mulți au confundat fabricarea aurului cu cea a apei vitale, amestecând sau combinând sulf, mercur, arsenic, argint, plumb, cupru, fosfor etc. și ingredientele cele mai abracadabrante.

Alții căutau elixirul de viață lungă, dar fără să-i bănuiască natura exactă.

Totuși ei nu aveau decât o vagă intuiție, că fără să cunoască compoziția, ei o numeau apa Întineririi, apa nemuririi și știau că apropierea de Marea Operă se făcea încălzind îndelung, mult timp, apa închisă într-un vas ermetic !

E o dovadă că secretul a fost bine transmis, odinioară, de adevărații Cunoscători !

Atracția spre Marea Operă era atât de magică încât alchimiștii se înverșunau, în zadar totdeauna, dar mereu susținuți de mirajul unui adevăr autentic și insesizabil.

Așa a fost mai ales în cazul Templierilor alchimiști și a celor ce căutau să fabrice aur venal.

Timp de secole, de milenii ei se încăpățănă de a face să fiarbă și răsfiarbă apă în atanoarele lor, fără ca totuși să găsească miraculosul panaceu.

Ei cunoșteau bine principiul operației : a încălzi apa, dar ignorau sistemul tuburilor capilare.

Dacă unii au știut și este foarte probabil, n-au transmis descoperirea lor, dar cunoașterea actuală a jumătate din minunatul secret dovedește existența, într-un trecut îndepărtat, a unor strămoși cu o cultură și civilizație superioare celei de azi. ¹

Dacă n-ar fi fost așa, nu s-ar găsi nici o explicație înverșunării acestor empirici pe jumătate inițiați și faptulul că ei cunoșteau prima parte a operației alchimice de o importanță imensă, știindu-i destinația adevărată.

¹) Evident în primul rând, limbajul de neînțeles al alchimiștilor, labirinturile în care le place să închidă gândirea, suscită o legitimă neîncredere ; totuși, rămân stupefiate constatând că ei au trecut foarte puțin pe lângă reușită.

Filozoful Chrétien scria în mod siblinic cu privire la apa divină : „că ea are explicația relativ la calcar” și numește apă „când apă nativă, când apă de var” !

Zosime vorbea de apa adâncului și este posibil ca termenul „multiplicare” să fi vrut să spună transmutație.

Incontestabil, cineva, odinioară, a reușit să obțină apa-mamă a nemuririi și procesul a fost dezvăluit, moștenit, apoi deteriorat de-a lungul anilor.¹

BROSCOIUL DIN CĂRȚILE DE FARMECE

Spiritualiștii cred că Inițiații știu tot, ceea ce este o eroare, dar descoperirile științei din sec. XX, coroborând tradițiile, fac dovada fondului cunoașterii inițiatică².

Se știe deja că alchimiștii făceau să fiarbă și răsfiarbă apa în baloanele lor cu scopul de a găsi Piatra filozofală, dar este foarte important să adăugăm acestui început de adevăr prost transmis, o altă noțiune cu caracter la fel de revelator : oul filozofic, în tradiția alchimistă, încheia o broască râioasă.

Niciodată pseudoinițiații, n-au bănuț apropierea ce există între apă vitală (hrană, graal și catalizatorul ADN-lui) și broasca râioasă cu viață lungă, desenată pe cărțile de farmece ale alchimiștilor sau care se găsea în blocuri de piatră în fundul carierelor.

Numai Inițiații știau că acest graal era apa-mamă provenind din mutația nereactivă a calcarului.

Și ei știau că tuburile capilare, asociate cu simbolul broaștei râioase, dădea explicația savantă a misterelor botezului, grotelor de inițiere și a fecioarelor-mame.

O explicație clară ca apa din stâncă !

BROASCĂ RÂIOASĂ INIȚIATĂ

Pe stâncile picurânde, se văd urme lungi verzi care intrigă.

Acest fel de inflorescență este gelul vital al clorofilei produse și hrănită de rocă, elixirul său de imortalitate.

Acest secret minunat este cunoscut de un animal blând,

1) Secretul a fost fără îndoială deteriorat acum 12000 de ani în chinurile Potopului universal. Se mai poate presupune că alchimiștii au știut să-și solicite memoria cromozomică (nimeni nu ar numi acest fenomen : previziune)

2) Misterul apei-mamă și al altora, la fel de primordiale pentru îmbogățirea cunoștințelor, sunt conținute de învățătura cabaliștilor și cea a rozcrucienilor, moștenitori ai celei mai vechi alchimii a cărei origine este anterioară zeului Thot.

înțelept și inofensiv : broasca râioasă, care trăiește prizonieră în blocurile de calcar din cariere.

S-a întâmplat de multe ori ca sfărâmând unul din aceste blocuri, smuls totuși dintr-un zăcământ situat la zece, douăzeci sau chiar treizeci de metri adâncime, să se găsească într-o alveolă luând forma corpului său, o broască râioasă vie, de talie normală și în perfectă sănătate.

Fără îndoială că în stare de embrion animalul a ajuns în mijlocul calcarului permeabil, antrenat de apa de ploaie poate cu complicitatea unei fisuri care s-a astupat în urmă.

Acest fenomen este cunoscut din cele mai îndepărtate timpuri și se explică prin sobrietatea extremă a broaștei râioase și facultatea sa de a se mulțumi cu foarte puțin aer.

I se spunea totodată și fosilă vie.

În ultimul secol, inginerul Serguin turnă, peste o duzină de broaște râioase, gips, în care le lăasă cam zece ani. Când sfărâmă învelișul gipsul mola exact animalele și unul din ele era încă viu.

Aceeași experiență a fost făcută în 1825 de geologul englez Bucklan cu blocuri de calcar și gresii silicoase, ermetice închise.

Broaștele râioase închise în gresie impermeabilă au murit toate, dar cele din calcar poros au supraviețuit și unele au sporit în greutate și talie.

Se știe acum că aceste animale rezistă gazelor rarefiate închise în piatră și proprietăților miraculoase ale apei mamă distilată de calcar¹ și se crede că supraviețuirea lor poate atinge secole dacă nu milenii.

Broasca râioasă, închisă în celula sa ca într-o cameră a nemuririi, se hrănește cu elementele constitutive ale pietrei poroase conținând apa produsă prin transmutația accelerată a calciului în apă, accelerație produsă de excrescențele acidifiatoare ale batracianului.

Broasca râioasă înghite această apă. Este aici o osmoză? O transmutează ea?

¹) Mai trebuie notat că broasca râioasă intră într-un fel de hibernare, cu toate că în interiorul pietrelor îngropate, temperatura se apropie de 10 grade. Nu se știe deci dacă este chestiune de hibernare propriu-zisă sau de letargie.

Se pare că ea operează ca plantele, printr-un fel de fotosinteză.

Plecând de la lumina zilei și a apei absorbite prin rădăcinile sale, vegetala elaborează materiile organice indispensabile hranei sale și creșterii : fotosinteza.

Plecând de la apa vitală, broasca răloasă din stâncă, trebuie să poată și ea, să creeze substanțele chimice și organice ce îi sunt utile și mai ales acidul ribonucleic necesar sintezei enzimelor și a proteinelor.

ELIXIRUL NEMURIRII

De aici și până la gândul că apa-mamă este o apă a nemuririi sau, mai exact, bună de a întreține viața și echilibrul biologic, uman, nu este decât un pas, dar încă riscant de a-l trece.

Din toate timpurile, cercetătorii au fost bântuiți de ideea că există, pe pământ, o fântână a întineririi. Alexander cel Mare o caută în India, Cristofor Columb în America și Ponce de Léon în Florida.

Alchimistul și filozoful ermetic Artéphijs, care a trăit pe la 1130, susținea că a trăit 1025 de ani, despre care nimeni n-a avut vreo dovadă !

Cartea sa *De vita propaganda și Tratatul asupra pietrei filozofale* nu dau nici o lămurire serioasă asupra problemei longevității, dar este uimitor să constatăm că, în tocmă ca alchimistii, el desena o broască răloasă în centrul oului filozofal !

Odată în plus, savanții inițiați din sec. XX au întâlnit pe empiricii de altă dată și dau o soluție problemei fascinante care ieri era socotită insolubilă.

APA-MAMĂ DIN STÂNCĂ ȘI CRISTELNITELE DE BOTEZ

Un alt indiciu militând în favoarea secretelor inițiatice transmise din timpuri antediluviene, este cultul fântânei sacre din grotte, pe care îl practicau oamenii din preistorie.

Noi credem că ei au păstrat, în cețurile conștiinței lor, amintirea unor puteri miraculoase ale apei ieșite direct din stânca-mamă, pentru că în numeroasele grotte, la baza

marilor adăposturi din stânca de la Eyzies, se pot vedea scobituri săpate de calcar.

Aceste scobituri conțin apa care picură, plină de viață, care se răspândește sub forma clorofilană de la ieșirea sa din roca calcaroasă care a distilat-o.

Omul din Cro-Magnon (Dordogne) știa deci, confuz, că era necesar să bea apa stâncii, de preferință pe cea din Vézère, Tartolre și Charente.

După preistoricul Escalon de Fonton, acum 5000 de ani, ploile erau anormal de intense pe întreg Pământul, atât de puternice încât fluviile au devenit extrem de măloase. Oamenii, având nevoie de apă potabilă, au avut atunci ideea de a recupera apa picurând din grote.

S-au găsit numeroase recipiente ce au servit la aceasta (grota de la Saint-Privat, lângă Pont du Gard).

Aici ar fi, poate, sugera Dl. Escalon de Fonton, originea sacralizării izvoarelor.

Se poate obiecta la această ipoteză că era ușor pentru oamenii preistorici să recolteze direct în recipientele lor apa căzând din cer!

De notat că în perioada marilor ploi, apa este limpede, după o scurtă ședere în râpele și crăpăturile stâncilor situate la suprafață.

Preoții din timpurile vechi știau că apa de botez nu era numai un simbol.

Grădinarul cunoștea puterea apei de ploaie asupra plantelor și ultimii mari inițiați știau să explice misterul fântânilor zise sacre, al apei picurând din caverne, al capusulelor celtice, al cristelnițelor de botez care, cum arată numele lor clar, **trebuiau să fie fântâni**, adică bazine de piatră unde apa-mamă, ieșită din calcar, se formează natural și nu se strică niciodată.

Cu apa din acest fel de cristelnițe, botezul recapătă semnificația sa religioasă, efectivă... și ignorată de preoții creștini!

Când preotul varsă pe capul botezatului apă sacră, el evocă simbolic cea mai veche magie din lume: el dă viață, la fel cum zeul din mitologii face să se nască creația vărsând apa-mamă peste argila terestră.

Acesta este sensul profund și științific al botezului.

După Noul Testament, Isus începu să trăiască ca Crist, când Ioan îi turnă apă din Iordan pe frunte.

Citim în Marcu, capitolul I :

(10) Și îndată ce a ieșit din apă, văzu cerurile deschizându-se și Spiritul, ca un porumbel, coborând și rămânând asupra lui...

(11) Și o voce se auzi din cer : Tu ești fiul meu iubit...

SARCOFAGUL DIN ARLES-SUR-TECH

În curtea mănăstirii din Arles-sur-Tech (Pirineii Orientali), se află un sarcofag zis „Sfântul mormânt al corpurilor sfinte” care are o proprietate minunată : produce apă ca o fântână.

Sigur, el este așezat într-un colț destul de întunecat și umed, dar pe un teren sec totuși și este izolat de pământ prin două pietre groase de 20 cm.

Dimensiunile sale sunt de 1,88 m lungime, 0,50 m lățime și 0,65 înălțime : grosimea pereților este cam de 10 centimetri

Capacitatea sa interioară este de 230 litri și se scot de acolo, an bun, an rău, 400 până la 600 litri de apă foarte curată, care ar poseda unele puteri de vindecare.

Capacul, în două părți înclinate, este unit de sarcofag prin crampoane de fier bine fixate care asigură o închidere suficientă pentru a evita orice eventuală înșelăciune.

Mormântul este din marmură gri brută ; el datează din sec. IX și a fost găsit în ruinele pe care abatele Castellanus, fondatorul mănăstirii, și-a clădit chilia. El e cunoscut prin faptul că ar fi primit relicvele sfinților Abdon și Sennen patronii satului.

Apa sa este limpede și are particularitatea de a se reânnoi fără încetare, chiar în perioadele de mare secetă.

Preluările din această apă, zice ghidul Sindicatului de inițiativă, sunt făcute, cu ocazia sărbătorilor religioase, de preotul parohiei, cu ajutorul unui furtun care are o extremitate băgată prin mica deschizătură de sub capacul sarcofagului.

În 1951, din 1 iunie la 1 decembrie, s-au putut scoate cam 600 l.

După tradiție, apa originală a fost adusă odată cu câteva părți din corpurile sfinților și pusă în mormânt.

Cum ea nu se strică niciodată, credința populară vede aci un miracol făcut de bunii sfinți.

Sarcofagul n-ar fi fost gol decât când relicvele au fost ridicate în 1794 de compania republicană din Allobroges, dar apa a picurat din nou când osemintele au fost puse la loc.

În timp ce se spăla sacrofagul pentru a-l purifica, picăturile renășteau pe toți pereții și reuneau pe fund. Chiar în seara operației era acolo un deget de apă și, cincisprezece zile după aceea 25 cm.

Atunci — în 1795 — capacul a fost pus la loc și sigilat.

După spuse necontrolate, apa se formează în mai mare abundență pe timp uscat decât pe timp umed.

Sarcofagul n-a dat pe dinafară decât o singură dată și era într-o perioadă foarte uscată.

Același fenomen se produce în catacombele din Roma și Bari, în Italia, unde apa picură de opt secole.

În Liban în locul zis Edhen, mormântul sfântului Abdon și sfântului Sennen este într-o capelă clădită pe o stâncă.

Maroniții celebrează acolo sărbătoarea primei duminici din mai.

În momentul ridicării ostiei în toată ziua a doua, un pârau de apă vie țâșnește de sub altar și se scurge cu un zgomot îngrozitor de tunet“, asigură prințul Joseph Karan, care a fost martor al miracolului. Iată esențialul fenomenului raportându-se la sarcofagul din Arles sur Tech, legenda amestecându-se cu fapte reale.

Cercurile științifice s-au interesat de această apă miraculoasă, dar fără să poată da o explicație care ar putea, fără îndoială găsi elemente valabile privind procesul accelerat de transmutație a marmurei (calcar) în apă.

O sumă de 1000 de franci-aur a fost depusă la notar, în 1911, de preotul parohiei destinată celui care ar da soluția misterului.

Această sumă se află în seiful de depuneri și consignații din Perpignan.

PIETRE CU URME

La Linards (Haute-Vienne), există într-o pajiște, pe marginea drumului spre Boulandie, patru pietre curioase și de negăsit în altă parte.

Se numesc „pietrele Sfântului Martin“, căci bunul sfânt, se zice, ar fi imprimat aici urma genunchilor și pumnilor săi, ceea ce ar fi lăsat urme în piatră.

Ori, fenomen extraordinar, aceste găuri, chiar în perioada de secetă sunt totdeauna pline de apă.

Tot așa, o altă gaură de piatră ce se poate vedea într-o insuliță lângă moara din Salas (Haute-Vienne), „cu toate că stă ridicată în raport cu râul, este totdeauna pe jumătate plină de apă, chiar în mijlocul verilor cele mai toride“¹⁾

În pădurea Chateaufeuf (Haute-Vienne), la picioarele unui brad, se află o stâncă săpată în formă de pâlnie, care este mereu plină de apă, vara ca și iarna.

Același fenomen, tot în Haute-Vienne, cu piatra golită din satul Quenouille, lângă Beaumont, cu cavitatea de „urmă de catârcă“, la Bussièrès-Boffy și cu piatra zisă „de la Levraut“, comuna Saint-Laurent-sur-Gorre, care au proprietatea, la fel de curioasă, de a păstra apa în golurile ce le au.

Toate aceste pietre sunt granitice; ele prezintă la suprafața lor mici cavități în formă de boluri a căror existență o explică preistoricul Albert Goursaud prin dezagregarea feldspatului din stâncă sub efectul eroziunii. În unele cazuri, mai rare, se poate vedea de asemenea munca omului

„Aceste cavități, scrie Albert Goursaud, au proprietatea extraordinară de a păstra apa în toate sezoanele și când din întâmplare ele seacă, se găsește la fund o pulbere asemenea cenusii de cărbune ars incomplet.

Această apă și această pulbere, au proprietăți miraculoase pentru sănătatea oamenilor și animalelor. De aceea țăranii le strâng cu grijă și le păstrează ca foarte prețioase.“

¹⁾ „Pietre cu legende și pietre cludate din Limousin“ de Albert Goursaud, Nr. 34, 1969:

Această apă, cvasi inepulzabilă, pare a avea o legătură cu apa-mamă a întineririi.

Tradiții din Evul Mediu spun că trebuiau îngropați morții sub prelingerile apei — fără îndoială în speranța unei învieri.

În unele mănăstiri, se îngropau misterios defuncții cu însușiri excepționale într-un loc privilegiat, care era precis situat sub o streșină. Este ușor să ghicim de ce.

PIATRA ASTROLOGICĂ DIN MERLIÈRE

În 1905, la Ferma din la Merlière, comuna Poiré-sur-Vie, în Vendée, preistoricul Marcel Baudoin descoperea un bloc de șist granulos, pe care Celții au trasat ciudate desene.

„Aceste sculpturi, scrie Marcel Baudoin, sunt, în fond, scriere preistorică anterioară hieroglifelor egiptene.

Se numără mai mult de două sute de cavități, unele înconjurate de un cerc.

Fotografiile nu se pot reproduce, nefiind clare (N.T.) dar figura reprezintă sudul sus; cercul central, lângă marginea nord, este constituit din trei creștături circulare concentrice, de unde pleacă, mergând spre nord, două creștături adânci drepte, reprezentând meridianul nord-sud și linia solstițiului (unghi 60°).

Alături, există altă figură, care este un cerc cu două creștături. Acestea sunt imaginile soarelui la amiază și a soarelui răsărind la solstițiul de vară.

Celelalte cercuri sau inele sunt stele principale, probabil Pleiadele.

Toate capsulele sunt stele de pe cer. Mai există, lângă aceste figuri, vreo douăzeci de cruci, din care o ramură este destul de lungă. Mai multe sunt pe echinoxial.

Cea mai mare din aceste cruci este un simbol celtic păgân, o imagine a Ursei Mari, numită în unele țări „Crucea cerului“.

Aceste capsule sunt receptacule de apă-mamă, dar noi credem, în virtutea figurației lor cerești, că ele re-

prezintă și o tablă astrologică, fără îndoială cea mai veche din lumea occidentală".

PIETRELE FASONATE

Am vorbit deja de misterul pietrelor fasonate din granit, de la Cochamba în Bolivia. Asupra acestui subiect, un amic corespondent Dl. M. de Saint-Cloud, ne-a scris : „Îți trimit imediat secretul : citește „Transmutații naturale neradioactive“ de C. Louis Kervan.

Studiind bolile pietrei, Kervan arată că, sub efectul unor bacterii (și a enzimelor lor organice), granitul se kaolinizează. El este înlocuit printr-o rocă moale ce se poate tăia cu cuțitul fără dificultate.

Au putut fi lăsate amprente în acest kaolin, care în urmă s-ar fi solidificat prin transmutația inversă ? Nu este imposibil.

Să ne mai gândim că enzimele din unele plante pot muia rocile..."

Dl. M. de Saint-Cloud are probabil dreptate, pentru că s-a înregistrat același fenomen și cu fonta de la vechile canalizări care puse în pământ, puteau fi tăiate ușor cu cuțitul.

CAPITOLUL XIII

REÎNCARNAREA ȘI UNIVERSURILE PARALELE

Reîncarnarea este fenomenul prin care sufletul unei ființe trece din corpul unui defunct în cel al unui nou-născut.

Aceste transferuri, numite și transmigrații, comportă diferite modalități.

Dacă viața unui om a fost curată, sufletul său se transferă într-un corp nobil și va avea puține reîncarnări înainte de a ajunge la Dumnezeu sau la stadiul de ființă perfectă.

În caz contrar, el va suferi penitențe, așteptări și va trebui să facă un lung ciclu de peregrinări purifică-

toare în funcție de păcatele și meritele trecute, reprezentate prin **karma**, care este o supunere la înălțuirea cauzelor.¹

În particular, reîncarnarea este o doctrină a spiritului anexată de spiritualiști.

Ea are câteva variante : palingenezia, metensomatoza și mai ales metempsihoza (din grecescul : metempsukôsis ; deplasarea sufletului), care este una din cele mai vechi teorii din lume.

FĂRĂ REÎNCARNARE LA EGIPTENI

Spiritismul este bazat pe existența spiritelor și pe realitățile manifestărilor prin care ele se fac cunoscute celor vii.

Este o artă care folosește, în felul său, penitența sufletelor încă nereîncarnate, fie că ele așteaptă în permanență dincolo, fie că sunt rămase definitiv în acel loc

Înainte de a avea numele său actual, reîncarnarea se numea **metempsihoză**.

După Herodot, metempsihoza ar fi luat naștere în Egipt :

„Egiptenii sunt și primii care au menționat doctrina după care sufletul omenesc este nemuritor. În momentul morții corporale, sufletul emigrează într-o altă creatură care e pe cale de a se naște în acea clipă

Când el a făcut înconjurul tuturor creaturilor de pe pământ, din mare și din aer, el intră din nou într-un corp omenesc în momentul nașterii. El face acest periplu în cursul unui ciclu de 3000 de ani.”

¹) Karma : este greutatea păcatelor noastre, dar și datoria contractată prin ascendenții noștri, ceea ce ar tinde să dovedească că el se reîncarnează în noi.

Legea Karmei : orice păcat trebuie ispășit într-o viață ulterioară. În doctrina Rosicrucienilor de la AMORC, „Legea Karmei” este, prin reîncarnare, singura explicație cât de cât rațională și satisfăcătoare a aparentei nedreptăți a inegalității vieții. Ea este universală și se aplică la toate nivelele creației, de la infinitul mic la infinitul mare.”

Această „aparentă” cauză invocată de AMORC lasă să se vadă că explicațiile sunt la fel de „aparente”.

Reîncarnarea și Karma au într-adevăr, o altă semnificație în doctrina secretă.

Această teorie, după părerea noastră, n-are nimic comun cu reîncarnarea spiritelor și spirituaștii, căci într-adevăr, ea implică neapărat un periplu prin toate regnurile naturii. În limbaj mai clar, asta înseamnă că principiul viu al oricărui lucru se întoarce la totalitatea universului pentru un nou ciclu și că după sfârșitul lumii (explozia și restructurarea universului), acest principiu-viață revine să anime un corp omenesc.

PITAGORA NU CREDEA

Această teorie, care este în particular o cosmogeneză, a fost culeasă de Pitagora în timpul șederii sale în Egipt și adusă în Grecia, unde ea a fost interpretată și bine și rău.

Pitagora este categoric asupra acestui punct: în învătura sa, sufletele (nu voiasă spună: o substanță imaterială) impregnează universitatea naturii, la fel ca materia zisă neanimată, inertă (nisip, pietre, pământ) ca vegetalele, plantele, animalele și oamenii.¹

Maestrul nu putea să se înșele.

Metempsihoza Pitagoricenilor se repeta indefinit, fără ordine, fără scop aparent și fără regulă fixă. Era jocul vieții universale, după legea hazardului, cum susține profesorul Jacques Monod.

Rău înțeleasă, această teorie a fost combătută de Epicureeni. Ei obiectau (nu fără oarecare dreptate spun Enciclopediștii) că dacă noi am trăit o primă viață, noi ne vom aminti ceea ce am făcut.²

Respingerea lor se sprijinea și pe caracterul uniform și permanent al animalelor.

Leii, spuneau ei, sunt totdeauna curajoși, cerbii totdeauna timizi și ar fi anormal dacă sufletul unui cerb ar putea trece în corpul unui leu.

1) După Cicero (De Nat. Deo, XI, 27), Pitagora spunea că Dumnezeu era un suflet răspândit în toate ființele din natură și din care s-au tras sufletele omenesti.

2) La ce bun să te reîncarnezi? zice profesorul André Bougue, nec, dacă noi nu avem memoria vieților noastre anterioare? Dacă ne reîncarnăm, amintirea este ascunsă foarte bine, deci nu o putem cunoaște. Natura ne dă totdeauna ceea ce este bine ca oamenii să cunoască. Pentru ce să nu-i acordăm încredere?

GLUMELE LUI PLATON

Platon, la fel de refractar și aristocratic și chiar rasist (să se recitească „Republica“ sa) expunea transmigrația în opt perioade :

1. Sufletul perfect intră în corpul unui filozof sau unui înțelept.

2. La un nivel mai mic, el însuflețește corpul unui rege sau unui mare prinț (Platon începe să nu mai fie serios).

3. El trece în corpul unui magistrat sau al șefului unei familii puternice (mereu principiul aristocrației : o mică familie nu e preferată !

4. În corpul unui medic.

5. A unui om a cărui sarcină este de a avea grijă de cultul zeilor.

6. A unui poet.

7. A unui meseriaș sau lucrător.

8. În corpul unui sofist și în fine în cel al unui tiran !
Ne dăm seama că aici sofisti erau dușmanii săi personali.

Platon glumește și nu acordă deloc credit acestui gen de credință.

PURGATORIUL SUFLETELOR

Dacă reîncarnarea se întrepătrunde odată cu procrearea și transmiterea de cunoștințe ereditare¹, adică dacă sufletul defunctului trece imediat într-un alt corp, ce devine sufletul personal al noii flințe ?

Dacă sufletul defunctului așteaptă undeva — dar de ce ar aștepta, pentru că scopul vieții, în conceptul reîncarnării este de a permite afirmarea calităților psihice pentru a ajunge să se identifice cu Dumnezeu — dacă sufletul așteaptă undeva ne întrebăm, în care loc !²

¹) Ea este direct legată de procreare ; dacă oamenii încetează de a mai naște (stârșitul speciei) nu ar mai fi posibilă reîncarnare umană.

²) Pentru vechii Lituanieni, viețile oamenilor și ale arborilor erau adesea legate. Dacă, după moartea unui om, copacul pe care l-a iubit nu se usucă, asta înseamnă că sufletul defunctului a trecut în acel copac. Pentru aborigenii din Australia, sufletul strămoșilor lor îi locuiește și stă în talismanul lor personal : tchouranga.

REÎNCARNAREA NU ESTE CANONICĂ

Cea mai mare parte a religiilor admit reîncarnarea, în afara religiilor creștine, ebraice și musulmane care pot să o conteste.¹

Primele texte sfinte ale Evreilor nu fac nici o mențiune; de altfel, iudeii nu credeau în nemurirea sufletului și nici în preexistența lui.

În timpul șederii lor la Babylon, teologii evrei s-au împregrat de idei chaldeene și au trecut metempsihoza în credința populară.

Fariseii învățau dogma existențelor succesive. Isus era considerat la vremea lui nu ca fiul lui Dumnezeu, Iosif sau Maria, ci ca o reîncarnare a lui Ioan Botezătorul, Dumnezeu sau Ieremia.

Crescut de evrei, Isus le-a moștenit credințele.

În evanghelia lui Matei, se citește (cap. XI, vers 11 și 14): „Vă spun că adevărat n-a crescut, între copiii femeilor, un om mare decât Ioan Botezătorul... și dacă vreți să știți, el însuși este Dumnezeu ce trebuie să vină...”

Sociologii cred că teoria reîncarnării, aplicată la sistemul și cadrul religiei, este responsabilă de lamentabila situație din India, de înapoierea sa în progres și civilizație; foamea și sărăcia sunt acolo în stadiu endemic.

Teoria transmigrației (încadrarea în specii inferioare) este și mai înjustă. Cât dispreț presupune ea pentru animal sau plantă!

Rămâne de aflat cum este definită reîncarnarea.

În Bhagavad-Gită, ea este drumul purificării spirituale și uniunea finală cu Dumnezeu. Se citește acolo (vers. 2-22 și 2-27): „Așa cum un om aruncând hainele sale uzate la altele noi, tot așa locuitorul corpului respingând corpul uzat, intră în altul nou...”

Căci sigură este moartea celui care s-a născut și sigură este nașterea celui care este mort. În consecință, nu trebuie plâns asupra inevitabilului”.

Coranul, mai nuanțat, lasă loc la multiple interpretări „Dumnezeu naște ființele și ele se reîntorc fără încetare

¹ În vechea lege ebraică, defunctul cobora în școli pentru a sta acolo în mod vegetativ, fără lumină și fără suflet vital — ruah — care i-a fost dat momentan de Dumnezeu pentru viața sa terestră.

până ce se identifică cu el", ceea ce trebuie să însemne un amestec constant al vieții, a tuturor vieților în vederea unei înălțări generale, căci Mahomet condamnă prin în-vățătura sa reîncarnarea".

BIOLOGII SPUN : NU !

Urmărind principiul unei reîncarnări, întorcând un suflet în asceză¹ în corpul unui copil nou-născut, ce devine fletul copilului furat, spoliat, despuiat? Căci el are suflet agățat de corpul său materie, de personalitatea sa deja programată în codul genetic ce i-a fost transmisă de părinții săi, cromozomii-memorie în care este înscrisă cunoașterea ereditară.

În cadrul evoluției, este previzibil că în scurt timp, biologii vor fi capabili să schimbe genele, să le îndrepte sau să le suprime pe cele ale imbecilității, criminalității, răutății, egoismului, fricii etc.

Deja, chimiștii pot, prin folosirea drogurilor, gazelor sau stimulentele electrice, să transforme un temerar într-un poltron, un poltron în mare războinic. Nu este un secret pentru nimeni că unele tranchilizante modifică complet indivizii.²⁾

Atunci vom vedea într-o zi că reîncarnarea unui ticălos se face în corpul unei ființe pe care medicii au făcut-o artificial blândă și bună de-a lungul întregii sale vieți ?

Deja, în Paris, Berlin, Londra, New York, mii de oameni condiționați de tranchilizante duc o viață onorabilă, în timp ce, fără intervenția medicului curant, fără o intervenție exterioară voinței lor, ar fi niște ființe asociale, irascibile și periculoase.

Savantul s-a substituit lui Dumnezeu ? A schimbat planurile lui Dumnezeu ? Este mai puternic decât Dumnezeu ?

Cu siguranță nu dacă este o părticică din Dumnezeu însuși.

Dar orice ar fi, teoria, așa cum este în general înțeleasă, aici este înfrântă, pentru că medicul, biologul, chimistul au puterea de a o reduce la nimic.

¹⁾ Asceza este luată în sensul de înălțare, purificare.

²⁾ Injectând, în partea laterală a hipotamusului un compus chimic: carbachol, poți face criminal și asasin pe individul cel mai pașnic.

TIMPUL LUCREAZĂ CONTRA SISTEMULUI

Sunt aproape timpurile în care vechiul capitalism va fi definitiv învins.

Sufletul Dlui Onassis sau a unui miliardar american, care normal, trebuia să se integreze în corpul unui sărman, nu va mai găsi sărăcia în societatea viitoare în care bogăția insolentă va fi interzisă la fel ca sărăcia.

Trebuie să admitem că Dl. Onassis se va reîncarna într-o zi în corpul unui metalurgist sovietic sau a unui soldat chinez ?

Totul tinde să ne niveleze. Există încă gangsteri de hold-up și miliardari la New York și la Paris, dar nu mai sunt în China, Rusia, Cehoslovacia și în Polonia...

Dacă noi ne târâm karma, dacă suntem locuiți de ființe defuncte, ce înseamnă această pedeapsă, această încercare pentru că nici sufletul, nici corpul n-au cea mai mică conștiință ?

Puțini oameni cred în această superstiție și cei care acceptă ideea nu pot să-și amintească de o viață anterioară !

Chiar dacă au existat unele excepții, regula nu va fi abolită.

În fine, eventualitatea unui sfârșit al lumii ar complica deosebit problema : miliarde de suflete ar trebui să rămână în penitență timp de milenii în așteptarea unui corp disponibil, ceea ce ar fi profund nedrept !

Nu-i așa, ne asigură spiritualiștii ! Sufletele merg să locuiască în corpurile ființelor trăind pe alte planete !

Chiar așa fiind, după cataclism, sufletele înțelepților vor trebui să aibă privilegiul de a se reîncarna în corpurile copiilor renăscuți, ceea ce ar determina formarea unei omeniri ideale.

A fost așa după Potopul universal ?

Sigur nu, ba chiar dimpotrivă, dacă ne referim la preistorie !

Trebuie deci să deducem că reîncarnarea, așa cum și-o imaginează spiritualiștii, este o amăgire și nu găsește nici o bază în fapte, cu atât mai mult în teoriile biologilor.

În contra, totul pare să se petreacă de parcă experiențele psihice ale oamenilor se reîntorceau odată cu moartea conștiinței lor în masa universală vie, în beneficiul tuturor.

ESCATOLOGIA IDEALISTULUI

Pentru înțelept, perspectiva de a se rădăru celor mai puțin favorizați este un ideal infinit mai înalt decât a spera la o recompensă personală.

Însuși Dumnezeu nu s-a sacrificat pentru a face să se nască omenirea ?¹

Iată ceea ce înnobilează pe om și pe spiritualist : în loc să se evolueze spre un țel suspect și egoist, spre o escatologie „burgheză și capitalistă“, el muncește și „alchimizează“ în cadrul general al tuturor lumilor, în beneficiul celui mai puțin favorizat, al „proletarului“ naturii : calcarul colinei, trandafirul grădinii, măgarul pe pajiște.

El capătă strălucire, se sacrifică, se ridică plecându-se. El se identifica atunci cu Dumnezeu care, el însuși, nu este decât sacrificiu și umilință.

Dumnezeu se apleacă asupra omului ; se apleacă asupra fratelui său, pietricica de pe drum : imagini minunate care sfîșiesc evoluția.

Nu este asta doctrina secretă a lui Budha, cea care decurge, nu din budismul esoteric ci chiar din gândirea lui Bodhissatva căruia îi plăcea atât de mult să se identifice cu fratele său, grăunțele de nisip ?

În sec. XX, se acceptă cu greu o teorie care pare să aparțină unui timp trecut în care misterele biologiei abia se nașteau.

Filogeniștii, fiziologii,ologii nu admit principiul re-încarnării, numai dacă se înțelege prin asta un fenomen care se face să treacă în regnul naturii constituante și chiar forțele și calitățile psihice și electrice umane.

Aceasta înseamnă fără îndoială întoarcerea la Dumnezeu, comuniunea cu Universul.

¹) În cosmogonia asiro-babiloniană, Marduk și Baal se sacrifică și își dau sângele pentru ca să se nască omenirea. Argila amestecată cu acest sânge servește la a modela primii oameni. Uranus este sacrificat de Kronos și din sângele lui ies Giganții. Furiile, dar și frumoasa Afrodita. Atoum, zeul Egiptenilor, scoate din el însuși, fără ajutorul unei femei, primul cuplu divin. Din sângele uriașului Ymir iese omenirea, după Scandinaui ; din holocaustul lui Gayomart, în mitologia aryană, s-a născut primul cuplu uman.

La fel, zeli subalterni se sacrifică pentru crearea sau pentru salvarea oamenilor : Orfeu, Adonis, Osiris, Zoroastru, Isus, sunt tălați, torturați. Toți sunt sacrificați sau se sacrifică.

Dumnezeu-entitate, monadă sau spirit pur, n-are nevoie, de aportul nostru spiritual cu care este prevăzut din belșug ; din contra, Dumnezeu-universal, în ipostazele sale — sau stări — la nivelul mineralului, plantei și animalului inferior, are nevoie de aportul mai subtil, mai elaborat și mai rafinat al regnului superior, pentru ca să aibă loc evoluția, ca să ridice fără încetare nivelul noosferei (nivelul reflexiei)

MAREA TEAMĂ A CĂRBUNARULUI

Credința în purgatoriu și în infern vine de la concep-tul idealist al unei recompense pentru cel drept, o pedeapsă pentru cel rău și poate chiar din teama de moarte (instinctul de conservare)

Sistemul presupune existența unui adevărat dispecerat ceresc cu garaje și săli de așteptare pentru sufletele în suferință. Fără îndoială cu trei clase, ca la vagoanele fostei SNCF : 1=paradis ; 2=purgatoriu ; 3=infern.

O astfel de complexitate pare să aparțină imaginației umane, mai curând, decât ordinului universal sau divin !

În zorii lumii, această credință necesară a fost elaborată de cei slabi sau inițiați pentru a sugruma puterea brutală.

Iată, supremația inteligenței asupra forței !

Pentru un spirit simplu, pare incompatibil cu morala, așa cum este concepută de oameni, ca ticălosul să poată trăi o viață perversă fără a fi pedepsit de o justiție divină.

Dacă nu-i așa, pentru ce să fii bun, drept și sociabil ? (complex de egoism : sigur să fii bun, cu condiția de a fi recompensat !)

Este un respectabil sentiment uman, dar care nu ține seama de legile universale.¹

Oare Dumnezeu este bun când lasă să se prăbușească o biserică peste credincioșii săi, când permite ca salvatorul să piară dând ajutor altuia ?

¹) Este sigur că orice agresiune contra legilor universului este o greșală gravă și chiar de neiertat, care are o repercursiune proastă asupra evoluției generale, deci asupra societății umane.

Este o crimă contra divinității care scade nivelul mediu și întârzie înălțarea la ceea ce Teilhard de Chardin numește noosfera, sau nivelul reflexiei.

Natura este bună când înghite pe înțelept, când dă un corp bolnăvicios noului născut, seacă puțul în deșert ?

Nu, după morala umană, dar legea universală nu ține seama de această morală și ascultă de o inteligență superioară.

Un alt sentiment motivează credința în reîncarnare teama.

Credinciosul este capabil de toate compromisurile pentru a-și asigura securitatea conștiinței sale.

Adesea ratându-și viața își caută refugiu în idei proprii care să-i asigure securitatea stimei ce îi place să o aibe.

Convins că posedă o cunoaștere transcendentă, el nu poate accepta că micul său „eu“, socotit neînsemnat la scara valorilor vieții curente, poate dispărea într-o zi, să fie absorbit de marea magmă triumfătoare a Naturii.

Acesta este reflexul logicii umane.

Pitagora, Albert Einstein, Salvador Dali, biologul, matematicianul, medicul, omul cinstit a cărui posteritate este asigurată printr-o numeroasă și frumoasă familie știu bine că se vor reintegra în sânul naturii-mamă.

Acest gând nu suscită în ei nici o teamă. Ei au îndeplinit sarcina ; ei știu că vor fi nemuritori, fie prin rezultatul lucrărilor lor, fie prin continuarea lor de către copii și mai sigur, pe plan biologic¹ nepoți, în care ei se recunosc !

Omul care n-a „reușit“ în viață, să zicem cărbunarul (în sensul de ființă simplă și puțin primară) dacă nu are o bogată descendență² are interesul de a crede în cicluri de reîncarnare care îi vor permite, într-o altă viață, să-și realizeze aspirațiile.

REÎNCARNARE ȘI UNIVERSURI PARALELE

Aceste considerații se izbesc de cazuri la drept vorbind rare și neadmise de raționaliști : cele ale persoanelor afirmând că sunt reîncarnarea cutări sau cutărui personaj

¹⁾ Copilul are matematic mai multe șanse de a avea un cod genetic mai apropiat cu cel al bunicului decât cu al tatălui său.

²⁾ Cel care cred în reîncarnare sunt mai ales ființe sensibile, dar care se adaptează greu la societate. Uneori asociabili, ei caută un refugiu și un fel de „existențialism“.

Realitatea necunoscută a fenomenelor universale este atât de fantastică încât tot ceea ce ne imaginăm improbabil în cadrul universului nostru tridimensional este poate posibil într-un univers cu patru dimensiuni sau cinci.

Neadmisă de logicieni, reîncarnarea este condamnată pentru că este nerațional să crezi în perenitatea sufletului, dacă nu în eternitatea lui, într-un Dumnezeu contabil și în ciudate interferențe între existențe și acțiuni petrecute în timp.

Pe scurt, dacă noi nu acceptăm credințele copilărești ale celor care cred în reîncarnare noi acordăm în schimb încredere unei abordări mai subtile și mai științifice a fenomenului.

În ipoteza de admirat a relațiilor universale, conceptul spațiu-timp nu corespunde definițiilor noastre terestre.

Există posibilitatea de acțiuni, simultane sau nu, comandate de o conștiință ieșită din lanțul nostru de timp, adică putând să se situeze în alte epoci și în alte universuri.

Acest potențial-conștiință ar putea atunci călători în timp și să se transmită prin secolele lumii noastre perceptibile.

În acest sens, un „eu” în bilocație sau, mai exact, având dubluri, armonice, ar exista simultan în mai multe universuri în mai multe lanțuri de viață și s-ar induce printr-o complicitate înconștientă între aceste „euri” separate.

MILĂ PENTRU ANIMALE ȘI PLANTE !

Așa cum este înțeleasă, reîncarnarea se înscrie într-o evoluție, limitată în timp, a unui univers permanent.

Ea se opune teoriei universului pulsator, expansiune — contracție și unui Dumnezeu — univers, în afară de teoria hindusă a respirației lui Brahma.

Ea sugerează un Dumnezeu judecător și arbitru, ce a creat universul pentru om, cu recompense și penalizări.

Ce rol joacă mineralele, animalele și plantele inferioare într-un astfel de univers ?

¹⁾ Da tei ne putem imagina vieți paralele și în alte galaxii, conduse ori nu de legile fizice în vigoare pe Terra.

Inițierea lui Buddha — istoria vulturului și a porumbiței — înseamnă o viață echilibrată și o astfel de viață ar fi, în acest caz, lipsită de fundament.

Se poate pe drept să ne îndoim de pseudo-budismul clasic, care ar fi respins cu indignare de marele maestru oriental, dar este greu să te îndoești de Buddha și de valoarea inițierii sale !

În acest caz, dacă universul lucrurilor, dacă animalele au un suflet, de ce să li-l dai pe cel al oamenilor nedrepți ?

Și dacă ele n-au suflet, cum ar putea transmigația să funcționeze între om și animal ?

Pe plan biologic, nu putem admite să existe mutație și evoluție în rândul speciilor inferioare dacă ele nu sunt bune să servească decât ca țapi ispășitori ai evoluțiilor umane

N-au propria lor asceză de îndeplinit ?

Se poate crede că evoluția speciilor vegetale și animale este condiționată de comportamentul unui negustor necinstit, al unui traficant de heroină sau de un „peșter” din Pigalle ?

Nu se poate subscrie la aceste credințe fără să se intre în conflict violent cu datele cele mai raționale ale științei și bunului simț dar noi credem că reîncarnarea poate fi explicată într-un mod mult mai rațional.

DUMNEZEU NU FACE CONTRACTE

A imagina un Dumnezeu contabil, suflete în așteptare în niște zone tulburi ale misteriosului necunoscut universal, asta ține de un arsenal învechit și inacceptabil.

În zilele noastre, teza reîncarnării trebuie să fie examinată într-un spirit debarasat de prejudecăți, de empirism și pe cât posibil în lumina cunoștințelor noastre științifice, atât de îndrăznețe încât suntem obligați să le alegem pentru a ne susține cercetarea.

Un creștin nu poate crede în reîncarnare, mai întâi din principiu și mai ales pentru că el definește pe Dumnezeu ca fiind deasupra creației.

Dacă este așa, este evident că nu ne vom întoarce niciodată la el, pentru că n-am făcut niciodată parte din el.

În acest sens, totul este materie, va rămâne materie și creatorul va fi zeul materialiştilor.

Prin opoziție, panteismul este în mod esențial spiritual ; totul este în tot, creația este ieșită din Dumnezeu și Dumnezeu este universul.¹

Conștiințele științifice ale secolului nostru nu ne mai permit să credem într-un Dumnezeu creator și, fără a elimina principiul divin, ne incită să ne îndreptăm cercetările spre ipoteze în care forțele electrice stau la baza tuturor nivelelor posibile.

A SCHIMBA ORBITA ȘI UNIVERSUL

Universurile paralele nu sunt numai o imagine a spiritualului ci și o ipoteză de lucru : fizicienii le-au demonstrat existența și particularitățile încă de neănțeles.

Ori, pentru cine refuză ideea, reîncarnarea este fie incredibilă și imposibilă, fie lipsită de baze raționale².

Am expus deja (Cartea Misteriosului Necunoscut — Robert Charroux) aceste „fenomene singulare“ ce se produc, la nivelul atomului, spre surprinderea fizicienilor ; particulele își schimbă orbita, rămânând într-un fel pe orbita lor inițială.

Unele unde, studiate de numeroși savanți, din care prof. Bernard d'Espagnat, de la Colegiul Franței, au darul ubicuității și pot trece în **totalitate** printr-o deschizătură și în același timp — instantaneu — și tot în **totalitate**, prin alt orificiu care îi este paralel.

1) Se poate contesta această interpretare ; totuși se poate reține că diferența esențială dintre panteism și deism este că panteiștii integrează pe Dumnezeu oricărei creații (era principiul lui Buddha, Ferekide, Pitagora), în timp ce deiștii cred într-un Dumnezeu distinct al creației.

2) Pentru a acorda credințele lor la exigențele rațiunii, teosofii și hinduiștii au născocit din orice universuri paralele conduse de legi spiritualiste și credințe empirice care, toate, sunt articole de lege.

Într-adevăr, nu pare că ideea să fie fundamental falsă, dar explicațiile fenomenului constituie o deteriorare a ceea ce trebuie să fie realitatea și n-au nici o legătură cu legile științei.

Pentru a împrumuta o imagine mai familiară : firul croitoresei poate trece în același timp prin două urechi de ac așezate una lângă alta ! Pe scurt, totul se petrece ca și cum fiecare corpuscul ar putea fi în același timp unul și dublu, ceea ce pare să scape legilor elementare ale științei noastre.

Astfel de observații, frecvente în fizica teoretică și în fizica nucleară, i-au făcut pe Maeștri să se gândească la teoria unuia și chiar mai multor universuri paralele.

Și ceea ce pare adevărat pentru atom și moleculă, studiate prin mijloace matematice, s-ar potrivi tuturor stadiilor materiei organizate sau nu : pentru om, animal, plantă sau obiect.

SUFLETUL

Aceste particularități, studiate numai în laborator, presupun în planul individului uman, dincolo de consistența materială (corp) și calitățile dinamice intelectuale (voința de a se mișca, evoluția, inteligența), o a treia natură, mai subtilă, aptă de a se integra în toate universurile posibile, adică să ne lege de marele Tot.

Credem că această a treia natură este ceea ce spiritaliștii numesc : suflet.

Sufletul este singurul element din triada umană care are o legătură permanentă sau accidentală cu unele fenomene zise supranormale sau miraculoase.

Prin natura sa imaterială, el aparține atât lumii noastre cu trei dimensiuni cât și altora, determinate de sisteme cu patru, opt sau n dimensiuni.

Autenticitatea unei lumi paralele care ne pătrunde și pe care noi nu o percepem — sau o bănuim în mod confuz — este deci recunoscută unanim, de la empiric la matematician.

Din ce în ce, noi avansăm în acest sistem grație dezvoltării fantastice a științei și mai ales cea a undelor electromagnetice și radioelectrice, a televiziunii și radiofoniei.

Știm cu toții, când intrăm într-o emisiune televizată, că „eu-ri“ nenumărate pe care nu le putem controla, populează totalitatea spațiului, invizibile, imponderabile și totuși reale, pleacă în milioane de locuri îndepărtate,

Instantaneu, trăiesc o existență aparent identică cu cea pe care o trăim în studio, răspândită peste tot.

Reîncarnarea, așa cum o vom studia, este un proces de ordin electric despre care ne putem face o idee aproximativă luând ca exemplu funcționarea inversată a televiziunii.

În sens normal, imaginea postului nostru receptor este ieșită dintr-un studio în care se află personaje în carne și oase, adică având viață materială.

În ipoteza sensului inversat, personajele ar merge, sub forma de unde radio-electrice, de la postul nostru receptor la antena ORTF, și de acolo s-ar îndepărta spre studio, unde ele s-ar încarna.

PATRU... OPT... N... DIMENSIUNI

Omul se naște, trăiește și moare, într-un univers total¹ despre a cărui conștiință și facultăți sensoriale, nu are decât o imagine incompletă, cea din exterior, îndrăznim să spunem, sau mai exact, cea în care simțurile sale gro-solane îi permit să sesizeze culorile și forma generală.

Dar esența, interiorul universului e constituită de „Misteriosul Necunoscut“.

Acest Misterios Necunoscut, acționat de un sistem în patru, opt sau n dimensiuni, este dinamizat prin fenomene care, în universul nostru cu trei dimensiuni ar fi desigur considerate ca miracole.

Deja, în universul cu patru dimensiuni așa cum îl imaginăm, un om izolat într-o închisoare ermetic închisă, ar putea, după plac, să iasă și să se reîntoarcă acolo.

Într-un univers cu cinci dimensiuni, ar fi posibil să trăim în stare conștientă, simultan în Evul Mediu și în secolul XX.

Cu șase dimensiuni, un om ar putea fi totodată mort, viu, să vâneze bouri într-o vale din preistorie și să pi-

¹) Termenii științifici sunt imbuiați de contradicții și nonsensuri. Atomul, sau cea mai mică parte imaginabilă, are subdiviziuni | Universul, sau marele Tot al fizicienilor, are un diametru de 15 la 20 miliarde de ani lumină și se compune din o infinitate de alți mari Tot! Iată de ce întrebăm acest barbarism: univers total

loteze un aparat zburător cu destinația Sirius, să se transmute prin puterea gândirii sale.

Într-un univers cu opt dimensiuni, totul ar părea posibil, de la călătoria în timp și spațiu, până la integrarea în diferitele regnuri ale naturii.

Astfel de universuri nu au neapărat structura celui pe care îl cunoaștem, de bine, de rău. Se poate ca universul cu opt dimensiuni, de exemplu, să fie ceva analog unei ecuații de algebră sau unui vis.

Aceste speculații asupra necunoscutului au diferite nume; după personalitatea ființei gânditoare, ele pot să se numească: știință, magie, spiritism, cunoaștere sau nebunie.

UNIVERSURILE PARALELE ȘI UNIVERSUL TOTAL

În universul nostru, percepem noțiunea de spațiu-timp ca o mișcare continuă, părând să se desfășoare din trecut în prezent și din prezent în viitor.

Se pare că în realitate această noțiune este condiționată numai prin cele trei dimensiuni care ne conduc și oamenii de știință, ca și spirițiștii, gândesc la un nivel mai înalt: cel al inteligenței universale sau Dumnezeu în care timpul este etern prezent.

Această conjunctură presupune existența unei infinități de armonice¹ pentru ceea ce numim prezent, cu o infinitate de „euri“, trăind simultan fiecare fază din viață în lanțuri de unde de lungimi infinite.

La fel se întâmplă cu un post de radio neselectiv în care o emisiune, de exemplu pe 100 metri lungime de undă, poate fi captată pe toți multiplii lui 100, teoretic până la infinit.

Noi am evocat această ipoteză cu privire la călătoria în timp.

Aceste armonice sunt niște dubluri, fantome ale vieții reale; captabile în radiofonie, ele nu sunt perceptibile, cu simțurile noastre și din acest motiv constituie universuri paralele.

Universul total, cu patru, opt sau n dimensiuni, sau

¹) Armonicele sunt unde având ca frecvență un multiplu al unei inițiale.

Inteligența supremă, este infinit mai complex decât al nostru.

El nu este desigur mai golit, din contră, nici de materie, nici de energie, pentru că el conține lumea noastră și fără îndoială o infinitate de alte lumi.

Trebuie deci să ne gândim că el are propria sa existență și că este populat de forme de viață și ființe ce ne sunt necunoscute.

Concepția noastră despre realitățile obiective ne face să credem că locuitorii-forțe, idei-forțe sau creaturi formale, din acest univers, la fel ca imaginile de televiziune sau undele radio-electrice, nu sunt constituiți dintr-o materie fizică la fel de densă ca a noastră, căci pe plan științific stadiile materiei evoluează de la forme groasere către cele mai subtile.

Această materie ar putea lua chiar forma energiei pure, imponderabile, eterate.

În această ipoteză, un univers populat de suflete de natură subtilă participând la toate dimensiunile universale, nu este un concept aberant, din contră, dintre cele mai logice.

Ajungem, deci, fără să abandonăm linia științifică, de a concepe un „eu” care este un dublu persistent, viu într-o altă lume, după ceea ce se cheamă moartea corpului nostru fizic.

MATERIA MOARE, SUFLETUL RĂMÂNE DISPONIBIL

Când această moarte se produce și corpul se întoarce la elementele sale constitutive și la cercul ciclurilor universale, nu este sigur că el antrenează în dizolvarea sa totalitatea principiilor subtile care îl compun.

Spiritistiții cred, cu multe argumente, că regiunile sufletului care interferează universurile paralele și universul total, trec în această altă lume, unde se fixează provizoriu.

Despre armonice, care sunt mereu la timpul prezent, dublurile corpului fizic continuă o existență etern vie și prezentă, dar în limitele unui univers necunoscut în care „eu” nostru conștient n are acces.

În universul nostru cu trei dimensiuni, materia pierde orice șansă de reînviere, de a retrăi, dar sufletul rămâne disponibil, apt de a se lăsa captat ca o emisiune radiofonică,

fiind necesar ca receptorul să fie bransat pe „lungimea de undă” convenabilă.

A stabili o comunicare între alte lumi și a noastră, înseamnă a deschide drum „reîncarnării”.

Examinată pe acest plan paraștiințific, reîncarnarea este deci un fenomen radio-electric, postul emițător fiind corpul nostru din lumea cu trei dimensiuni și sufletele, unde populând universuri armonice sau universul total.

Mecanismul transferării este într-un fel, o călătorie în timp.

CÂND INIȚIATUL SE REÎNCARNEAZĂ

Inițierea nu este un privilegiu sau o favoare acordată de jocul întâmplării.

Trebuie meritată prin muncă, meditație și o comuniune exemplară cu universalul.

Totodată, noi credem că ceea ce numim „lungimea de undă” și codul genetic, de exemplu al lui Buddha și Pitagora, n-ar putea să coincidă cu unda și codul unei creaturi obișnuite.

Buddha n-ar fi putut fi general și Pitagora negustor de sclavi ; oricare are „lungimea de undă” proprie și codul genetic este, prin chiar acest fapt, prevăzut cu o aură de o mare strălucire, cu o moștenire cromozomică bogată în cele mai înalte cunoștințe, cu dorința și mijloacele de a le cultiva.

Deci migrația, în acest caz, se produce pe un suport de cea mai bună calitate și în condiții excelente, cu fuziunea naturală a două suflete și a caracteristicilor lor.

Mai mult, dacă intră în joc legea lui Mendel, reîncarnarea devine cvasi absolută și rezultatul dă un Maestru Necunoscut sau un Inițiat din cel mai înalt rang.

La un nivel mai mic, neofitul poate ajunge la cunoașterea superioară numai prin munca și meritul său și capătă un cod genetic și o specificitate de Maestru, prin alchimie biologică la nivelul conștientului și inconștientului.

După Maestrul din Osmonville și alte tradiții, Maestrii Necunoscuți din Agartha sunt reîncarnările marilor Inițiați din Antichitate.

În realitate, nici un defunct nu învie pentru a se reîncarna ; sufletul neavând niciodată carne, nu poate să

redevină cum a fost, dar acest suflet poate trece dintr-un suport inanimat în altul viu și să-l anime împreună cu sufletul personal al noului proprietar.

Sistemul nu presupune nici purgatoriu, nici infern, nici chiar așteptare în altă lume, căci noțiunea pe care o avem despre timp nu are nici o semnificație în universurile paralele.

În concluzie, sufletul filozofului Thales ar fi putut emigra în corpul matematicianului Henri Poincaré, trecând de la 548 î.d.C. la anul 1912 al erei noastre.

Dacă transferul s-a produs, s-ar putea deduce că ambii savanți aveau același cod genetic, aceleași atracții, aceleași elanuri, aceleași fobii și aceleași „lungime de undă”.

Henri Poincaré ar fi fost deci Thales, fără a fi incomodat, ci cu, uneori, o deplasare din personalitatea și timpul său, când conștiința-Thales devenea mai energică.

Această teză presupune o dualitate din care țâșnește când sufletul suportului legitim, când sufletul „reîncarnat”, cel mai adesea cu o lungă durată a primei situații și uneori cu scipiri pentru a doua.

În acest caz, reîncarnarea capătă calități de intensitate și de identitate sporite.

Este exact situația marilor inițiați.

O ABORDARE ȘTIINȚIFICĂ

În rezumat, o parte din „eul” nostru rămâne legată de aventura ciclică terestră a elementelor noastre constitutive ; o altă parte, sufletul, pare că trebuie, în momentul morții, să-și schimbe orbita ca particulele singulare din coroana atomică, pentru a merge să se unească cu dublul „eului” nostru, care se află deja într-un alt univers paralel sau total.

Fenomenul de transmigrație, de ordin pur științific și radio-electric, poate, în mod foarte aproximativ, să se explice în relații-imagini :

1. Sufletul sau armonica oricărei creaturi vii, populează un alt univers căruia nu-l cunoaștem nici numărul de dimensiuni, nici legile, nici structura. Pentru un credincios, acest univers este gândire, cuvântul sau sufletul lui Dumnezeu, respir-ul lui Brâhma. Pentru un fizician, ar fi magma din toate universurile posibile sau universul total.

2. Când moare o ființă, o parte din sufletul său rămâne atașat de elementele sale constitutive, cealaltă parte trece într-un univers paralel în care ea își întărește armonica sa.

3. Fiecare corp, fiecare suflet are o specificitate proprie, analogă cu o lungime de undă care îi oferă personalitatea sa.

4. Fiecare corp fizic (sau suport) este un receptor etalonat pe „lungimea sa de undă” personală.

5. Când o ființă se naște cu o specificitate identică cu cea a unui suflet existând într-un univers paralel, ea captează acest suflet, care fuzionează cu al său.

6. Subiectul poate să aibă unele diferențe fizice cu suportul primului suflet, dar având același cod genetic și „lungime de undă”, el devine un dublu al defunctului, cu o inteligență și cu un suflet identic.

7. Inițiații au puterea de a favoriza și accelera acest fenomen de identitate.

8. Coincidența nu poate fi absolut perfectă. Există interferențe care dau prioritate când sufletului propriu al subiectului, când sufletului transmigrat, ceea ce explică dualitatea existentă în personaj.

9. Maestrii Necunoscuți sunt descendenții și reîncarnarea Marilor Inițiați ai Antichității

A P O C A L I P S U D

CAPITOLUL XIV

CONTESTAREA

„Eu nu sunt un om care vrea să-ți
ceară bani sau mâna filcel tale ; eu vreau
să-ți spun adevărul”

(Proverb arab)

Tulburările din 1968 n-au surprins pe cei care au studiat atent tendințele generale ale evoluției sociale.

Pentru a înțelege evenimentele, trebuie să le raportăm

la marile frământări care au agitat omenirea în trecut, la contestațiile studenților din 1407 și mai recent la manifestul supraréalismului din 1927.

La acea vreme, André Breton și alți gânditori de extremă-stângă, în scopul de a răsturna ordinea valorilor unei societăți deja în descompunere, au lansat în elita artelor noi moduri de a gândi pictura și structurile picturale.

Pe scurt, era vorba de a-l arunca pe „burghez” într-o atmosferă de apocalips, de a-l zăpăci și de a influența politica guvernului.

Sigur, supraréalismul s-a impus pe plan artistic, dar revoluțiile sociale scontate nu s-au produs.

Încă nu era vremea.

TREI CICLURI SOLARE

E de crezut că în 1966 și în 1967, o conjurație foarte ocultă a avut presentimentul că timpurile erau în fine propice pentru a reinnoi experiența din 1927.

Într-adevăr, cu sau fără această conjurație, evoluția, lumii trebuia să facă o cotitură decisivă din numeroase motive, cele principale fiind că abcesul, fiind copt, trebuia să se spargă și că interacții de ordin cosmic trebuiau neapărat să precipite accelerarea istoriei.

Anul fatidic voit de destin era 1968, data la care conjucții solare porneau irevocabil să perturbe câmpul electromagnetic al oamenilor, vegetalelor și chiar al materiei zise inertă.

S-a întâmplat în 1968 un fenomen extrem de rar: trei conjucții de cicluri solare au avut loc aproape în același timp.

Ciclul de unsprezece ani (10 la 12 ani) este bine cunoscut prin efectul vânturilor sale.

Un altul, de 400 la 450 de ani, crește în intensitate la fiecare 400 de ani, apoi slăbește în cei 400 de ani următori.

Un ciclu de 2500 de ani este corelat cu perioadele de înaintări glaciare și cu cele în care activitatea solară este minimă.

Ca primă consecință, câmpul magnetic terestru va fi puternic tulburat.

Efect secundar : variațiile sale acționează considerabil asupra comportamentului electromagnetic uman.

Era deci cu totul în ordinea naturală ca ghețarii, pământul, vegetalele și toate speciile animale să sufere impactul fenomenului.

Și acesta s-a manifestat prin cutremure, perturbații celulare, fiziologice și psihice.

Inducția electrică între câmpul magnetic terestru și complexele electrice umane a adus oamenilor irascibilitate, dorința contestării.

Tot ceea ce este fluid a fost grav perturbat în toate regiunile : sânge, naylon, viscoze.

Fabricanții de mătase Lyon au trebuit să facă față accidentelor bizare și adesea de neînțeles.

Climatul electric era propice tuturor violențelor : furturi, asasinat, violuri, război, marilor lovituri financiare.

S-a contestat peste tot în lume și chiar în locuri unde nu era de așteptat cu adevărat, nici cea mai mică reacție : în universitățile din Senegal, Gabon, Madagascar.

Noi eram în acel moment la Cuzco, pe altiplano peruvian la vreo 3500 de metri.

Roata este cunoscută aici de cetățenii civilizați, dar ea face încă obiectul unui tabu pentru locuitorii de la țară. Unii nu știu — majoritatea — nici să citească, nici să scrie, dar am asistat la un miting de contestare la 3 mai într-un cinema din oraș.

Ce se contesta ? Nimeni nu știa, dar turbulența plutea în aer.

A existat contestația capitalistă : capitalurile franceze au trecut în străinătate ; contestația religioasă, la Vatican și la episcopi ; contestația comunistă rusă contra Israelitelor ; contestația în armată, unde pentru prima dată soldații își puneau probleme de conștiință.

ANIMALELE AU CONTESTAT

Am făcut ● anchetă pe lângă veterinarilor care și-au amintit că în mai 1968, animalele erau iritate, agitate, greu de îngrijit.

La circ, îmblânzitorii cu greu țineau fiarele la respect și în Siberia, excepțional, lupii au ieșit în bande din păduri, ceea ce era neobișnuit pentru acea epocă.

Vegetalele și ele au fost perturbate.

Arbori au murit fără ca să se știe de ce. Alții, care se simțeau în pericol, au dat o recoltă de fructe extraordinare ca număr, dar foarte mici.

Acesta a fost cazul merilor.

În munți, avalanșele au fost deosebit de periculoase, mai ales în Franța, cutremure în Chile, China și în Peru, val de maree, în Pakistan, mai recent, au fost catastrofe naționale.¹

O deraiere în Argentina a făcut trei sute de morți și submarinul francez „Minerva” s-a scufundat la 27 ianuarie 1968 în Mediterana, urmat doi ani mai târziu de „Euridice”, de același tip și în aceleași condiții misterioase.

Cât despre conflictele armate, s-au acutizat deosebit, atât în Egipt cât și în Vietnam.

TIMPURI DE APOCALIPS

Influența câmpului magnetic terestru nu a acționat numai asupra comportamentului tinerilor: toate popoarele au ajuns în stare de revoluție.

Sociologii, savanții, toți maeștrii care, în adevăr, conduc lumea, au lansat cuvinte de ordine, doctrine filozofice capabile să tulbure somnolența și liniștea egoistă a Sibaritilor occidentali.

Profesorii Jacob Jacobson, Lévi-Strauss, Monod etc. au imaginat structuralismul și noi moduri de a gândi lumea. Matematicienii descoperiră noi matematici și așa, treptat toate ierarhiile, toate valorile admise au fost reexamineate.

Agitate, tulburate de sechelele ultimului război mondial, de Rezistență de invaziile de droguri, de fenomenul hippie, de prăbușirea religiilor și a calității sociale, tulburate de erotismul venit din America și din Scandinavia, contaminate de cinema, televiziune, radio, de manualul școlar di-

¹⁾ Șaptezeci și două de victime pe platoul Assy, 70.000 de morți în Peru la 31 mai 1970, 146 arși de vii în incendiul cabaretului „Cinci-Șapte” la Saint-Laurent-du-Pont, 1 milion de morți în inundațiile din Pakistan în nov. 1970.

riat și de presa obedientă, invadați douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, de proști cântăreți de muzică agresivă și informații tendențioase, studenții au crezut că simt în ei o vocație irezistibilă de reformatori.

Deteriorarea Occidentului coincide natural cu declanșarea unor puternice mâini universale.

Civilizația noastră iudeo-creștină este incontestabil la capătul suflului în ochii celor ce îndrăznesc să studieze trecutul și să întâmpine viitorul.

Ea a fost marcată cu fierul roșu de Evrei și de Catolici, marcată de foc și sânge, prin genocid, cât și prin înflorirea prodigioasă a catedralelor și a unei forme de viață care, pe alocuri, a fost pitorească și admirabilă.

Poate mai mult decât alți tineri, căci sunt mai sensibili, studenții au fost cei mai „acționați” de forțele oculte emanate din cosmos. Desigur și printr-un fel de idealism venit din China mesianică.

Căci roata se va întoarce în favoarea izbânzii Galbenilor.

Pentru mulți contestatari, lumina a venit din Est, cu noile horde care sunt Maoiștii.

El agită torțele și lumina incendiilor va fi aceea care va aduce iluminarea în creierele și conștiințele burgheze din Occident.

Sau și mai simplu, îi vor ajuta să înțeleagă prin teroare.

Este evident că rasa albă a ajuns la sfârșitul său ; un alt ciclu apare la orizont, unde se ridică soarele.

Mao Tsé-Toung se instalează în politica mondială și începe jocul : are toate atuurile.

MAO TSÉ-TOUNG

Ca și Isus el denunță arbitrarul, rasismul, nedreptatea. El zice : cel din urmă vor fi cei dintâi.

Pentru fanaticii săi el este Dumnezeu, este Mesia Evreilor, Isus al Creștinilor, cel care biciuie pe unii și pe alții și îi arată ca vinovați sub numele de Fiii Întunericului.

Scrierile sfinte, tradițiile, Biblia, Manuscrisele de la Marea Moartă cad de acord asupra acestui punct : salvatorul lumii va fi un Maestru al Justiției.

El va veni pentru ca să-i salveze numai pe Fiii Lumii, adică pe cei buni, cei umili, săraci și miloși.

Dar ticăloșii vor fi alungați și vor pieri.

Cei răi, sunt desigur, cei puternici, bogații, bancherii, judecătorii, proxeneții politici și ai afacerilor, magnații, papii, directorii inconștienței, hippie... și contestatarii.

Căci oamenii vor fi judecați după adevărata lor valoare' cântăriți cu greutatea netrucate. Și asta ne îngrozește atât pe noi, Occidentalii !

Totuși, ce merităm noi în adevăr ?

N-am deținut toate bogățiile de pe pământ, întreaga știință, toate puterile ?

Și ce-am făcut noi ?

Cine n-aude urcând din adâncul conștiinței sale plânsetul sclavilor, sacrificărilor, oameni trimiși la moarte, animalelor martirizate ?

Lungile tânguriri ale prizonierilor arbitrariului, arși de închiziție și de cuptoarele crematoriilor, ale câinilor asasi-nați în mod laș, ale cobailor în agonie lentă, nu urcă din noaptea timpurilor pentru a acuza și blestema ?

Noi nu credem că Maestrul Justiției este Mao Tsé-Toung și nici un iudeu sau un creștin, dar în spiritul contestatarilor. Salvatorul imaginilor-dorinței coincide des-tul de bine cu stăpânul Chinei : nemilos, inaccesibil, in-coruptibil, venind pentru a pedepsi, cu sabia și cu focul.

„Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia“. (Matei. X, 34)

Mao Tsé-Toung apare la orizontul de foc, purtător al „Bunei Vestiri“ (evanghelia) scrisă într-o cărțuție roșie care nu este cea pe care o știm noi.

E vorba de Dumnezeu, dar despre cel adevărat : care-și reface conceptul prin pura abstracție.

E vorba de dragoste, dar despre adevărată : ea înlocuiește noțiunea de justiție.

DRAGOSTEA : UN CONCEPT SATANIC

Cea mai mare revoluție, care va veni din Orient, va abolii noțiunea de dragoste care, ca principiu stă la baza filozofiei creștine.

Nu pentru că dragostea ar fi fundamental vătămătoare, din contră, dar ea devine periculoasă când se erijează în sistem social, căci ea include privilegiul.

Să luăm cazul unui tată, bogat, puternic și care are un fiu unic. Acest fiu este un detracat, o ființă fără bunătate, fără morală, se poate admite chiar că este un asasin. Totuși, lui îi va lăsa tatăl uzina și soarta a sute sau mii de lucrători, căci acest tată își iubește fiul.

Rezultatul va fi o avalanșă de nenorociri, nedreptăți, ruine.

Noțiunea de dragoste va prevala.

În numele dreptății, nu trebuia eliminată oala neagră în beneficiul celorlalte sănătoase!

Nu trebuia să încredințeze direcția uzinei sale celui mai bun, mai calificat?

Noțiunea de dragoste are ca bază un privilegiu ce se dă cuiva, aproape mereu, pe nedrept.

Iubești o femeie, o mamă, chiar dacă ea a furat, chiar dacă ea a comis omoruri și încerci să o protejezi contra tuturor.¹

Ori, este evident că conceptul de justiție trebuie să intervină când dragostea riscă să atenteze la societate.

Justiția conține dragostea, dar inversul nu este adevărat.

Omul drept trebuie mai întâi să iubească universal, uman. Toți oamenii sunt părinții sau frații noștri, toate femeile sunt mamele sau surorile noastre.

În esența sa profundă, dragostea trebuie să cuprindă toate regnurile, cu toate formele, de la grăunțele de nisip la ființa care ne este, sentimental, cea mai scumpă.

În acest sens grăunțele de nisip nu trebuie să fie sacrificat și această regulă de onestitate ia atunci numele de Justiție.

Dumnezeu nu se sinchisește de considerațiile de dragoste când lasă să explodeze o navă, când face să treacă anotimpurile, să țâșnească o insulă sau să scufunde un continent.

¹) A iubi o astfel de mamă este admisibil, dar trebuie deasemenea să iubești și pe cel pe care l-a ucid. Atunci apare slăbiciunea noastră de dragoste.

„Legea este Lege, făcută pentru toate universurile, cu singura grijă a ordinii și justiției.

OMUL CU MAGAR ȘI OMUL CU ROLLS

În timpul primei cruciade, cea a lui Urban VII și a lui Pierre Ermitul, în 1096, 60.000 de țărânoi, preoți, copii, călugări, bandiți și prostituate, urmați curând de 20.000 de fanatici de aceeași extracție, se îndreptară spre Ungaria și Turcia unde au fost toți masacrați.

După unii croniciari, 40.000 de clerici (studenți) și copii compuneau primul grup care a fost chiar numit „Cruciada Copiilor“.

Ori, acești cruciați bacalaureați sau adolescenți erau, de fapt, contestatari care au ales această acțiune pentru a protesta contra lășității seniorilor puțin înclinați spre această aventură și contra Bisericii aservite puterii și bogăției.

Sigur, în trecerea lor, au prădat în maniera contestatarilor din Nanterre, dar au demonstrat, prin sacrificiul lor, deteriorarea societății din timpul lor.

Același lucru voia să-l dovedească pictorul bolivian Benjami Mendoza Y Amor care a încercat să-l ucidă pe papa Paul VI la escala sa la Manilla.

— Voiam să scap lumea de superstiția creștină și de ipocrizia papei, zise Mendoza anchetarilor săi.

Cu aceeași stare de spirit, alți contestatari îl huiduiau pe Paul VI când a acceptat ospitalitatea bogatului, puternicului și fastuosului episcop din Manilla și când a coborât din Rolls-ul său pentru a **merge pe jos** să facă o vizită zisă „reconfortantă“ locuitorilor din maghernițele din împrejurimile orașului.

Unul din ei avu ideea ghidușă de a-l urma pe Sfântul-Părinte în oraș, călare pe un măgar, „pentru a da o lecție de umilință omului cu Rolls-ul“.

CONTESTATARII DIN 1407

Evenimentele se repetă și se precipită. Contestatlia studenților din sec. XX, în afara „Cruciadei Copiilor“, a avut altele precedente în istoria Franței.

În evul mediu, influența politică și religioasă a Universității era mare.

Științele profane aici erau neglijate și noțiunea de autoritate — „Maestrul a zis“ — avea putere de lege ca și pe timpul lui Aristotel. La Universitatea din Paris, pe care Carol al V-lea a numit-o „Fiica cea mică a regiilor Franței“, teologii, în 1398, dădeau „puterea demonilor de a face câteodată, cu ajutorul lui Dumnezeu, lucruri minunate“.

În 1407, sub regele Carol VI, Guillaume, sir de Tignonville și magistrat în Paris, puse să fie arestați doi școlari, clerici la Universitate, care se făcuseră vinovați de furt și omucidere.

El propuse Universității să-i judece și la refuzul ei de a-i recunoaște ca ai săi, îi condamnă să fie spânzurați, ceea ce s-a și întâmplat.

Ducele de Bourgogne, care avea contra magistratului o ură personală, încită împotriva lui pe studenții din națiunea Normandiei¹ căreia aparținea unul dintre asasini.

În curând, toată Universitatea se ridică și reclamă contra violării privilegiilor sale.

S-au închis școlile și cum regele părea să aprobe condamnarea magistratului, Universitatea declară că, deoarece se violau privilegiile sale, „Fiica regelui“, persecutată în onoarea sa, va căuta azil în străinătate.

Imediat, Charles VI ordonă ca magistratul să meargă în persoană la cadavrele de pe eșafod, să le sărute pe gură și să plătească cheltuielile convoiului. Magistratul fu în cele din urmă destituit din funcția sa.

Privilegiul scandalos de care se bucura Universitatea ținea de caracterul său „universal“, înstituit, nu de Charlemagne, cum se credea în general, ci de Philippe Auguste, care îi acorda drepturi inalienabile precum și numele de Universitate pentru că ea îmbrățișa universitatea artelor și științelor și cuprindea totalitatea Măestrilor și elevilor.

¹⁾ Universitatea din sec. XIII era împărțită în cinci provincii: națiunea din Picardia, împărțită în cinci triburi; națiunea Normandiei; națiunea din Germania, împărțită în două triburi; cele de pe continente, subdivizate în două provincii; și cea a insularilor cuprinzând insulele Britanice.

Universitatea și școlarii săi, ca și Biserica, erau exceptate de la justiția seculară în cauzele criminale.

Philippe August îndemna pe toți burghezii să denunțe și chiar să aresteze pe cei care vor lovi școlarii; locuința lor fu declarată inviolabilă.

Acest obicei căzu în desuetudine spre sfârșitul secolului al XVI-lea, dar se știe că studenții contestatari din 1968 doreau să-i reînvie.

PRÉ-AUX-CLERCS ȘI BALUL QUAT'ZARTS

Universitatea, zice Dubarle, stăpâna din timpuri imemorabile, o pajiște întinsă cunoscută sub numele de Pré-aux-Clercs, care era punctul de întâlnire al elevilor și servea la recreațiile lor.

Pré-aux-Clercs se întindea din cartierul Saint-Germain până la Sena și de la actuala stradă Saints-Pères la Invalides.

Locul a fost adesea teatrul unor lupte sângeroase între călugări, care ridicau pretenții asupra acestei câmpii, și elevi care-și apărau drepturile lor.

În 1278, vasalii călugărilor strigând „Ucide ! Ucide“ au ucis câțiva elevi. Universitatea a protestat cu succes pe lângă rege și regatul pontifical.

Magistratul abaților a trebuit să facă penitență timp de cinci ani și să plătească 1000 de livre părinților celor morți.

La sfârșitul domniei lui Charles VI, privilegiile nefiind respectate, Universitatea se alătură Englezilor și depuse jurământ de credință ducelui de Bedford, regentul și tutorele lui Henri VI al Angliei.

Tânărul prinț confirmă privilegiile în 1431, ceea ce explică atitudinea regretabilă pe care a avut-o Universitatea la procesul Jeannei d'Arc. A fost consultată de mai multe ori în timpul judecății și în ziua supliciului Fecioarei, scria Pasquier. „Universitatea din Paris, vrând să joace și ea un rol, făcu o procesiune generală la Saint-Martin des Champs, unde un călugăr dominican făcu o declarație contra acestei sărmăne fete pentru a arăta că tot ceea ce ea făcuse era opera diavolului, nu a lui Dumnezeu“.

Poate că această procesiune din mai 1431, este la originea obiceiului „Bal des Quat'zarts“ (Balul celor patru

arte), defilare carnavalescă pe o temă dată, diferită în fiecare an, în cursul căruia elevii de la Bele-Arte, escortați de „Garda Neagră”, defilează în Paris, fără restricție, dedându-se la mii de excentricități și terminând manifestarea printr-o orgie de un caracter foarte pitoresc care se desfășura mult timp fie la Sala Wagram, fie la fostul Coliseum din Paris.

Studentii, în toate epocile, au manifestat o turbulență care atinge paroxismul său în lunile, mereu fatidice pentru ei, mai și iunie¹.

În 1488, datorită abuzurilor și faptelor necuvincioase, s-au interzis dansurile, cântecele și deghizările în incinta Universității.

RABELAIS ȘI CONTESTATARI DIN MONTPELLIER

Înainte de a deveni ilustrul autor al lui **Pantagruel** și **Gargantua**, Francois Rabelais se consacră medicinei și s-a dus să studieze la Universitatea din Montpellier.

Chiar în ziua sosirii sale, un candidat susținea o teză și, desigur, foarte stângaci, pentru că maestrul François n-a putut să se abțină să-și manifeste disprețul prin mimici foarte expresive.

Decanul sfârși prin a-l remarca și-l luă la întrebări cu intenția evidentă de a pune pe acest boboc în dificultate.

Dar Rabelais, cu toate că n-a fost niciodată înscris la vreo Facultate, avea cunoștințe atât de solide încât stârni admirația profesorilor și fu declarat bacalaureat pe loc!

El deveni o somitate medicală și fu însărcinat, câțiva ani mai târziu, să meargă la Paris să protesteze pe lângă cancelarul du Prat, contra violării privilegiilor Universității din Montpellier.

El pregăti un discurs savant, dar n-a putut să-l spună, cancelarul refuzând să-l primească.

Trebuia altceva pentru a-l pune în dificultate pe subtilul Francez! El se deghiză în Armean și ținu un teribil discurs în limba necunoscută exact în fața hotelu-

¹⁾ În mai s-a desfășurat procesiunea contra Jeannei d'Arc, în iunie a avut loc Balul celor patru arte, în mai 1908 s-a produs revoltă contestatarilor, înrudită cu vreo „memorie cromozomică” a Erelor și a locurilor, deoarece are o cauză ocultă.

lui cancelarului încât acesta trimise un servitor pentru a afla ce înseamnă tot acest tapaj.

Rabellais răspunse în latină și servitorul, neputând să aducă un răspuns corect, de Prat trimise un al doilea.

I se răspunse în greacă !

La un al treilea, Rabellais vorbi în ebraică și cancelarul, intrigat, porunci ca să fie introdus străinul pentru ca să-l poată interoga el însuși.

Atunci Rabellais plasă plângerea sa și du Prat avu bunul simț să rădă și să dea un curs favorabil contestațiilor celor din Montpellier.

BEETHOVEN ȘI PETOMANUL

Contestația se ridică împotriva oricărui principiu de autoritate.

Soarele luminează Terra ? Trebuie demonstrat !

Fără a nega, evidența, este sigur că ierarhia valorilor umane este o farsă a conjurațiilor.

„Marii“ pictori ai zilelor noastre, „marile“ premii literare, distribuite de „jurii“ inodore ale scriitorilor și mai inodori, „marii“ pontifi ai preselor, radioului și televiziunii n-au drept egali decât pe celebrii necunoscuți de la Academia Franceză — cu câteva excepții totuși — care este instituția cea mai bine îmbrăcată din țara noastră.

La 27 noiembrie 1970, se pune la licitație la Londra o pânză de Velasquez, care a fost cumpărată de Dl. Wildenstein, din Paris și din New York, pentru frumușica sumă de 80 500.000 F. adică 3 miliarde 50 de milioane de franci vechi.

Un contestatar genial și cel puțin la fel de bun pictor ca Velasquez, Salvador Dali, a fost singurul ce a făcut o remarcă de bun simț cu privire la „cea mai scumpă pânză din lume“.

Tabloul este groaznic pictat, pompos și banal. El nu poate să placă decât schizofrenicilor și amatorilor de artă îndoielnică.

Prețul său este proporțional cu totala sa lipsă de valoare.

Contestatar, agent provocator, Salvador Dali n-a făcut decât să spună tare ceea ce milioane de oameni cu judecata temătoare „gândesc în șoaptă“ ! Totuși au sosit timpurile în care ne putem imagina văzându-i încă înscrisi în programele școlare pe Racine, Moliere, Corneille. Contestatarii nu se jenează să-i numească „plagiatori, că Rembrandt este un nimic, Courbet o găgăuță, Ingres bun pentru ierbare !“ Și puține „genii“ găsesc milă în ochii lor

Leonardo da Vinci este un impotent congenital în pictură ; Michel-Angelo este un pederast care desenează bărbați, apoi le adaugă sâni și păr pentru a-i face femei (este adevărat !); cât despre Cesar Franck, Bach, Beethoven și alți berari de sunete, ei sunt pentru partida burgheză ceea ce era petomanul în 1900 pentru masele populare.

Este în fond ceea ce susține Salvador Dali care declară cu frumoasa sa logică daliniană :

„Din cea mai fragedă copilărie, m-am obișnuit cu viciul de a mă considera și de a mă purta ca opus muritorilor de rând. Asta mi-a reușit mereu“.

Contestarea, într-o lume în care reușești numai când le faci pe toate pe dos, nu este semnul clinic al unei degenerescențe, ci mai curând al unei mobilizări a simțului critic.

Salvador Dali — nu se pretează decât bogățiilor — a definit-o astfel : „Contestația, ca și erotismul, este principiul monarhic, care, cibernetic, curge în structurile moleculare acidul dextrihonucleic“ !

Mai simplu, marele filozof chinez Confucius a spus : „Un tată trebuie să aibe un fiu care să discute“.

CAPITOLUL XV

EROTISMUL

Cuvântul *lingam* (atribut sexual masculin) are ca rădăcină sanscrită : *lag*, *lang* = a lovi, de unde derivă *lung* = spada care rănește, *langue* = suliță.

În India, el este obiectul de adorare al Sivaștilor.

În teologia (genealogia zeilor) Hindușilor, „când cele patrusprezece lumi au fost formate, cu axa care le traversează și deasupra muntelui Kailaca, atunci a apărut pe vârful acestuia triungiul yoni (vulva) și în yoni, lingam-ul“.

Acest lingam este numit pudic „arborele vieții“ în religii.

POMUL VIEȚII

Biblia creștină, zisă Vulgata, în traducerea sa inexactă vorbește (Geneza, cap. II, 17) despre arborele științei binelui și răului. În Geneza, cap. III, vers. 3 și 5, este precizat că acest arbore este în mijlocul paradisului și dacă Adam și Eva mănâncă din fructele lui, ochii lor vor fi deschiși“ (ei vor fi deștepți) și vor deveni ca și zeii care cunosc binele și răul.

Biblia Evreilor, tradusă după textul original de membrii Rabinatului francez, este mai explicită și se citește acolo :

Geneza II, vers. 9 :

„Dumnezeu-Etern făcu să țâșnească din pământ tot felul de arbori, frumoși la vedere și cu poame bune ; și **arborele vieții în mijlocul grădinii**, cu arborele științei binelui și a răului“.

Geneza III, vers. 3

„Dar despre fructul arborelui care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus : Nu veți mânca nimic, sub pedeapsa de a muri.“

vers. 4 :

„Șarpela spuse femeii : Nu, nu veți muri deloc...“

Vers. 6 :

Femeia gândi că arborele era bun ca hrană și plăcut vederii și prețios pentru inteligență ; ea culese fructul lui și îl mănâcă“.

Se cunoaște urmarea : Bunul Dumnezeu se supără ; Adam plânge și smiorcăindu-se o denunță pe frumoasă Eva :

G. III, 13 — Femeia — cu care m-ai asociat (sic) — este aceea care mi-a dat fructul...

La rândul ei, Eva nu ezită să dea greșeala pe seama șarpelui bun de gură :

G. III, 13 — Șarpele m-a îndemnat și eu am mâncat.

Oricât de îndulcit și deteriorat ar fi, adevărul crud al aventurii se conturează și luminează inteligența și istoria generală a tuturor civilizațiilor.

Deci, Biblia relatează că în mijlocul paradisului, care are forma unui om cu picioarele și brațele desfăcute, exista un fel de menhir falic viu, prezentat de șarpe¹.

În mod stupid, trebuie s-o spunem, Eternul-Dumnezeu declară că această piatră este tabu.

Adam ca un prost, ar fi ascultat, dar Eva are deja întreaga finețe, viclenia frumoaselor femei, și, mai anímalică, mai instinctivă, mai voluptoasă decât tovarășul său, nevoia înăscută de a păcătui.

Căci ea nu se gândește să facă copii, să asigure urmași... nimic; șmechera găsește arborele vieții atrăgător, bun de mâncat și folositor pentru inteligență.

PĂCATUL ORIGINAR

Pe scurt, minunata Eva cu trupul ei frumos înseamnă mult mai mult decât ascultarea servilă și îndoctrinarea iudeo-creștină: ea are bun simț, temperament, geniu. Ea comite adevăratul păcat originar.

Adam nu înțelege nimic. El este atât de greoi!

El nu are habar că este primul soț înșelat din lume! El este încă în „aleluia,” cum a spus Manosque și Forcalquier!

Și din toate astea, care au aerul unei glume decoltate sau al unei povești impertinente de-a lui Sade sau La Fontaine, se va naște totuși ideea dominatoare și mitologia fundamentală a civilizațiilor din lumea întreagă: cultul și emblema falusului genitor și generator al oricărei vieți animale, al Mamei a cărei vulvă fecundă va fi reprezentantă de grotă, de cupă și Migdalul mistic, din care va ieși omenirea.

Totuși datorită unei aberații incredibile, Migdalul mis-

¹) În mijlocul paradisului, care este un loc de voluptate, se află arborele vieții (simbol falic); din paradis pleacă patru fluviu: brațele și picioarele.

Numeroase menhire, la Tiahuanaco, de exemplu au o formă de falus pe care este gravat un șarpe.

tie în teologia creștină, este simbolul **virginității** Sfintei Fecioare, în timp ce migdala este reprezentantă, în jurul imaginilor sale, larg deschisă și strălucitoare.

Poate că această migdală a fost la originea bolții gotice.

Tradiția creștină zice că „sensul mistic, legat de arborile din Jessé care înfloresc într-o noapte și poartă o migdală, trebuie să fie privit ca originea acestui simbol”.

Iată într-adevăr ceva foarte simbolic, dar care nu clarifică prima poveste de dragoste a lumii noastre : cu cine ar fi comis Eva păcatul dacă nu cu Adam ?

Cu șarpele — menhir ?

‘ Este părerea unor exegeți care remarcă cu umor că **dacă șarpele vorbea, este din cauză că — el și fără îndoială alte animale — avea o inteligență cel puțin la fel de dezvoltată ca a omului și mult mai bogată în experiență ca fiind mai bătrân.**

Eva a păcătuit cu un animal, cum a făcut-o Orejona (cu un tapir) pentru a crea omenirea din regatul preîncaș ?

Această ipoteză bizară — dar nu atât precum s-ar crede — ar explica printr-un vechi mit, rău transmis, enigmatică istorie a monștrilor jumătate — oameni, jumătate animale, a Dumnezeului gelos al Evreilor destinându-i la depravări infame, vătămătoare speciei umane și, în fine, ar permite de a da un sens acceptabil **păcatului** **originar.**

LINGAMUL

După scrierile sacre ale Indiei, „lingamul, arborile vieții, avea trei scoarțe : prima, exterioară, era Brâhma ; cea din mijloc, Vișnu ; a treia și cea mai ascunsă era Siva.

Când cei trei zei s-au despărțit, n-a mai rămas, în triumghiul muntelui Kailaș, decât tija goală, de atunci plasată sub paza lui Siva.

Pe muntele de aur se află o masă pătrată împodobită cu nouă pietre prețioase și, în mijloc, **padma** (sau lotus), având în sânul său triumghiul, originea și izvorul oricărui lucru.

Din acest triunghi iese lingamul, zeul etern în care și-a făcut acolo eterna sa locuință.

În India, templele cele maienerate sunt cele ale lui Siva, întotdeauna dedicate nașterii lingamului, dar Vișnu îi dispută uneori această onoare, ca la Khajuraho și la Konarak.

Bineînțeles, numai pentru neciopliți — spun hinduiștii — templele cu arhitectură erotică par să glorifice actul sexual ca expresie sublimă a vieții.

Adevărul profund, dansul dragostei bărbatului și al femeii mai mult decât în înaltele reliefuli de la Khajuraho, își află un sens corect în acest text ambiguu din Raja Rao :

„Omul își caută astfel drumul spre ființa sa intimă : plecând de la meterezele orașului, ia călea regală, trece porțile templului, trece pe sub boltă, traversează anticamera, a doua anticameră, pentru a atinge centrul matricei“ (gardbhagriha).

Și ceea ce el contemplă în fond, nu este zeul, ci eul său“.

În Occident, simțurile noastre, mai grosolane, ar fi puțin sensibile la aceste subtilități și dacă, în speculațiile noastre, materia se amestecă, uneori intim, cu spiritul — energie, asta nu se petrece în limba sfântă a poezilor, ci în limbajul profan al savanților.

SUBTILITATE ORIENTALA

Adresându-se Domnului Dumnezeuului său, ea zice : „Tu, care trăiești în lumea pe care n-o vede nimeni în afară de Tine, nu cunoști nenorocirile omului.

Bărbatul suferă, agonizează în eșecurile lui și femeia în aspirațiile sale.

Doamne, ai făcut doi pentru ca să nu fie dualitate, totuși dualitatea există și pluralitatea și nici bărbatul nici femeia nu cunosc secreta înțelepciune a sațietății...

Bărbatul și-a pierdut seva bucuriei golită din cauza pasiunii și matricea golită a femeii geme...

-- Ei bine, replică Siva, care știa, dar care se expri-ma ca și cum inocența era adăpostită în limba sa îndoită. Vom avea a cincea Veda, care va da bărbatului bărbăție în cunoașterea sa și femeia la fel de suplă că

vrejul betelului. Și înțelepciunea lor, cu adevărat, va fi totală

— Dar cum va ajunge, întreabă Parvati cu un ton rugător, la frumusețea cerbului, a mielului, peștelui, a cărei esență palpabilă trebuie să fie la fel de dulce la limbă ca vaginul pentru falus ?

Siva calmă nelineștile soției sale care formulează o nouă întrebare.

„Ce se va întâmpla dacă omul¹ își va aminti de trecutul, de spiritul, de viitorul său ?

— Oh ! reluă Dumnezeu cu inima generoasă, fi vom da o băutură asemenea nectarului, asemenea ambroziei, care, odată purificată prin ritualuri și cântări, va fi comparabilă cu însăși esența nemuririi.

— Nemurirea ! cântă Parvati. Le vei da nemurirea în forme muritoare !

— Într-adevăr, spuse Siva, omul este născut cu nemurirea ca lumina cu soarele. Bărbatul va cunoaște femeia și prin ea se va cunoaște pe Sine.

— Minunat, Domnul meu, minunat ! Fie ca această știință să existe !

Și așa s-a născut „Tantra Shastra“.

În același timp a fost creat statutul dragostei, cu nectarul vieții nelipsit în cursul riturilor sfinte și cu imnul cuvintelor având dulceața cărnii și a mierii.

Un nectar destinat de a curge de la + la —, ar zice savantul profan din Occident !

KHAJURAHU

Aceste încheștări sculptate în piatră la Khajuraho și la Konarak, acești bărbați rigizi, aceste femei deschise până la inimă, cântă imnul venirii nectarului ?

În nici o parte în lume, frizele sau frescele nu reprezintă eroticismul cu atâta parte bărbătească de o monștru-oasă vigoare, aflată în suple, lascive și imaginative poziții.

La drept vorbind, începi să te îndoiești de puritatea

¹) Se pare că Siva a decis să-l la vieții umane eternitatea pentru a-l da în schimb dragostea sexuală și plăcerile procreației:

spirituală a intenției, care simboliza unirea sufletului cu divinitatea !¹

Khajuraho este în nordul Indiei, la nord-vest de Agra. Locul cuprindea 85 de temple jainiste și brahmanice, din sec. X și XI.

Templu de la Konarak este construit între dunele golfului Bengal, la sud de Calcuta, la marginea mării.

Frizele reprezentând împerecheri la fel de licențioase ca la Khajuraho „pentru a simboliza principiile separate“, dar și, ni se șoptește „pentru că dragostea este distracția obișnuită a zeilor“ !

CIUDATA DEVOȚIUNE LUI SIVA

La **Sisupatyam**, pe una din porțile orașului, șase brahmani goi, ingenunchiați, cu ochii fixați pe Sita, casta soție a lui Rama, îi oferă ofranda virilității lor.

Între Pondichéry și Madras, exista o pagodă celebră unde se vedea un imens lingam, înconjurând ca un șarpe corpul mai multor femei.

La **Rama-Eswurim**, lângă capul Comorin, există unul din templele cele mai venerate ale lui Siva.

Cerșetorii și vaiți cer de pomană la marginea drumurilor, cu lingamul lor în mână.

În unele părți ale Indiei, tinerele fete oferă idolului sacrificiul virginității lor.

Duquesne povestește că la Goa, tinerele fete, înainte de a lua un soț, oferă și dau în Templul lui Siva începuturile căsătoriei unui idol de fier care joacă rolul de sacrificator.

În alte părți, preotul este cel care, moștenitor al privilegiului, îndeplinește rolul destinat acestui idol

La **Calicut**, rajahul lasă primului dintre brahmani, pentru o noapte pe tânăra fată pe care o va lua de soție.

La **Jaggrenat**, o tânără fată este dată noaptea unuia din preoții templului.

¹) Frizele de la Khajurahi, din punct de vedere occidental, sunt la fel de libertine ca și Cântarea Cântărilor din Biblie. Dar, la urma urmei, nu înseamnă asta sublimarea grosolanului și a trivialului? Scenele în doi, trei sau patru personaje „interpătrunse“ de la Khajuraho „marchează detașarea înțelepților față de plăcerile cărnii“ !

În mitologia hindusă, se spune că luând diverse poziții de yoga, Siva a creat diferite specii de ființe vii.

În religia sivaită, lingamul este reprezentarea cea mai abstractă, cea mai pură a principiului creator. Coitul este un mod de perfecționare interioară, de realizarea de sine însuși și de contact cu supranaturalul.

Lumea este un imens sacrificiu ; nici o ființă nu poate exista fără să devoreze pe alte ființe. Însăși materia nu există decât prin ardere și soarele este simbolul sacrificiului cosmic.

Reprezentările erotice în India, au, spun „Înțelepții“, o valoare magică și educativă ; ele dau imaginea lumii cosmice !

Dacă un templu nu are sculpturi erotice, va fi distrus de trăsnet, asigură tradiția.

La fel, reprezentările erotice de pe case îndepărtează deochiul și nenorocirile !

Subtilitate, perversiune sau ipocrizie ? Sau toate acestea la un loc ?

Da, sigur, sufletul oriental este greu de pătruns de înțelegerea noastră europeană, dar nu putem greși într-un mod decisiv.

ARBORELE DIN JESSE și FEMEIA STACOJIE

Traducătorul pios în Biblie, numește falusul o „nu-
la“ sau un „copac“ ceea ce nu schimbă lucrările, cum
foarte bine au priceput gravorii din Evul Mediu.

Bineînțeles, când este vorba de erotism, de practici
stupide sau suspecte, este bine venit să traduci cuvintele,
ideile și intențiile înconjurându-le cu mistere, lampoane
și hârtie de mătase.

Când Domnul ordonă lui Ezechiel de a „mânca“ o
carte (Ez. III, 1) există un sens ascuns ce trebuie sesizat.

De ce nu ? La urma urmei, Dumnezeu are dreptul de
a vorbi în argou pentru că toate sunt ieșite din Cuvântul
lui !

Când el poruncește de a mânca pâine, ne vine greu
să acceptăm sfânta carte care spune :

„O veți acoperi înaintea lor cu murdăria ce iese din
om.

Copiii lui Israel, zise Domnul, vor mânca astfel pâ-

nea lor murdară printre popoarele spre care îi voi înge-
ni" (Ez. IV. 12).

Binecuvântat fie Domnul de a îi lipsit pe Francezi
de acest gustos sandvici... !

Există un sens ascuns în această rău mirositoare
recomandarea ? Da, desigur : Biblia are mereu trei sen-
suri posibile, dar sunt preferate cele mai subtile, chiar
dacă Dumnezeu adaugă (cap. IV, vers. 15): „Haideți, vă
dau baligă de bou, în loc de ceea ce iese din corpul omu-
lui și veți coace pâinea voastră sub această baligă...“.

„Nuiaua“ sau „arborele“ din Jessé are un arbore ge-
nealogic, și bunacuviniță a preferat să vadă această ge-
nealogie reprezentată de un stejar decât de un lingam.

Mult mai suspectă este relatarea Apocalipsului zisă
de sfântul Ion în care nu-ți vine să crezi ochilor când
citești, cap. XI, vers. 1 : „Mi s-a dat apoi o trestie ase-
menea unei nuiele și mi s-a zis : Ridică-te și măsoară
templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei care îl adoră
acolo...“.

Dacă în zilele noastre, pe un preot l-ar împinge scrupu-
lul sau înconștiența până la a măsura astfel de lucruri
cu un astfel de obicei, l-ar interna imediat la Sainte
Anne !

Ca la Khajuraho și la Konarak ești obligat să te
gândești la nebunia isterică, când citești prostiile colo-
rate de erotism jalnic, din cap. XVII, vers. 3 și 4 :

„Și văd o femeie stând pe un animal de culoare sta-
cojie, plin de nume blestamate, care avea șapte capete
și zece coroane.

Această femeie era îmbrăcată în purpură stacojie ;
ea era împodobită cu aur, pietre prețioase și perle și
ținea în mână un vas de aur plin cu mîrșăviile și necu-
rătenile împreunărilor sale...“.

Diferența esențială între erotismul brahmanic și ero-
tismul creștin : lichidul cu sămânța nemuritoare este un
nectar pentru unul și „necurătenie“ a împreunării pentru
celălalt.

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

Și mai uimitoare ne pare Cântarea Cântărilor din
Vechiul Testament. Compusă, se zice, cu zece secole îna-

Între erei noastre, cu ocazia uneia din numeroasele căsătorii ale regelui Solomon, ea este considerată de Creștini ca simbolul căsătoriei lui Isus cu Biserica !

Biblia canonică (Vulgata) dă, ca subtitlu acestor imnuri de dragoste, explicațiile următoare :

„Bucuria Bisericii pentru a-l primi pe Isus Cristos ; frumusețea și perfecțiunea lui I. C. ; Biserica este unicul obiect al dragostei lui I. C. ;

Dragostea bisericii pentru I. C. etc.“

În realitate este vorba aici pur și simplu de o poveste de dragoste între Solomon (Soțul) și Iubita (Soția).

Iată extrase din text :

„Soția :

Să-mi dea o sărutare cu gura sa... sunt neagră, dar sunt frumoasă, o, fiice din Ierusalim ! sunt neagră ca și corturile din Cădar și frumoasă ca pavilioanele lui Solomon... căci soarele este acela care mi-a dat culoarea.

Iubitul meu este pentru mine ca un buchet de smirna care va rămâne între sânii mei.

Am căutat în patul meu, nopți în șir, pe cel pe care îl iubește sufletul meu ; l-am căutat și nu l-am găsit.

Soțul :

O, tu care ești iubita mea, ai frumusețea iepelor mele legate la carul Faraonului !

Ce frumoși sunt sânii tăi, sora mea, soția mea ! Sânii tăi sunt mai plăcuți decât vinul și mirosul parfumurilor tale îl întrece pe cel al tuturor miresmelor.

Buzele tale, o, soția mea, sunt ca o rază din care curge mierea, lapte și miere sunt sub limba ta și mirosul hainelor tale este ca mirosul tămâiei...

Încheieturile soldurilor tale sunt ca niște coliere lucrate de mâna unui bijutier. Buricul tău este ca o cupă în care nu lipsește lichiorul. Pântecul tău este ca un deal de grâu înconjurat de crini. Sânii tăi sunt ca doi iezi...

Talia ta este asemeni unui palmier și sânii tăi ca ciorchini, de struguri...

Am spus : voi urca pe palmier și-i voi culege fructele și sânii tăi vor fi ca ciorchinii de struguri și mirosul gurii tale ca al merilor.

Sora mea, soția mea, este o grădină închisă ; ea este o grădină închisă și o fântână sigilată.

Soția ?

Iubitul meu să vină în grădina mea și să mănânce din fructul copacilor săi...".

De acord, este un pic copilăresc, fermecător, dar unde dracu' este vorba de Isus Cristos și Sfânta Biserică în această aventură galantă ?

TAURUL APIS

Erotismul, sau căutarea de senzații sexuale, nu este o perversiune decât în limita în care se ignoră pericolul fiziologic și moral.

Strămoșii noștri Celții onorau falusul într-atât încât simbolul reproducerii, al continuării vieții și menhirele lor, sculptate grosolan, erau adesea sexe bărbătești, scoase în afara pământului, cum se crede sau infundate în măruntaiele Terrei-mamă.

Cultul lor spre erotism ? Este puțin probabil, și nici noi nu avem documente.

Erotismul, în fapt, este un rafinament în afara înțelegerii intelectuale a popoarelor barbare, dar care, natural, apare în orice civilizație avansată.

Grecii celebrau **Afrodisiacele** în onoarea Afroditei arzătoare, și sărbătorile îmbrăcau un caracter licențios despre care autorii antici au dat de știre, mai ales cu „Afrodisiile furioase din Corint și Paphos“.

La origine, în afara salvării vieții, trebuie desigur să vedem în cultul falusului fericita hibridare ce au adus-o „îngerii veniți din cer“ pentru a procrea cu frumoasele fiice pământești.

Primii Inițiatori erau fără îndoială ființe posesoare de înalte cunoștințe, dar erau și masculi, eroi celebri care au devenit zei.

De aici această religie care le dedică reprezentări animale : taurul, cerbul, țapul, cocoșul. Boul „Apis“ la Egipteni, în realitate un taur, era reprezentarea terestră a lui Osiris, zeul cornut, reîncarnarea sa.

Apis trebuia să fie negru și să aibă două pete albe : una triunghiulară, pe frunte ; alta în formă de semilună,

pe partea dreaptă. Trebuia să aibă un nod sub limbă, în formă de scarabeu, părul cozii de două feluri etc. În total, douăzeci și nouă de semne distinctive.

Această superstiție, analogă cu cea a lui **Buddha viu** în Tibet (Dalai Lama), arată că ea este contemporană cu cultul lui Baal, Cernunos : de la sfârșitul inițierii în Egipt, între a X-a și XVIII-a dinastie.

Taurul Apis, când a fost recunoscut, a fost adus cu mare pompă la Nilopolis, unde numai femeile aveau dreptul să se apropie — și ele îl cereau să le facă fecunde.

În acest scop, ele ridicau fustele lor în fața animalului și se făceau că-l dau sexul lor deschis.

TÎRGUL SEXULUI

Deteriorarea morală a civilizației noastre, corupția moravurilor și a justiției au motivat în Europa din sec. XX reacții din care una trece prin erotismul exacerbat.

Contestatarii hippie au lansat mișcarea care s-a concretizat în producerea de piese de teatru și filme licențioase.

Burghezul îngrozit, ipocrit dar prudent, nu a reacționat decât cu indolență la această ofensivă.

Totuși, **Armata salvării**, protestantă și fățarnică, a organizat comandouri de protestatari, mai ales contra unei piese : „Hair“ în care actorii se prezentau gol pe scenă și dădeau curs liber defulării lor.

Trebuia să spunem, glumeții, cel puțin în Franța, n-au fost alături de cenzori și este bine căci, logic, trebuie să crape abcesul pentru ca organismul să se vindece.

La Torino, în Italia, poliția a trebuit să se ocupe de slujbe închinare diavolului, în care tinere fete albe se sacrificau lui Satan, goale și culcate în sicrie.

În Germania, sexualitatea e la apogeu : în octombrie 1969, la Copenhaga, s-a ținut primul „târg al sexului“ cu tablouri vivante și vânzări de accesorii sadomasochiste.

O mulțime imensă a năvălit la această manifestare unde prostul gust s-a etalat în standurile celor cincizeci și patru de expozanți, majoritatea făcând parte dintre națiunile zise „civilizate“.

Cel mai bun clienți ai Târgului au fost danezii, germanii, suedezii, americanii și japonezii: popoarele cele mai raționale de pe glob, cele la care sportul și calitățile fizice strălucesc în timpul Jocurilor Olimpice!

„Ministrul de Justiție al Danemarcei, Dl. Thestrup, scrie criticul unui mare ziar de seară, auster ca un pasteur luteran... nu-și ascunde satisfacția în fața rezultatelor obținute: tot ceea ce privește sexul a pierdut pentru Danezi gustul atât de savuros al fructului oprit. Le trebuie de-acum mult pentru a-i uimi!“

Din partea lor, chimiștii au făcut un pas decisiv în domeniul erotismului descoperind că **serotonina**, hormonul creierului, care joacă un rol decisiv în comportamentul sexual.

În curând se va produce în laboratoare.

E de crezut că mutantul viitorului va trebui să fie zeul Siva însuși!

Sigur că sexualitatea joacă un rol important, chiar capital, în viața oamenilor și o malefică ipocrizie burgheză a împiedicat prea mult timp examinarea problemei cu curaj și onestitate.

Rezultatul a fost că femeia s-a găsit adesea surghiunită la rolurile subalterne de făcătoare de copii, de menajeră și pentru a o spune, pe șleau, de sclavă.

Cuplul nu și mai găsește rostul, la două individualități rămânând separate fără nici o speranță de fuziune.

Religiile au acceptat și mai mult neînțelegerea și cultele antice și orientale n-au dat decât ridicole soluții popoarelor aservite nefastelor ideologii și superstiții.

Rămâne ca știința adevărată să studieze sexualitatea în latura sa fiziologică, profundă, prin schema electro-magnetică pe care ea o produce în jurul fiecărui corp: electro-aurograma.

CAPITOLUL XVI

IMAGINEA ELECTRICĂ A SEXUALITĂȚII

În februarie 1967, biologii Pavel Guliaev, Vladimir Iabotine și Nina Schlippenbach, de la Universitatea din Leningrad, făceau cunoscut rezultatul lucrărilor lor asupra „componentei electrice a câmpului electromagnetic” creat prin blocurenții mușchiului cardiac.

Ei au dat numele de „electro-aurogramă”¹⁾, înregistrării și măsurării câmpului electric ce există în jurul corpului uman, adică în spațiul înconjurând corpul.

Pe scurt rezulta din acest studiu că activitatea ȧesuturilor vii este legată de cea a biocurenȧilor (curenȧi electrice biologici), care sunt produȧi naturali și puȧi în evidenȧă dacă se conectează pe ȧesuturi aparate măsurând tensiunile electrice (de ordinul milivoltului).

Savanȧii sovietici, reluând experienȧele savanȧilor americani Barr și Mauro, au putut studia câmpul electric al creierului la o distanȧă de 25 cm timp de câteva miimi de secundă, timp ca impulsurile date de aparate să tranverseze organul.

Au avut atunci surpriza de a constata că forma câmpului era condiȧionată de înconjur, adică de forma și măles de natura obiectelor înconjurătoare.

PODOABELE ȘI PIETRELE PREȧIOASE

Dacă, în apropierea creierului, a inimii, sau organului căruiu i se stabileȧe aurograma, se află o placă de metal sau un conductor oarecare, există un efect de ecran.

Contrariul se produce dacă este vorba de un dielectric (izolant) precum ebonita, materia plastică, lemnul etc.

În rezumat, se poate spune că activitatea ȧesuturilor vii și a organelor din corp este influenȧată de natura mediului înconjurător apropiat, impulsurile nervoase fiind răspândite de metale și concentrate de izolatori.

¹⁾ Aurogramma, din latinul *aura* = suflu și din grecescul *gramma* = literă; de unde: aurogramma = semnul suflului, a emanaȧiei.

Femeile care au pe cap diademe, plase, piepteni, care poartă ochelari, coliere, brățări etc., creează deci un mediu electric care condiționează echilibrul lor fiziologic.

Aurul, oțelul, cuprul dispersează.

Mineralele, lemnul, plasticul concentrează și prin consecință se încarcă.

Pietrele prețioase, izolante, sunt deci apte de a se încălzi fără să ecraneze influxurile noastre.

Printre pietrele prețioase, diamantul (carbon pur) opalul (siliciu hidratat) agatul și onixul (calcită și cuarț) vin în perfect acord cu câmpul nostru electromagnetic; ametistul (cuarț colorat prin oxidul de magneziu) poate ocaziona ușoare perturbații care se accentuează prin pietrele mai bogate în săruri metalice: smarald, rubin, safir, topaz.

EXPLICAȚIA TELEPATIEI

Fizicienii de la Universitatea din Leningrad au putut stabili schema fotografică a principalelor câmpuri electrice umane.

Electro-aurograma obținută arată că creierul, primul, apoi genunchii și inima, au câmpurile cele mai importante.¹

Câmpul musculaturii umane are o configurație complicată și se deformează la cea mai mică mișcare a corpului; cel al creierului ia amplitudine la simplul gând a unei mișcări de făcut sau din cauza viselor zise ideomotorie.

Această particularitate dă o explicație rațională telepatiei și previziunii² prin o ființă foarte sensibilă la dorințele reale dar neformulate de o altă persoană.

1) Este cunoscut de a constata că sexul nu este centrul unei emisii. Oriicare ar fi valoarea experienței sovietice, noi suntem convinși că cele două centre motoare primordiale la bărbat sunt: sexul și creierul.

2) Curenții puși în evidență prin electro-aurogramă acționează ca un radar proiectându-se asupra unui obiect și dând un ecou. Este ceea ce permite ființelor de o extremă sensibilitate să reconstituie prin ecouri forma obiectelor.

La un nivel mai ridicat, acești curenți (și trena de unde electromagnetice) determină posibilități de alegere pentru a judeca adevărul, cu o viteză egală cu a ordinarilor.

Este cazul mediumului din clasa lui Wolf Messing și Michel Kuni.

Teoretic, nu mai este imposibilă înregistrarea gândurilor și actelor ideomotorii cu ajutorul unor mașini electronice. Poate chiar vom ajunge într-o zi să telecomandăm numai prin gândire, un robot operând la mare distanță; de exemplu, în locuri cvasi incaccesibile: deșert, mlaștini, spațiu interplanetar.

Câmpul electromagnetic se propagă cu viteza luminii și (tot pe plan speculativ) se poate imagina că toți oamenii de pe Pământ sunt strâns legați unii de alții, nu numai prin influxurile mușchiului lor cardiac, ci mai ales prin cele ale creierului lor.

„Ideile care sunt în aer“ fenomenele de mesianism, de contestație, se explică în parte prin această telepatie,

După savantul american L. Falkington, porumbeii călători regăsesc drumul lor pentru că ei văd peisajul magnetic la Terrei.

PENELE ȘI UNDELE SONORE

O experiență uimitoare a fost reușită în laborator, lângă sursa unui amplificator s-a fixat un microfon făcut dintr-o aripă de pasăre sau dintr-o pârțică din pielea unui liliac¹.

Un experimentator vorbea în acest soi de microfon și vocea sa, foarte clară ieșea din instalația dinamo-electrică, situată mai departe în altă cameră.

Dacă se suprima aripa sau pielea, nici un sunet nu era transmis. În adevăr, microfonul, încărcat cu electricitate, dădea naștere la unde electromagnetice având frecvența undelor sonore și sonida le capta.

Se crede că natura vie folosește, pentru a transmite informații, un sistem de acest fel.

Probabil, de exemplu, că trilurile privighetorii sunt auzite de congenerile ei înainte ca ele să ajungă la organul lor pentru auz.

Penele păsării sunt responsabile de acest fenomen; ele se comportă ca un microfon și transformă trilurile într-o trenă de unde electro-magnetice, care se propagă

¹) Un motor dinamo-electric era bransat la o instalație clasică, în paralel cu un oscilograf.

cu viteza luminii (deci mai repede decât viteza sunetului) și teoretic, în tot spațiul cosmic.

În acest mod savanții sovietici au înregistrat electro-aurogramele bondarului, albinei, viespii, muștei, țânțarului, fluturelui, omizii.

În regiunea Novgorod, o expediție științifică a înregistrat, la fel, peisajul electric natural: voci electrice de insecte, de arbori, iarbă, vânt, semnale de perturbare venite din cosmos.

Ea a stabilit că sistemul păros al ființei umane: barbă, mustață, plete, peri, tulle etc. ca și penajul, joacă rol de microfon și de emițător.¹

Aceste observații și aceste experiențe aduc o lumină nouă asupra mecanismului apercepțiilor mediumurilor, clarvăzătorilor, inițiaților și asupra unei părți din misteriosul necunoscut care pare că va înfrunta încă mult timp știința raționaliștilor.

COLIERELE SUNT CONDENSATOARE

Faptul că metalele fac ecran în auro-grafii nu înseamnă că au un rol nociv pe plan biologic, din contră.

Arama este cel mai bun conductor cunoscut; marea sa conductibilitate îi permite să se încarce cu surplusul electricității umane.

Pentru motive de echilibru biologic, este indispensabil să stabilim o legătură directă și cvasi permanentă între corpul nostru și pământul-mamă. Priza de pământ ideală există când mergem cu picioarele goale.

Popoarele africane, în ciuda deficienței organizațiilor lor medicale, terapeutice, sociale etc., rezistă foarte bine la boli, pentru că ei merg în picioarele goale și poartă bijuterii de aramă.

¹ Pentru aceleași motive, ale transmisiilor pre-sonore, sau ideomotrice, vrăjitorii folosesc deghizamente în piele de animal sau, mai frecvent, din pene de pasăre.

Este, într-un fel, aparatul lor de radio emițător, care le permite de a corespunda cu un subiect aflat departe la sute și chiar mii de km.

Vrăjitorul vorbește, se agită, dansează, intră în transă pentru a-și încărca veșmântul său cu electricitate. Sunetul cuvintelor sale nu va ajunge niciodată la destinație, dar mesajul va fi totuși captat sub formă de trene de unde electromagnetice.

Marli inițiați cunoșteau acest secret de telecomunicație.

Când un Negru ajunge într-un post important, își părăsește obiceiurile sale ancestrale și devine, în cea mai mare parte a timpului, extrem de vulnerabil la bolile necunoscute, în Africa.

La popoarele din preistorie, colierele femeilor și bărbatilor erau condensatoare, pentacule.

Prin empirism, putem alege dintre bijuterii și podoabe cele mai apte să favorizeze echilibrul nostru electric și psihic.

ARMONIA SEXUALĂ

Specialiștii de la Universitatea din Cazan au observat un fenomen ciudat : când se supun doi subiecți, în același timp, la aurografie, cele două aurograme se modifică, se resping sau unesc.

Devine atunci posibilă studierea compatibilităților și incompatibilităților dintre bărbat și femeie, pentru a găsi cele mai bune soluții de împreunare, adică să aflăm suflul pereche sau jumătatea fiecărui individ.

În ceea ce privește afinitatea pur amoroasă, s-a remarcat că, dacă un centru este mai puternic decât celălalt, el poate să-l acopere cu zona sa de influență (prima sferă ajunge să capteze cealaltă într-un fel de schimb electric, ceea ce este contrar legilor fizicii clasice).

Acest fenomen ar explica simpatia, respingerea aurogramică ar ilustra antipatia electrică a subiecților.

În raport direct cu această observație, savanții ruși cred că **swapping**, sau clubul schimburilor pe plan sexual, femeia își schimbă soțul și soțul își schimbă femeia, pe o perioadă fixă, ar putea ajunge să reechilibreze indivizii, armonizând aurogramele lor.

SWAPPING

Valul de erotism care bântuie acum lumea conștientă (ținuturile și țările subdezvoltate sunt încă la adăpost) a luat naștere în țările nordice, reci, socialiste și aproape eliberate de morala religioasă.

Erotismul, ca să spunem așa, pentru a defini mai bine fenomenul : nevoia de a distruge constrângerea bunei cuviințe burgheze, este capătul logic al unui secol de ipocrizie.

Un ciclu de podoare afectată va urma acestei ex-

plozii de forțe virile până la obscenitate, așa cum după perioada Incredibililor¹ a urmat aceea al soțiilor model din 1900.

În realitate, din zorii timpurilor cunoscute, soții înșală pe soțiile lor și vice-versa, dovadă că bunul simț popular consideră ca anterioară tuturor celorlalte meseria de curtezană.

Noi nu avem ambiția să ne lungim asupra acestei teme, dar căutăm să înțelegem de ce atâtea cupluri s-au căsătorit rău, pentru ce atâtea neînțelegeri sexuale ies la lumină, determinând drame, dispute și fericiri sfărâmate.

Pe scurt, pot fi propuse trei explicații fundamentale :

— Nu există acord sexual între soț și soție.

— Ființa umană gânditoare și intelectuală are nevoie să se echilibreze.

— Individul uman este dus în mod natural spre multiplicitate de experiențe amoroase, (nevoia de schimbare). De aici și până a ne gândi la **swapping** ca la un sistem terapeutic, nu e decât un pas. El este făcut în zilele noastre de suedezi, norvegieni și danezi.

Swapping deja admis în cercurile științifice rusești, dacă este adoptat de restul lumii, va fi cu siguranță responsabil de o revoluție sexuală, morală și religioasă.

MIROSUL SUI GENERIS ȘI AUROGRAMA

Aurograma reprezintă câmpul electromagnetic uman (ceva ca și aura) și se pare fiecare individ are un raport strâns cu simțul olfactic, adică cu parfumurile și mirosurile.

Când, pentru un cuplu, mirosul, mai ales dacă el este **sui generis** (al speciei sale, care nu aparține decât unei singure persoane), este plăcut și chiar exaltant, în sensul afrodisiac, se constată că aurogramele se armonizează. Este sigur, în consecință, că acordul sexual va fi perfect.

Acest miros este o simplă senzație pe bază materială, sau are o organizare mai complicată ?

Se studiază chestiunea și se crede despre câmpul de emanație de particule odorante că îmbrățișează forma aurogramei și este poate purtat de undele aurogramice.

¹) Incredibilii (fr. Incrocables) = tineri cu vestimentația și limbajul prețioase, din perioada Directoratului (1795—1799).

Totuși la Congresul de fiziologie de la Cannes, în 1967, profesorii Knut Larsson, de la Universitatea din Göteborg, Jacques De Magnen, de la Colegiul Franței, Dr. Azémar, din Avignon, au exprimat ipoteza că mirosurile nu excită direct centrii motori sexuali.

Excitația ar fi o acțiune psihologică prin reflex condiționat

PARFUMUL SEXUAL ESTE ANIMALIC

Fiziologii din Cannes, pe de altă parte, au dat dreptate constatărilor exprimate de multe ori de specialiști: părțile păroase ale corpului uman au cel mai mare efect asupra declanșării dorinței: subțiori, plete, pubis, dar și respirația.

Pe scurt, actul sexual folosește în întregime ceea ce ființa umană are mai animalic în ea.

Fabricanții de parfumuri o știu bine și aleg mereu ca bază a produselor lor, substanțe provenind de la animale: mosc extras dintr-o pungă plasată sub pântecul masculului¹; civetă provenind din perineul animalului; ambra gri constituită din concrețiunile intestinale ale cașalotului.

Unele femei, mai ales blondele durdulii și voluptoase, secretă natural o sudoare mirositoare și afrodisiacă care produce totdeauna o atracție și un efect profund asupra bărbatului.

După R. Harari², știința mirosurilor a fost ciudat folosită în arhitectura moscheei din Tauris, în Persia. Constructorii au amestecat mosc în mortarul edificiului atât de bine, încât sub căldura soarelui zidurile exală o foarte puternică aromă de mosc care, după legendă, îmbată pe îndrăgostiți.

Femeia este mult mai sensibilă decât bărbatul la mirosurile afrodisiace, mai ales în momentul ovulației și ea are o atracție cu adevărat sexuală pentru hainele imblănite, ceea ce pare să indice că ea este instinctiv mai animalică decât bărbatul.

Nu e și părerea Dlui Marcireau³) care scrie :

¹ Moscul este o specie de căprioară mică asiatică, căpriță. Civeta este un mic carnivor din Africa în genul nevăstuicii.

² R. Harari : „Mirosul și sexualitatea” — Science et Vie, 1968.

³ Jacques Marcireau : „Istoria riturilor sexuale”,

„Examenul atent al celui mai vecni dintre rituri, care este împreunarea bestială (Eva și șarpele), face să apară o ipoteză surprinzătoare asupra originilor omenirii

Femeile, primele creaturi neanimale, ar fi avut cu animalele relații sexuale din care s-au născut hibrizi. Eliminarea progresivă a acestor monștri, prin selecție, ar fi produs, încet, încet, specia noastră cu cele două sexe.

Sexul masculin ar fi deci fiziologic ulterior sexului feminin“.

Cu privire la riturile sexuale, Dl. Marcireau remarcă foarte just că „prostituția sacră, cultul lingamului și al lui yoni, circumcizia sunt vestigii ale acestor practici misterioase a căror răspândire a fost universală și al cărui rol, în formarea religiilor și societăților, a fost capital“.

NASUL OAMENILOR PREISTORICI

Este interesant de remarcat că un om chiar dacă simte foarte bine un miros străin, are simțul olfactiv ca și atrofiat pentru propriul său miros și mai ales pentru răsuflarea sa¹.

Este o curiozitate a naturii, care corespunde unei vechi necesități vitale. Acest miros personal, dacă l-ar percepe, l-ar împiedica să le simtă pe celelalte și a fost, fără îndoială, un timp în care a simți înamicul era o chestiune de viață sau de moarte.

Este ceea ce se întâmplă cu multe fiare sălbatice.

Căinele de vânătoare căruia i se taie perii de pe bot nu mai simte urma vânatului: pisica în aceleași condiții, devine leneșă și inaptă în a vâna șoarecii.

Pentru a descuraja eventualul atacator, bursucul emite niște duhori dar el nu le percepe sau cel puțin nu sunt agresive pentru el.

Faptul că omul posedă același privilegiu este fără îndoială o cauză ce pledează în favoarea apartenenței sale la un regn animal inferior, cel puțin pentru autohtonii

¹) Omul umană percepe dificil duhoarea răsuflării sale și, oricum, ea se acomodează foarte bine la orice duhoare venind din ea, chiar dacă n-o știe.

terestre, căci există popoare — nu îndrăznim să scriem *rase* — care n-au miros *sui generis* caracteristic.

Așa se spune despre popoarele ieșite direct din Hyperboreeni : scandinavi, egipteni, berberi etc.

Se pare că în epocile preistorice, oamenii din regiunile înapoiate au avut nasul (și mai ales nările) mai dezvoltat decât îl au în zilele noastre popoarele civilizate. Dar este în afara oricărei îndoieli că s-au găsit aceleași caracteristici la populațiile din Noua-Guinee, din Africa Centrală și din Australia.

Un desen gravat pe un os din grotă de la Isturitz (Basses-Pyrénées) reprezintă un bărbat urmărind tirîș o femeie goală purtând niște colane la glezne.

Bărbatul întinde mâinile ca pentru a prinde prada și nasul său, foarte proeminent, este îndreptat în direcția femeiei râvnite, pe care pare să o amușine ca un câine de vânătoare.

Specialiștii se întreabă dacă restrângerea nasului și a nărilor de-a lungul erelor nu înseamnă micșorarea sensibilă a unei facultăți care odinioară prima în comportamentul social și amoros.

Interacțiunile dintre câmpul electromagnetic uman și mirosuri par să aducă elemente noi, și până acum necunoscute, în studiul comportamentului erotic al oamenilor și al echilibrului lor.

VIOLUL LEGITIM

S-a comparat stările erotice cu sarcinile electrice.

O ființă nesatisfăcută, dinamizată de dorințe amoroase, este supravoltată și aspiră să se descarce de înalta sa energie potențială, pentru a-și recăpăta calmul și echilibrul.

Facultățile sale intelectuale pot să fie crescute, dar agresivitatea sa este egală cu paroxismul și suscită aproape totdeauna situații dramatice.

Tinerii din epoca noastră sunt adesea în această stare de surescitare.

Cei care se dedau erotismului își pierd caracterul agresiv și devin hippie. Coitul îl „pune la pământ” și

trec brusc de la + la —. Cel care își păstrează încărcările electrice sfârșesc în violență. Biologii știu că atunci când un contact se petrece în perioada de ovulație, femeia are mai multe șanse de a fi fecundată de amant decât de soțul său.

S-a dovedit de asemenea că majoritatea femeilor au o predilecție fizică pentru iubirile adultere, mai ales dacă partenerul este un necunoscut și o obscură și sălbatică atracție pentru viol, care, în zece cazuri din zece, ori o lasă grea și, în general, face băiat.

Copiii născuți dintr-un viol sunt aproape totdeauna excepțional de puternici și mai inteligenți decât copiii legitimi: bastarzii regilor Franței erau mai bine echilibrați și mai bine dotați fizic și intelectual decât fiii legitimi chemați să domnească.

Aceste particularități erau cunoscute de mult timp și se întâmpla, se spune, ca seniorii din Evul Mediu să țină foarte mult seamă de asta.

Adesea un baron cerea tinerei sale soții să se culce în seara nunții lor într-un castel vecin, asigurând-o că el însuși va dormi în propriul său castel.

Noaptea, dezbrăzat, de nerecunoscut, soțul, cu complicitatea amicilor, intra în camera soției sale și o viola cu forța, pentru ca odrasla ce va veni să poată beneficia de calitățile atribuite bastarzilor.

AMPRENTA

Amprenta primului mascul persistă în progenitura ce va veni?

Este o chestiune foarte controversată, dar care pare rezolvată de fapte.

Copilul legitim poate avea trăsăturile și asemănarea fizică cu amantul pe care mama sa l-a cunoscut înainte de a se mărita cu tatăl. Este necesar totodată ca femeia să fi fost însărcinată de amant pentru ca amprenta să se perpetueze până la a ajunge să tulbure ereditarea întregii sale descendențe.

Fenomenul nu se explică în biologia clasică, dar se admite că există¹ poate sub forma unei modificări a spectrului cromozomic, datorită impresiei psihice profunde produsă de un contact cu extaz deosebit de puternic.

În acest sens, amprenta sau impregnarea ar fi de natură electromagnetică.

Bastarzii sau copiii născuți după un război au, în general, caractere soldățești.

Contestatarii din 1968, adesea născuți din Rezistenți sau din prizonieri, erau marcați pentru a fi violenți, chiar vandali, sau semi-naivi, moi, blânzi și visători.

Bastarzii ieșiți din soldații învinși au o tendință de a simți profund umilirea. Ei cunosc revolta, se încăpățânează, contestă, dar mereu cu inteligență.

Bastarzii din soldații invadatori sunt înclinați spre autoritate, spre echivoc, spre fraudă. Caracterul mamei nu se adaugă pentru a-l tempera pe cel al tatălui, ci din contra, pentru a-l exagera.

FETELE VOR FI FRUMOASE ÎN 1986.

Laetiția Ramolino, însărcinată cu Napoleon, a luat parte la adevărate bătălii în tabăra lui Paoli, eliberatorul corsican.

Marea sa admirație pentru erou s-a transmis fiilor săi, care toți, mai ales Napoleon, erau din stirpea lui Paoli.

Fetele concepute spre 1968, la apogeul Brigittei Bardot, vor fi excepțional de frumoase și voluptuoase în 1986, dacă în timpul contactului, masculul s-a gândit la vedeta de cinema. Căci impregnația se obține prin jocul psihismului și al „cromozomilor psihici“, care în fapt, nu există decât poate în inconștient, în necunoscutul uman sau în universurile paralele.

Hippocrate a făcut aluzie la acest fenomen care se află bine exprimat, într-un text chinez din anul 1000 al erei noastre : Ko Hung.

¹) Doctorul Antonio Ferreira, la Congresul Internațional de medicină psihosomatică și de obstetrică din Paris, în 1962, a demonstrat autenticitatea fenomenului. Păduchii de frunze, împerechindu-se, se impregnează pentru mai multe generații.

✱ În sec. XVI, filozoful italian Dellaporta enunța teoria traumatismului prenatal.

Kenelm Digby (1603—1655)¹ atribuia fobia armelor albe simțită de Jacques I-ul, fiul Mariei Stuart, regele Angliei, faptului că mama sa, pe atunci însărcinată, a asistat la asasinarea amantului său Rizzio, ucis cu lovituri de sabie.

Procesul bio-electric al amprente pare să fie legat de cel al petelor pigmentare, pete ale ficatului etc. adesea provocate de afecțiuni biliare.

În timpul imperecherii, dacă există un orgasm simultan al cuplului, influența este și mai mare.

În sec. XVII, medicii francezi și englezi din înalta societate își sfătuiau clienții să privească tablourile reprezentând îngerași, pentru ca să aducă pe lume copii frumoși.

Fenomenul de impregnare este, desigur, mult mai operant decât influența planetară voită de astrologi.

Poate chiar, într-o oarecare măsură să-ți dea voie să treci drept profet.

Voga farfuriilor zburătoare, care intră în umbră, fără ca să se știe de ce, pe la 1967, trebuia să-și facă reparația pe la 1973—1975, adică atunci când copiii născuți între 1953—1955 vor avea vârsta de 20 de ani. În raport anecdotic cu subiectul, trebuie notată ciudata relatare din Vechiul Testament, Geneza, cap. XXX. vers. 32—41, arătând că Jacob acționa asupra culorii miellor născuți de propriile sale oi, condiționând mamele în perioada prenatală.

¹⁾ Digby, filozof englez, amic de al lui Descartes, s-a căsătorit cu frumoasa Venetia Anastasia, care l-a făcut să mănânce claponi hrăniți cu vipere, căci el credea că această terapie avea virtuți miraculoase.

El este autorul unor cărți interesante, dar în care prea adesea arată o mare credulitate, ca de exemplu: „Vindecarea rănilor prin pudra simpatiei”.

SECRETELE VATICANULUI

CAPITOLUL XVII

EVANGHELIILE AU FOST MODIFICATE

A apărut un număr considerabil de evanghelii în primele secole ale erei noastre.

Biserica nu consideră drept canonice (conforme cu regulile Bisericii) decât Cărțile lui Matei, Luca, Marcu și Ioan.

Cea mai veche este cea a lui Matei, care s-a inspirat direct din evanghelia Evreilor.

Un lucru trebuie subliniat : apocrifele și vreo cincizeci de evanghelii care au existat înainte de a fi distruse de conjurații, sau care există încă, sunt unanime în a recunoaște că Isus a trăit pe timpul lui Pilat din Pont și a lui Tiberiu.¹

NICI UN FEL DE DOCUMENTE AUTENTICE

Nu prea se cade de acord în privința textului, a relatării faptelor și chiar față de persoana lui Isus.

Unele evanghelii dau lui Crist o figură, o doctrină și o stare de spirit diametral opuse relatărilor lui Matei, Luca, Marcu și Ioan.

Relatările lui Matei și Luca sunt ele însele adesea în dezacord formal cu cele ale lui Marcu și Ioan și uneori în contradicție flagrantă cu propriile lor expozeuri.

Aceste reticențe, aceste nebulozități arată că timp de secole citirea celor patru evanghelii canonice a fost

¹) Nu se cunoaște nici o relatare istorică putând să acrediteze autenticitatea existenței lui Isus. Ea ar fi dovedită, se spune, prin Actele lui Pilat, o suită de rapoarte adresate Împăratului Tiberiu de Pontiu Pilat, guvernatorul Iudeei. În aceste Acte ar figura o relatare despre viața și moartea lui Isus, crimele ce i se imputau de către Iudei, crucificarea sa și chiar învierea. Aceste Acte, dacă au existat, au fost inventate de către Creștini, și oricum, nu a rămas nici cea mai mică urmă. Numeroase false rapoarte ale lui Pilat au fost scrise în același scop fraudulos, dar Biserica n-a păstrat nici unul.

Interzisă credincioșilor și rezervată numai oamenilor Bisericii

Documentele autentice au existat ; mai sunt, poate, încă în Biblioteca Vaticanului.

Despre acest subiect, Dr. M. Spencer Lewis, împăratul R+C, a scris în „Viața mistică a lui Isus“ :

„Noi¹ știm că Părinții Bisericii primitive au avut acces la documente secrete, pentru că, în conciliile Bisericii creștine primitive și în discuțiile care s-au desfășurat între cele mai înalte autorități ale Bisericii primitive, au făcut aluzie la unele părți din manuscrise și documente oficiale tratând despre crucificare și alte evenimente din viața lui Isus care sunt acum ascunse sau care au fost distruse (pag. 181).

Una din principalele griji ale Părinților Bisericii de la sec. VII la XII a fost de a-și procura toate manuscrisele și lucrările ce se aflau în prețioasele colecții în țări din Orient, care puteau conține informații diferite de cele reținute de ei“. (pag. 182)²

Ioan, apostolul, care devine episcop în Efes, ar fi autorul celei de a patra cărți, dar este recunoscut și admis că această pseudo-evanghelie a fost compusă tardiv de teologi abili.

Sigur nu este făcută de Ioan, despre care, de altfel, nu avem nici o dovadă că a existat.

O SUTĂ DE EVANGHELII

Dintre cincizeci până la o sută de evanghelii care au apărut în sec. II și III a erei noastre, comunitățile creștine, pentru a pune capăt disputelor, adoptară relatările lui Matei, Luca, Marcu și Ioan și le-au considerat ca egal de sfinte și veridice, în ciuda lacunelor și a contradicțiilor lor.

Evangheliile, fiind cărți „inspirate“ de Sfântul Duh, nu trebuie — în principiu — să fie criticate sau discutate.

În zilele noastre, această considerație s-a redus mult și teologii admit de bună voie că evangheliile trebuie să fie interpretate și chiar corectate „în sensul bun“.

¹) Noi : actualii inițiați ai Marii Fraternități Albe care s-a continuat de la faraonul Amenhotep IV și din care făceau parte Esenienii și Isus...

²) „La vie mystique de Jésus“ de Dr. M. Spencer Lewis, Éditions Rosicrucienne, 1959, 56, rue Gambetta, 94, Villeneuve-Saint-Georges

„Nu se pot admite decât patru evanghelii, scrie Sfântul Jerome : toate neroziile apocrifelor (altor evanghelii) sunt bune de povestit ereticilor morți și nu credincioșilor în viață“

„Ba deloc, replică adversarii lui Jerome : în evangheliile voastre canonice se află nerozii, contradicții, fapte în opoziție ireductibile...”

Pentru a acorda relatările, Biserica a modificat în mai multe rânduri, dacă nu a machiat, Scripturile.

Tasian, discipolul lui Justin, a încercat chiar să aranjeze totul scriind „Evanghelia după cele patru”, un fel de coordonare a povestirilor lui Matei, Luca, Marcu și Ioan.

Matei spune că Isus este fiul lui Iosif, descendent succesiv din Iacob, Mathan, Eleazar, Eliud, Achim, Sadoc, Azor etc., până la Salomon, David și Abraham. (Cap. I-1, 2, 3, până la 16)

Luca spune că Isus este fiul lui Josef, dar descinzând din Héli, Mathan, Lévi, Melchi, Janna, Josef, Mathatias, etc., până la Abraham, Sem, Noe, Enoch și Adam. (Cap. III-23-24 până la 38)

Este curios de notat că în ciuda divergențelor fundamentale, evangheliile lui Matei, Luca, Marcu și Ioan sunt zise **sinoptice**, adică asemănătoare !

SFÂNTUL AUGUSTIN DA GARANȚIA

Se citește în Fericitul Augustin : „Nu este permis de a zice nici chiar de a gândi că vreuna din evanghelii a putut minți”.

De altfel, zice bunul sfânt, când este vorba de teze total contradictorii — cele ale genealogiei lui Isus, de exemplu — **trebuie să crezi că ele se împacă, chiar dacă nu știm cum !**

Ioan, căruia trebuie să-i fie suspectată relatarea, este în contradicție formală cu Matei, Luca și Marcu, privind cronologia săptămânii Patimilor. Nici unul nu fixează Paștele la aceeași dată.

Isus, după Ioan, ar fi fost crucificat nu vineri, ci sâmbătă, în ajunul Paștilor.

Divergențele sunt și mai mari în ceea ce privește învierea sau, mai exact, apariția lui Isus.

— Cele două Marii (Maria Mamă și Maria-Magdalena) erau prezente, asigură Matei.

— Eroare, spun Luca și Ioan : numai Maria-Magdalena era acolo !

Nu există deci nici o mărturie veridică asupra autenticității evangheliilor.

De altfel, Biserica, cu prudență, le „atribuie“ și le prezintă ca scrise după Matei, Luca, etc.

În secolul II și III, după I. C. erudiții și doctorii Bisericii, precum Irineu, Clement din Alexandria și arzătorul Tertullian, gândesc că evangheliile au fost scrise de către apostoli și că ele erau atât dovezi directe cât și inspirație divină.

INDOIELNICA EVANGHELIE A LUI IOAN

Polycarp, care ar fi fost numit episcop de Smyrna de Ioan Evanghelistul, pe la anul 80, a fost dintre toți sfinții, cel mai demn și mai stimat.

Contrar apostolilor care l-au renegat pe Isus, el preferă supliciul decât rușinea renegării și a murit ars de viu pe un rug, fără să se plângă, fără să sufere ca Isus, într-atât era blindat de credință.

Ca și bonzii care se sinucid prin foc !

Polycarp este autorul unei scrisori către Filăpienti, cu privire la scrierile (contestate) ale lui Ignățiu Theodorus (primul sfânt Ignățiu) despre care s-a zis, fals, că i-a fost poruncită de apostolul Petru ¹⁾

Ori, Polycarp vorbește de bine despre primele trei evanghelii, dar nu și despre cea a lui Ioan !

Căci evanghelia lui Ioan nu exista la începutul secolului II !

El este citat pentru prima dată de Teofil din Antiokia, pe la anul 180 !

Pe scurt, se întâmplă că, după mai multe secole, evanghelia cea mai apreciată, cea mai „inițiativă“, spun beoțienii, scrisă de „vulturul Ioan care dormea în brațele lui Isus și la sfârșit la Ghetsemani, între Petru și Iacob“, să se afle că este un fals notoriu alchimizat în secolul

¹⁾ Cine ar declara că i-a fost ordonată de un apostol ! Extrem de curios. Ori, nu există nici un document istoric pentru a sprijini aceste spuse, care, la rândul lor, ar putea acredita autenticitatea apostolilor și a lui Isus !

II sau III, pentru a suplîni lipsa de ținută teologică a primelor trei scrise !

Este o evanghelie „nu de fapte“, se spune, ci „de idei“.

CIUDATUL DOMN CIRINT

Pentru a te descurca în această încâlceală, trebuie să ai o oarecare idee despre climatul care domnea, acum 2000 de ani, în Egipt și în Asia Mică, adică în punga orientală a bazinului mediteranean.

Gnosticismul — ca de altfel și în zilele noastre spirițiști, teosofii și cei ce cred în revelații divine — era la baza tuturor religiilor și tuturor sectelor.

Cirint era șeful unei secte ieșite din creștinism, dar el nu recunoștea originea divină a lui Crist.

Noi împrumutăm din **Marele Dicționar al sec. XIX**, aceste note, care ne clarifică asupra stării de spirit a oamenilor din primul secol :

„Cirint admitea existența a două principii opuse : nu binele și răul, ci un principiu esențial activ, existând prin el însuși : Dumnezeu ; și un principiu pasiv, neexistând prin el însuși și imperfect : Materia.

Autorul lumii nu era Dumnezeu, care nu putea intra în legătură cu Materia : creatorul aparținea uneia din ultimele clase a sub-spiritelor inferioare, numite și de Theodor forțe și îngeri, dar purta în el ceva din Ființa divină..

El era ca un eon creatorul legislației mozaice...

Isus nu era fiul lui Dumnezeu ; un eon numit Christ s-a unit cu el, în timpul botezului din apele Iordanului și l-a părăsit în ziua crucificării.

Cirint, evreu prin naștere, credea în legea mozaică, obligatorie și în viitoarea dominație a poporului iudeu asupra lumii... Cirintenii se foloseau de Evanghelia Evreilor.“

Un discipol de-al lui sfântul Paul, cu numele de Caius, publică o apocalipsă sub numele unui apostol, dând-o ca inspirată de eoni.

Despre acest subiect, unii exegeți cred că Apocalipsul zis al sfântului Ioan, ar fi fost scris de Cirint.

1) Eon : din grecul αἰών — timp. Este spiritul, emanat de inteligența lui Dumnezeu, mesagerul lui Dumnezeu pe lângă oameni.

PAPII ȘI CHARLEMAGNE CORECTEAZA EVANGHELIA

Așa cum ne spune amicul nostru scriitorul Kronos, în „Eseu de meditații imateriale“, Biserica a socotit, sub papii Grigore al VII-lea și Inocent al III-lea, că e bine să editeze pentru folosul preoților, un rezumat foarte blând al Evangheliilor, unde s-au introdus ritualuri și rugăciuni zilnice.

Acesta este **Breviarul**.

Trebuie subliniat că traducerea Evangheliilor era odinioară interzisă, „de teamă ca să nu se strecoare vreun nonsens sau o eroare“ !

Nu îți vine să crezi în acest pios scrupul, când știm că conciliile, papii și suveranii creștini, au traficât cu nerușinare „sfintele Scripturi“, inclusiv traducerea lui sfântul Jerome, în sec. IV, adică Vulgata, care este singura acreditată de Biserica creștină din Roma !

Cele mai radicale modificări, scrie Kronos, datează de la conciliul din Niceea și au fost motivate prin înțelegerea dintre Papa Damase I și împăratul Constantin.

Cu această ocazie, cele mai vechi Evanghelii și mai ales Evanghelia Evreilor (evanghelia primitivă a sfântului Matei), au fost declarate și ținute secrete (apokruphos=apocrife).

În afară de asta, în cele patru Evanghelii care au rămas, au fost făcute adăugiri, sustrageri și modificări de care se miră sfântul Jerome, însărcinat de a face traducerea în limba latină.

El se miră cu atât mai mult cu cât tocmai traducea în latină Evanghelia Evreilor și de care i se impunea să nu țină seama !

Apoi sfântul Victor, episcop din Tumones (Africa), ne spune că la sfârșitul sec. V. papa Anastase II ordonă să se examineze, să se critice, cenzureze și amendeze din nou sfintele Scripturi.

Charlemagne, cu puțin înaintea morții sale, făcu la fel (Duchesne : *Historiae Francor scriptores*) imitat de papa Sixt Quint (1585-1590), care completează opera pe care predecesorii săi au început-o, pentru a face pe placul împăratului.

La acea epocă, Biserica fabrică o epistolă a sfântului Petru, respinsă apoi de teologi și un document, relativ la

o donație atribuită împăratului Constantin, pentru a-l stârni pe Charlemagne să-i constituie un regat în Italia.

GUTENBERG ȘI EVANGHELIILE

Mai mult, mii de corecturi au fost făcute și papa amenință cu teribile anateme pe oricine va îndrăzni în viitor să se atingă de texte, apoi făcu o nouă revizie, care a modificat mai mult de două sute de pasaje !

Papa Clement al VIII-lea (1592—1605), la puțin ani, făcu noi rectificări care au fost din fericire ultimele, căci tiparul era inventat !

Pentru ce toate aceste modificări ? Este foarte simplu : cea mai mare parte din dogme fiind în contradicție cu sfintele cărți, trebuia să se pună sfintele scrieri de acord cu dogmele !

Trebuia ca între Dumnezeu și om să nu existe decât Biserica, căreia omul trebuia să se supună în prealabil, fără de care nici un contact cu Dumnezeu nu îi era permis.

Christos a spus totuși : „Dumnezeu este pretutindeni“ dar aici este un panteism periculos ! Nu trebuia riscat ca omul să adore pe Dumnezeu în credința sa !

Numai Biserica dicta voința lui Dumnezeu !

Acest cuvânt, voința, este contrar liberului arbitru, pe care creatorul ni l-a permis : evangheliile primitive nu vorbeau decât de dorințele lui Dumnezeu, care acționează asupra tuturor creaturilor sale, mai ales asupra omului, pentru a-l ajuta să le îndeplinească.

ADEVĂRATA RUGĂCIUNE A CREȘTINILOR

Deci Evanghelia este sursă de erori și contradicții, dar în plus s-a stabilit o complicitate între preoți și credincioși

1) Fiecare episcop, fiecare colegiu, avea evangheliile sale recopiate de bine de rău, aranjate după culoarea idelilor copistului, apoi corectate de episcop și superiorul colegiului. Textele de la arhiepiscopia din Bordeaux nu seamănă cu cele din arhiepiscopia din Strassbourg, cele din Avignon diferind de cele din Cambrai. Era așa de ușor de a face uitat sau de a falsifica un text !

Când tipografia cu caractere mobile a fost inventată (1436), înșelătorii deveni imposibilă și evangheliile au trebuit să se alinieze după un original.

de a schimba ceea ce trebuia considerat lucrul cel mai sfânt : rugăciunea.

Fiecare joacă jocul, știind bine la ce să se aștepte.

— Faceți-vă rugăciunea dimineața și seara, recomandă bunul preot !

Și credinciosul, își face efectiv ruga ... dar nu o spune pe cea bună !

A face vine din latină, **facere**, care înseamnă : a face, fabrica, construi, combina.

Ah, pentru a fabrica, combina, Dumnezeu este servit !

Căci, se poate controla ușor, creștinii, preoții, atât în intimitatea camerei lor, cât și în public, în biserică, **inventă, fabrică** o rugăciune, care, ineluctabil, îi va duce în infern !

„Pomana este ruga prin excelență : ea atinge mereu un scop“ zice Fenelon, arhiepiscop de Cambrai !

„Ce rugă este mai plăcută decât a șterge lacrimile celui sărman“, zice Bossuet... care, cu siguranță, nu se gândea la păătoasa care ștergea picioarele lui Isus.

Sfântul Matei, în evanghelia sa, cap. V, vers. 9-13, indică creștinilor cum trebuie să-l cinstească pe Dumnezeu :

(9) „Vă veți ruga deci în această manieră : Tatăl nostru carele ești în ceruri, fie binecuvântat numele tău.

(10) Vie împărăția ta, facă-se voia ta precum în cer așa și pe pământ .

(11) Pâinea noastră cea de toate zilele dă ne-o nouă.

(12) Și iartă greșelele noastre, precum iertăm și noi celor greșiți.

(13) Și nu ne duce pe noi în ispită, și ne izbăvește de cel rău.

Amin !“

ÎNTINSELE PUSTIURI DIN PARADIS

Această rugăciune este magnifică și demnă de cea mai înaltă stimă, cel puțin pentru ereticii care suntem.

Am avea scrupule să schimbăm cât de cât ceva ¹.

¹) Poate am putea avea unele rezerve asupra numelui de Dumnezeu, căci trebuie să fie de necunoscut și să nu fie niciodată pronunțat.

Vai ! Creștinii au golit-o de seva sa hrănitoare suprimând partea cea mai importantă din text : **Și iartă-ne nouă greșelile, precum și noi iertăm celor greșiți nouă**“.

Iată cum arată o dorință magnifică de dezinteresare, de milă, de voință de a place lui Dumnezeu pentru a ajunge în regatul său.

Căci Luca (XVIII, 25) a precizat bine :

„Mai degrabă va trece cămila prin urechea acului, decat va intra în rai bogatul“.

Totul este clar, net, respectabil, dar tot aici este puțină ipocrizie păcătoasă a pseudo-creștinilor, burghezi egoiști și capabili, care deliberat, omit din rugăciunea lor tot ce are legătură cu rotunjirea portofelului lor !¹

O foarte mică frază, în adevăr, dar a cărei respectare, modificând comportamentul societății umane, ar schimba dintr-o dată fața lumii !

Ori, se poate constata : în zilele noastre, rugăciunea zisă în biserici este amputată : există incontestabil o înțelegere între preoți și credincioși pentru a „uita“ această poveste a datoriilor !

În același mod, iudeii „uită legea lui Moise care ordonă oricărui Drept, oricărui Credincios, odată la cincizeci de ani, să elibereze sclavii, să plătească datoriile, să redea proprietarilor primitivi pământurile înstrăinate.

Ironie a hazardului sau o premoniție ?

În capitolul VII din evanghelia sa, Matei, prevăzând poate sectarismul, războaiele Religiei, Inchiziția, simonia, rasismul etc. notifica expres :

(20) Veți recunoaște deci pomii prin fructele lor.

(21) Cei care îmi spun : Doamne, Doamne nu vor intra toți în împărăția cerurilor ; ci numai **acela** (subliniat

¹⁾ Există și omisiunea prin ignoranță : cea mai mare parte dintre „creștini“ n-au citit niciodată nici Biblia, nici Evanghelia: Biserica din timpurile noastre este cea a ignoranților și de aceea este necesară o revoluție a cultelor.

În ceea ce privește întrebuintarea — de mai multe ori repetată a termenilor : „burghezi egoiști și capitaliști“, rugăm cititorul de a nu vedea aici nici o profesie de credință politică, sau apartenența noastră la vreun partid care ne este tot atât de respingător ca și toate celelalte. Dar „burghez“, în sensul obișnuit al cuvântului, ni se pare a fi starea cea mai de disprețuit a condiției umane.

în text) va intra, care împlinește voința tatălui meu care este în ceruri.

În pustiiile posomorâte, îngrozitoare, din Paradis, există puțini creștini, puțini oameni din toate zările, din toate credințele, dacă am crede Evanghelia !

CAPITOLUL XVIII

BIBLIA A FOST FALSIFICATĂ

Poruncile au fost dictate lui Moise pe muntele Sinaï și Legea a fost scrisă de Dumnezeu însuși. (Exod, cap. XXXII) :

(15) Moise se întoarse deci de pe munte, ținând în mână cele două table drept mărturie, scrise pe ambele părți.

(16) Ele erau lucrarea lui Dumnezeu ; după cum scrierea ce era gravată pe aceste table era tot **de mâna** lui Dumnezeu.

Ar părea de neconceput ca credincioșii să îndrăznească să conteste și să falsifice ceea ce există mai sfânt, mai divin în Lege : Poruncile lui Dumnezeu.

Și totuși...

CELE 15 PORUNCI

Poruncile lui Dumnezeu, sau Decalogul, figurează în Biblia canonică zisă Vulgata, în Exod, capitolul XX

Stă scris :

(1) Domnul vorbi apoi în acest fel lui Israel ¹ :

¹) Este bine de precizat că Domnul este Dumnezeul Israelitelor poporul sfânt, dar și al altor popoare.

Se zice în Exod: cap. XIX v: 5 : „Dacă deci veți asculta vocea mea și veți fi cu mine, veți fi singurul din toate popoarele pe care îl voi păstra ca pe propriul meu bun, căci întregul pământ este al meu”.

Mai departe : „Veți fi imperiul meu și un imperiu consacrat prin sacerdoțiu : veți fi națiunea sfântă”.

* Poruncile lui Dumnezeu sunt date cu variante importante în Deuteronom v. v. 6 la 21.

(4) Nu veți face idol din nici o figură ce este sus în cer și jos sub pământ, nici din tot ceea ce este în apă și sub pământ.

(5) Nu îi veți adora și nu le veți da suveranul cult. Căci eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru, Dumnezeuul puternic și gelos, care răzbună nedreptatea părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație în toți cei care mă urăsc.

(6) Și care dă (sic) îndurare pentru mii de generații celor care mă iubesc și păzesc preceptele mele.

Iată ceea ce este clar, precis și autoritar : al doilea comandament interzice formal de a desena sau de a forma imagini ale lui Dumnezeu, îngeri și sfinți, Isus, Maria, Gabriel etc. Este chiar categoric interzis să reproduci ca imagine orice ar fi figurativ în cer sau sub pământ.

Crucifixul este incontestabil un sacrilegiu și tot la fel sunt statuile Sfintei Familii și ale apostolilor, imaginile pioase inserate în cartea slujbei, Biblia, susținută prin desene și fotografii, presa ilustrată, fie ea editată de Luterani sau de Catolici.

Mai e de spus imediat că directorilor de ziare le e asigurat un loc bun, în infern, alături de confrății lor de la televiziune.

De notat că **Poruncile nu sunt numerotate**, dar se pot aranja în 15 precepte principale :

1. Nu veți avea zei străini (ver. 3 cap. XX Exod) ¹⁾
2. Nu veți face chip cioplit (ver. 4)
3. Nu veți adora chipurile (ver. 5)
4. Nu veți lua în deșert numele Domnului (ver. 7)
5. Veți sărbători ziua sabatului (ver. 8)
6. Veți cinști pe tatăl și mama voastră (ver. 12)
7. Nu veți ucide (ver. 13)
8. Nu vă veți deprava (ver. 14)
9. Nu veți înșela (ver. 15)

¹⁾ În Deuteronom se spune :

„Nu veți avea deloc în prezența mea dumnezei străini”. Iată, presupunem că Dumnezeu însuși admite existența altor zei și că autorizează chiar cultul lor, în afara prezenței sale.

În adevăr, Dumnezeuul Evreilor știe că el domnește numai peste Evrei, poporul său, zeu gelos ; dar mai știe că există și zei ai Celtilor, ai Fenicienilor, Grecilor și Egiptenilor...

Zeul câștigător va fi acela care va impune dominația poporului său.

10. Nu veți face false mărturii (ver. 16)
11. Nu veți dori casa aproapelui, nici femeia sa nici bunurile sale (ver. 17)
13. Îmi veți face un altar de pământ (ver. 24)
14. Nu veți face idoli de argint și nici de aur (ver. 23).
14. Dacă veți face un altar de piatră, nu-l veți clădi din pietre cioplite, căci va fi murdărit dacă veți folosi dalta. (ver. 25)
15. Nu veți urca pe trepte altarul meu (ver. 26).

LEGEA LUI DUMNEZEU ESTE RIDICULIZATĂ

Constați uluit că 12 prescripții din 15 sunt ridiculizate de Biserică; în adevăr, nu se respectă decât poruncile 1 și 4: a nu avea zei străini și de a nu jura.

Dumnezeu însuși este sfidat, căci neascultându-l, uci-gând, furând catedrale nu înseamnă a-l cinși!

Papa Alexandru VI — pentru a nu-l cita decât pe acesta — mergea și mai departe în sacrilegiu: el a avut de la Rosa Vanzoza, care era măritată, cinci copii, printre care celebrii Cezar și Lucreția Borgia.

Acest papă, care, în ce-l privește, viola cele cincisprezece porunci, muri în 1503, otrăvit, se spune, cu o băutură „pe care o bău din greșeală și pe care o pregătise pentru un cardinal căruia îi râvnea bunurile”.

Rămâne de știut dacă Dumnezeu a fost inspirat indicând aceste prescripții, dintre care majoritatea sunt înțelepte, dar din care, vai! unele ne par atât de demodate.

Desigur, acesta este motivul pentru care oamenii rec-tifică și cenzurează Evanghelia: corectează adică cuvân-tul lui Dumnezeu și pe cel a lui Crist.

DUMNEZEU ESTE EXCOMUNICAT

La al 3-lea Conciliu de la Niceea, care era al 7-lea, și s-a ținut de la 24 septembrie la 23 octombrie 787, trei sute șaptezeci și șapte de episcopi din Grecia, Turcia, Sicilia și Italia, întruniți în Sfânta-Sofia din Constantinopole, au decretat ceea ce urmează contra iconoclaștilor:

„Decidem ca sfintele imagini, fie în culori, fie în mozaic sau din orice materie convenabilă, trebuie să fie

expuse, fie în biserici, pe vasele, hainele sfințite, ziduri, fie în case, fie pe drumuri ; căci cu cât îi vedem mai des în imagini pe Isus Christos, pe sfânta sa mamă și pe sfinți, cu atât suntem îndemnați să ne amintim de originale și să le iubim.

Trebuie dat acestor imagini respectul și adorarea onorifică, după credința noastră, adevărata latrie (adoratie) care nu convine decât naturii divine.

Se va putea, totuși, apropia de aceste imagini tămădui și lumânări, cum se folosește cu privire la cruce, evanghelii și alte lucruri sfințite ; totul după piosul obicei al vechilor, căci cinstirea este legată de originalul pe care îl reprezintă.

Asta este doctrina sfinților Părinți și tradiția Bisericii catolice ; cei care îndrăznesc să gândească altfel, poruncim ca ei să fie destituiți, dacă sunt episcopi sau preoți și excomunicați dacă sunt călugări sau laici“.

Această decizie a fost incontestabil cea mai importantă pe care oamenii au luat-o vreodată, căci ea destitula pe Dumnezeu sau excomunica după cum era considerat : ca preot sau ca laic !

În adevăr, Dumnezeu, în poruncile sale, interzicea formal de a tipări, desena sau grava, adică de a face imagini ! Ceea ce a fost categoric blamat de teologii de la Niceea

Rămâne deci de știut, dacă Dumnezeu mai există sau a fost excomunicat de Biserică !

Primul conciliu de la Niceea s-a ținut în 325. El întrunea 2048 de episcopi, din care cea mai mare parte erau veniți pentru a combate și nega divinitatea lui Isus.

Împăratul Bizanțului, Constantin I-iul, reuși să-i ducă de nas și impuse pe Christ divin amenințând pe contestatarii cu „exilul“ dacă persistau în a nu accepta „judicata emisă de majoritate.“

„Majoritatea“, ca la greviștii de la Renault și Peugeot, grupa 318 Părinți ; „minoritatea“ opozanților atingea, la început, cifra de 1500.

Amenințările au redus contestatarii la douăzeci și doi de episcopi, printre care preotul Arlus și Eusebiu, episcop de Cesareea. Au fost toți excomunicați.

Cărțile lui Arlus au fost arse și conciliul decretă pedeapsa capitală contra tuturor celor care dețineau un exemplar.

Sigur, nu trebuie negată toată valoarea Bibliei, chiar dacă tot ceea ce tratează despre Evrei și privilegiile lor este fals și lipsit de fundament.

De exemplu, Exodul este o pură fabulație în care o aventură, peste măsura îngroșată, se întâmplă unui trib nomad.

Nici un egiptolog nu crede în această rocambolescă aventură despre care nu avem nici un document.

În cursul unei emisiuni televizate pe al doilea canal la 30 iulie 1970, Dl Jean Leclant, titularul catedrei de egiptologie din Sorbona, Shafik Allam, conferențiar la Universitatea din Tübingen, Labib Habachi, directorul serviciului de Antichități din Cairo și André Caquot, director de studii la Școala Practică de Înalte Studii, specialist în Biblie, au fost de acord că Biblia era un roman.

Dl. Labib Habachi asigură că în Egipt, n-au fost în timpul lui Moise, decât câteva sute de strămoși ai Evreilor. Și aparțineau unor națiuni diferite, nomade.

Pentru profesorul A. Caquot, creația artificială a poporului evreu nu urcă decât până la trei mii de ani.

Reiese din aceste mărturii că relația din Exod în deșertul Egiptului, până la pseudo-întrarea în Pământul făgăduit, este un fals, cu adevărat elaborat în timpul lui Solomon.

Faimoasa trecere a Mării Roșii este deci și ea de domeniul ficțiunii, cu atât mai mult cu cât clericii egipteni de la Casa Scribilor, mereu atenți în a povesti cel mai mic fapt divers într-un imperiu unde nu se petrecea în general nimic, nu ar fi trecut cu vederea furtul vaselor de la templu de către Evrei, fuga lor în deșert, deplasarea armatei faraonului, înghițirea ei de valuri..

Ori, toate arhivele istorice și tradiționale ale Egiptului sunt mute asupra acestor evenimente !

Profesorul Caquot, socotind că nu s-a întâmplat nimic din toate astea, crede că această relatare mincinoasă este

¹⁾ Ei relatează cele mai mici evenimente : trecerile păsărilor migratoare, expediții de pedeapsă contra hoților, jefuitorilor, cea mai mică revărsare a Nilului, excedentul sau deficitul recoltelor, etc.

poate simbolică, dacă ea înfățișează victoria lui Dumnezeu asupra apelor și pe cea a Israelului asupra Egiptului

Astfel, Israel și Biblia nu ar fi în realitate, decât niște emanații artificiale, fabricate, inventate, cum sunt scrierile altor popoare și ale altor religii.

Însuși zeul Yahvé, este împrumutat de la beduinii din deșert.

YAHWE NU ERA DUMNEZEUL EVREILOR

Iată ce ne spune despre acest subiect Dl. Caquot : „Par-tea inferioară a coloanelor sălii hipostil a templului nubian din Soleb este acoperită de ecusoane conținând nume de popoare din Asia și Africa învinse de Egipteni.

Fiecare ecuson este prevăzut cu bustul unui bărbat (în basorelief) ale cărui mâini sunt legate la spate.

Mai multe ecusoane încep prin formula :

t³ s³-s-w= „țările Shabou ale Beduinilor de...” și unul din ele poartă :

t³ s³-s-wy-h-w³-w :

w³-w trebuie probabil vocalizat -wo, așa că acest ecuson vorbește de „Beduinii lui Yahwo”

Este foarte tentant și vezi acolo același nume ca al lui Dumnezeu din Biblie, căci se bănuie de mult timp că tetragrama trebuie să fi avut pronunția originală **Yahwo** și nu **Yahvé**.

Dar în acest document, **y-h w³-w** nu este un nume divin. Celelalte ecusoane te fac să crezi că este un nume de loc, de țară a celor pe care Egiptenii îi numeau Shasu (nomazi trăind la est de istmul de Suez).

La fel, egiptologi competenți ca S. Herrmann și J. Leclant nu ezită să admită identitatea numelui divin israelit cu numele unui loc situat la est de Egipt.

Se poate în adevăr ca numele zeului lui Israel să vină de la numele unui loc, poate cel a unui munte ce s-ar afla exact în regiunea de unde diverse texte biblice au făcut să vină **YHWH** ¹⁾

¹⁾ Deuteronom XXXIII, 2 : „Domnul a venit din Sinai, el s-a ridicat asupra noastră din Seir...”

Juges, V, 4 : „Doamne, când ai venit din Seir trecând prin țara Edom...”.

Y S R ' L, DUMNEZEUL FENICIENILOR

Numele de Israel nu apărea la Soleb. El este atestat mai târziu, prin stela faraonului Merneptah (pe la 1230) ca numele unui popor din Siria.

Acest nume este învăluit în mister : este un nume de persoană de un tip bine cunoscut în limbile semitice, comportând un nume divin 'el (zeu), precedat de un verb la prezentul-viitor începând prin prefixul verbal indicând a 3-a persoană la masculin singular : y(i).

Toată chestiunea este de a ști ce înseamnă verbul al cărui schelet consonantic este s r.

G. A. Danell, în *Studies in the name Israel in the O. T.*, Upsala 1946, a scris o teză cu acest subiect.

De atunci, s-a găsit ca nume de persoană, în textele din Ras Shamra, un ysr'l (Israel) care seamănă mult cu cel care ne interesează, dar n-am aflat mare lucru...

Această expunere are o importanță extremă datorită faptului că profesorul André Caquot este reputat în lumea întreagă ca eminent specialist în chestiune.

Ne permitem de a aminti că El în legende din Ras Shamra, găsite pe tăblițele cu scriere cuneiformă, este zeul suprem și cel mai vechi ai Semitelor occidentali și mai ales al Fenicienilor.

Este zeul Bēli al strămoșilor Celților, Bēl al Assiro-Babilonienilor, Baal fenician care este în realitate masca unui zeu necunoscut, sau cumva al Domnului, căruia numai inițiații îi știu numele adevărat.

Este Elohim pe care l-au luat Evreii dându-i o identitate plurală în care bănuim deja trinitatea.

Dar El este și zeul Ys nordic, galic, Domnul săgeții și apelor, cu totul străin Evreilor, și tipic „pelagos“ (venit din marea de nord) ca strămoșii arieni care au peregrinat după Potop, din platoul din Iran în bazinul mediteranean.

OAMENII SUNT MAI ÎNTELEPȚI DECÂT DUMNEZEU

Poruncile lui Dumnezeu sunt deci literă moartă : nu numai că este permis să cioplești figurine în piatră, să

reprezintă în imagine sau copie tot ceea ce este în cer, pe pământ și în ape, dar este recomandabil și se bucură de apreciere așa ceva.

Până în așa grad, încât Biserica creștină a monopolizat și controlat timp de o mie de ani producțiile arhitecților, cioplitorilor în piatră, sculptorilor și pictorilor.

Mai respectuoși cu adevărata lege, Evreii credincioși au respins mult timp ideea de a fi sculptori, arhitecți, pictori și, mult mai aproape de noi, fotografi.

Dumnezeul Evreilor, teribilul și sângerosul Iehova, care este și Dumnezeu creștinilor, avea dreptate să proscribe artelor care copiau natura ?

Voia el, prin această opreliște, să împingă omenirea spre abstract și s-o facă să câștige trei mii de ani de evoluție ?

Dorea să îndrume istoria pe o cale diametral opusă celei pe care au urmat-o oamenii ? Ce ar fi fost în acest caz civilizația noastră ?

La ce forme de gândire și de viață socială am fi ajuns noi ?

Nu avem nici o idee și este greu să ne imaginăm ce s-ar fi produs.

Deliberat, oamenii au decis să corecteze poruncile lui Dumnezeu ; era îndrăzneț, aventuros, dar gestul reflecta maturitate și credem că papii, episcopii, călugării și preoții eretici care s-au hotărât să ia decizia și să o aplice, au dat dovadă de civism și desigur de înțelepciune.

2) Această interdicție de a ciopli piatra de a sculpta, picta, desena, copia natura, adică această obligație de a se consacra speculației pur intelectuale, se apropie de opreliștea făcută Mayașilor și Incașilor de a reproduce și folosi roata

Tabu-ul a fost respectat în general de aceste popoare și a ajuns la forme de civilizație religioasă care au sucombat prin un fel de leucemie. Ele au fost devorate sau au murit de lăncezeală și de neputință. Tabu-urile imaginii la Iudeo-Creștini și a roții la Mayași și Incași, în fapt, îndreptate contra bombelor atomice și autodistrugerii care pare a fi, ineluctabil, sfârșitul dramatic al oricărei civilizații asemenea cu a noastră. Această măsură dovedește existența unor Strămoși Superlari care au folosit deja imaginea și roata ajungând la pedeapsă și Potop.

CAPITOLUL XIX

AFACEREA IUDA

În absența oricărei relatări istorice, este ușor de a înmagina pe Isus și apostolii săi având trăsăturile Galienilor (Gali) blonzi, Semiților bărboși și negricioși și de ce nu, ale Negrilor sau Galbenilor !

Istoricii nu și-au bătut prea mult capul și omul din Nazaret, după versiunile lor, a fost un profet, un șef de bandă înarmată, un conspirator sau un prinț de sânge revendicându-și tronul.

ISUS, REGE POLITIC

Sfântul Augustin, ca și Matei (care, după părerea noastră, este evanghelistul cel mai suspect, are certitudinea că Isus era de origine regală și divină în același timp și că trebuia să guverneze în mod efectiv și politic în Palestina.

„Domnul Nostru Isus Cristos, scrie el, este singurul rege adevărat și singurul preot adevărat, unul pentru acțiunea, celălalt pentru a ne purifica“.

Ceea ce îl caracterizează pe Matei, este că el a considerat în Isus mai ales puterea regală : îl face să descindă din David, prin seria a trei moștenitori ai acestui prinț și ne arată magii veniți din Orient pentru a saluta în el pe regele lui Israel, nou-născut.

Tot după Matei, Irod, tetrarhul din Galileia, căuta să-l ucidă pe Isus văzând în el un nou rege de care se temea.

Sfântul Augustin continuă astfel :

„Este propriu regilor de a nu rămâne fără tovarăși“

De aici vine că cel ce ne face cunoscută persoana regală a lui Cristos a fost un tovarăș atașat de el... etc.

Istoricul Flavius Josef, în **Istoria războiului Iudeilor contra Romanilor și ruina Ierusalimului și în Antichități**

4) Această teză nu se bazează decât pe fapte de credință și pe relatări care n-au nici un caracter istoric, pentru că datează de mai multe secole după existența presupusă a lui Isus. Ea poate fi totuși luată în considerare.

Totuși, pare bizar că, dacă Isus a avut cu adevărat planuri politice, nici un istoric din sec. I nu a vorbit despre el.

iudaice, care relatează povestea națiunii iudee de la crearea lumii până la revolta sub Nero (deci după moartea lui Isus), nu vorbește de această succesiune regală la care ar fi candidat Isus.

De altfel nu vorbește nici de Isus și cu toate că a trăit de la anul 37 la 97, nu face aluzie, nici la existența sa, nici la minunile lui, nici la tulburările pe care le-a suscitât, nici la crucificarea lui.

Din această cauză, fără îndoială, cărțile sale au fost distruse și sunt de negăsit în tot Evul Mediu.

Un pasaj din Antichități iudaice, face mențiune despre Isus, este adevărat... dar teologii înșiși și istoricii sunt de acord pentru a declara că este vorba de o interpolare, de o „pioasă minciună“.

Cât despre bravul Augustin, își termină astfel expunerea sa :

„Din tot ce a urmat, rezultă clar că cele trei evanghelii ale lui Matei, Marcu și Luca, s-au ocupat mai ales de umanitatea Domnului Nostru Isus-Cristos, după care el este rege și preot“.

Marcu, care are atâtea lucruri comune cu Matei, pare să fie tovarășul său ; și asta, cum am spus-o în prima carte, pentru că persoana regală nu se deplasează fără a fi însoțită...

Epitetul „regală“ se aplică bine înțeles lui Matei (strângător de impozite cu numele de Lévi) asupra căruia sfântul Augustin face să se reverse onoarea atribuită lui Isus.

EVANGHELIA EVREILOR

Vechiul Testament a fost schimbat la fel ca și Evangheliile, totuși el prezintă uneori, relatări poetice, vorbește de frumusețea naturii, arborilor, florilor, femeii, despre dragoste și știe chiar să flirteze cu erotismul, ca în Cântarea Cântărilor.

³⁾ În 1969-1970, „Enigma lui Isus-Christos“ de Daniel Massé, ediția Sicle, P. 1926, era de negăsit la Biblioteca Națională din Paris. Era imposibil de a consulta această carte, care, de e să crezi buletinele de cerere, era mereu fie la relegate, fie în circuit.

Teza misiunii politice și regale a lui Isus a fost susținută în afară de Matei și sfântul Augustin, de Robert Ambelain, în „Isus sau secretul mortal al Templurilor“, ed. Robert Laffont.

„În Evangheliile care au rămas, scrie Kronos¹, textul este de o uscăciune absolută, în care nu se ghicește deloc splendoarea lacului Tiberiada, înconjurat de lauri-trandafiri, nimfe și de lotus, nici calda frumusețe a pădurilor de măslini centenari, unde rugăciunile lui Cristos, în parfumul miilor de plante, nu întrerupeau cântecul greierilor“.

Ce diferență între evangheliile ce ne rămân și Evanghelia Evreilor, ce constituie probabil originalul sfântului Matei !

Iată trei fragmente, traduse de sfântul Jerome :

Cap. XIII, 2.

După ce a spus aceste cuvinte, îngerul opri animalul, pentru că momentul nașterii venise și spuse Mariei să coboare și să meargă într-o grotă subterană în care nu era niciodată lumină ; dar era mereu întuneric pentru că lumina zilei nu pătrundea acolo. Dar la intrarea Mariei, grotă se luminează și străluci întreagă, ca și cum ar fi fost soare și lumina divină luminează grotă ca și cum era ora șase din zi ; și atâta timp cât a rămas Maria în această peșteră, noaptea ca și ziua, fără întrerupere, ea fu luminată de această lumină divină.

CAPITOLUL XXXV.

ISUS ȘI PUI DE LEU

„Și Isus era la vârsta de opt ani și ieși din Ierichon și merse spre Iordan. Și exista alături de drum, aproape de malul Iordanului, o peșteră în care o leoaică își hrănea puii : nimeni nu putea merge în siguranță pe acest drum Ori, Isus, venind din Ierichon și aflând că o leoaică era în această peșteră, intră acolo în văzul tuturor. Dar îndată ce leiul văzură pe Isus, alergară înaintea lui și-l adorară

Și Isus era așezat în peșteră iar leișorii alergau în jurul lui, mângâindu-l și jucându se cu el. Bătrânii lei,

¹) Imprumutăm de la confratele nostru Kronos această traducere a Evangheliei Evreilor.

Kronos este autorul a trei broșuri intitulate : *Esu de meditații imateriale*, 1967. I : Ipoteze între două infinituri ; II : *Esu asupra religiilor eterne* ; III : *Extratereștrii*.

totuși, se țineau departe, cu capul plecat ; ei îl adorară și mișcară blând cozile lor în fața lui. Atunci poporul care se ținea departe, nevăzând pe Isus zise : „Dacă n-ar fi comis păcate mari, el sau părinții săi, nu s-ar fi oferit singur pradă leilor“. Și în timp ce poporul se gândea așa și era plin de tristețe, iată că deodată, în fața tuturor, Isus ieși din peșteră și leii îl urmau iar leișorii se jucau la picioarele sale. Or, părinții lui Isus stăteau și ei deoparte din cauza leilor și nu îndrăzneau să vină la el. Atunci Isus zise poporului : Sunt mai de preț decât voi fiarele sălbatice care-și recunosc Stăpânul și îl glorifică, în timp ce voi, oamenii, care ați fost creați după asemănarea și chipul lui, îl ignorați. Fiarele mă recunosc și se îmblânezesc ; oamenii mă văd și nu mă recunosc deloc“.

Capitolul XXXVI.

După asta Isus traversă Iordanul cu leii în văzul tuturor și apa Iordanului se împărți în dreapta și stânga. Atunci el spuse leilor, așa ca să fie auzit de toți : „Mergeți în pace și nu faceți rău nimănui ; dar nimeni să nu vă facă rău, până ce nu vă veți întoarce la locul de unde ați ieșit“. Și aceștia, salutându-l, nu cu vocea, ci cu atitudinea trupului lor, se întoarseră în peșteră. Și Isus reveni lângă mama sa.

ISUS ȘI ÎNVĂȚĂTORUL

Capitolul, XXXIX.

1. Pentru prima dată, Iudeii cerură Mariei și lui Iosif să-l dea pe Isus pe lângă un învățător pentru a-l instrui. Și Iosif și Maria, temându-se de popor, de puterea prinților și amenințările preoților îl conduseră din nou la școală, știind totuși că nu putea să învețe nimic de la un om, el, care avea de la Dumnezeu o știință perfectă.

2. Ori, când Isus a intrat în școală, condus de Duhul lui Dumnezeu, luă cartea din mâna învățătorului care învăța Legea și în prezența întregului popor care îl vedea și auzea, începu să citească nu ceea ce era scris în cartea lor, ci vorbea în spiritul lui Dumnezeu viul, ca și cum un torent de apă țâșnea dintr-o fântână vie și fântâna rămânea mereu plină. Și învăța poporul cu atâta putere despre măreția lui Dumnezeu viul, încât învățătorul însuși căzu la pământ și-l adoră. Dar sufletul tuturor celor

care erau acolo și l-au auzit vorbind fu cuprinși de mirare, Și când Iosif a aflat, veni alergând lângă Isus, temându-se ca învățătorul să nu moară. Văzându-l învățătorul îi zise : „Tu nu mi-ai dat un discipol, ci un maestru ; și el poate da seamă de cuvintele sale“.

În Evanghelia după sfântul Luca, același eveniment este povestit după cum urmează. (Cap. II, 46, 47) :

„Ei îl găsiră lângă Templu, așezat în mijlocul Doctorilor, îi asculta și îl întreba și toți cei care îl auzeau erau stupefiați de inteligența și răspunsurile sale“.

Câtă uscăciune în Evangheliile oficiale ! Câtă emoție sinceră, din contra, în Evangheliile primitive !

BLACK-OUT ASUPRA APOSTOLILOR

Matei, deși de origine modestă, trebuie că știa să scrie și să citească pentru că era collector de impozite.

Ceilalți apostoli erau oameni de condiție umilă, majoritatea pescari, analfabeți și cu un nivel intelectual foarte scăzut.

Teologii cred că scrierile lor au fost dictate și nu alcătuite de autori

Era, de asemenea, opinia lui Bossuet, când zicea :

„În timp ce Isus-Christos era cu apostolii, înțelegerea lor grosolană nu pătrundea misterele“.

„Dintr-o lume de crime, pasiuni și superstiții, apostolii au făcut o lume de credință și sfințenie“, a spus teologul Pierre-Claude Frey de Neuville.

Este departe de a fi adevărat, dar nu este complet fals, pentru că Operațiunea Isus-Apostolii-Evangheliile a decurs de-a lungul a două mii de ani de civilizație.

Oricare ar fi autenticitatea personajelor și evenimentelor, istoria Occidentului s-a desfășurat ca și cum totul ar fi fost adevărat.

În zilele noastre, chiar atunci când Biserica creștină se fărâmițează și se prăbușește sub propria-i greutate de erori și contra-adevăruri, se poate considera ca lipsit de importanță faptul că bazele sale au fost veridice sau nu.

Nu se știe nimic istoric despre Matei, de altfel ca și despre alți Apostoli, a căror existență nu se bazează

decât pe relațiile din evanghelii și tradițiile creștine !
Faptele Apostolilor și Epistolele ¹.

Chiar despre Paul, care a trăit aproximativ de la anul 11 la 66 și ar fi fost episcop de Efes, nu există nici o urmă doveditoare asupra istoricității sale ².

Evangheliile sunt departe de a fi de acord asupra numelui și numărului Apostolilor și chiar asupra faptelor lor.

Pseudo-greșeala lui Iuda este un exemplu.

AFACEREA IUDA

Dacă este greu de a-ți face o părere asupra adevărului Isus, ce să mai spui despre personajul de melodramă care a fost cel mai mare trădător din istorie — infamul Iuda ?

Săracul Iuda, atât l-au înjurat, defăimat, hulit, făcut de ocară..., și totuși există toate șansele ca el să fie alb ca zăpada în această aventură evanghelică, în care contrar rapoartelor falșilor martori, el joacă rolul unui erou.

Mitul trădării sale a fost inventat, s-a spus, pentru a permite lui Paul de a intra în cercul celor doisprezece tovarăși ai lui Isus.

În acest scop, trebuia exclus unul și se montă o cabală, care nu reuși în ceea ce-l privește pe Paul, căci partida Iudeo-creștină făcu să fie ales Matei în locul său.

În sprijinul acestei aserțiuni, se notează că Paul, în scrierile sale, și Ioan, în Apocalipsul său, **ignoră total** că

1) Numai istoria ecleziastică vorbește despre Saul, care devine Paul în religia creștină. Minunile ce populează **Faptele Apostolilor** nu sunt de crezut și istoria adevărată desminte adesea relațiile despre viața sfântului Paul, mai ales în ceea ce privește certurile lui Paul cu magistrații din Ierusalim, rășcoala care a fost îndreptată contra lui, convertirea lui Seneca care a fost opera sa, călătoriile sale care n-au lăsat nici o urmă în cronică.

2) Toate aventurile lui Paul nu se bazează decât pe **Faptele Apostolilor**, al căror autor este necunoscut și autenticitatea îndoielnică, și Epistolele lui Paul, Petru, Ioan și Iuda, din care două epistole ale lui Ioan — nu sunt considerate ca autentice de eminenti teologi.

Celelalte, care ar fi fost dictate și nu scrise, nu oferă garanție serioasă. Renan credea totuși în ele. Epistolele lui Paul către Evrei și Timotei (a doua) sunt sigur apocrife.

a existat un trădător printre Apostoli... ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ceea ce este chiar bizar !

Dacă trădarea ar fi fost un fapt autentic, ai fi fost mai curând tentat de a crede că ea avea alte motive, cumva politice și mai importante !

IUDA ÎNȚIATUL

Rolul lui Iuda Iscariotul, numit astfel pentru că el era — se zice — originar din Iscarioth, orașel din Palestina aproape de Samaria eseniană, este extrem de tulburător.

Tribul lui Iuda era primul și cel mai renumit din cele 12 triburi evreiești și Iuda era probabil cel mai instruit și mai inteligent dintre apostoli, pentru că el era însărcinat cu încasările și cheltuielile comunității.

Sfântul Ioan asigură că el era un hoț, ceea ce pune la îndoială discernământul lui Isus și care a avut unanimitatea celor unsprezece alți discipoli pentru a-l exclude **pe cel care totuși a fost singurul care nu și-a renegat maestrul său.**¹

După cele patru evanghelii canonice, iată ce se știe despre Iuda Iscariotul :

Marta, Maria și Lazăr reînviatul, povestește sfântul Ioan, dădeau în Ethania o masă în cinstea lui Isus, când Maria, sora lui Marta, împrășteie pe picioarele lui Isus (Matei zice : pe cap) „o livră de ulei de parfum, nard adevărat, care era la mare preț; ea îl răspândește pe picioarele lui Isus și le șterse cu părul său și toată casa se umplu de mirosul acestui parfum“. Cap. XII, vers. 3).

(4) Atunci unul din discipoli, Iuda Iscariotul, care se știe, trebuia să-l trădeze, zise :

(5) Pentru ce n-ai vândut acest parfum cu 300 de dinari pe care i-ai fi dat la săraci ?

(Matei scrie : Ceea ce văzând discipolii, se supărară și au spus : La ce bun această pierdere ? Marcu zice : Câte

¹) Iuda a murit pentru Isus, îndeplinindu-se prezicerea lui Osée privind înfițarea tribului lui Iuda asupra tuturor celorlalte : „Ca Iuda, cel puțin, să nu cadă în păcat“ : (Osée, IV, 15).

unul fură cuprinși de indignare : Luca nu vorbește de acest ospăț)

(6) El spunea asta nu pentru că se îngrijea de săraci, ci pentru că era pungaș și că, având pungă, punea acolo banii.

(Ceilalți evangheliști nu fac nici o remarcă la acest subiect.

Tot ceea ce spune Matei contra lui Iuda este plin de venin, ranchiună și de minciună, ca și cum ar fi fost gelos).

(7) Dar Isus zice: Las-o să facă, pentru că ea a păstrat acest parfum pentru ziua înmormântării mele.

(8) Căci voi aveți mereu săraci printre voi ; dar pe mine, nu mă veți avea totdeauna“.

Iată deci un Isus care, în orgoliul său nemăsurat, găsește normal ca să i se spele picioarele cu un parfum de mare preț și care lasă o femeie să i le șteargă cu părul ei. ¹

Acest dispreț pentru femeie, această respingătoare atitudine l-a șocat pe cinstitul Iuda ? Este foarte probabil, dar acuzele ce i se pot aduce sunt multiple.

În fiecare clipă, Isus își zice Fiul lui Dumnezeu, pretinde că nimeni nu poate merge la Tatăl decât prin el, prezice imitatori, și precizează (Luca, XXI-8) : Eu sunt Christos.

Denigrează pe David, Moise, anunță că el va fi nemuritor în memoria lumii ; pe scurt, megalomania sa îl împinge de a se crede la fel de mare ca Dumnezeu însuși !

Isus zice : Acum Fiul omului este glorificat și Dumnezeu este glorificat în el (Ioan, XIII-31)

Dar el tratează pe discipolii săi drept imbecili și până la sfârșit le spune că ei nu au credință (Luca, XXII-32) că ei îl vor renega, mai ales acest nătâng de Petru, care, el, nu-l poate suferi pe Ioan.

Există un efect al acestei situații penibile ?

Sigur că da Știind că va fi arestat și trimis la moarte

¹) Și totuși, o creatură „depravată”, dețuna la un Fariseu (Luca, cap: IV, v. 37-38-44 45-46-47) el a găsit foarte normal ca această sărmană femeie să-i spele picioarele cu lacrimile sale, să le șteargă cu părul ei, să le sărute neîncetat, apoi să le dea cu parfum.

Isus pare să nu mai aibă credință în sine, nici în curajul său, nici în misiunea sa, nici în Dumnezeu.

El merge în grădina izvorului din Cédron (muntele Măslinilor), cere celor mai buni trei „discipoli” care l-au urmat, **să-l vegheze în timp ce se va ruga o oră.**

Foarte prudentul Ioan nu relatează acest incident și trebuie notat că numele său a fost șters în relatarea lui Marcu, când Isus își formulează reproșurile !

Ce ciudați Apostoli ! Ce curios Mesia care nu știe să se înconjoare decât de oameni de acest fel !

Trei din cei mai buni discipoli ai săi, Petru, Iacob și Ioan, fac ceea ce n-ar face ultimul dintre mitocani ; ei profită de faptul că Domnul se pregătește pentru supticiu pentru a trage un pui de somn !

Acest singur detaliu, relatat de Matei, Marcu și Luca (dar eschivat de Ioan !) arată slaba stimă pe care pseudo-discipolii lui Isus o aveau pentru Maestrul lor, se poate chiar spune : cât îl disprețuiau dacă evenimentele s-au desfășurat așa cum sunt relatate !

ISUS REFUZĂ DE A FI SALVATORUL

Ori, un personaj tâșnește din singulara asociație a celor doisprezece Apostoli.

El este din cel mai nobil trib ebraic și singurul, fără îndoială, care știe să numere, să citească și să scrie este Iuda.

El va fi singurul ce putea să scrie adevărata Evanghelie. El a scris-o, dar **cartea a dispărut misterios.**

Iuda nu-l va renega pe Isus și va fi singurul ce va **muri în același timp cu el.**

El este de asemenea singurul, după Ioan, care s-a indignat contra pseudo-maestrului care lasă pe Maria să-l spele picioarele cu ceea ce ar fi acum un parfum Coty, Molyneux sau Chanel, adică valorând de mai multe ori salariul pe o zi al unui muncitor.

El vede pe Petru, Ioan, Iacob și pe ceilalți transpirând sânge și apă pentru a încerca — în zadar — să-l înțeleagă pe Isus ; îi vede înghițind alimente terestre, cele mai plăcute simțurilor lor, apoi ghiftuiți, sforăind că niște lăutari sub privirea disprețuitoare a Maestrului.

El știe, pentru că prezicerea a fost făcută, că aceste **burdufuri de crăpelniță vor trăda cu toții ; în plus, el**

simte că Isus șovăie : poate nu are stofta sau anvergura unui Christ, poate își da seama de evidența eșecului său pe lângă discipoli ?

Pe scurt, totul poate să dea greș, nu va mai fi nici Christos, nici religia creștină și haosul va continua.

Atunci, înfiorat, indignat, dar conștient, Iuda decide de a forța pe nedecis de a deveni Salvatorul, dar refuză de a renega pe cel pe care îl cunoaște bine, prea bine !

În adevăr vorbind cinstit și ținând cont de ținuta indecentă a discipolilor și de reticențele mărturisite de evangheliști privind hotărârea Maestrului de a se sacrifica este înfinit mai probabil că Isus, înainte de a se duce pe muntele Măslinilor, hotărâse deja să refuze supliciul.

În această ipoteză, se înțelege de ce Petru, Iacob și Ioan se lasă pradă somnului : ei n-au de ce să se teamă pentru el, ei știu că el s-a răzgândit, că i-a fost frică !

El și-a mărturisit — lui însuși și poate a făcut concesiunea în public — că nu era decât un sărman iluminat, deloc mai instruit decât discipolii săi, și deloc mai bun ca ei, ieșit din Dumnezeu și Fiu al omului !

Totul a plesnit și această mică aventură urma să se cufunde în nopte și plictiseală.

Totuși Isus era un fel de inițiat de care lumea veche avea nevoie ; atunci, Iuda forță destinul, merse să caute soldații și dădu pe nehotărât supliciului crucii

Pentru bani ?

Sigur nu ! Chiar Creștinii cei mai convingși recunosc că 30 de dinari de argint (o zecime din prețul unui flacon de parfum) era o sumă prea mică pentru a oferi o tentație.

Și cum să te îndoiiești de dezinteresarea sa când se știe că, tradiția o atestă, el aruncă banii blestemați în templu, depuse mărturie că Isus era inocent, apoi, împins de disperare, se spânzură !

IUDA ROȘCATUL

Analiza a ceea ce se pretinde a fi o trădare dă dovada că evenimentele au fost prost relatate de evangheliști.

Isus n-a făcut niciodată minuni, trecând absolut neobservat în istoria Iudeii, era necunoscut de Pilat, care, în consecință, n-avea nici un motiv să-l aresteze.

Este de altfel mărturisit formal în Evanghelii, pen-

tru că, pentru a face cunoscut pe cel ce trebuie arestat Iuda îl arată îmbrățișându-l !

Nu poate crede nimeni că dacă Isus era un provocator de tulburări, ar fi fost necunoscut la Ierusalim.

Altfel spus, că pentru a-l aresta pe Cohn-Bendit, Geismar sau oricare element de dezordine, ar fi nevoie de un contestatar care să meargă să-l sărute pe obraz pentru a-l face cunoscut polițiștilor !

Incontestabil, Isus era ignorat de serviciile de poliție, dar ideile sale revoluționare, din contră, erau cunoscute de preoții iudei.

Ponțiu Pilat nu-i reproșează nimic, ci „prinții preoților“ sunt cei care îl împovărează și îl acuză de a fi un blasfemiator, ceea ce, fără îndoială, era adevărat în opți-
tica lor.

Procuratorul roman este așa de convins de neînsemnătatea personajului, încât nu-i acordă nici o atenție specială și „se spală pe mâini“ pentru a arăta că nu are responsabilitate în crima ce se pune la cale

Este, în fond, o reglare de conturi între sectarii religioși, care ar fi fost ignorată de istorie dacă Inițiatii un secol mai târziu, n-ar fi montat afacerea în toate amănuntele.

Dar inițiatul nr. 1, din întâmplare, este Iuda.

Fără el, Isus n-ar fi existat.

Iuda era de rasă pură, cu părul roșcat, asigură tradiția, și începând cu sec. II, Cainștii și alți Gnostici văzură în el instrumentul Providenței, necesar mântuirii oamenilor.

Adevărat erou al poveștili, el forță pe Isus să devină Salvatorul, acceptând să-și asume rolul de trădător, rol pe care îl dezminț vorbele sale, dezinteresarea sa, scrupulele sale și sfârșitul său dramatic, când misiunea a fost terminată.

Iată care a fost procesul lui Isus și adevărata față a lui Iuda după o teză care creează o oarecare doză de încredere.

Totuși, o relatare din Manuscrisele de la Marea Moartă, aduce o lumină convingătoare asupra pseudo-trădătorului din Evanghelle : Esenienii erau numiți Iudas de inamicii lor mortali, Evreii, mult timp înaintea nașterii lui Isus.

Se înțelege atunci confuzia care a putut să se producă în mintea creștinilor, două secole după evenimente !

Dar în acest sens, Iuda n-ar fi existat și aventura sa ar fi fost inventată.

CAPITOLUL XX

IPOTEZE—SACRILEGII

Pentru exegeți, istorici și persoane cultivate, care știu cum Vechiul și Noul Testament au fost prelucrate, existența istorică a lui Isus pune o problemă delicată.

Dacă sfânta Biblie, dacă sfintele Evanghelii sunt cărți suspecte — și Dumnezeu știe că ele sunt în cel mai mare grad — ce să crezi despre acest personaj, simplu profet pentru unii, om-Dumnezeu pentru alții, al cărui nume ar fi Isus din Nazareth ?

CE CRED RAȚIONALIȘTI

Nici o relatare istorică nu acreditează existența sa. Niciunul din scriitorii epocii sale ; istoricul Flavius Joseph, Pliniu¹, Seneca, Philon din Alexandria, Juste din Tiberiada, etc., nu vorbesc de el, ca de altfel nici Suetoniu (69—125), care a scris, în *Viața celor 12 Cezari* (Claudiu, XXV) că „Iudeii cauzau mereu dezordini la Roma, la instigarea agitatorului Chrestus“ dar nu se poate gândi că epitetul (sau numele) Chrestus arată pe Christ, căci dacă ar fi așa, Isus ar fi fost încă viu în anul 41, adică unsprezece ani după crucificarea sa !

„Isus este un mit, analog celui lui Osiris, Adonis, Attis, Mithra, Hermes sau Apollon, asigură raționalistul Prosper Alfaric de la Sorbona, la 17 decembrie 1946.

¹) Pliniu cel Bătrân (23—79 după I.C.) cu toate că e la curent cu orice amănunt politic și social, nu face mențiune despre existența lui Isus. Din contră, el a vorbit de Comunitatea Esenienilor care au scris Manuscrisele de la Marea Moartă. (Istoria naturală, V—17).

După scriitorul Guy Fau, papa Leon X (1513-1521) a făcut cardinalului Bembo această uimitoare, dacă nu incredibilă, revelație : „Se știe, de secole, cât de profitabilă a fost această fabulă a lui Christos pentru noi și al noștri“

„Mult mai precisă, adaugă Guy Fau, este mărturia lui don Diego Hurtado de Mendoza, scriitor și ambasador al Spaniei la Vatican, cu privire la papa Paul III (1534—1549“.

El mergea până la a afirma că Christos nu era altul decât soarele adorat de secta mithriacă sau Jupiter Ammon reprezentat în păgânism sub forma de berbec sau de miel. El explica alegoriile încarnațiilor sale și învierea sa prin paralela lui Christos cu Mithra. Zicea că preoții lui Zoroastru ofereau zeului lor aur, tămâie și smirnă, cele trei lucruri hărăzite astrului luminii.

El obiecta că constelația Fecioarei, sau mai curând a lui Isis, care corespunde acestui solstițiu și care prezida nașterea lui Mithra, a fost aleasă ca alegorie a nașterii lui Christos, ceea ce, după papă, era suficient pentru a demonstra că Mithra și Isus erau același zeu.

El îndrăznește să spună că nu exista nici un document de o autenticitate irevocabilă, care ar dovedi existența lui Christos ca om și convingerea sa era că nu a existat niciodată“.

Nu este sigur cu totul că papa Paul al III-lea a formulat această apreciere eretică, dar versiunea favorabilă lui Isus fiind cunoscută, răspândită și învățată în lumea întreagă de două milenii și adesea în mod abuziv, este bine să cunoaștem și punctul de vedere al raționaliștilor, și istoricilor.

NECUNOSCUȚ ÎN TIMPUL SAU

Pliniu cel Tânăr (62—120 după I. C.) a scris că Creștinii din Bithynia celebrau un cult al zeului Christos, în anul 112, dar nu este vorba de un pământean numit Isus.

Juvenal (42—125), Tacit (55—120), Plutarh (45—125), Dion Cassius (155), Pausanias (spre 170) ignoră cu totul pe Isus.

Celsius, filozof platonician, inamic al creștinismului, vorbește de Isus, dar în secolul II, și pentru a spune că era un magician și un șef de tâlhari.

Talmudul Evreilor, la o dată nedeterminată, dar posterioară lui Isus, îl face „fiul unei prostituate numită Maria și a unui soldat roman din armata de ocupație“.

Este evident că această aserțiune este lipsită de orice bază și nu reflectă decât animozitatea Evreilor contra reprezentantului unei schisme a religiei lor.

Dar Manuscrisele de la Marea Moartă, din care partea cea mai recentă datează din 69 după Isus Christos, nu fac nici o aluzie la un anume Isus, cu atât mai mult despre pseudo-apostolii săi și efervescența pe care au stârnit-o în Iudeea.

Chiar foarte creștinul scriitor Daniel-Rops recunoaște lipsa de considerație a autenticității lui Christos :

„Luându-ne numai după documentele romane, scrie el, nu este riguros demonstrabil că Christos a existat“.

Noi înțelegem blândețea scriitorului creștin. În orice caz, elementara rigoare ar fi constat în a spune că operațiunea Isus era pur și simplu un articol de credință.

INVENȚII PIOASE ȘI FALSE MĂRTURII

S-ar fi putut adăuga acest expozeu la lunga listă a pioaselor interpolări și scrieri false, destinate de a forța istoria autentică să acrediteze un episod care, s-o spunem drept nu exista !

S-a fabricat o corespondență între filozoful Seneca a cărui existență este sigură, și pseudo Apostolul Paul.

Un călugăr din sec. XV falsifică opera filozofului și consulului Cornelius Tacit introducând acolo un manuscris cu adevărat apocrif, al eruditului umanist italian J. F. Le Pogge.

„Faptele lui Ponțiu Pilat“ dau o idee despre stângăcia unor falsificatori : rapoartele lui Pilat au fost adresate împăratului Claudiu care, arată Guy Fau, a domnit de la 41 la 54. Ori, Ponțiu Pilat și-a încetat funcțiile sale în anul 36 ! Scrisoarea lui Lentulus, „guvernator“ al Ierusalimului, către Senat și poporul roman ar acredita existența lui Isus... dar titlul de guvernator al Ierusalimului n-a existat niciodată, ca de altfel nici acest Lentulus.

Singurii pe care istoria îi menționează pe atunci, erau C. C. Lentulus Getulicus, consul sub Tiberiu și fiul său Cneius Lentulus, consul și conspirator, dar nici unul din ei n-a fost la Ierusalim.

Teologii creștini înșiși au făcut dreptate acestor aserțiuni denunțându-le ca false și au făcut la fel cu interpolarea „Antichităților iudaice“, de Flavius Josephus, din care reproducem pasajul.

FALSUL LA FLAVIUS JOSEPHUS

„Pe la această epocă a apărut Isus, om înțelept, dacă e să-l numim om, căci săvârșea niște lucruri minunate ; el învăța oamenii care primeau Adevărul cu plăcere și luă în suta sa mulți Iudei și pe mulți alții, veniți din helenism.

Acesta e Christ.

Când, datorită denunțului principalilor membrii ai națiunii noastre, Pilat l-a condamnat la cruce, cel care l-au iubit i-au rămas credincioși.

El le-a apărut a treia zi, din nou viu, cum au anunțat divinii profeți care au prezis de asemenea în ce-l privește mii de alte minuni.

Rasa Creștinilor, care își trage numele de la el, există încă și azi.“

Acest fals stângaci n-a înșelat niciodată pe nimeni, cu atât mai mult cu cât el nu există în primele cărți din „Antichități iudaice“ ; el a fost desigur opera lui Eusebiu, episcop de Cesareea, căruia îi oferim toată afecțiunea noastră pentru a fi salvat de la uitare prețioasa „Istorie fe-niciană“ de Sanchoniathon.

Dar această mulțumire nu merge până la a ne face să uităm că bunul Eusebiu, în „Demonstrația evanghelică“ a scris un capitol al cărui titlu este un întreg program : „Până la ce punct este permis de a folosi minciuna ca remediu, în folosul celor pe care această metodă îi poate converti“ !

Toți teologii creștini recunosc că pasajul din Flavius Josephus este un fals eveniment, dar unii afirmă că i-a fost deturnat sensul, dintr-un fel de milă, pentru că Flavius Josephus, ca bun Iudeu ce era, îl vorbea de rău.

Iată, pe scurt, punctul de vedere al raționaliștilor și istoricilor asupra problemei.

S-ar putea deduce că Isus n-a existat, ceea ce ar fi prea categoric, dat fiind că istoria uită adesea, uneori cu scop, evenimente de cea mai mare importanță.

În orice caz, **autentic sau nu, Isus există acum, căci FENOMENUL Isus este un fapt stabilit și care este înscris în istorie.**

UN HIPPIE NUMIT ISUS

Învățătura fenomenului hippie din anii 1968-1971 poate aduce o oarecare claritate în misterele și contradicțiile ce s-au remarcat în Evanghelie.

Adevăratul Isus era fără îndoială unul din nenumărații mistici care, la începutul erei noastre, mișunau în Orientul Apropiat.

Ni-l putem imagina ca un contestatar, un hippie modern : plete lungi, barbă lungă, picioarele goale sau în sandale, ținând discursuri când incendiare, când pline de pacifism și flori.

Sigur, nu purta, agățată de tunică, o plachetă cu un slogan incisiv de tipul „Te iubesc“, dar o înlocuia cu un cuvânt analog : „Iubiți-vă unii pe alții“.

El trebuia să trăiască cu un grup (Apostolii săi) precum Cohn-Bendit și Alain Geismar ; poate făcea muzică și improviză dansuri.

APOSTOLI MAI CURÂND BIZARI

Rămâi uimit dacă analizezi ciudatul comportament al discipolilor preferați când Isus se retrage pe muntele Măslinilor pentru a se pregăti pentru supliciu.

Dar mai bine să citim pe sfântul Matei, cap. XXVI :

(36) Atunci Isus sosi cu ei în locul numit Getsimani ; spuse discipolilor săi : Așezați-vă aici în timp ce mă voi duce acolo să mă rog.

(37) Și luând cu el pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zevedeu (Iacob și Ioan), începu să se întristeze și să fie într-o mare suferință.

(38) Atunci le zise : Sufletul meu este trist de moarte; **rămâneți aici și vegheați cu mine.**

(39) Și mergând puțin mai departe, se prosternă cu fața la pământ, rugându-se și zicând : Tatăl Meu, dacă **este** posibil, îndepărtează acest pahar de la mine ; totuși să fie, nu cum vreau eu, ci cum vrei tu.

(40) Se întoarse apoi la discipolii săi ; și găsiindu-i adormiți, zise lui Petru : Ce ! N-ai putut veghea o oră cu mine?

Isus pleacă din nou să se roage și revine la cei trei discipoli.

(43) Se întoarse iar la ei și iar îi găsi adormiți... Ochiul lor erau plin de somn...

Marcu, cap. XIV, zice :

(37) El veni apoi către discipolii săi ; și găsiindu-i adormiți, zise lui Petru : Simon, tu dormeai ! De ce n-ai putut veghea măcar o oră cu mine ?

La Luca, cap. XXII, scena diferă puțin :

(44) Și îi veni o sudoare ca niște picături de sânge, ce curgeau până la pământ.

(45) Sculându-se, după ce și-a făcut rugăciunea, veni la discipolii săi, care erau adormiți, din cauza tristeții ce i-a cuprins...

Cât despre Ioan, trece sub tăcere, pudic, această cludată aventură, în care nu deține un rol prea strălucitor !

ECHIVOCUL SFÂNTULUI IOAN

Isus din Evanghelii, încontestabil, are slăbiciuni pentru „discipolul prea iubit“. El îl ceartă pe Petru-Simon, dar n-are nici un cuvânt de reproș contra celui ce este cel mai vinovat căci îl preferă între toți !

Ce rol juca deci Ioan în banda lui Isus ?

Presupunerile cele mai echivoce îți pot veni în minte.

Hippii din 1968-1971, trăiau și ei fără a munci, fumau hașis și marihuana. Ei aveau femei sclave, abile în a le învăța țigăretele, să fure hrana, să câștige bani murdari, să ucidă la nevoie.

Ar fi năucitor ca târfele sau amantii din Beker Ranch Paris sau Hollywood, să fie transformați în câteva secole în eroi și că Manson, Isus-Satan al afacerii Sharon Tate, să devină un adevărat messia.

Nu este imposibil.

Ioan, somnorosul fericit de pe muntele Măslinilor, n-a devenit vultur pentru teologi și pseudo-inițiați ?

SFORĂITORII DE PE MUNTELE MĂSLINILOR

Studiul acestor pasaje suspecte din Evanghelie atrage atenția asupra indiferenței — ar trebui spus dispreț — Apostolilor cu privire la Isus.

Toți îl trădează, în afară, poate, de Iuda și chiar atunci când Maestrul, cu fața inundată de sudoare de sânge, se pregătește să meargă la supliciu, ei împing înconștiența sau monstruoșitatea dicolo de toate limitele cunoscute ale omenirii sălbatice : ei dorm !

Și nu cei fără importanță, obscurii care nu înțeleg niciodată nimic, ci preferații, Petru și Iacob și Ioan, care se odihnea atât de bine la pieptul lui Isus !

Ei dorm, sforăie ca niște clopotari, fără să ignore pericolul prin care trece Isus, știind că el se pregătește să moară.

Și Isus le ține o predică certându-i, mai puțin pe nehotărâțul Ioan, dar ei „reîncep asta“, îndată ce s-a întors, și Maestrul, făcând el însuși scurta sa veghe funebră, trebuie să audă un fond sonor din sforăiturile tari ale lui Petru și pe acelea, mai distinse ale frumosului efeb...

Înseamnă să nu crezi în sfintele Scripturi !

În viață, asemenea decădere nu ar fi posibilă.

Apostolii sau acoliții lui Pierrot-Nebunul și gangsterii mărunți, cei ai lui Hitler, Stalin, de Gaulle, Musolîni, s-ar fi lăsat ei cuprinși de somn dacă ar fi știut că Maestrul lor se pregătea să moară împușcat, tăiat sau crucificat?

Nu, de o mic de ori nu !

Nici unul din acești cerșetori sau gărzi de corp n-ar fi acceptat să se înjosească în așa hal.

Nici un om nu s-a coborât la acest grad de abjecție : istoria nu dă un asemenea exemplu.

Dimpotrivă un drogat sau **Indiferentul** de Watteau ar fi capabil de a comite un astfel de abuz de încredere, o astfel de lașitate, fie pentru că voința sa de om ar fi anihilată de drog, fie pentru că decăderea sa morală i-ar ascunde oroarea situației

Irezistibil, veghea de pe muntele ~~...~~ folosirea drogului de către Apostoli ; altfel nu se explică comportamentul lor de neconceput.

Ierusalimul se afla pe drumul miredenților, dar și, în zilele noastre, pe acela al marijuanei și al paradisurilor din Benarés, Kabul și Katmandu.

*) „Indiferent“, al pictorului Watteau, este un tablou reprezentând un personaj de sex nedeterminat.

APOSTOLII : NIȘTE DROGAȚI

Cum să nu faci o legătură între banda lui Isus din Evan-ghelii și grămezile de hippie tăvăliți pe malurile Gangelui la Bénarès ?

Cu atât mai mult cu cât Apostolii, acești trândavi care trăiau nu se știe cum și se culcau Dumnezeu știe unde, aveau o ciudată **tendință de a dormi.**

Ori este bine cunoscut că, în Antichitate, se făcea uz de stupefiante atât în viața socială cât și în cadrul sacerdotiului, profeției și artelor.

Apostolii erau niște drogați ? Poți fi tentat să o crezi, dacă se dă crezare evangheliilor canonice. Acești hippie trăind fără să muncească, nu erau sigur obosiți. Dar Isus găsește normală nevoia lor de somn.

El știe deci la ce să se aștepte asupra acestui subiect.

Printre altele, lașitatea, absența totală de sentiment moral, de afecțiune, dacă nu de milă, la Petru, Iacob și Ioan, sunt atâtea indicii care ne duc iar la droguri.

Nu foloseau ei *népenthés*, despre care se vorbește în Odiseea ?

NEPENTHES-ul LUI HOMER

Iată traducerea fragmentului din Homer :

„Totuși, fiica lui Jupiter, frumoasa Elena, se gândi la un lucru care fu de un mare ajutor : ea amestecă în vinul ce se servea la masă o pudră care atenuează durerea, calmează mânia și te face să uiți de toate relele. Cel care ar fi băut-o cu băutura sa, n-ar fi vărsat o singură lacrimă întreaga zi când tatăl și mama sa ar fi morți, ori dacă ar fi uciși, în prezența sa fratele sau fiul său unic.

Asta era calitatea acestui drog, ce i-a fost dat de Polydamna, soția lui Thonis, regele Egiptului, al cărui pământ roditor produce o mulțime de plante bune și rele și unde toți oamenii sunt excelenți medici și de acolo a venit rasa lui Péon.”

După chiar termenii **Biblici și Manuscriselor de la Marea Moartă**, Ierusalim a devenit Marea Prostituată. În umbra sa băntuia idolatria, desfrâul, pederastia, deci evident, drogul.

Ca inițiați și ca hippie, Apostolii au trebuit să încerce să-și exacerbeze facultățile lor intelectuale și să-și manifeste contestarea prin acțiune și practica halucino-genelor.

Este ceea ce fac hipii din Los Angeles, Paris, Amsterdam și Katmandu.

Așa și-au căpătat darul de a ghici, pithiile, pythonis-tele, ghicitorii, profeții și alți prooroci.

Nu din întâmplare ghicitoarele contemporane citesc viitorul în ceașca de cafea : înainte de a citi acolo, ele beau băutura de inițiere ; și nu o singură ceașcă !

Cânepa indiană, népenthés, opiu, mac, limba-mielului, hyosciamus datura, și atâtea alte plante sau droguri necunoscute în zilele noastre (fiind pierdută specia) erau foarte întrebuințate în Antichitate.

Pentru profeții și inițiații din aceste timpuri : nici o iluminare fără o băutură inițiatrică !

În zilele noastre, istoria reîncepe sau, mai curând, continuă și se termină sub semnul drogului și al inițierii ce înseamnă : apocalips.

Și curând vor apare câțiva autentici Messia, care vor zice popoarelor uimite :

— Adevăr vă zic vouă, istoria sfântă și istoria clasică n-au fost ceea ce credeți...

Isus n-a fost deci ceea ce se crede și, dacă ipoteza hippie sugerată de evangheliile truate nu trebuie înlăturată, credem în adâncul nostru că adevăratul Isus, mult stimat, era emanația unei secte iudaice dizidente pe care trebuie să o descoperim : Esenienii.

CAPITOLUL XXI

EVANGHELIILE AUTENTICE

Dacă o evanghelie trebuie să fie socotită autentică cel puțin în privirea exegeților cinstiți, este evanghelia Ebloniților, numită Evanghelia Nazaritenilor sau **Evanghelia Evreilor**.

¹⁾ Etimologie : a lui Eblon, stoic evreu ; sau mai sigur, de la eblonim ; umil, sărac, nenorocit.

Ebioniții, pe care unii îi asimilează cu Nazaritenii, erau puriști cuprinși de ideal și convinși că numai săracii puteau obține salvarea. Ei negau divinitatea lui Christos, îl considerau ca pe un simplu profet, respectau încă legea lui Moise și susțineau că numai Evanghelia Evreilor exprima adevărul

BOTEZUL LUI ISUS

În această evangheliie, legenda sarcinii miraculoase a Mariei, venirea regilor magi, minunile și evenimentele cu caracter thaumaturgic erau eliminate în folosul simplei relații logice și naturale.

Totuși Ebioniții recunoșteau că Isus a fost pătruns de Duhul-Sfânt, adică inspirat de Dumnezeu, în ziua în care a fost botezat de Ioan în Iordan.

Esoteric, a fi botezat, adică uns cu apă purificată, înseamnă a te naște.

Se capătă viață prin apa purificată

Iată de altfel confirmarea acestei teze în relatarea botezului lui Isus după Evanghelia Evreilor :

„Poporul fiind botezat, Isus veni și el și fu botezat de Ioan.

Pe când ieșea din apă, cerurile se deschiseră și văzu Duhul-sfânt al lui Dumnezeu coborând sub forma unui porumbel care intră în el.

O voce se auzi din cer : „Tu ești fiul meu iubit, am pus în tine dragostea mea“.

Vocea adaugă : „Te-am născut astăzi“, și imediat străluci o mare lumină.

Este interesant să comparăm relatarea exotică a botezului lui Isus, după sfântul Matei și cea esoterică a Evangheliei Evreilor.

Caracterul prezumat autentic al lui Isus, Maestrul Drepătății, este pus în valoare în cartea Ebioniților.

În evangheliile canonice, Matei zice, cu privire la sacrificii că „el (Isus) a venit nu pentru a le aboli, ci pentru a le îndeplini“

Dat fiind că un sacrificiu este un omor ritual, ești des-

¹⁾ Numai Matei și Marcu dau o relație aproximativă a botezului lui Isus.

tul de uimit auzind acest limbaj în gura unei ființe care trece drept Dumnezeuul Dragostei !

În Evanghelia Ebioniților, din contră, Isus, declară :

„Am venit să înlătur sacrificiile; dacă nu terminați cu sacrificiile, mânia lui Dumnezeu nu va înceta să fie asupra voastră“.

Evident că Isus al Creștinilor, aprobând sacrificiile sângeroase, se situează la un nivel inferior lui Isus al Ebioniților.

EBIONIT — ESENIAN

Ebioniții erau Esenienii din Samaria, după eruditul Michel Nicolas¹ și nu admiteau din Biblie decât Penta-teucul.

Ei practicau reguli și rituri venite totodată din creștinismul primitiv și iudaism : circumcizie, botez, respectarea sabbatului și disciplinele ascetice, împărtășania și jubileul

Săraci, sinceri, miloși, se poate crede că ei reprezentau religia iudaică și creștină în toată puritatea lor.

Este posibil ca ei să fi văzut în Isus Maestrul Dreptății anunțat de vechile texte și de Esenienii.

Spiritul lor de dreptate și probitatea morală i-au făcut detestați de Iudei și Creștini, care au sfârșit prin a-i declara eretici.

Ebioniții aveau aceleași reguli ca Nazarienii, sau primii Creștini, sau Creștinii primitivi.

Agitatul sfânt Paul a fulminat contra evangheliei lor și a credincioșilor ei :

„Dacă cineva vă anunță o altă Evanghelie decât cea pe v-am anunțat-o, chiar dacă ar fi un înger coborât din cer, să fie anatemitizat“ (Ep către Galateeni 1-9).

Evanghelia Evreilor arunca o asemenea lumină asupra vieții necunoscute și chiar asupra personajului Isus, încât a fost scoasă din Biblie (la fel ca și Cartea lui Enoch) din sec. IV.

¹) Michel Nicolas : scriitor protestant, autor mai ales al Studiilor asupra Evangheliilor apocrife (1865); Doctrinile religioase ale Iudeilor în timpul celor două secole anterioare erei creștine (1860); Istoria credințelor iudaice în timpul și înaintea ivirii creștinismului, etc.

Putem să dăm asigurări că și una și cealaltă carte, ca și manuscrisele eseniene de la Marea Moartă, descoperite în 1947, au fost și sunt sever cenzurate.

Adevărul era prea periculos de a fi spus.

Evangelhia Evreilor și Cartea lui Enoch, pe care le avem acum, au un interes considerabil, cu toate că traducătorii și călugării le-au modificat voit substanța.

Toate cărțile sectei Ebioniților au dispărut misterios, cum „misterios“ au dispărut toate cărțile de istorie din secolul I...

EVANGHELIA DE LA KHENOBOSKION

Există, în adevăr, foarte multe „evangelii după Toma“, și foarte numeroase evangelii egiptene și un număr considerabil de evangelii ale gnosticilor.

Cea de la Khenoboskion nu este totuși identică cu „Cartea lui Toma Israelitul“, filozof care scria despre lucrurile făcute de „Domnul abia copil“ carte care este cunoscută din sec. XV.

Scriitorul și egiptologul Jean Doresse, Dr. Pahor Labib, H-Ch Puech, G. Garitte și L. Cerfaux au dat traduceri ale Evangheliei din Khénoboskion, care a fost poate prelucrată, dar cel puțin are meritul de a avea o consistență fizică pentru că manuscrisul, scris în coptă pe un papirus, poate fi văzut și expertizat, în parte, la Institutul Jung din Zürich, esențialul fiind la muzeul copt al Vechiului Cairo.

ISUS UN ESENIAN

Referindu-ne la traducerea lui Jean Doresse, iată în ordinea din carte, pasajele putând să arate adevărata figură a lui Isus.

(7) Isus zice : Binecuvântat este acest leu care va fi mâncat de om așa fel ca leul să devină om.

Dar blestemat este omul pe care leul îl va mânca, așa fel ca leul să devină om !“

(Este o veritabilă recunoaștere a reîncarnării).

(17) „Sigur, oamenii cred că am venit să aduc pacea în univers. Ei nu știu că am venit să aduc pe pământ din codrii, focul, sabia, războiul“.

(27) „...Și dacă faceți ca partea bărbătească și cea femeiască să fie într-unul singur pentru că bărbatul să nu

mai fie bărbat și femeia să nu mai fie femeie... atunci intrați în Împărăție”.

(29) „... Cel ce are urechi să audă !

Dacă există o lumină deasupra unei creaturi luminoase, atunci ea luminează universul întreg ; dar de nu luminează deloc, ea este un întuneric”.

(30) „Isus zice : Iubește pe fratele tău ca pe sufletul tău ; veghează asupra lui ca la ochi din capul tău.”

(42) „Atunci când vă veți despuia fără ca să aveți rușine, când veți scoate hainele și le veți depune la picioare precum copiii și le veți călca, atunci veți fi fiii Celui ce este viu...”

(60) „Isus zice : Cel care nu va urî pe tatăl și mama sa nu va putea fi discipolul meu ; și dacă nu urăște pe fratele și sora sa și nu ia crucea sa ca mine, nu va deveni demn de mine !”

(61) „Cel care a cunoscut lumea este căzut într-un cadavru ; și pentru cel care într-un cadavru, lumea nu este demnă de el !”

(105) Cel care n-a detestat ca mine pe tatăl și mama sa nu va putea fi discipolul meu și cel care a iubit pe tatăl său și pe mama sa ca mine nu va putea fi discipolul meu.

Mama mea, în adevăr a (lacună în text) pentru că în adevăr ea mi-a dat viață”.

(83) „...Fericit pântecul care n-a născut și sânii care n-au alăptat !”

(116) „Nenorocire acestei căрни care depinde de suflet și nenorocire acestui suflet care depinde de carne !”

(117) „Împărăția Tatălui este răspândită pe pământ și oamenii n-o văd deloc.”¹

(118) Simon-Petru le zice : „Maria să iasă dintre noi, căci femeile nu sunt demne de viață”.

Isus zice : „Iată eu o voi îmbrățișa pentru ca să o fac mascul, ca și ea să devină un spirit viu asemenea vouă, masculilor ! Căci orice femeie care va fi făcută mascul va intra în Împărăția cerurilor.”

Traducerea completă a papirusului din Khénoboskion nu este încă terminată, dar ceea ce știm este edificator.

¹) Această gândire implică credința într-un paradis pe Pământ, adică o viață posibilă care ar fi un paradis. Ea pare să infirmе existența unui dincolo.

Este vorba de o evanghelie asemenea celor ale lui Matei, Marcu, Luca, dar mai viguroasă în text, ceea ce înseamnă că n-a fost cenzurată de Biserică.

Sentimentele exprimate, ca și Evangheliei, arată un Isus totodată justițiar, cum erau Esenienii și monstruos de inuman.

ADEVĂRATUL ISUS

„Savanții care au studiat Manuscrisele de la Marea Moartă n-au spus niciodată ceea ce era în text.

În adevăr, ei erau preoți, mai ales lezuiți și le-a fost teamă de ceea ce au descoperit.

Cel mai senzațional este că era ceea ce bănuiau. Este o bombă care ar face să se cutremure religiile creștine din temelii.

JOHN MARCO ALLEGRO

profesor la Universitatea din Manchester. (Unul din cei mai mari specialiști mondiali în Manuscrisele de la Marea Moartă)

Cinci — șase sute de persoane în lume știu cine era Isus și ceea ce trebuie să crezi despre Biblie, **dar toate tac.**

Acești **Cunoscători** sunt fie creștini, fie evrei, fie profesori eminenți ai Universităților laice.

Unii nu pot să vorbească din rațiuni de ordin religios, alții nu îndrăznesc să facă mărturisiri care ar avea repercursiuni dezastruoase asupra carierelor sau existenței lor cotidiene.

Ceea ce publicăm în acest capitol este, din punctul nostru de vedere, primul studiu serios și documentat ce a fost făcut asupra adevăratului Isus.

Teza noastră poate nu este expresia foarte exactă a unui adevăr pe care nu-l vom cunoaște vreodată, dar ea se apropie mult de el.

Enigma, examinată în lumina îndoielnică a Noului Testament, nu-și poate afla o soluție rezonabilă.

Manuscrisele de la Marea Moartă, de la începutul tra-
ducerii lor (prin 1960) și cu toate că n-au fost făcute

În întregime publice, aduce o lumină sigură asupra adevărului personaj care a fost Isus.

ISUS INCENDIARUL

Este ușor, când citim Evanghelia, să distrugem printre contradicțiile textului, doi Isus absolut opuși.

Unul este **Isus Dumnezeuul dragostei și al păcii** : Iubiți-vă unul pe alții.

Citim în Matei :

„Binecuvântați fie cei pașnici, pentru că ei vor fi numiți copiii lui Dumnezeu (V-9).

Și eu vă zic să nu vă opuneți răului ce vi se face : dar dacă cineva te-a lovit pe un obraz, întoarce-i și pe celălalt. (Mat., V-39)

Dăți celui ce va cere și nu respingeți pe cel ce vrea să împrumute de la voi... (V-42)

Iubiți pe dușmanii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă persecută și care vă calomniează (V-44). Cinstiți pe tatăl și mama voastră... Cel ce va spune cuvinte rele tatălui sau mamei lui, să fie pedepsit cu moartea (XV-4)“.

Celălalt Isus este un Judecător.

Citim în Matei :

„Să nu vă gândiți că am venit să aduc pace pe Pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.

Căci am venit să despart omul de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa...

Cel care iubește pe tatăl său și pe mama sa mai mult decât pe mine, nu este demn de mine ; și cel ce iubește pe fiul său sau fiica sa mai mult decât pe mine, nu este demn de mine.“ (X-34-35-37)

În Luca, Isus este și mai sever :

„Am venit pentru a arunca focul pe pământ și ce doresc mai mult decât ca să se aprindă ?

Credeți că am venit să aduc pacea pe Pământ ?

Nu, vă asigur, ci **din contră** (acest cuvânt este subliniat în text, învrăjbirea... etc. (XII, 49-51)

Dacă cineva vine la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa, pe femeia și copiii săi, pe frații și surorile sale și chiar propria sa viață, nu poate fi discipolul meu. (XIV, 16)“

Care din cei doi Isus este impostor ?

Cel care zice iubiți-vă unii pe alții, sau cel care zice să urăști pe tatăl și mama ta și care vrea să dea foc caselor și hambarelor ?

Datorită **Manuscriselor de la Marea Moartă** și adevăratelor Evanghelii, este ușor să-l recunoști pe adevăratul Isus.

Nu este cel care predică primejdioasa filozofie a dragostei.

Adevăratul Isus este cel care vrea să pedepsească crima, nelăsând să scape decât pe cei Drepti, este cel care zice : Trebuie să urăști pe tatăl și mama ta, familia ta.

Acesta este adevărul, căci de fapt, Isus cel dublu din Evanghelie, detestă pe mama sa terestră, disprețuiește femeile și are oroare de dragoste.

El, nu ne îndoiim, este un Esenian, drept poate, dar dur, intransigent și fără milă.

El este adevăratul Isus, urât de Apostolii săi și urându-l fiind el însuși urât de Evrei, stigmatizat și crucificat, în fine, de ei, ca o pedeapsă exemplară.

Dragostea nu este o idee bună, neîndoielnic, dar dreptatea nu este mai rea ?

Ca să aleagă, Conjurații anului I, au preferat Dragostea pentru că acest concept oricât de detestabil ar fi fost, era aplicabil și asimilabil din primele secole, de popoarele din acele timpuri.

Și astfel se conturează adevărata istorie secretă a creștinismului.

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ

Un singur document ne lămurește asupra originii autentice a creștinismului : Manuscrisele de la Marea Moartă, ale căror prime rulouri au fost descoperite în 1947 de către beduinul Mohammed ed-Dib, într-o falăză aproape de Qumrân.

Se știe acum că, prin sec. I al erei noastre, trei secte își disputau domnia filozofică, religioasă și socială în Orientul Apropiat : **Esenienii, Evreii biblici și Creștinii.**

¹¹ Esenienii, ca de altfel și primii Creștinii, erau Evrei. Convențional, noi îi vom numi Evrei, pe scurt, sau Evreii biblici, cei care se refereau în principiu la deciziile Sanhedrin-ului, tribunalul bătrânilor Evrei din Ierusalim.

Noi știm din scrierile tradiționale cine erau Evreii și Creștinii, dar adevăratul lor caracter, ascuns, este divulgat în mod riguros de relatările scrierilor qumrânene.

Esenienii sunt niște puri, incoruptibili, asceți, inamici ai păcatului bogăției, ai femeilor și chiar ai vieții. Prefigurând pe Cathari, ei vor ca numai cei Drepti sau fii ai Luminii să subziste; cei răi trebuie să piară.

După Pliniu cel Bătrân, marele lor „laur“ (lojă sau comunitate) era situat pe țărmurile Mării Moarte, acolo unde au fost găsite, la Qumrân, manuscrisele celebre.¹

Aceste manuscrise descoperite în 1947, într-o grotă din Palestina, lângă Walli (ued) Gurnân cuprind în principal: Ruloul lui Isaia de sfântul Marcu, sec. II î.I.C., Manualul de Disciplină, 100 ani î.I.C.; Comentariul lui Habacuc, care este cu 20 ani după I.C.; Ruloul lui Lamech (din care am dat extraordinara traducere în „Cartea Secretelor Trădate“). Ruloul Războiului, Ruloul Psalmilor pentru iertare și Ruloul lui Isaia sunt din prima jumătate a sec. I după I.C.

Cu privire la aceste datări, Millar Burrow scrie:

„Rezultatul tuturor cercetărilor întreprinse pentru a fixa vârsta manuscriselor găsite în grote poate fi rezumat extrem de scurt“.

Ele au fost scrise înainte de anul 70 după I.C. Este părerea tuturor istoricilor.

ADEVĂRAȚII ALEȘI, POPOR ALES, POPOR MISIONAR

Fondatorul sectei eseniene era un Superior Necunoscut numit Stăpânul Dreptății.

Esenienii, inamici ai sacerdoțiului oficial, au rupt cu „Congregația oamenilor perversi“ (Evreii) pentru a orga-

¹) De citit Manuscrisele de la Marea Moartă, de Millar Burrow, profesor de teologie biblică la Universitatea din Yale.

„Scrierile eseniene descoperite lângă Marea Moartă” de André Dupont-Sommer, membru al Institutului, profesor la Colegiul Frantel profesor onorific la Sorbona.

Un studiu de înalt interes asupra Esenienilor și Manuscriselor de la Marea Moartă a fost publicat sub formă de rezumat în cursul anilor 1964-65, 66, 67, 68-69 în Extraît de l'Annuaire du Collège du France. Acest studiu este al prof. André Dupont-Sommer.

niza o sectă de adevărați aleși, chiar în mijlocul acelor care își spuneau „Poporul ales“.

Acești fanatici erau hotărâți să meargă până la capăt, așa cum arată „Războiul Fiilor Luminei contra Fiilor Tenebrelor“, unde este precizat că vor fi exterminați toți cei care nu sunt Esenieni.

„Va fi un imens carnagiu al „Fiilor Tenebrelor“ zice ru-loul „Regulamentul războiului“.

Adevărații Aleși trebuie să intre în luptă contra **Poporului Ales** !

La acest subiect, se poate remarca că popoarele care au o tendință de hegemonie pretind toate că ele sunt Poporul ales sau că ele sunt mandatarele lui Dumnezeu !

Este cazul Evreilor, Japonezilor, Germanilor hitler-ști

Dar cea mai mare parte a altor națiuni au dat dovadă de aceeași tară rasistă sau același spirit războinic : Romanii au instituit **pax romana** în Orientul Apropiat și în Occident, Spaniolii au impus jugul militar și religios în toată America de Sud, Englezii sunt acasă la ei pretutindeni, Francezii cred cu stupiditate că ei sunt oamenii cei mai inteligenți de pe glob...

Acum 2000 de ani, pe când Romanii țineau militari-cește lumea sub legile lor, aservirea viitoare a oamenilor se juca realmente între **Adevărații Aleși** esenieni, **Poporul ales** evreu și **Poporul misionar** al Creștinilor.

ESENIENII

Esenienii cunosc perfect Legea, nu admiteau femeile ca membre, dar le tolerau în comunitatea lor, în care orice lucru aparținea tuturor.

Învățătura lor comportă stagii de inițiere ; marii iniți-ați sunt **rabbim** (Maestri sau Perfecti).

Rugăciunea este pentru ei „ofranda buzelor“ și n-au cultul Templului, căci secta a părăsit Ierusalimul când, din punctul lor de vedere, Israel a murdărit sanctuarul prin ipocrizia și perversitățile sale.

Pe plan magic, ei venerază trei litere misterioase : 'M și N, adică aleph, mem și noun, ceea ce, fonetic, se apropie mult de AUM al Hindușilor.

Este noun despre care vorbește A. Dupont-Sommer.

Ca și în Zend-Avesta, ei împart omenirea în două tendințe, cea a Fiilor Luminii (Dreptății sau oamenii din lotul lui Dumnezeu) și cea a Fiilor Tenebrelor (ticăloșii, oamenii din lotul lui Bélial).

Marii lor preoți sunt Judecători Supremi.

Ultimul care ne este cunoscut a fost trimis la moarte între 65 și 63 înainte de I.C. ; viitorul va veni odată cu sfârșitul lumii, în calitate de Messia.

După altă sursă¹⁾, „Esenienii nu sunt de origine iudaică ci pitagoreiciană ? și au căpătat la Evrei o formă particulară și națională“.

Regula lor este să cultive pământul, să fie miloși și ospitalieri. Ei practică medicina dar nu se ocupă de politică, nu au servitori și nu se căsătoresc între ei.

Trăiesc în comunitate având ca principiu primordial, ajutorarea celor ce sunt în nevoie.

CAMPIONI AI ADEVĂRULUI

„Cartea lui Tobias“ dă relatări interesante asupra regulilor Comunității lor, care amestecă pe cele din „Duhul din Damasc“ și pseudoepigrafii.

Esenienii sunt pentru respectarea adevărului, orice ar fi. Oroarea față de minciună le vine, după profesorul Dupont-Sommer, de la influența religiilor persană și hindusă.

„Persii, explică Herodot, învață pe copiii lor, de la vârsta de cinci ani la aceea de douăzeci de ani, numai trei lucruri : să călărească, să tragă cu arcu, să spună adevărul .. Ceea ce este cel mai rușinos, după părerea lor, este să minți ; al doilea lucru rușinos este să faci datorii pentru că cel care este îndatorat, ajunge neapărat să mintă“. (Istori, I, 36).

Acest cult arzător al adevărului a impregnat spiritualitatea mazdeeană și chiar personajul Zoroastru, care a fost al anilor 600 înaintea erei noastre.

El aparține și eticii pitagoreice și A. Dupont-Sommer spune, citând pe Porphyriu că Pitagora credea că sufletul lui Ormuzd (zeul Ahura Mazda) semăna cu adevărul.

¹⁾ „Moartea lui Isus, revelație istorică asupra adevăratului gen de moarte a lui Isus“ tradusă din latină în germană și din germană în franceză de Daniel Ramée (1864) după manuscrisul unui frate din Ordinul sfânt al Esenienilor contemporani cu Isus. Acest document nu are o autenticitate dovedită.

Acest sentiment cultural profund este cu siguranță una din cauzele principale care-i împinge pe Esenieni să urască pe Evrei, mereu fără scrupule : ei deformează istoria în avantajul lor, anexează pe Eva și Adam ; cinstesc pe patriarhi ca Abraham, care, pentru a fi bine primit de Egipteni, va ajunge „să o treacă pe soția sa Sara drept sora sa lăsând-o astfel libidinoșilor săi admiratori“, scrie A Dupont-Sommer interpretând Geneza (XII, 10. 20).

Abraham acționează astfel pe lângă Faraon, care îl reproșează conduita sa necinstită, fără ca totuși să-l facă să se rușineze pe „nobilul patriarh“ care, puțin timp după aceea, face iar ca soția să treacă drept sora sa pe lângă regele Abimelech (G. XX I, 18).

Bunul Isaac, pentru a nu fi mai prejos, face la fel cu femeia sa Rebecca când se duce la Gérara (G. XXVI. II).

Și mai rău este abuzul de încredere de care Iacob și mama sa Rebecca se fac vinovați față de Isaac — care își bate joc nebunește, trebuie s-o recunoaștem — și față de Esau, care este păcălit, furat, despuiat de dreptul său de fiu mai mare (G., XXVII).

Cel mai grav, în aceste sumbre și imorale istorii, este că zeul Evreilor, Iehova, aprobă, binecuvântează aceste minciuni și excrocherii. „Toate popoarele de pe Pământ vor fi binecuvântate prin voi !“ zice el lui Abraham, exact înaintea afacerii Egiptului !

Și din șantaj și uzurparea dreptului fiului mai mare, Iacob își trage privilegiul de a deveni șef al întregii Națiuni alese !

Biblia mișună de astfel de exemple în care minciuna este transportată în sistem, având drept corolar, genocidul și nedreptatea.

Foarte impresionați de această imoralitate, Esenienii au rupt-o cu Evreii „biblici“, pe care îi judecau ca fiind corupți, necredincioși și mincinoși.

ADEVĂRATUL MESSIA : MELCHISEDECH

Un text din scrierile qumrâniene din grotă XI, a permis profesorului olandez Van der Woude să scrie că Melchisedech, acest misterios personaj de mai multe ori citat în Biblie, ar fi fost Messia însărcinat să aducă vestea cea bună și salvarea.

„In creștinismul primitiv, scrie Dl Dupont-Sommer, **Epistola către Evrei** are multe aspecte (cap. VII) în care sacerdoțiul lui Isus, Messia credinței creștine, este legat de acest misterios sacerdoțiu al lui Melchisedech, de acest sacerdoțiu transcendent cărula autorul epistolei îl proclamă și demonstrează superioritatea asupra sacerdoțiului levitic“.

Pentru eminentul profesor de la Colegiul Franței, Melchisedech este chiar Salvatorul și aceasta era și părerea Esenienilor.

Și noi ajungem la această constatare uimitoare : adevăratul Messia, Isus Christos în fine, era Melchisedech !

Evreii au înăbușit pe acest christ uitat într-o istorie prea îndepărtată, perimată fără îndoială, și Creștinii l-au reînviat la momentul potrivit, numind Isus pe personajul însărcinat să joace rolul preotului din Salem.

„Lipsa de informații pe care o furnizează Biblia evreiască asupra personajului Melchisedech, zice A. Dupont-Sommer, ne obligă să presupunem, între Biblia evreiască, adică Vechiul Testament și Noul Testament, existența unor speculații intertestamentare în care regele-preot din Salem (Ierusalim) trebuia să fie adus în starea de a deveni, mai mult sau mai puțin, după chiar termenii Epistolei către Evrei (VII, 3), figura exactă a Fiului lui Dumnezeu“.

Această opinie este și cea a exegeților cinstiți ai Bibliei și ai Manuscriselor de la Marea Moartă. Ea este o nouă dovadă că Biblia a fost prelucrată în fundamentele sale și că Evanghelia nu este, în fapt, decât o reluare de mituri și fapte mult mai vechi, pentru a acredita un Messia agreeat de Creștini.

Judecătorul Suprem și secta Esenienilor au fost influențați de curente spirituale ale Înțelepților din Grecia, Magilor din Persia și de gimnosofiștii din India², a scris Philon din Alexandria.

Această remarcă dovedește încă odată că religiile, atât în Europa, cât și în Orientul Apropiat și Asia, au

²) Gimnosofiștii hinduși erau spiritualiști devotați ascetismului, celibatului, vegetarianismului și nudității fizice. Acțiunea lor spirituală se exercită până în lumea occidentală trecând prin Arabia, Egipt și Grecia. Doctrina lor este un fel de panteism imaterialist. Ei credeau în metempsihoză.

un fond mitic comun și că ar fi iluzoriu să vrei să găsești aici o expresie fundamental nouă, originală și fondată în ceea ce are legătură cu adevărurile lor personale.

MAESTRUL JUSTIȚIEI

Pentru a lupta contra minciunii, impietății Evreilor și privilegiului pe care și-l luau, un Maestru al Justiției, totodată mare preot legislator și profet, suscită schisma eseniană, pe la mijlocul sec. II înainte I. C., pe când Kittim (Romanii) ocupau Palestina.

Saduceii lui Aristobul II și Fariseii lui Hyrcan II, aceștia din urmă sprijiniți de masa poporului iudeu, își disputau atunci puterea regală.

Saduceii și Fariseii erau uniți contra lui „Iuda“, adică, scrie prof. Dupont-Sommer, „contra sectei eseniene — care în ochii adeptilor ei, reprezenta singurul iudaism autentic — și contra șefului ei, Maestrul Justiției“.

Afacerea trădării lui Iuda în Evanghelie a fost fără îndoială inspirată de această ură a Evreilor contra Esenienilor, adică Iudele.

Aceștia din urmă nu voiau nici pe Aristobul, nici pe Hyrcan ca rege al partidei evreiești și Diodor din Sicilia arată că după acești sectari „națiunea nu trebuie să fie guvernată de un rege, ci de un mare preot“.

Ori, Maestrul Justiției era un mare preot și el este singurul care, după Esenieni, era demn de a conduce pe Iudei, făcându-se campionul idealului republican.

„Două texte din „Scrierea din Damasc“, zice A. Dupont-Sommer, exprimă clar și pe șleau acest sentiment republican și antiregalist: regele este Adunarea (VII, 16—17)... șerpilor, aceștia sunt regii popoarelor (VIII, 10).“¹

Pe la anul 63 î. de I.C., teribile persecuții au fost îndreptate contra acestor democrați, care au fost aproape nimiciți. Comunitatea din Qumrân, refugiată în grote,

¹) Iată ce pune capăt ipotezelor celor care vedeau în Isus un pretendent la tronul lui David. Isus, dacă era esenian, ceea ce este în general admis, era republican și nu putea deci să râvnească la regalitate !

a fost cu adevărat cea care a rezistat cel mai mult timp: până în anul 80 al erei noastre.

Maestrul Justiției, arată Comentariul lui Habacuc (XI, 4—8), fu torturat și trimis la moarte.

„Dar în timpul sărbătorii odihnei din Ziua Ispășirilor, le-a apărut pentru a-i înghiți (pe inamicii săi, mai ales pe preotul care l-a persecutat) și pentru a-i tulbura în ziua Postului, sabatul lor de odihnă“.

Maestrul Justiției era deci Profetul așteptat de Evrei, succesorul lui Moise, „Dumnezeu făcându-i cunoscut toate Misterele din cuvintele supușilor Săi Profetii“, asigură Comentariul.

Maestrul Justiției trimis la moarte a fost fără îndoială crucificat, ceea ce amintește cludat de aventura lui Isus !

Această impresie este întărită de faptul că Maestrul Justiției avea evanghelia sa și, în scrierile qumrăniene, „se prezintă el însuși ca predicator al evangheliei, adică al bunei vestiri“.

FEMEIA. CREATURA DIAVOLULUI

Evanghelia Esenienilor este stăpânită de ideea păcatului și a penitenței.

Datoria Maestrului Justiției este de a „reproșa creaturii de lut purtarea și greșelile celui ce este născut din femeie“ (Imnuri, XVIII, 12—13).

Se regăsesc exact aceste cuvinte în Evangheliile creștine și în Evanghelia gnosticilor din Egipt unde Isus, mai mult ca în altă parte, marchează repulsia sa contra femeii și chiar contra mamei sale.

Obsedați de ideea păcatului și a murdăriei, Esenienii socoteau toate plăcerile ca fiind satanice, mai ales plăcerea amorului, fără ca totuși să condamne formal căsătoria și procreația.

Pentru ei, femeia era „principiul tuturor căilor perversiunii, o diabolică primejdie pentru bărbați și mai ales pentru Alesii Justiției. Intransigența lor și sectarismul îi împing chiar la a califica femeia ca „prostituată“, dând acestei judecăți o destinație generală.

Manuscrisele de la Marea Moartă fiind mult inferioare Evangheliilor, în cea mai mare parte, este evident

că acestea, la fel ca Apocalipsul atribuit lui Ioan, nu sunt decât niște plagiate în care se găsesc unele idei dominante din preceptele eseniene.

Este mai ales cazul lui Isus, inamicul femeii, contestatarul și puritanul de ocazie, șeful comunității și predicator amenințând contra „burghezilor” din timpul său,

Marea prostituată și „Femeia stacojie” din Apocalips derivă direct din gândirea eseniană.

Așa cum odinioară Pitagoricienii și Republicanii aveau semnele lor și cuvinte de recunoaștere, Esenienii se recunoșteau în acest salut frățesc : „Pacea să fie cu noi”, ceea ce i-a făcut pe unii exegeți să-i claseze printre strămoșii franc-masonilor.

Un document, găsit în ultimul secol de un membru al Societății franceze comerciale din Abisinia, în biblioteca unei vechi clădiri, odată ocupată de călugării greci, aduce o lumină nouă — dar îndoielnică — asupra rolului esenienilor în secolul I și despre moartea lui Isus.¹

CUTREMUR PE GOLGOTA

Iată un rezumat al relatării.

În acest pergament nedatat, se spune că Isus, născut la Nazareth, era un Esenian.

El se făcea recunoscut după semne : botez, ruptura pâinii, prezentarea potirului.

El a fost botezat de un alt frate, numit Ioan.

După o „scrisoare a Strămoșului Esenienilor din Ierusalim către Strămoșul Esenienilor din Alexandria”, Isus a fost dus de la Ierusalim pe muntele Golgota.

Romanii și cei din Sanhédrin au ales acest loc pentru a-și ridica crucea

Au pregătit pentru el băutura condamnaților, destinată a amorți și diminua suferința.

1) Printre lucrările apocrife despre moartea lui Isus, semnalăm *Viața sfântului Issa, sau Viața necunoscută a lui Isus-Christos*, de Nicolas Notovitch — 1855 —, după povestirile negustorilor veniți în Iudeea, în 33 după I. C. Manuscrisele, rulourile scrise în limba pâli ar proveni din mănăstirea Himis în Tibet. Traduceri și câteva rulouri din Biblioteca din Lassa, datate cu 200 după I. C. ar fi într-o mănăstire din muntele Marbour (Tibet).

Se poate consulta cartea lui Notovitch la Biblioteca națională din Paris.

Această băutură, numită **poska**, era făcută din oțet și absint. Isus refuză să moară beat.

„Crucea pe care a fost crucificat avea¹ partea verticală dincolo de cea orizontală“.

Isus avea brațele și picioarele legate, cuie în mâini, dar nu și la picioare, căci nu era obiceiul.

Noaptea poporul se împrăștia, cu atât mai mult cu cât se făcea o căldură înăbușitoare.

„Frații esenieni — zice textul — știau că va fi un cutremur de pământ cum a mai fost pe timpul părinților noștri.

Și spre seară pământul se cutremură cu violență.

Centurionul roman fu îngrozit și adresă rugăciuni zeilor pe care îi venera, pentru că el credea că Isus era unul din favoriții lor“.

Când poporul a fugit, Ioan o duse pe Maria la picioarele crucii; Isus era la capătul puterilor, dar trăia încă.

„Și când a lăsat-o în grijă lui Ioan, pe mama sa se întunecă mai mult, deși era lună plină și ea trebuia să lumineze pământul...“

O ceață se ridică din „Marea asfaltină“; și se auzi un mare zgomot: era uruitul care precede totdeauna cutremurele.

Apoi muntele tremură...

„Voi m-ați certat, scumpii mei frați, că nu l-am salvat pe prietenul nostru de la supliciu și de la Cruce, prin puterea noastră secretă.

Nu pot să vă spun decât atâta: mai întâi, legea noastră ne oprește de a acționa public; apoi, doi din frații noștri, puternici și având experiență de viață, s-au străduit cu ardoare și în secret pe lângă Pilat și Consiliul Evreilor, pentru a dovedi nevinovăția lui Isus. Dar de-

¹) Crucea creștină are un lung stâlp vertical și o linie mai puțin mare orizontală; punctul de încrucișare este situat cam la 3/4 din stâlpul orizontal în sus. Unirea celor patru puncte formează litera Γ din alfabetul templier, în formă de săgeată al căruj vârf se îndreaptă în jos (degetul mare în această direcție = moarte). Crucea inversă cu linia orizontală barând stâlpul vertical la 2/3 din înălțime spre în sus reprezintă geometric I-ul al templierilor și semnul împingerii, regenerării. Crucea creștină este deci un semn de moarte.

mersurile lor au rămas fără rezultat, pentru că Isus cerea chiar el să moară pentru virtute și adevăr, pentru a îndeplini Legea“.

ISUS NU ERA MORT

Iosif și Nicodim au mers la picioarele crucii unde veghea Ioan. Nicodim zise lui Iosif că el îl va învia pe Isus, dar Ioan nu trebuia să știe.

Legea nu permitea ca un condamnat să rămână noaptea legat la stâlpul de supliciu și trebuia ca să l se sfărâme picioarele pentru a fi sigură moartea lui.

Apoi trebuia îngropat.

Pilat acceptă să dea corpul lui Iosif ; dar Isus nu era mort. „Nicodim pregăti niște lungi fâșii de pânză unse cu unsoari lichide și fortifiante pe care le-a adus și care erau pe lista secretelor Ordinului nostru.

El înfășură cu ele corpul lui Isus...

El fu depus în grota vecină care aparținea lui Iosif. S-au ars aloes și alte materii întăritoare și surexcitante.

Când corpul a fost culcat pe mușchi, se închise intrarea principală a grotel cu ajutorul unui tambur greu din piatră, ce se numea **gotal**, pentru a păstra aburii fumigațiilor.

Pământul se mai cutremură în acea noapte.

Un frate esenian îmbrăcat în haine de sărbătoare, cum a hotărât Comunitatea, se îndreptă atunci spre mormânt.

Cum se apropia prin ceața matinală, groasă și înăbușitoare, servitorii lui Caiafa, care vegheau în împrejurimi, crezură că un înger cobora de pe stânci și fugiră“.

Douăzeci și patru de Esenieni sosiră în curând la grota unde Isus revenise la viață. L-au transportat până la Comunitate, dar, când se simți mai bine, vru să plece de ndată și, câteva zile după aceea, el apărui înaintea discipolilor și al adepților săi care credeau că văd un înviat.

„Apoi Isus dispăru din Ierusalim și muri din cauza eforturilor pe care le-a făcut“.

EVREII BIBLICI

Această relatare, trebuie să recunoaştem, nu are deloc un caracter de autenticitate convingătoare şi nu face decât să îngroaşe misterul ce planează asupra existenţei şi morţii lui Isus.

Totodată, ea dă despre Esenieni un amănunt complementar care nu diferă sensibil de ceea ce ne arată Manuscrisele de la Marea Moartă.

Iată, deci, schiţaţi după propriile scrieri, pe aceşti Esenieni a căror influenţă în Antichitate a fost atât de profundă încât a sfâşit prin a condiţiona întreaga aventură a lumii occidentală.

La drept vorbind, aceşti asceţi refractari erau nişte personaje periculoase, sectare, primare, urâţi prin neomeneasca lor doctrină.

Dacă ar fi fost ascultaţi, lumea ar fi încetat de a mai exista datorită ne-procreerii : ceea ce ne permite să spunem că ei săvârşeau cu adevărat o eroare şi un sacrilegiu cu privire la oameni, Dumnezeu şi univers.

Deloc mai simpatici erau inamicii lor înverşunaţi, Evreii biblici, adică cei care stau să se descurce în viaţă, dar care profesau ideile megalomaniei nefaste, păcii şi moralei.

Evreii respectau Legea, cel puţin în aparenţă, dar în realitate ei o aranjau în folosul lor.

Cu orice preţ, voiau să impună lumii supremaţia lor şi să anexeze unilateral pe Dumnezeu-Jéhova-Yahve, zeul unic, gelos şi exclusiv, care trebuia să împingă poporul său în avangarda tuturor naţiunilor, cu condiţia ca să-i rămână credincios.

Era un zeu al dragostei, adică al privilegiilor, ranchiunos şi teribil. Pentru a ajunge la destinul promis, Evreii nu vroiau să se lase contaminaţi de ne-evrei; ei practicau deci o politică rasistă, se căsătoreau între ei, dar, demascaţi de coreligionarii lor dizidenţi, Esenienii, optară în final pentru soluţiile lui Josua : distrugerea comunităţilor şi masacrarea adversarilor.

Obiectivul lor era unic : să devină o naţiune far care ar lumina calea salvării, în numele zeului gelos, a celorlalte rase şi oameni.

CREȘTINII

Fată cu aceste două facțiuni care se urau „prietenește“ se va naște o nouă mișcare, ieșită desigur din iudaismul tradițional, dar deschizând larg porțile cerului tuturor popoarelor din univers : creștinismul.

Prin credință, prin realele și nobilele calități umane ale lor, Creștinii primitivi vor bulversa echilibrul forțelor, vor schimba fața planetei, vor modifica însăși esența lumii occidentale.

Prin ei, globul se va acoperi cu monumente admirabile : biserici, catedrale, mănăstiri ; morala va evolua spre mai puțin egoism și barbarie, artele vor înflori, continente necunoscute vor tășni din mările tenebroase ; săracii, dezmoșteniții, umilii vor vedea surăsuri și promisiuni într-un cer întredeschis pentru ei.

Iată cum se prezenta creștinismul în secolul I al erei noastre, și, în adevăr, el a devenit religia far a lumii civilizate.

Totuși, toată această magnifică aventură, toată această mișcare admirabilă, a fost bazată, dacă nu la început cel puțin în sec. II, pe o falsificare de texte și pe inventarea, pur și simplu, de personaje și fapte pseudo-istorice.

Creștinismul, când își întemeia structurile săpă conștient în misterul trucat, fabrică false documente, scrieri „sfinte“ și își însuși aventuri și eroi împrumutați din vechiul repertoriu religios și mitic.

Două argumente majore scuza această politică ciudată :

Dumnezeul Creștinilor era universal și milostiv ;
Situția socială a epocii justifica aceste procedee.

MAESTRUL JUSTIȚIEI SE NUMEA ISUS

Acum, este dificil să te îndoiești : MAESTRUL JUSTIȚIEI era Christ anunțat de Biblie, Unsul Domnului, sau cel puțin avea ambiția de a deveni.

El a fost arestat, judecat, trimis la moarte ; el învie, asigură Comentariul lui Habacuc, dar afacerea, care s-a desfășurat pe la 65—63 în. era noastră, după prof. Millar Burrows, n-a avut ecou înainte de 1957 în analele istorice.

Evreii, prin ostilitate religioasă, Creștinii prin aceea că acest profet crucificat semăna prea mult cu Isus, au distrus tot ceea ce se raporta la eveniment.

La fel cum Evreii n-au văzut piramidele și templele din Egipt — unde au stat secole — la fel ei par să ignore pe inamici lor jurați : **Esenienii** !

Totuși este în fapt o aluzie timidă, o singură dată, în Biblie, unde sunt numiți „Numerosii“.

Flavius Joseph, care n-a vorbit niciodată de Isus, scrie îndelung despre cele trei mari secte evreiești : **Saduceii**, iubitori de viață ; **Fariseii**, ipocriți și afectați, **Esenienii**, puri și fără slăbiciuni.

Creștinii n-ar fi putut să-l impună pe Isus al lor decât cu mari dificultăți dacă s-ar fi lăsat influențați de existența Maestrului Justiției, de la care au împrumutat numeroase trăsături și felul morții.

În adevăr, Isus și Maestrul Justiției se confundă într-atât încât pare o ipoteză rezonabilă aceea că crucificatul din anul 63 (i.I.C.) a putut să se numească Isus.

Este chiar extrem de probabil.

ISUS, CONTESTATAR ESENIAN

Nici o îndoială nu poate exista asupra apartenenței eseniene a lui Isus, care reiese în fiecare clipă din **Evangheliile canonice** și mai mult încă, din **apocrifele** și **Evanghelia gnosticilor din Egipt**.

Isus este contestatar când promite pedepse îmburgheziților religiei, când stigmatizează pe bogați și anunță că cei dintâi vor fi cei din urmă.

Dar avânturile sale oratorice, lirice, de democrat, nu l împiedică să rămână, în adâncul inimii sale, un Esenian dur și misogin. El zice că ultimii vor deveni primii, dar nu scoate femeia din starea ei de sclavă, din contră !

El zice, vorbind de ea în general : „Trebuie ca ea să devină mascul“, ceea ce nu este o promovare, ci o nimicire a speciei femele ; el refuză să-și vadă mama și o declară chiar străină de sângele său.

El lasă femeile să i steargă picioarele cu părul și zice : „Rușine celui ce a fost născut din măruntaiele unei femei“.

Există în această atitudine, penibilă și insultătoare, in-

compatibilitate cu spiritul contestatar care ar fi trebuit să-l facă să ridice femeia, să-i redea locul care era al ei în timpurile matriarhatului : cel mai important.

Isus, este evident, nu are cultul lui Mater !

FIINȚA HERMAFRODITĂ

Când Isus zice (Evangelia lui Toma) că femeia trebuie să devină mascul¹, pare că vrea să se acorde cu tezele care spun că omenirea a ieșit dintr-o ființă hermafrodită, adică totodată mascul și femelă.

Această concepție asupra creerii omului se bazează pe faptul că el a păstrat urma sânilor și posibilitatea de a se naște, în unele cazuri, cu două sexe, ceea ce ar ține de natura sa primitivă și fundamentală.

* Fecundarea bărbatului de către bărbat este imposibilă, acum în momentul de evoluție în care se află, dar natura furnizează exemple de hermafroditism productiv : la lipitoare, melc, moluște acefale, plante etc.².

În adevăr, după Biblie (și cea mai mare parte a cărților sfinte prezintă teorii analoge), Adam era hermafrodit pentru că Eva a fost scoasă din el.

Citim în Geneza II :

(21) „Și când Adam dormea, îi scoase una din coaste și puse în locul ei carne.

(22) Și Domnul Dumnezeu făcu femeia din coasta care i-a fost scoasă lui Adam și o aduse la Adam“.

Ori, unii comentatori afirmă că există un contrasens

¹) Matel, cap. XIX, a spus : „N-ai citit că cel care a creat pe om de la început, l-a creat mascul și femele ?”.

²) La unele ființe hermafrodite umane, s-a depistat existența unei vulve, unui vagin, testicule și a unui penis; dar uterul și ovarele lipseau.

Uneori, vulva, vaginul, uterul, ovarele și penisul se oferă observației, dar lipsesc testiculele și penisul, care nu este decât un clitoris foarte dezvoltat.

Aceste fenomene sunt, se crede, o persistență a unuia din fazele tranziției ale organizării foetale sau o dereglare hormonală și cromozomică.

Nu mai rămâne decât ca celula să aibe posibilitatea de a se dezvolta în toate direcțiile și să asigure toate funcțiile biologice ale individului : în acest sens, hermafroditismul este o soluție biologică și umană posibilă.

în traducere și că ar trebui citit *côte* (parte) și nu *côte* (coastă).

În acest caz, textul ar fi :

(21) Și pe când Adam dormea, scoase una din părți (*côte*) și puse carne în locul ei.

(22) Și Domnul Dumnezeu făcu femeia din partea ce a luat-o din Adam...

În acest sens, femeia este cu adevărat **jumătatea** bărbatului, cum zice un vechi dicton popular și se înțelege atunci de ce masculul caută fără încetare femeia care îl va face întreg, pentru că dualitățile sexuale persistă la unii indivizi și, în fine, de ce corpul animal este format, după teza lui Etienne Serrès, din două jumătăți simetrice care se dezvoltă, într-un fel, în **mod independent**.

Ceea ce, în cazul de hermafrodis, explică dispunerea de organe sexuale diferite : masculii de o parte a corpului, femeile de cealaltă parte. Cunoașterea acestei particularități, sau mai simplu, credem noi, interpretarea primară a creației biblice, i-a incitat pe Esenieni și pe Isus să-și apropie sau să caute starea fizică a hermafroditului pentru ca să semene cu creatura originală, modelată de mâinile Domnului, creatură pe care și-o închipuiau totodată mascul și femelă.

INIȚIERE SAU EROARE

Un număr de spiritualiști, sau care se credeau astfel, și de pseudo-inițiați închină un cult lui Isus, marele inițiat și lui Mater, ale cărei simboluri sunt multiple și după părerea noastră, marcate de cel mai profund esoterism.

Ori pare de neconceput să se poată onora în același timp două concepții fundamentale opuse și distrugându-se mutual.

Isus, dacă ar fi fost un inițiat (ceea ce este mult prea improbabil : el nu era decât un Esenian dur, amar, misogin și puțin subtil) ar fi acceptat adevărul ce credea în hermafrodisul original, ¹ reprobând evoluția speciei

¹) Nu este exclus ca omul original să fi fost un hermafrodit reproducător. Totodată, tezele cele mai recente în biologie dau de gândit că creația speciilor a fost mai degrabă rodul hazardului de structurare a celulelor decât o evoluție logică și bine condusă.

animale și predicând întoarcerea la sursă, adică la starea primară¹.

În acest caz, cultul lui Mater (mama omenirii) nu ar aparține inițierii adevărate, nu mai mult decât cultul și simbolurile grotei, ale Fecioarei-Mamă, Fecioarei Negre Isis, cupa, apa din cavernă, migdala mistică, vulva, cicatricele Gaeei, Zeița-mamă, baza tuturor religiilor păgâne.

În acest concept, Mater ar fi săvârșit un sacrilegiu împănându-se cu o aură care nu-i aparține, pentru că nu ne-a născut.

Cultul trebuia deci să fie al Hermafroditului sau poate al Afroditei feniciene, rudă apropiată a Afroditei bărboase ce se venera în Cipru.

Această teză care se leagă neapărat de mitul Isus-inițiat, nu ar putea fi admisă și noi o respingem categoric, fiindcă noi nu acceptăm să-l considerăm pe Isus ca pe un Cunoscător.

Dimpotrivă, credem în profundele semnificații pe care le sugerează Mater, grotă, Marea Zeiță a Celților și în fine, apa-mamă, Mater a vieții celulare, pe scurt Viața².

Căci, pentru inițiatul demn de acest nume, Mater este apa, fecioara, primitiva, originara, simbolizată prin izvorul sfânt și botez, neîntinat și purtătoare a vieții celulare, a tuturor vieților posibile.

Și pentru că această apă neîntinată este însărcinată se identifică cu Fecioara Mamă

Isus avea o repulsie instinctivă pentru Fecioara-Mamă (Maria), pentru femeile în general și unii vor vedea aici

¹) Această întoarcere la starea primară bănuită a fi pură, fiind creată direct de Dumnezeu, este o absurditate. Dumnezeu este totdeauna creator, nu al unui început de specie, ci al tuturor lanțurilor speciei. El este mereu prezent și într-un timp mereu prezent. Este o dogmă inițiaticească irevocabilă.

Pe de altă parte, evoluția aparține planului necunoscut al Providenței și unei necesități universale: nimic nu rămâne intact, totul se degradează și evoluează. Norul timpului originar n-a rămas nemșcat pe cer, el s-a dizolvat în ploaie, care s-a mutat, ca element fertilizant, în plantă, în animalul care mănâncă planta, în omul care mănâncă animalul etc., și fără încetare, într-un ciclu neîncetată terminat.

²) Concepția Esenienilor și a lui Isus misoginul este în contradicție categorică cu principiul universal de viață și cu recomandarea Bibliei: Creșteți și vă înmulțiți.

semnul apartenenței sale la lumea eroriî, dacă nu a te-
nebrelelor.

La capitolele inițierii și originii vieții, Esenienii și
Isus reprezintă superstiția și ignoranța, dar trebuie să le
acordăm scuza credinței și bunelor intenții.

Isus a putut găsi revelația, desigur, prin Maria-Mag-
dalena, dar el a refuzat deliberat să recunoască așa ceva.

În alte timpuri, la fel ca Esenienii, și unele secte
rare de asceți, Catharii au înlăturat femeia de la rolul
ei primordial și magnific : cel de a naște viața omenirii.

Față de egoismul Evreilor megalomani și de barba-
rul ascetism al Esenienilor, inițiații sau o sectă evre-
iască de inițiați au crezut necesar și benefic, acum două
mii de ani, să pună la cale Operațiunea Isus.

OPERAȚIUNEA ISUS

Această conjurație avea un ideal înalt și scopurile sale,
credem noi, aveau trei puncte principale : a reface re-
gulile moralei, a da tuturor oamenilor un Dumnezeu uni-
versal, și a răspândi idei democratice și sociale, favorabile
săracilor.

Secta originară avea desigur un nume secret, care nu
ne-a parvenit, dar, lărgindu-se la dimensiunile lumii oc-
cidentale, filozofia ei luă o dezvoltare uluitoare și deveni
creștinism.

Creștinii sau inițiații catolici (katholicos : universal),
nu sunt nici categorici, nici refractari, nici ascetici exa-
gerați ca Esenienii.

Ei nu sunt nelegiuți, nici rasiști ca Evreii.

Ei vor ca lumea să continue și ca Dumnezeu să fie
al tuturor oamenilor.

Trei zei își vor disputa favorurile omenirii : un zeu
teribil, cel al Esenienilor ; un zeu gelos, al Evreilor bi-
bliici ; un zeu universal, cel al Catolicilor.

La acea epocă, după declinul influenței grecești, gân-
direa elaborată este esențial evreiască și inițiații evrei sunt
cei care vor remodela lumea și îi vor da religia univer-
sală.

Mișcarea beneficia de factori favorabili : Evreii masa-
crară pe Esenieni, conjurația folosi un Isus Esenian con-

vertit în zeu al dragostei, Creștinii vor ști să moară și să se sacrifice.

Timpurile sunt la fel de propice pentru o reînnoire ; zeii egipteni sunt morți și înlocuiți prin zeii greco-romani, jumătate-oameni, jumătate-divinități, în care nimeni nu mai crede.

Lumea bazinului mediteranean va accepta deci singurul zeu care-l satisface aspirațiile : Domnul universal și iertător de care are nevoie.

Așa s-a născut Operațiunea Isus, cu un autentic Maestru al Justiției pe care Evreii îl vor crucifica pentru că este Esenian, reformator și catolic.

SUBSTITUIREA LUI ISUS

Nu știm nimic despre acest Isus căruia Conjurația se va strădui să-i ascundă adevărata identitate.

Era cu adevărat un Maestru al Justiției, un profet esenian ?

E momentul să credem căci, cu toate că a fost considerat apostol al dragostei, Isus, din Evanghelii lasă să transpară în fiecare clipă natura sa eseniană

Sigur, el a convertit într-un zeu universal pe zeul golos al coreligionarilor săi, sigur, el a îmblânzit considerabil morala lor inumană, dar nu a ajuns să se dezbrace de neîncrederea, de disprețul său împotriva femeilor.

Adesea se întâmplă că temperamentul său de ascet explodează, că bunăvoința sa creștină se revarsă și atunci apare, în Evanghelie Isus înarmat cu sabia și cu focul, Isus care înjosește femeia, atât pe mama sa cât și pe prostituată, cu o monstruoasă de Esenian.

Așa se explică, în mod limpede și logic, contradicțiile găsite în Scripturi.

Acest Isus ni-l imaginăm predicând în Iudeea, îndepălinind minuni sau părând că face așa ceva dar numai în cerc restrâns.

Dacă el ar fi făcut minuni în fața unui public larg, dacă măcar ar fi tăsnit din lotul profetilor din timpul său, Tacit, Flavius Joseph, Justin, Pliniu cel Bătrân și Suetoniu, n-ar fi întârziat să-l remarce.

Apoi a fost crucificat de Evrei... spre marea usurare a tuturor !

Creștinii au profitat pentru a-l transforma, de-a lungul timpului, pe acest Isus înconstant, stângaci în rolul său, când indulgent, când fulminant, într-un Christ care binecuvântează, strălucește și predică Evanghelia lui Dumnezeu milostivul.

S-a înlocuit deci Maestrul Justiției, rupt de ai săi, cu un Isus Maestru al Dragostei.

Evangheliile au fost redactate în consecință și asta n-a fost desigur puțin lucru, o sută de ani după, pentru a da o biografie decentă și măgulitoare unui personaj care, în realitate, a făcut să se vorbească atât de puțin despre el !

Pentru a rotunji treaba s-au adăugat sfaturi bune, s-au scos cele rele sau perimate, au fost prelucrați Matei, Marcu, Luca și pseudo-Ioan, punându-se mereu accentul pe Isus al dragostei în locul unui Esenian contestatar și misogin.

De la conjurația inițiaților evrei din sec.I la cea a teologilor din al II-lea mileniu, o imensă și radicală evoluție inversă fundamentele și destinația religiei inițiale.

Papa, împodobit cu aur și pietre prețioase, așezat pe tronul său de aur în luxosul său palat din Vatican, primind, binecuvântând, recompensând pe cei mari, pe bogații și puternicii acestei lumi, este reprezentarea perfectă a ceea ce Isus denunța ca nelegiuit și satanic.

Evreii și Creștinii dețin totalitatea bogăției mondiale, a puterii mondiale de distrugere, de reconstrucție și represiune (exceptând Rusia și China) și binecuvântarea în numele lui Iehovah și Isus.

Pe crucea sa de lemn, crucificatul, ținut bine ca să nu scape, ridică ochii spre cer pentru a-l lua martor că el n-a voit niciodată asta...

Și un Maestru al Justiției, în Orient, se pregătește pentru o nouă aventură.

MESSIA MAO TSE-TOUNG

De-a lungul mileniilor, în adevăr, noțiunile de valoare sunt perimate și trebuie schimbate.¹

¹ Trebuie ținut seama de accelerația istoriei. Filozofia anului 2000 va fi cu adevărat depășită în anul 2500.

Isus urmă lui Moise, zeul secund urmează zeului prim și în timpurile noastre, civilizația iudeo-creștină, îndeplinindu-și opera a ajuns la capăt. Un al treilea zeu va veni odată cu dispariția Bisericii creștine.

Contestații la toate nivelele : studenții, oamenii politici, lucrătorii, țăranii, intelectualii anunță zorii unui nou ciclu, o nouă eră în care se vor dezvolta un Dumnezeu mai adevărat, mai abstract, o justiție mai universală și o noțiune a dragostei care nu va arăta mai multă exclusivitate și privilegii ¹⁾.

A-ți iubi părintele este bine dacă iubești tot atât și pe necunoscutul de la celălalt capăt al lumii, pe fratele negru sau fratele galben, fratele animal, fratele arbore și firul de nisip din deșert. În conceptul de dragoste se ierarhizează Dumnezeu, familia, de la familie la prieten, la clanuri și, în ordine descrescândă, toți oamenii de pe glob, care trebuie să înțeleagă dragostea universală așa cum ne învață Buddha.

Această noțiune de justiție și universal, rău înțeleasă de Creștini, rău aplicată de Marxiști și de Hitleriști, ar putea găsi un profet în Mao-Tse-Toung al Galbenilor.

Deteriorarea rasei albe, pusă în evidență de revoluția din 1968 — înfinit mai profundă decât ne place să ne imaginăm — este semnul prevestitor al devenirii poporului galben.

Doctrinile maoiste, oricât de monstruoase ar părea, au remarcabile puncte de coincidență cu cele ale lui Isus esenianul din Toma și chiar cu cele ale Creștinilor.

Evangelheliștii au relatat cum Isus refuză de a primi pe mama și frații săi : Cine este mama mea, cine sunt frații mei ? Și privind pe cei ce erau așezați în jurul lui : Iată pe mama mea și frații mei. (Matei, cap. XII ver.

1) Copilul nu este bun : egoismul său nu cedează decât justiției. Devenit adult, reflexele sale emoționale și speculația sa intelectuală îl fac să acorde un loc preponderent dragostei și privilegiului.

Mai târziu, „el va recădea în copilărie” și va acorda întâietate noțiunii de justiție.

La fel și pentru popoare, societăți. China este în perioada de justiție juvenilă și teribilă. Ea va trece, înainte de a dispărea, prin apogeul dragostei și se va întoarce la justiție.

48—49, Marcu, cap. III, vers. 33 și 34). El refuză chiar să-și vadă mama. (Luca, cap. VIII, vers 21).

Este pura doctrină a lui Mao Tse-Toung și a Garzilor Roșii.

Suntem prost pregătiți pentru a analiza și a o admite, prea corupți pentru a o adopta, dar un nou ciclu este la orizont, îngrozitor, teribil în puritatea sa implacabilă.

Trebuie să fii nebun să nu te gândești și să nu vrei să recunoști că, pentru un miliard de oameni, Mao Tse-Toung este poate Messia anunțat.

DUMNEZEU

Singurul cult valabil al lui Dumnezeu este încercarea de a trăi viața în mod natural, fără a deteriora legile ereditare.

Orice altă practică este masochism și închinare la diavol.

Asta este certitudinea adevăraților spiritualiști și ea se opune celei a materialiştilor care își pierd timpul, forțele și demnitatea în genuflexiuni, rugăciuni, litanii și alte zadarnice fandoseli, care se referă la dogme infantile și la o morală niciodată respectată.

Omul lăsat de Dumnezeu este sănătos, jovial, fericit, drept; el are copii frumoși pentru a continua și a cinsti Natura universală.

Când un om nu-și pierde timpul prin a se dedica unui Dumnezeu al imaginației, al credinței, al spaimei sale, atunci se poate dedica celorlalți oameni.

Adevărata religie constă în a respecta mai întâi Dumnezeu care există în aproapele nostru și în tot universul.

Ar fi caraghios să ne imaginăm una din celulele noastre stabilind un cult al eului nostru uman!

Nici noi înșine, nici complexul nostru biologic, nici complexul universal nu cer atâta!

Celula să-și îndeplinească rolul său de celulă, omul rolul său de om și Dumnezeu va fi mulțumit.

* Autorul scrie în anii '70, când totul părea altfel decât azi. (N.T.)

CIUDAȚENII

CAPITOLUL XXIII

ARSENIC ȘI NOUTĂȚI INVECHITE

Un capitol din Talmud, intitulat „Tradiția Școlii lui Eli“ (Sanhedrin, fol. 97, col. 1), zice că lumea va dura 6000 de ani.

Vor fi două mii de ani de confuzie, Legea va fi impusă timp de încă 2000 de ani, apoi vor veni „Zilele Messiei“.

Cei Vechi voiau poate să trăiască aceste timpuri, ei au recurs mereu la magie în scopul de a-și prelunge existența.

REȚETE PENTRU A TRAI MULT TIMP

Ovidiu povestește întinerirea bătrânului Eson, tatăl lui Iason, regele Thesaliei, pe care Medeea, regina vrăjitoare, îl iubea

„La rugămintea sa, ea întrebuiștea cunoștințele sale asupra astrelor, mineralelor și plantelor : Eson fu învelit într-o mulțime de aromate și ierburi calde stropite cu licori specifice ; cu ajutorul sucurilor, Medeea îl făcu să întinerească“.

În „Istoria persoanelor care au trăit mai multe secole și care au întinerit“, dl de Longueville Harcouet relatea, în 1735, cazuri de longevitate extraordinară.

„Thomas Parke, englez, care a murit fără durere la 169 de ani, s-a văzut pus, la 101 ani, să facă penitență publică în poarta bisericii pentru că a făcut un copil unei fete, datorită puternicului său temperament la o vârstă atât de avansată“.

În India orientală, după Pliniu și Solin, sunt popoare care trăiesc 400 de ani, pentru că ele se hrănesc cu vi-pere.

În apusul Scoției, în Hebride, viața insularilor este de o așa lungă durată încât se spune că locuitorii au cru-

zimea de a-i ucide pe cei care socotesc, după vârsta de 150 și 200 ani, inutili lumii, datorită lipsei lor de rost.

Se știe cum faimosul Paracelsus se lăuda că prin „Mercurul său de viață” era posibil de a metamorfoza o bătrână în tânără la fel de ușor cum schimba fierul în aur; totuși el însuși, care promitea altora anii sibilelor, lungă viață a cerbilor, sau cel puțin cei 300 de ani ai lui Nestor, a încetat să trăiască la mai puțin de 37 de ani“.

MINISTERUL AERULUI ÎN 1740

Ducele de Argenson, pe la 1740, a creat... ministerul aerului înainte ca avioanele să apară. Textul următor, extras din Memoriile sale, este ciudat :

„Aceasta, scrie el, este încă o idee ce va fi tratată ca o nebunie; sunt convins că una din primele descoperiri rezervată poate secolului nostru, este de a găsi arta de a zbura prin aer.

În acest mod, oamenii vor călători repede, comod și chiar vor transporta mărfuri pe marile vase zburătoare.

Vor exista armate aeriene. Fortificațiile noastre actuale vor deveni inutile. Paza comorilor, onoarea femeilor și a fiicelor noastre vor fi în primejdie, până ce se vor stabili jandarmerii ale aerului.

Totuși, artileriștii vor învăța să tragă în zbor și se va naște în regat o nouă însărcinare, aceea de secretar de Stat pentru forțe aeriene “

CRIMA PERFECTĂ A LUI LEONARDO DA VINCI

Dacă ar fi să-l credem pe Voisin¹, scriitorul Racine ar fi otrăvit-o pe frumoasa actriță Thérèse de Gorla, zisă la Duparc.

Este foarte posibil; Racine era capabil de orice: hoț de versuri, hoț de glorie, hoț de femei, el îl fură de asemenea pe acest sărman Molière, luându-i-o pe Duparc pentru a o instala la teatrul din Hotel de Bourgogne.

¹) La Voisin era o complice din Brinvilliers. Ea a fost arsă de vie la Paris, în 1680, ca ghicitoare și otrăvitoare.

Lingușeala, abuzul de încredere în erau familiare, așa că suntem de acord cu la Volsin în acuzația sa.

Este mai puțin cunoscut că Leonardo da Vinci era, și el, un adept al „fierturii de ora douăsprezece“, dacă nu cumva și al vrăjitoriei.

Iată ce se povestește despre acest subiect.

Marele pictor era expert în facerea otrăvurilor.

În chimia biologică, el a fost un precursor al tehnicii „pasajelor“ : se injectează o otravă unui animal, care moare ; se iau atunci organele principale care au fost impregnate de otravă : ficat, splină, plămâni, etc., cu care se prepară un extract care este administrat unui al doilea animal, care și el moare.

La fiecare „trecere“, forța otrăvirii crește.

Da Vinci studie procesul asupra plantelor, cărora le injecta, sub scoarță, compuși de cianură de potasiu, în doze din ce în ce mai puternice. Fructele : de păr, pier-sic, de cireș, de măr erau, bineînțeles, otrăvite, dar nu conțineau decât slabe cantități de cianură.

Trebuia să mănânci timp de săptămâni înainte de a se produce un deznodământ fatal.

În timpul unui banchet la Ludovic al II-lea Moro, fructele din grădina lui Leonardo da Vinci fură prezentate lui Galeazzo Sforza, care lupta pentru unitatea poporului italian.

I-au fost trimise altele în zilele care urmau. până ce Sforza își dădu sufletul lui Dumnezeu.¹

FLUVIU SUB PARIS

Geologii știu că există un mare fluviu subteran trecând pe sub Paris, cu un debit cu mult mai mare decât cel al Senei.

El s-ar situa între 800 și 1200 de metri adâncime și ar fi alimentat de pânzele de apă subterană provenind din nouă râuri paralele din munții Jura, de unde și numele lui : fluviul **Jura**.

El se aruncă în ocean între nordul Irlandei și Scoția, aproape de ieșirea numită Jura.

Acest fluviu trece pe dedesubtul lui Morvan în Fran-

¹) Această întâmplare este povestită și de scriitorul rus Merej-kowsky într-o carte despre viața lui Leonardo da Vinci.

ța, regiunii Morvan (Scoția), aproape de Inverness și de Loch Ness, celebru prin șarpele său de mare : Nessie.

Nu știm dacă Nessie există cu adevărat și dacă nu cumva este un locuitor al acestui fluviu Jura care ar comunica cu Loch Ness, dar este extrem de curios să amintim că eroul animal din Jura este un șarpe fabulos : Vouivre !

Altă coincidență : etimologic, Jura înseamnă „animal sălbatic“. E de crezut că aceste legende au o sursă comună și autentică

STÂNCA CU PICIOARE

Pentru a vedea stânca cea mai curioasă din Franța, trebuie să urci la 2900 de metri înălțime, pe lângă Lanslevillard, în Savoia

Această stâncă — noi cităm din revista **Phénomènes inconnus** — un bloc neregulat, este situată pe terasa unui circ glaciatic, între contraforturile Marii Stânci Negre și stânca din Pisselerand.

Ca și stânca celtică din Poiré-sur-Vie, este acoperită de mici găuri sau capsule și de urme de pași gravate în piatră, reprezentând un picior feminin, măsurând între cincisprezece și douăzeci și cinci centimetri lungime.

Se pot vedea vreo cincizeci de asemenea amprente care dar să fie înfundate la doi centimetri în rocă, poate când era încă lavă neîntărită.

Alte stânci, mai mici, în care la fel este imprimat pasul unui trecător insolit o încadrează pe cea mai mare și arată direcția

A fost deci intenția ființelor unei alte civilizații decât a noastră, de a indica un sens, un loc unde ar trebui mers.

Este vorba de femei sau de omuleți ? Enigma nu va fi niciodată lămurită. Stânci identice există la Chantelouve, lângă Lanslevillard, la Suse, în Italia și se cunosc amprente de mâini pe o piatră la Amélie-les-Bains (Pyrénées-Orientales).

SLUJBA RELIGIOASĂ PE LUNA

Proiectele rusești și americane nu sunt numai apanajul fizicienilor, biologilor și chimiștilor, ci și al teologilor !

Am fost oarecum puțin surprins, în timpul primei alunizări americane, când l-am pierdut din vedere, câteva clipe, pe cosmonautul Edwin Aldrin, primul om care a călcat pe Lună.

Informându-ne din sursă sigură, putem anunța că Aldrin s-a îndepărtat voit din câmpul camerei pentru a îndeplini un rit minuțios prevăzut: el s-a recules, s-a închinat și a spus o rugăciune către Dumnezeuul Creștinilor și, desigur, chiar o scurtă messă.

La cererea papei și a notabilităților religioase, cosmonauții desemnați pentru aselenizare au fost aleși dintre cei bine antrenați, candidații fiind mai ales credincioși.

Principala cauză care a făcut să se grăbească cucerirea satelitului nostru, în ciuda principiului aberant al rachetelor (americane și rusești), a fost de a debarca, cu prioritate, un cosmonaut creștin.

Cu nici un preț nu trebuia ca un rus să alunizeze primul. Au fost bine înțeles și alte imperative, militare, politice și de prestigiu și toate astea, adunate, costă pe Pământeni o întârziere de zece ani pe plan științific, Sistemul de propulsie stil „bomba atomică” fiind incontestabil puțin rentabil și perimat la scara marilor călătorii.

MÂNA STÂNGĂ ESTE OBSCENĂ

Strămoșii noștri arieni — Celții, Etruscii, Fenicienii etc. — aveau o credință pe care noi o judecăm astăzi ca foarte empirică în interpretarea semnelor, prevestirilor și evenimentelor.

Ceea ce se manifesta la dreapta era considerat de bun augur, ceea ce se producea la stânga avea reputația de a fi funest.

Este curios, la capitolul anecdotelor, de a nota că expresia „obsce” înseamnă „contrar pudorii” și derivă din această veche credință.

Marele lingvist elvețian Adolphe Pictet¹ din care împrumutăm studiul care va urma, dă o explicație nuan-

¹ Adolphe Pictet, 1799—1875. „Originile europene sau Aryas Primitive”, eseu de paleontologie lingvistică.

țată relei reputații legată de mâna stângă obscenă : obscaevinus, de la **ob** = a se mișca și **scaevinus** = stânga.

O anume necesitate fiziologică cotidiană, ce nu este necesar de a o preciza, prezenta, în timpuri îndepărtate, pentru mâna „oficiantă“ niște „pericole“, îndepărtate prin întrebuițarea servetelor și hârtiei zisă igienică.

Legea lui Manou prescria, pentru a înlătura acest inconvenient, de a folosi trei bucăți de pământ, ceea ce în ținutul arab se traduce în zilele noastre prin trei pumni de nisip.

Pe solul arid al Greciei, pământul era înlocuit de trei pietre aspre sau patru pietre lustruite.

Vechii Aryas, conștienți de inferioritatea naturală a mâinii stângi, îi dădeau această sarcină necesară dar puțin glorioasă.

După Manou, pentru a purifica această mână stângă, trebuia, cu ajutorul mâinii drepte, să o cureți cu zece bucăți de pământ, apoi trebuia continuată curățirea cu alte șapte bucăți de pământ, ca să se purifice mâna dreaptă care a curățit mâna stângă. (cartea V, v. 136).

Legea lui Manou, importată în Occident cu mult înainte ca Sumerienii și Grecii să-și fi dezvoltat civilizațiile, a fost cauza directă a reputației nefaste dată prezicerilor și mâinii stângi.

La popoarele din Guineea, mâna dreaptă este consacrată muncilor nobile și stânga activităților necurate.

În Antichitate, era jignitor să prezinți mâna stângă pentru a saluta. Din contră, era convenabil să o ascunzi la spate și să prezinți mâna dreaptă în semn de onoare și bun venit.

În zilele noastre, stângacii se înmulțesc în mod cu totul anormal, ceea ce arată o tulburare afectând chiar bazele sistemului nostru biologic.

INTELEPTUL SOLOMON ERA UN MAGICIAN

Solomon, regele Iudeilor, fiul lui David și al Bethsa-beei (an 1000 î.I.C) este renumit pentru înțelepciunea și imensa sa știință ; dar dacă al doilea termen i se potrivește poate, primul suscită îndoieli serioase.

Pentru a urca pe tronul tatălui său, face să fie ucis fratele său Adonias ca și toți partizanii acestuia și trimise

În exil pe marele preot Abiathar, favorabil candidaturii lui Adonias.

După legendă, el puse să se jertfească aproape o mie! de cai de rasă în cinstea Domnului care, foarte onorat de acest holocaust, îi acordă privilegiul înțelepciunii!

Înțelepciune îndoielnică, dacă a fost, căci Solomon se cufundă, zice cronica, „în adâncurile viciilor“, avu mil de femei în haremul său, ridică altare și servi cultul lui Baal, Moloch, Astarteea, Belzebut, etc. „El dezonoră prin toate turpitudinile o domnie începută prin asasinate, dar și prin splendori a căror amintire este mereu vie“. I se atribuie mai multe lucrări scrise sub numele de Soliman-ben-Daud (fiul lui David). Ecleziaștul, Cântarea Cântărilor sau Cântarea lui Solomon, Proverbele, Cartea Înțelepciunii care, toate, aparțin canonului din Vechiul Testament.

INELUL LUI SOLOMON

După Coran, „demonii au vârat, sub tronul lui Solomon, cărțile de magie conținând știința prin care a supus oamenii, geniile și vânturile“

Tronul regelui, executat de genii, era sprijinit de doi lei culcați, totul ținut de doi vulturi.

Când Solomon lua loc, leii întindeau labelle și când se așeza vulturii îi făceau umbră cu aripile lor deschise.

După legenda musulmană, opt îngeri ai lui Dumnezeu au adus regelui Isrealiților o piatră prețioasă care îi dădea toate puterile asupra lor și asupra vânturilor când piatra era întoarsă spre cer. Alți patru îngeri îi dădură o piatră care, așezată pe capul său, îi permitea să poruncească tuturor creaturilor vii de pe pământ și din apă.

Un alt mesager divin îi aduce o a treia piatră, care îi dădea posibilitatea să niveleze munții, să sece mările și fluviile pentru a le transforma în pământuri fertile, în timp ce pământurile continentale deveneau lacuri și mări.

În fine, o a patra piatră îi dădea comanda lumii spiritelor, bune sau rele, care locuiesc între cer și pământ.

Cu aceste patru talismane minunate, Solomon făcu un inel cu ajutorul căruia putea, în orice clipă, să-și exercite puterea asupra lumii întregi.

SAMUR CARE TAIE PIATRA ȘI METALUL

Pentru a construi Templul pe care voia să-l închine lui Iehovah, Solomon, grație inelului său magic, mobiliză pe djinii constructori. Soțiile acestor djini (genii) pregăteau bucatele care erau așezate pe mese ocupând spațiul unei mii pătrate și tot poporul din Ierusalim era chemat la aceste banchete uriașe.

Djinii făceau atâta zgomot ciocnind, tăind, ciopling piatra și metalele, încât regele, iritat, întreabă dacă nu exista un mijloc de a suprima acest vacarm.

— Numai puternicul geniu Sachz ar putea să te mulțumească, răspunse un din, dar el a reușit să scape autorității tale.

Totuși l-au capturat, lângă un izvor din țara Hidji și a patra piatră din inelul regal îl constrânse să asculte.

— Ai fost înșelat asupra privilegiilor mele, o, rege! zise Sachz dar corbul te va putea scoate din încurcătură.

La ouăle din cuibul lui, pune-le sub un vas de cristal și vei vedea ce va face pentru a le recupera.

Așa s-a făcut, și corbul, luându-și zborul, a revenit ținând în ciocul lui o piatră numită **samur**¹.

Atingând cristalul cu această piatră, pasărea îl tăie în două fără nici un zgomot.

Solomon trimite imediat un comando de djini să caute pietre de **samur** „într-un munte din occident“.

POVESTEA COVORULUI ZBURĂTOR

În timpul construcției, Solomon făcu o călătorie la Damasc pe spatele djinilor, dar acest mod de locomoție îl obosi atât încât, pentru întoarcere, puse pe genii să țeară covoare mari de mătase, destul de largi pentru ca să încapă cu toată suita sa.

Porunci atunci vânturilor, prin puterea inelului său magic, să ridice covoarele și să le facă să zboare.

¹ O tradiție zice că, corbul aducea ierburile care aveau puterea de a face piatra maleabilă. O altă asigură că Asmodée, prințul demonilor, fu constrâns de Solomon să construiască templul fără ciocan, nici fierăstrău, nici altă unealtă de fier, numai cu o anumită piatră care avea puterea de a tăia piatra ca și diamantul care taie sticla.

Așezat pe tronul său, el conducea deplasarea ca / un birjar care își conduce cali. Deasupra lui, păsări cu aripile desfăcute zburau pentru a-l proteja de arșița soarelui.

Aceasta a fost prima experiență legendară a călătoriei aeriene care dădu naștere, în literatura arabă, misterele covorului zburător.

Inelul magic, permițând acest miracol, nu trebuia să rămână pe proprietatea lui Solomon, care avea obiceiul, mergând la baie, să-l lase uneia dintre soțiile sale.

Un djin fură talismanul, se așază pe tron în locul regelui ; acesta, fără puteri extraordinare, pierdu regatul și fu obligat să rățăcească din țară în țară.

Din fericire pentru el, un pescar găsi în mare inelul pe care djinul imprudent l-a aruncat, așa că Solomon putu să-și recapete autoritatea, tronul și regatul.

MOARTEA LUI SOLOMON

După o domnie care dură aproape un secol, regele Israelitilor făcu să vină în fața lui pe Îngerul morții care avea șase fețe.

O legendă, culeasă de scriitorul Gustave Weil, relatează astfel ultimele clipe ale regelui fabulos.

„Cu figura din dreapta, zise îngerul, culeg sufletele locuind în Orient ; cu cea din stânga, sufletele locuind în Occident ; cu cea care este pe capul meu, sufletele locuind în cer ; cu figura de jos, iau djinii din măruntaiele pământului ; cu cea care este la spate, sufletele populațiilor din Jadjudi și Madjudi ; cu cea din față, sufletele Credincioșilor și al tău este printre ele.

— Lasă-mă să trăiesc până ce templul va fi gata, se rugă Solomon, căci după moartea mea djinii vor înceta să lucreze.

— Ora ta a venit ; stă în puterea mea de a o prelungi cu numai o secundă.

— Ei bine, urmează-mă în sala de cristal.

Îngerul consimți, Solomon își făcu rugăciunea, apoi, sprijinindu-se în toiag, îl pofti pe trimisul lui Dumnezeu să-i ia sufletul.

El muri astfel și vestea morții sale fu ținută secretă timp de un an.

Djinii n-au știut-o decât când templul a fost terminat, când tolagul ros de cari căzu pe podeaua de cristal odată cu corpul pe care îl sprijinea.

Îngerii luară corpul lui Solomon cu inelul magic și l-au dus într-o grotă secretă, unde îl vor păzi până la Judecata de Apoi“.

VRAJITORIE

CAPITOLUL XXIV

VRAJITORII DIN ȚĂRILE MINUNATE

Între vrăjitorie, magie și fenomenul supranatural, deci inexplicabil, există o ceață în care este ușor de a te pierde.

Într-un sat din Bavaria două frumoase fermiere au o detestabilă reputație de vrăjitoare : cea mai mare parte dintre bărbații care intră în legătură cu ele se sinucid fără o cauză aparentă.

SATUL CELOR DOUA VRAJITOARE

Satul este Oberbucha, lângă Straubing și surorile au prenumele respectiv Thérèse și Anne.

Ele sunt primitoare, în toate sensurile cuvântului, într-un cuvânt fete bune, și bărbații din regiune nu lipsesc spre a le curta.

Unul din ei, Joseph X..., 28 de ani era amantul Thérerei : a fost găsit într-o dimineată, spânzurat în hambarul său.

Wilhelm Z..., 55 de ani, îi urmă pe lângă frumoasă și se spânzură câteva zile mai târziu.

Tânărul Karl, 21 de ani, frecventă pe una din surori, poate pe amândouă, și el fu victima unui fel de fatalitate, se sinucise, dar stropindu-se cu benzină.

Max, 33 de ani, se spânzură pentru că a avut nenorocirea de a se îndrăgosti de Anne și Konrad, 45 de ani, se înecă după o aventură amoroasă cu aceeași fată.

Nu trebuia mai mult — recunoaștem că și coincidențele sunt prea mari — ca fermierele să devină două re-
dutabile vrăjitoare.

Și totuși, în ce scop și cum au făcut farmecele și vră-
jile lor ?

Poliția nu le-a putut găsi nici o vină.

Alt caz dezgropat din arhivele acestei afaceri întune-
cate, dar probabil nu diabolică : în 1435, ducele Albrecht
de Bavaria s-a îndrăgostit de o frumoasă fată din popor,
Agnée Bernauer, care, și ea, avea reputația de a-și da
întâlniri cu Satan.

Tatăl ducelui, jignit de această mezelianță, o făcu pe
Agnes să fie condamnată ca vrăjitoare și nefericita fu
aruncată în Dunăre.

PUNCTE NEGRE PE TERRA

În aceste drame, un fapt reține atenția ocultiştilor :
regiunea Straubing pare să poarte nenoroc locuitorilor
săi.

Totul se petrece ca și cum niște „vene otrăvite ale
Dragonului“ au un punct de apariție în acest loc, adu-
când o perturbație între propriu său câmp electromag-
netic și cel al cerului.

Căci fenomenul este sigur : curenții telurici condițio-
nează comportamentul indivizilor și pot, după natura
și interacțiunea lor cu câmpul magnetic terestru, să le fie
benefice sau, din contră, să suscite teribile degradări de
ordin nervos.

Orice s-ar spune, Italia va fi mereu țara bunului gust,
al artei și asasinatului, Franța va fi dedicată ușurinței,
și artei și contestării, Spania va fi ardentă și dramatică,
Germania științifică și ordonată, URSS supusă și risipi-
toare, SUA autoritară și generoasă, China crudă și ge-
nială.

La Straubing vor exista mereu sinucideri și iubiri
nefericite.

Pe autostrada din Sud, la Courtenay, lângă Montargis
(Loiret), există **un punct negru** unde mașinile au o teri-
bilă tendință spre salturi periculoase și tumbe.

Drumul este drept și frumos, dar în februarie 1968, Patrick Dautreau a murit acolo împreună cu alte șapte persoane ; la 23 iunie 1969, cinci automobilisti și-au găsit moartea exact în același loc.

Bizar în orice caz !

Am vorbit deja despre platanul și borna 88,4 de pe Națională, între Pont-sur-Yonne și Paris, de borna 23,9 de pe drumul Brême-Bremerhafen, de pe Naționala 7, fatală Michelinilor, între Briare și Montargis¹ ; nici o explicație nu este posibilă pentru aceste drame, unde intervin prea multe coincidențe pentru a crede că sunt datorate hazardului. Nu există nici o vrăjitorie, ci un simplu fenomen natural, geofizic și electric.

MAGIA TELURICĂ DE LA NANTERRE

Magia și vrăjitoria au încă au loc preferat, cel al țărilor zise subdezvoltate și provinciile cele mai înapoiate din țările de mare cultură.

La Lagos (Nigeria), un vrăjitor ucide o fetiță din satul Keffi pentru că ea s-a transformat în șarpe și că legea nu interzice să uciși reptile !

Tribunalul este parțial de partea justiției acestui argument pentru că n-a condamnat pe asasin decât la trei ani și opt luni de închisoare.

În septembrie 1969, un om din New Delhi a fost sacrificat de un hindus care voia astfel să-și exorcizeze soția.

În regiunea Compiègne, câțiva morți și un caz de nebunie s-au succedat în 1969 din vina unui „mag“ care, în fapt, era un vrăjitor prost.

Cronicarul parizian „Medicus“ într-un mare cotidian din capitală, a stigmatizat cum trebuia acest caz de posedare și, se poate zice, de demență colectivă, pentru că întreaga regiune luă apărarea vrăjitorului :

„Uimitor, în afacerea de la Compiègne, scrie Medicus, nu este că prostia cu fruntea îngustă, imbecilitatea cu

¹⁾ Istoria Necunoscută a Oamenilor de acum 100.000 de ani, cap. I. Descoperiri. Paratrăsnetele lui Solomon — Hărțile lui Piri Reis — Drumuri blestemate etc.

Michelin li ar fi fost victimele unui blestem al Templierilor.

urechi de măgar, superstiția cu ochii orbi se manifestă la 80 de km de Paris.

Derutant, intolerabil, este că ele înfloresc chiar în capitala noastră ca și la New York, Londra, Moscova".

Medicus are desigur dreptate și încă nu vorbește de acest punct negru al periferiei pariziene : Nanterre, unde, din cauze misterioase pentru raționaliști și magice pentru empiriști, se găsesc un abator, un ospiciu de bătrâni și o „universitate" care este focarul incandescent al contestației studentești.

Totuși locul era odinioară consacrat cultului druidic, dar el a fost creștinat ; și de la această operație fatală, Nanterre a fost sediul unor cruzimi atroce, în 1411 între Armagnacs-i și Bourguignons-i, în 1815 între Francezi și Prusieni și se știe ceea ce s-a petrecut între 1968 și 1970.

FARMECE PENTRU A ÎNLĂNȚUI O INIMA

Veți explica aceasta cum vreți, dar fenomenul este cunoscut la țară, unde e întrebuințat cu succes de vânători, geambași, măcelari... pe scurt, de cei care știu să „vrăjească" animalele : există **farmece** care stârnesc și fixează afecțiunea.

Orice câine vă va urma și va fi „al vostru", chiar dacă își adoră stăpânii săi legitimi, numai dacă acceptă să mănânce imediat din o varietate de șvaițer pe care ați ținut-o în prealabil la subțioară între piele și piele, timp de vreo douăzeci de minute.

Este un farmec pe care vânătorii nedelicați îl întrebuințează adesea pentru a-și atașa câinii reputați a fi buni urmăritori... dar care aparțin unui vecin.

La fel îi veți face blânzi și răbdători dar numai pentru voi — dacă pe taurii întunecați și răi îi faceți să mănânce un pumn de sare în timp ce mâna voastră va rămâne pe nările lor.

Când un taur intră în arenă, în genere el se precipită furios și se oprește într-un anumit punct pe care toreadorul îl notează cu precizie : **niciodată nu va trebui să provoace fiara când ea va fi în acel loc.**

El va trebui să-l aducă în partea opusă pentru a efectua munca cea mai periculoasă și să-i dea lovitura la jumătate de drum între cele două locuri.

Veți stăpâni un cal îndărătnic dacă îi veți da să mă-

nănce fân pe care ați urinat. Trebuie repetată operația de mai multe ori în așa fel încât să nu indispuceți animalul.

În Africa ecuatorială, femeile folosesc un farmec analog celui cu șvair, dar de astă dată destinația este un soț pe care vor să-l păstreze credincios.

Ea face așa fel ca să păstreze între coapsele sale o bucată de carne timp de douăzeci și patru de ore, pe care în urmă o gătește ca o tocană bună; și soțul nu va mai privi la alte femei!

Aceste vrăjitorii sunt destul de des eficace pentru ca să li se acorde credit.

Taurul, în arenă, trage cercul său magic și piatra sa de hotar. Rămâne toreadorului sarcina de a determina locul altarului pentru ucidere. Nu înfrunțați niciodată un patron sau un om de afaceri când este așezat în fotoliul său din birou, nici o femeie îndărătnică dacă locul nu vă convine.

Alimentul care e macerat în sudoare și care este impregnat de mirosul **sui generis** al unei persoane are încontestabil o putere de farmec asupra altor persoane, dacă ele îl miros sau îl mănâncă.

IARBA VRĂJITORILOR

Cum se poate constata, este ușor să te faci vrăjitor cu rutină chelălușă.

Cea mai bună rețetă pare să fi fost falmoasa **iarbă a vrăjitorilor** sau **iarba dracului**, plantă obișnuit cunoscută sub numele de **datura** sau **laur** și care este comună în Franța¹.

În infuzie, **datura** dă o ușoară beție și provoacă o relaxare a conștiinței, în așa fel încât cel ce bea se simte melos și fără voință de contestare, ceea ce îl duce să creadă tot ceea ce i se sugerează.

În același timp, el este jucăria halucinațiilor agreabile, adesea cu caracter erotic.

Vrăjitorul, odinioară îmbăta cu această infuzie pe cel ce dorea să meargă la saț.

El putea atunci să lase imaginația neofitului să con-

¹ Preparația de laur trebuie să fie mințioasă preparată și foarte slabă. Rău dozată, ea provoacă benedictibilă moartea.

struiască situații, de obicei calchiate după bărfeli stereotipe, dar era mai avantajos pentru gloria lui să stârneasă prin cuvinte evenimentele particulare ce îi vor permite, apoi, de a se arăta martor la viziuni.

„Tu ai văzut când messire Satan a poruncit vecinei tale de a i se da lui sub altarul acoperit cu pânză roșie ?

Și când nevasta Vincente s-a ridicat, călare pe mătură ai văzut-o bine, nu ?”.

Și sărmanul era gata să jure că lucrurile s-au petrecut chiar așa.

Era, de asemenea, un mijloc de a lega o femeie sau de a o lega de soțul ei sau de amant, convingându-o că Satan o va lua în infern dacă rupea pseudo-jurământul făcut în fața lui și semnat cu sângele lor.

„Fermecătorii” din Evul Mediu operau în același mod : după ce au dat infuzia de datura amanților ce au consimțit, le vor procura plăceri minunate, de nedescris... și parțial imagine.

Ei puteau astfel să-i facă să călătorească în țări de vis, pe durata unui timp pe care ei îl sugerau foarte lung împărțindu-l în zile, nopți, luni și chiar ani.

Amanții erau atunci convinși că ei au vizitat Veneția, Neapole, au traversat deșerturi, au călătorit pe mări infuriate, au scăpat din naufragii și domnit ca suverani în locuri paradisiace.

„Fermecații” deveneau așa de subjugati încât cereau și plăteau cu bani buni această viață paralelă care îi smulgea din mult mai banala, existență obișnuită.

Și, în realitate, era vorba de o adevărată magie care a abuzat, timp de secole, de popoarele credule și superstițioase.

DOCTORUL ȘI CROCODILII

Nu trebuie să se creadă, totuși, că vrăjitoria și magia sunt irealități.

Crimiștii, biologii și fizicienii vor putea fără îndoială într-o zi, să ne ofere o explicație rațională, dar, pentru moment, fenomenul le scapă în mare parte.

De exemplu, ei rămân perplecși în fața incredibilei și veridicei aventuri întâmplată unui medic străin, după războiul din 1940—45.

Acest medic, Dr. Babor, îndeplinea, într-un lagăr de concentrare, rolul de a scurta viața prizonierilor grav bolnavi, injectându-le acid fenic în regiunea inimii.

După război, înfruntă justiția din țara sa, se refugiază în Etiopia, unde și-a exercitat profesia sa.

Unul din vechii săi camarazi îl întâlnește într-o zi și remarcă — puțin prea târziu, se pare — că Dr. Babor era o natură crudă, sadică.

Singurul loc unde se simțea împăcat cu sufletul său era la marginea unui iaz infestat cu crocodili care-l fureau și cu care se juca ca și cum ar fi fost câini.

Somat să se întoarcă în țara sa pentru a justifica ce a făcut în timpul războiului, Babor hotărăște să se sinucidă și se îndreaptă, cu revolverul în mână, spre malul iazului.

Intră în apă până la brâu, mângâie crocodilii care se înghesuiau în jurul lui fără a se gândi să-l atace și își trase un glonț în cap.

Cadavrul lui rămase intact timp de mai multe zile, nici unul din crocodili neîncercând să-l devoreze.

Se crede că s-a stabilit între om și animale, pe plan biologic, un raport de simpatie, o adevărată alianță, ca de ființă crudă la ființă cu același temperament.

Acest caz se apropie de cel al unui Iezuit care, în sec. XVI, în Cordillera Anzilor, mângâia nepedepsit pume. El le iubea și, ucigând el însuși oameni, se simțea unit cu ele printr-o ciudată legătură de identitate psihologică.

RITUL SÂNGELUI

Se crede că antipatia între doi indivizi este comandată de sentimentul că ei sunt „străini“ unul de altul. Se naște imediat un fenomen de respingere, de repulsie.

Negrii neevoluați simt aceleași simptome la apropierea unui om care nu este din tribul lor, din sângele lor. El devine, datorită acestui fapt, un inamic biologic.

Relațiile umane sunt în general fondate pe raporturi de simpatie sau de antipatie: ești din sângele meu, frățioare, sau nu ești!

Schimbul ritual de sânge, odinioară, n-avea alt scop decât de a pecetlui o comunitate biologică.

Fiul regelui trebuia să succeadă tatălui său, dacă nu rolul era dat unui **prinț de sânge**.

Au fost multe alianțe matrimoniale între Franța, Italia și Spania, pentru a stabili o stare de consangvinitate care crea un climat favorabil bunei înțelegeri între suveranii celor trei țări

ȘCOALA DE MAGIE NEAGRĂ DIN PARIS

Soemond Sigfusson, autorul vechii Edda, era, se crede, un literat scandinav originar din Islanda.

La începutul sec. XII, a fost preot la parohia Oddi, prima ce a fost creată în insula sa.

Soemond, zis cel Înțelept, veni în Europa continentală, la Paris, unde a fost elev într-o școală de magie neagră; dar pe bună dreptate, se suspectează preoții creștini de a fi răspândit această poveste pentru a discredita un scriitor și o mitologie care n-au egal în lume cu excepția poate, a **Romanelor Mesei Rotunde**, puse în versuri franceze de Normand Robert Wace în 1155, sub titlul : **Bruta**.

Totuși, această legendă despre școala pariziană de magie neagră merită de a fi povestită.

Cursurile de vrăjitorie, care durau de la trei la șapte ani, erau ținute într-o criptă atât de adâncă încât lumina zilei nu pătrundea acolo niciodată. Elevii, în acest timp, n-aveau dreptul să iasă la suprafața pământului; ei primeau în fiecare zi hrana de la o mână păroasă și neagră și învățau magia din niște cărți scrise cu litere de foc. Maestrul, care era Diavolul în persoană, nu apărea niciodată; toată învățătura sa era prezentată magic și singurul profit pe care îl trăgea era dreptul său de a lua corpul și sufletul discipolului care ieșea ultimul din peșteră, la sfârșitul fiecărui examen anual.

În ziua în care Soemond trebui să părăsească școala, studiile sale fiind terminate, hotărî să iasă ultimul pentru a-și salva camarazii.

El purta o mare capă albă așezată numai pe umeri și se bizuia pe șiretenia sa și viteza sa pentru a scăpa celui Vicdean.

El operă cu atâta abilitate, că Diavolul, crezând că îl prinde nu apucă decât capul drept pradă, dar poarta de fier a criptei se închise atât de repede, în spatele lui, din fericire, încât îi juli călcăiul. O altă tradiție spune că la ieșirea din școală, soarele strălucea atât de tare, că Diavolul orbit, nu captură decât umbra lui Soemond care fu astfel condamnat de a nu mai fi însoțit de ea toată viața.

SOEMOND MAGICIANUL

Soemond — ne referim mereu la legenda sa după Dr. Konrad Mauser — fu învățat adevărata magie de un astrolog care locuia în „țările din Sudul Europei”.

Doritor de a reveni în Islanda, cu toate că a fost apărât, Soemond fugi într-o noapte cu complicitatea unui episcop.

Dar știința astrologului era mare și consultând cerul, el vede, prin poziția stelei celui fugit, în ce loc se află. Elevul a profitat și el de învățătură și citi și el în astre pericolul ce îl amenința. „Maestrul meu este pe drum, zise el episcopului, și vede unde suntem. Ia pantoful meu, umple-l cu apă și pune-l pe capul meu...”. Această magie avu un efect imediat : Maestrul încetă urmărirea și murmură însoțitorilor săi :

„Veste proastă, amicii mei ! Cel pe care îl urmărim s-a înecat, căci văd semnul apei pe steaua sa. Putem să ne întoarcem”.

Fugarii continuă deci marșul, dar Maestrul consultând din nou cerul, văzu cu uimire că steaua lui Soemond era în toată strălucirea ei, ceea ce îl determină să continue vânătoarea.

Fugarul observă că era din nou în mare pericol :

„Iată din nou astrologul pe drum, zise episcopului ; repede, ia cuțitul, rănește-mă la coapsă și pune pe capul meu pantoful plin de sânge”.

Maestrul, care nu înceta de a privi astrele, se opri și zise : „De astă dată, văd sânge pe steaua celui pe care îl căutăm ; în mod sigur a fost ucis de cel cu care a fugit și iată-l pedepsit pentru că m-a părăsit”.

Se întoarse pe loc și urmăritorii se înapoiară acasă. Totuși, privind cerul pentru ultima dată, din turnul său înalt, astrologul văzu că steaua elevului său strălucea cu o

lumină pură și liniștită. Înțelese atunci că Soemond era egalul său în știință și că era drept să-i permită să trăiască cu marile cunoștințe pe care și le-a însușit atât de bine.

COLOANA INFAMĂ

În anul 1630, în Italia, ciuma care făcea ravagii furniza capitolului vrăjitoriei una din cele mai oribile cronici ale sale, unde, ca de obicei, „vrăjitorul” era un nevinovat și inchiizitorul un discipol al Diavolului.

Deci, în 1630, ciuma bântuia la Milano, decimând populația, răspândindu-se la țară, unde, din lipsă de muncitori valizi, pământul nu mai era cultivat.

Curând asta duse la foamete, teroare și în final cele mai cumplite atrocități, pentru că oamenii, infometați, mâncară, se zice, carne de om.

„Cine avea o tumoare la regiunea inghinală sau la subțioară, era un om pierdut”, zice un cronicar.

Preoții, înspăimântați de contagiune, nu mai îndrăzneau să împărtășească muribunzii

Se amintea ciuma neagră care, în sec. XIV, a făcut mai mult de 25 de milioane de victime (se spune și 100 de milioane) încât psihoza morții, contagierii și, în final, blestemul diabolic se instalează în toate mințile

Cei care au trăit anii tulburi ai „ocupației” și „eliberării” Franței, în 1940 și 1945, au exact imaginea situației transpunând evenimentele

Vecini certăți, inamici politici sau religioși au profitat de haos pentru a și îndeplini răzbunările și în fine, adăugându-se superstiția, s-a sfârșit prin a crede că vrăjitori, vrăjitorii răuvoitori, untorii ungeau zidurile cu un unguent infectat pentru a răspândi mai mult flagelul

O cotoroață, strămoasă a „țesătoarelor” din 1793 și denunțătoarelor din 1945, acuză un biet nenorocit numit Piazza de a fi uns cu grăsime contaminată zidurile casei sale.

Bineînțeles, acuzația era stupidă și fără fundament, dar ea fu luată în considerație de judecătorii din senatul milanez și de autoritățile religioase, totdeauna gata să vadă mâna diavolului în relele ce copleșesc omenirea.

Abominabilele practici ale Inchiziției au fost puse imediat în vigoare. „Biruit de durere și de promisiunea unei iertări, Piazza acuză la rândul său pe bărbierul Mora care se recunoscă vinovat cu ajutorul torturilor.

Acești nenorociți denunțară un al treilea complice, care, pentru a scăpa, acuză la rândul său un mare număr de persoane, între altele un căpitan spaniol, un maestrul de arme și un copilandru. Aceștia din urmă protestară mereu susținându-și nevinovăția în mijlocul celor mai groaznice torturi ; au fost eliberați după doi ani de închisoare.

Numai primii au fost executați, cu un aparat îngrozitor“.

Judecătorii milanezi au fost atât de convinși de dreptatea și de abilitatea anchetei încât au vrut să perpetueze amintirea prin ridicarea unei coloane chiar pe locul unde se ridica casa — care a fost demolată a sărmanului bărbier Mora.

Acest monument, numit „Coloana Infamă“, trebuia să amintească trecătorilor de pretinsa infamie a lui Mora și a inocenților chinuți.

„Sfânta Noastră Mamă Biserica, adaugă un cronicar, trecu la anchetarea vrăjitorilor răuvoitori și cu supliciu aparatelor de tortură și a plumbului topit în urechi, voia Domnului nostru făcu ca infamii să-și recunoască crimele“.

Odată în plus, în acest secol XVII, dezonorat de persecuții religioase și războaie ale superstiției, Satan a luat figura înșelătorilor și nevinovatul a fost schimbat în criminal diabolic¹.

Întreaga istorie a vrăjitoriei este bazată pe această eroare primordială : vrăjitorul (sau vrăjitoarea) este fie un inocent, fie un bolnav și cel care judecă și pedepsește în numele Domnului sau al justiției este, în realitate, o minte malefică locuită de demoni.

Căci demonii există cu adevărat, dar nu acolo unde sunt localizați cu o perfidă siguranță !

¹) Istoria Coloanei Infame a fost relatată de scriitorii italieni Manzoni (*Storia della colonna infame*), Ripamonti, Nani, Muratori, Parini și Verri.

MISTERELE DIN CER

CAPITOLUL XXV

STRĂINII VENIȚI DIN CER

Este prea puțin sigur că Terra ar fi singura planetă din sistemul solar locuită de ființe raționale.

Este puțin probabil că oamenii, identici, ca noi, există în galaxia noastră sau în cosmos, dar pot fi analogi omului terestru.

Din 1968, voga OZN și farfuriilor zburătoare s-a micșorat considerabil, ca și cum o oboseală l-a cuprins pe cei ce au obiceiul de a cerceta cerul noaptea.

PUNCTUL DE VEDERE RAȚIONALIST

Fără a triumfa raționalistii se cantonează solid în opinii pe care trebuie să le cunoaștem.

Pentru profesorul Francois Le Lionais, fenomenele OZN nu sunt halucinație, ci o iluzie colectivă.

Dl. Paul Muller, astronom, crede că cel mai adesea este vorba de nori lenticulari, care sunt în formă de tablete de aspirină.

Dr. René Held, psihiatru, judecă după o logică riguroasă: „De 3000 de ani de când se văd lucruri bizare în cer nu s-au produs fapte aditive (s-a rămas în același punct). Ori, într-o știință te poți rătăci, întoarce, regăsi, poți a încerca să faci tabula rasa, poți reîncepe, dar rămâne totdeauna ceva bun de păstrat. Există totdeauna un produs al efortului“.

Produsul acesta nu există în fenomenul OZN, în cel al fantomelor, al lui Dumnezeu, al elfilor.

Este ușor de a trage o concluzie din aceste expozee. Și cei ce nu cred gândesc că există, în percepția obiectelor singulare, o intensă participare subiectivă. Pentru a cunoaște bine problema, ar trebui studiată psihologia profunzimilor, la observatorii de OZN-uri.

Ei au poziții afective și unii proiectează ca poeți, în cerul lor de adulți, fantasme pe care le hrănesc din copilărie.

NICI UN OZN ÎN ISRAEL

În Israel, unde populația, radarele sunt în alertă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și unde vigilența este o chestiune de viață și de moarte, orice cetățean trebuie imediat să prevină autoritățile competente, dacă vede pe cer un obiect neidentificat.

Dacă nu se găsește nimic cu atât mai rău !

Dacă același individ vede un OZN a doua oară fără că faptul să aibă un rezultat pozitiv, primește un avertisment.

Dacă vede un al treilea OZN și avioanele de vânătoare iar nu găsesc nimic, atunci farfuristul este închis într-un institut psihiatric.

Rezultatul acestei politici este revelator : numărul de OZN-uri observate în Israel de la 1966 la 1969 = 0.

În Ciad, indigenii n-au văzut niciodată farfurii zburătoare și cu atât mai mult Extratereștri.

Și apoi a fost la radio (și poate chiar și la televiziune) o știre care anunță că, peste tot în lume, cantonieri, cultivatori și automobiliști vedeau în fiecare zi sute de farfurii și zeci de marțieni.

Și de atunci, acum aproape în fiecare zi ciadienii, ca toată lumea, văd și ei OZN-uri, farfurii zburătoare și Extratereștri pitici sau uriași și uneori pe amândoi deodată.

În sprijinul tezei lor raționaliști adaugă încă un argument cu greutate: Buddha, Pitagora, Descartes, Pasteur, Niels Bohr, profesorii Monod și Joliot-Curie n-au văzut niciodată farfurii zburătoare !

STRAINII VENIȚI DIN CER

Aceste observații sunt cinstite și justificate în mare măsură, dar nu-i mai puțin adevărat că problema persistă în virtutea coincidențelor exagerate și tradițiilor ce nu se pot elimina în bloc.

Pentru doctorii Bisericii și pentru popoarele vechi, „Îngerii lui Dumnezeu sunt piloții acestor puternice și luminoase nave care populează și brăzdează firmamentul”.

Citim în Noul Testament :

„Toți aceștia sunt morți pentru credința... mărturisind că ei erau străini și călători pe pământ” (Evreii, cap. XI, vers. 13).

În prima Epistolă a sfântului Paul către Corinteni, figurează o ciudată interpretare :

— vers. 45. — Adam, primul om, a fost creat cu un suflet viu și al doilea Adam a fost umplut cu un spirit viu.

— vers. 47 — Primul om este cel **terestru**, format din lut și al doilea este **ceresc**, **care este venit din cer**.

Este de notat în adevăr că în Biblie (Geneza, I, 27 și II, 7) există două creații omenești, dar, contrar celor spuse de sfântul Paul, este precizat că a doua este **pământeană**, făcută cu aluat de pământ.

Aplicând acestor texte teoria pluralității lumilor locuite, se poate înțelege că a existat o rasă autohtonă și o altă rasă, care ar fi venit de pe altă planetă, în afara îngerilor ce au coborât din cer ca să se căsătorească cu frumoasele pământene.

După Koran, Adam nu s-a născut pe Pământ ci în altă parte.

În cer, Dumnezeu vorbește îngerilor și le zice (Sutra II vers. 28) : „Vreau să stabilesc un reprezentant pe Terra“.

Îngerii protestează, dar Dumnezeu le prezintă pe acest înlocuitor : Adam, care este capabil de a numi toate ființele.

Îngerii, cu excepția lui Eblis, adorară atunci pe Adam.

Este de menționat că această scenă se petrece în altă parte decât pe Pământ. Apoi Adam și „soția sa locuiesc în grădină“ și se ating de arborele tabu. Ei sunt alungați și **condamnați de a merge să locuiască pe Pământ** :

— vers. 34 — „Coborâți în acest loc ; dușmani unii altora, Terra vă va servi drept locuință și posesiune temporară“.

Un corespondent, Dl Girard Guillet, a remarcat că în sanscrită, cuvintele Marte și Mongol se scriu în același fel, ceea ce este curios, aplicat la Fiii Cerului.

Căci în Orient, mai mult decât în Occident, se vorbește despre relații interplanetare.

VIMANELE DIN SAMARANGANA SOUTRADHARI

În „Eseu despre meditații imateriale“, Kronos — Paul Fisch citează o pagină din Dl. Louis Dubreucq, membru al Asociației astronomice referindu-se la un manuscris vedic :

„Este vorba de **Samarangana Soutradhara**, care dă o descriere pitorească a unor mașini zburătoare existând la popoarele civilizate, pentru a asigura comunicațiile între continente sau de a menține ordinea, sau chiar reușita unor mari expediții interastrale“.

„Acest manuscris, continuă Paul Fisch, consacră două sute treizeci de pagini sistemului de construcție a **vimanelor** (vehicule zburătoare) precum și folosirea lor.

Aceste aparate se ridicau vertical, zburau mii de kilometri și viteza lor era așa de mare, că uneori nu se putea observa solul..

Samarangana declară că **vimanele** nu erau produsul imaginației poetice, ci mașini funcționând cu puterea latentă a mercurului încălzit în timp ce ele erau în spațiu. Ele erau fără aripi și susținute numai prin forța emisă.

Sunt numărate patruzeci și nouă de tipuri de focuri propulsive, legate de fenomene electrice sau magnetice.

Vimanele puteau scăpa privirii și transporta silențios echipaje perfect protejate.

Fiecare aparat avea numele său particular și tăblițele vedice vorbesc de o **vimana agnohotra**: având două focuri de propulsie.

Aparent, oamenii din această epocă erau obișnuiți cu vizitele ființelor venind de pe alte planete.

Unele **vimane**, de o construcție specială, puteau să se ridice până în regiunile solare (**surymandala**), altele spre stele (**nahsatramandala**) și aveau proporții enorme pentru a putea traversa sistemul solar și dincolo..

„**Tantjour**“ și „**Kantjour**“ ale Tibetaniilor descriu aceste minunate astronave de formă fuziformă care se învâртеau mereu pe orbită în jurul Terrei, așteptând marile plecări ale mai multor mii de călători“.

Mahâbhârata, **Drona Parva**, **Râmâyana**, dau descrieri analoage.

Este remarcabil de a nota aici că tradițiile irlandeze vorbesc de timpurile vechi „în care fiecare dansa în aer cum dansează frunzele în vântul de toamnă“.

În insula **Saint-Vincent**, „oamenii înțelepți de odinioară puteau zbura foarte ușor. Ei n-aveau aripi, ci se ridicau în aer prin efectul sunetelor, lovind în niște plătouri de aur..“.

O legendă din Caraibe spune la fel „că oamenii nu urcau, nici nu coborau etajele, în timpuri foarte vechi; ei loveau un cymbal și cântau un cântec. Cântecul spunea unde voiau să meargă și ei acolo se duceau... Fiecare putea dansa în aer ca frunzele pe furtună. Totul era atât de ușor!“.

Ne unim la părerea lui Paul Fisch când acordă oarecare credit acestor tradiții raportându-le la Strămoșii Superiori din continentul atlant sau la Pământul lui Mu.

„O întreagă parte din preistorie, scrie Paul Fisch, s-a desfășurat pe pământuri actualmente scufundate“.

COSMONAUȚII DIN GROTELE AUSTRALIENE

Într-o grotă din Australia, lângă Glenelg River, în regiunea Kimberley, exploratorul George Grey a descoperit, în 1838, o ciudată frescă reprezentând ceea ce ai putea să numești un cosmonaut.

Capul personajului este înconjurat de cercuri roșii strălucitoare simbolizând poate Soarele; corpul și mâinile sunt pictate în roșu și pe corp sunt desenate benzi și bare, tot roșii.

În aceeași grotă, exploratorul văzu un grup de patru capete cu cagule sau aureole, dar pictate în albastru profund.

Unul din acești „cosmonauți“ purta un colier și blândețea expresiei lui îl făcu pe Grey să se gândească că era vorba de o femeie.

Într-o altă grotă, găsi o pictură reprezentând un om înalt de trei metri, îmbrăcat, din cap până în picioare, cu un fel de combinezon inform și roz, cum poartă scafandrii și aviatorii când înfruntă adâncurile sau stratosfera.

Un cerc dublu, roz și aur, înconjoară capul și pe partea roz sunt desenate șase litere sau numere ale unui alfabet necunoscut, dar semănând cu cel din Glozel.

Este posibil ca rotundul roz să reprezinte o cască de plexiglas. După „experți“ și după antropologul A. P. Elkin, ar fi vorba de picturi făcute de artiștii aborigeni și reprezentând pe Wandjina, zeul Ploii strămoșilor, dar această interpretare nu pare deloc convingătoare.

Pentru mulți, aborigenii australieni au vrut să reprezinte scăfandri ai spațiului, deci cosmonauți.

AVIONUL VENUSIAN DE LA OLBIA

Că serviciile oficiale sau Conjurațiile se întrec în a ascunde câte ceva în legătură cu misterioasele obiecte cerești, pare tot mai evident.

Amicul nostru, profesorul Jean Villegoureix, din Limoges, nu va tăgădui aventura ce i s-a întâmplat la Olbia.

„În august 1968, scrie Jean Villegoureix, m-am dus la Olbia, târg vesel de pe coasta Varoise, unde, de ani, societatea arheologică locală face săpături în cel mai mare secret.

În timpul primei mele vizite, am fost foarte rău primit de o oribilă cotoaroanță, care, fără ca măcar să întredeschidă ușa, îmi spune să mă îndepărtez..

Se scurg câteva zile și revin în compania soției mele Rosette. De astă dată întâlnesc un portar mai înțeleghător și am putut pătrunde înăuntru.

La prima vedere, ruinele îmi arătară straturile a trei tipuri de civilizație : greacă, latină, creștină

Obiectele interesante au fost ridicate, dar rămăsese o frumoasă piatră tombală (de mormânt), pe care era gravat ceva ce seamănă în mod uimitor cu un avion cu reacție.

Vreau să iau o fotografie : ghidul îmi interzice.

Revin la Olbia patruzeci și opt de ore mai târziu și făcându-se noapte, mă îndrept rapid spre locul unde am putut admira piatra tombală care — nu știu să spun de ce — evocă planeta Venus. Piatra dispăruse..“

În ciuda cercetărilor lor, Jean Villegoureix și amicul nostru Philippe Lenglet, pe care îl pasionează chestiunea, n-au putut găsi nici o urmă din piatra tombală și misterioasa sa gravură

După scriitorul Guy Tarade, Dr. Glenn Seaborg, președintele lui Atomic Energy Commission, a declarat la Moscova, în 1969, că echipajele lui Apollo VIII, X, XI și XII au descoperit pe fața ascunsă a Lunii, construcții și urme de vehicule extraterestre.

Dacă informația este exactă, pare bizar, ea fiind făcută publică, că ziarele nu i-au consacrat nici un articol.

Atunci, trebuie iar să vedem aici o conjurație a tăcerii ?

ADONIESIS, SAVANT EXTRATERESTRU ȘI REMEDIUL CONTRA CANCERULUI

Există un „Centru de Studii Fraternitatea Cosmică“, bulevardul E. Pittard, 15, la Geneva, condus de Extraterestri și vicarii lor pe Terra.

Primii își spun „fiii divinei Flăcări Creatoare“ și parola lor are numele „Adoniesis, savant Extraterestru“.

Centrul publică mesaje al căror, grosso modo, scop este de a pune în gardă omenirea contra relelor sale instincte și, de asemenea, de a glorifica pe Isus-Christos, fiul lui Dumnezeu și al preafericitei Fecioare Maria

Toate astea n-ar fi reținut atenția noastră, dacă Centrul nu publică uneori informații de genul acesteia :

„Din Cer la Pământ și de la Pământ la savanții în medicină și la autoritățile civile și religioase — prin Adoniesis, savant Extraterestru :

Serul Boniface ar putea salva milioane de oameni loviți de acest rău mortal : cancerul“

După ce a adus mulțumiri lui Isus, „cel mai mare geniu“ aflăm mai multe :

„Boniface este numele doctorului care a descoperit, preparat și experimentat în mod privat un ser care poate face să dispară sau să îndepărteze răul și care are meritul, în cazurile disperate de a înlătura durerea

Rezultatul nu este niciodată negativ.

Doctorul Boniface nu este un mare profesor, ci un umil veterinar care trăiește la Agropoli, în Italia. El a constatat : capra nu este atinsă niciodată de cancer și, plecând de la această observație, el a făcut serul care este actualmente experimentat în Spitalul Universitar german din Heidelberg (sic)“.

EXTRATERESTRII OPEREAZĂ O EGIPTEANĂ

O femeie egipteană de 36 de ani, Nasra Abdalla El-Kami, care suferea de opt ani de o „hemoragie cronică“, a fost operată de chirurghi coborâți dintr-o farfurie zburătoare.

Noi nu afirmăm nimic, dar reproducem o informație publicată la 15 august 1970 de cotidianul **La Sicilia I** ;

D-na Nasra El-Kami a fost în zadar îngrijită la spitalul Universității din Alexandria.

La sfârșitul lui iulie, pe când stătea la sora sa, la Kafr El-Dawar, mic oraș industrial la 50 km de Alexandria, ea a fost operată într-o noapte în bucătăria apartamentului.

Acolo au găsit-o rudele sale, atrase de plânsete.

Nasra povesti că trei oameni și o femeie au coborât dintr-un „lucru enorm, rotund, alb și plat, venit din cer“.

După aceea, ea nu-și aduce aminte bine, căci a căzut într-un somn adânc, dar vizitatorii cerești au intrat la ea și au operat-o, scoțându-i un cui ruginit pe care îl avea în abdomen.

În sprijinul spuselor sale, femeia arată un cui care era fixat cu un plasture în palma sa dreaptă.

Medicii din Alexandria, chemați urgent, rămaseră stupefiați în fața cusăturii răni, care a fost făcută „cu un fir special și după o metodă din cele mai moderne“.

Hemoragia s-a oprit complet.

„Noaptea următoare, Nasra se deșteptă tresărind și începu să țipe.

Celor care alergară imediat, ea le spuse că cei trei bărbați și femeia au revenit, coborând de astă dată prin plafon și au schimbat pansamentul.

Unul din ei i-a dat un mic bobârnac pe obraz, spunând un cuvânt care semăna cu „Okay“ !

Normal, această informație, care este plină de lucruri neverosimile și de naivități, este o farsă !

Este regretabil că „Extratereștii Aller, Arkos, Karthos și Mesek, cei patru fii ai luminii Cosmice, coborâți pe Pământ (prin plafonul unei camere !) și cu o dragoste cristică infinită“ și-au dat numele și cuvântul de onoare !

Este adevărat că, după contesa Roland d'Oultremont, din Linkebeek, în Belgia, adevăratul „Șef al Extratereștrilor este **Ashtar**“ care vorbește și el în numele lui Dumnezeu și are alura unui efeb delicios. Noi vrem să acordăm o șansă favorabilă tuturor aserțiunilor, tuturor ipotezelor, dar totodată, ar trebui să se cadă de acord și a se ști care dintre ei (Adonisis, Arhtar și alți patru sau cinci șefi extratereștri pe care îi cunoaștem), este cel adevărat și care sunt impostorii !

MONSTRUL DIN PĂDUREA MOULIERE

D-nii Baillon și Bouché, care conduc CIESPI strada Montmidî 4, la Poitiers, ne-au relatat o întâmplare ce este în legătură cu misterioasele obiecte cerești.

Ea a fost relatată în „Memoriile altora“, de contesa Dash cu titlul : „Monstrul din pădurea Mouliere“.

Legenda zice că în această pădure se vedeau odinioară animale fantastice zburând pe deasupra arborilor : era faimoasa goană pe care o fac demonii sufletelor, după moarte.

Pe la 1830, paznicul Ricochon, străbătând pădurea la miezul nopții, auzi un zgomot de aripi ce semăna cu un zbor de liliac.

— Aha ! își spuse, luând în mână pușca, iată goana-demonilor.

Vânatul lui Lucifer va fi o țintă grozavă !

Brusc, un nor gros și negru întunecă cerul, și în același timp se auzi un zgomot asurzitor și ciudat

Paznicul de vânătoare trase asupra unei forme întunecate pe care o distingea, de bine, de rău și auzi un țipăt ascuțit

O formă stranie căzu la picioarele sale

Ricochon, înspăimântat, se repezi acasă, trase zăvorul și petrecu o noapte agitată

A doua zi se întoarse totuși în pădure, la locul unde s-a produs evenimentul și văzu un monstru scăldat într-o mare de sânge.

Ce să facă cu acest vânat nemaivăzut ?

Ricochon înhămă calul la o căruță, încarcă monstrul, cu mare greutate, atât era de greu, apoi merse să arate prada prețioasă la prefectura de poliție.

Prefectul, după ce a văzut monstrul, opri pe pădurar de a vorbi cuiva despre el, dar s-a știut totuși, că monstrul avea un cap uman, îngrozitor prevăzut cu coarne enorme.

Această întâmplare dădu naștere expresiei populare : „urât ca fiara lui Ricochon“.

Această poveste nu evocă deloc OZN urile decât prin zgomotul de aripi în noapte dar o informație venită din Canada ar putea să ne ofere o continuare neașteptată.

MONSTRUL DIN SPAȚIU

„O farfurie zburătoare s-a sfărâmat și s-a găsit cadavrul unui monstru din spațiu“. Acesta era titlul atrăgător al ziarului canadian *Minuit*, din 5 oct. 1969.

Povestea se rezumă astfel : corpul unui monstru cu proveniența de pe o altă planetă a fost găsit de țăranul Vasily Dubischev, 43 de ani, locuind într-un sat din Georgia.

Interogat de poliția de la Kremlin, el a povestit că mergând pe câmp la 6 dimineața cu tractorul, având farurile aprinse, a auzit un zgomot asurzitor.

Farurile s-au stins și, ridicând capul, Dubischev observă cam la 400 metri în aer, o farfurie zburătoare ne-mișcată.

În jurul aparatului erau lumini mici, roșii, verzi și albastre.

Apoi se auzi ca o detunătură, farfuria demară cu o viteză incredibilă și farurile tractorului se aprinseră din nou.

Câteva secunde mai târziu, rusul auzi o explozie și un nor multicolor se ridică de pe o colină, foarte aproape de drum, cam la trei kilometri. Un cerc de zăpadă închisă la culoare marca un loc de impact, dar nu era nici o urmă de farfurie ; din contră, nu departe de acolo, zăcea un monstru, nemișcat.

Creatura avea patru picioare lungime și forma sa amintea puțin pe cea a unui om ; avea brațe și picioare, un cap cu ochi, două urechi și o gură, dar nu și nas.

Pielea, încrețită și aspră, lăsa să se vadă, transparentă, niște vene mici, albastre.

Corpul purta haine arse.

Se crede că creatura a sărit înainte de explozia care ar fi dezintegrat complet farfuria (?).

Biologii au constatat, după analiză, că celulele nu erau pe bază de carbon, ci de siliciu ; Dr. Feodor Petrov crede că ea a venit de pe o planetă mult mai caldă decât Pământul și că ea absorbea heliu sau nitrogen prin porii pielii.

„Această creatură, zice dr. Petrov, poate suporta o temperatură de 1000 de grade Fahrenheit, care este cea de pe planeta Venus“.

Această poveste ar putea fi socotită ca adevărată, dacă ea ar fi dat loc la ecouri în Rusia și în întreaga Europă, ceea ce n-a fost cazul.

Pe de altă parte, știrile pe care le dă ziarul **Minuit**, dacă ele sunt adesea senzaționale, nu sunt totdeauna adevărate !

ARMSTRONG A VĂZUT SELENÎȚI

La 11 august, acest ziar anunța, cu titluri mari, că astronauții americani au văzut ființe vii pe Lună !

La ora 10.56, la 20 iulie după ce Armstrong a pus piciorul pe satelitul nostru, un fulger orbitor a izbucnit în momentul în care astronautul instala camera de televiziune.

A fost auzit începând o frază dar, înainte ca să o poată termina, centrul de control de la Huston, l-a tăiat.

El ar fi zis cu toate acestea : „Poate, ah...”

S-a produs o nouă întrerupere și i s-a spus brusc : „Continuă, continuă”.

Armstrong ar fi văzut un vehicul în formă de ou, de unde au ieșit — scrie **Minuit** — două siluete „de umanoizi” purtând căști în formă de bule și părând că-l supraveghează.

Când Armstrong transmise pentru prima dată un raport la Houston, i s-a recomandat să nu înregistreze incidentele, ci să le televizeze pe un canal separat.

Iată ceva prea senzațional pentru a fi adevărat.

Phénomènes spatiaux (revistă a lui GEPA) într-un număr special din 1969, blamează pe „cultiști” (credincioși) care fac să vină fără dificultate astronave din Venus, Marte, Saturn sau de pe Jupiter și relatează că Frații din Spațiu au, pe Venus, orașe și străzi, câmpuri și ferme, fluvii și uzine...

Incontestabil, astfel de declarații fac cel mai mare rău studiului cinstit și rațional al fenomenului OZN.

NAVA AERIANĂ DIN CLOERA

Manuscrisul irlandez **Konungs Skiggsa**, din anul 950 era noastră relatează această istorie extraordinară !¹⁾

¹⁾ Povestită și de Alexandre Gorbovski, „Vechile enigme ale istoriei”.

„S-a produs un miracol în mica localitate Cloera, într-o duminică, pe când locuitorii erau la slujba religioasă.

O ancoră mare metalică, legată e un otgon a coborât din cer : unul din brațele sale, prevăzut cu un cioc foarte ascuțit, s-a înfipt în partea de sus a lemnului ușii bisericii.

Credincioșii, imediat, au ieșit și au văzut, pe cer, la celălalt capăt al otgonului o navă care părea să plutească pe un ocean imaginar. La bordul ei, niște oameni se aplecau pe deasupra bastingajului și păreau să privească ceea ce se petrecea în fundul apei.

Atunci, locuitorii din Cloera au văzut un marinar urcând pe marginea vasului și sărind în aer, care părea să fi fost apă pentru el, și se făcu în jurul lui ca o aureală de foc.

Omul, incontestabil, se ducea să desfacă ancora.

Când a ajuns la sol, credincioșii îl înconjurară pentru a-l captura, dar preotul le interzise să-l atingă, de teama unei crime sau a unui sacrilegiu

Scufundătorul, care părea să nu remarce ceea ce se petrecea în jurul lui, încercă să desfacă ancora și nereușind, se ridică ciudat spre nava sa, ca și cum ar fi înotat.

Apoi echipajul tăie otgonul și nava aeriană, eliberată, pluti și dispăru din priviri.

Dar ancora rămase, timp de secole, fixată în poartă, ca mărturie a miracolului”.

CAPITOLUL XXVI

SUPRAOAMENII ZBURĂTORI ȘI MISTERUL DELFINILOR

Un fapt este sigur : nimeni nu poate prezenta epava nuni OZN sau corpul unui extraterestru, sau un extraterestru viu !

Totuși, se petrece ceva în cer, extrem de misterios și atrăgător, care derutează totodată inteligența, logica și simțurile noastre.

Ca și cum fenomenele cerești nu ar ține de universul nostru cu trei dimensiuni !

De aceea noi credem că o explorare în ceea ce numim universuri paralele ar putea face să avanseze problema OZN-urilor

CIUBĂRUL LUI MESMER

Dl. André Castou, din Saint-Aignan, crede că această problemă se interferează cu cea a ciubărului lui Mesmer, care făcu să se vorbească despre el în lumea pariziană din 1778, după ce medicul german Franz Mesmer a descoperit proprietățile uimitoare ale magnetismului animal.

Acest fizician de geniu (alții îi spun șarlatan) a inventat un aparat cu magnetism colectiv, compus dintr-o cuvă din lemn de stejar de 2 metri diametru, înaltă de 0,50 m, umplută cu apă două sferturi și conținând un amestec de pilitură de fier și sticlă pisată

Peste aceste produse erau culcate sticle pline cu apă, cu gâtul îndreptat spre centrul aparatului : alte sticle identice erau așezate în sens invers. Un capac plin cu găuri acoperea ciubărul.

Prin găuri ieșeau bare de fier cu vârful ascuțit și în-doit, a căror bază era în apă

Totul constituia un fel de pilă sau acumulator de electricitate.

Pacienții puneau capătul ascuțit al tijelor de fier pe partea bolnavă a corpului, ceea ce provoca la unii dintre ei crize ce degenerau uneori în isterie colectivă, mai ales la femei.

Bolnavii, pentru a grăbi fenomenul, erau legați între ei printr-o funie groasă de care se țineau cu degetele mari.

HAIR, CIUBĂRUL ȘI LEVITAȚIA

La paroxismul excitației, ei se dezlegau, alergau, săltau cu o extremă ușurință, râdeau, se dezbrăcau, se urmăreau, având uneori stări asemănătoare actorilor hippie din Hair într-un teatru din Paris sau ca la reușita în aer liber din New York și Londra.

Mesmer pune atunci să-l ducă într-o cameră zisă „sala crizelor” sau „infernul convulsiilor”, capitonată în

asa fel încât să evite orice accident neplăcut, cu atât mai mult cu cât unii convulsionați păreau să fie proiectați în aer ca și cum erau în levitație.

Bolnavii treceau atunci printr-o stare de amortire, de depresiune și majoritatea afirma că erau vindecați de bolile lor.

Această terapeutică era cu adevărat eficace? Magnetismul animal născut de ciubărul lui Mesmer provoca cu adevărat o ușurare? Părerile sunt împărțite asupra acestor puncte.

Ciubărul lui Mesmer, experimentat mai întâi într-un hotel din piața Vendôme, apoi în hotelul Bullion, din strada Jean-Jacques Rousseau, a fost atât de renumit, încât s-au făcut aparate „pentru săraci” pe bulevard, la capătul străzii Bondy.

Despre acesta se spune că „ciubărul” din strada Bondy era o simplă imitație, adică un capac la care mil de bolnavi au credea că adesea, intervin miracole.

Timp de șapte ani mania „ciuberelor” înfierbântă populația pariziană, apoi moda trecu și Mesmer trebui să părăsească orașul; magnetismul său animal nu mai producea efectele curative și medicul fu acuzat de a fi operat mai ales punga naivilor și cu mare profit!

Unii glumeți lansară chiar, din înaltul unui imobil, un aerostat de hârtie purtând numele de „Culegătorul” cu această inscripție: „Adio ciubăr, culesul a fost făcut”.

UN PAS SPRE LEVITAȚIE

Pentru un specialist ca Dl. Castou, ciubărul lui Mesmer oferă ciudate puncte comune cu OZN-urile: „Forma circulară, lanț format de ființe umane, efecte supranormale... Singura diferență fiind că la Hotel Boullion, indivizii erau așezați în exterior, pe când într-o farfurie zburătoare ei sunt înăuntru”.

Sunt convins, adaugă Dl. Castou, că prin mijloacele pe care le are acum știința și folosind puterile niciodată solicitate de electricitatea noastră cerebrală, s-ar obține, cu un nou ciubăr a lui Mesmer, efecte înșutite și ar exista levitația de grup.

Prin ea însăși, această ipoteză este seducătoare, dar ea capătă un aspect particular când unul din corespondenții noștri, fervent „farfurist” o declară și a lui, integrând-o

Într-o ciudată teză asupra enigmei misterioaselor obiecte cerești.

TERIBILA CONFESSIUNE A D-lui B.D.

Acest corespondent, pe care nu-l putem arăta decât prin inițialele B. D. a consacrat mai mult de 2300 de ore din existența sa observației nocturne ale MOC¹ — misterioase obiecte cerești).

Fără îndoială că a folosit aici ultimele sale forțe vi-tale, ceea ce face cu atât mai tulburătoare confesiunea pe care ne-a făcut-o.

„De mulți ani, ne serie el, îmi pierd memoria având o encefalită letargică dublată de o meningită devenită cronică, căci am făcut hipoglicemie spontană, ceea ce explică tulburările mele : aure, transe, come, ataxie, epilepsie latentă, dedublări, halucinații, somnolențe, etc.

Prezint zeci de alte simptome: ataraxie, semnul lui Babinski, contractii mioclonice... dar la ce bun să le enumăr pe toate ?

Sunt deci foarte handicapat, slăbit fizic și mă târâi lamentabil.

Pe scurt, deja la epoca în care îmi petreceam nopțile observând cerul, am devenit, fără să vreau, un fel de **fakir, de medium**, capabil de a se dedubla, având halucinații ale celor cinci simțuri mai ales după fiecare dedublare.

În stare de transă, văd fantome și emit ectoplasme prin gura, ceea ce este foarte neplăcut. Mi se întâmplă, mai ales noaptea, să am halucinații tactile, auditive, gustative și vizuale !

Opt medici mi-au spus că trebuie că am leziuni cerebrale devenite cronice.

Tulburările mele, obținute în timpul muncii au fost desigur agravate prin faptul că am petrecut sute de nopți răcoroase (chiar iarna) observând farfuriile“.

Această confesiune sinceră și dramatică suscită mai întâi un sentiment de milă, apoi certitudinea că corespondentul nostru este complet dezechilibrat.

Nu recunoaște el însuși că are transe, crize, come, că

¹) MOC — Misterioare Obiecte Cerești. Poate și un joc de cu-inter-noquers(se) = a-și bate joc.

vede fantome, farfurii zburătoare, că are halucinații și că trebuie să aibă leziuni cerebrale ?

Ei bine, corespondentul nostru, nu mărturisește nimic, el spune, cu calm și precizie, cu o teribilă luciditate.

Sigur, el este grav bolnav, dar, pe drept, mărturisește această stare care motivează îndoiala noastră cu privire la justiția judecății sale corespondentul nostru susține că din contră, ea îi ușurează observarea reală a fenomenelor care scapă de obicei minților normale.

Trebuie să fi nebun pentru a gândi că o minte normală poate analiza și înțelege anormalul sau supranormalul !

În adevăr, noi n-avem a percepția decât a uneia singure din acestea trei : cea căreia îi aparținem, fie ea normală, anormală sau supranormală

În care univers evoluează farfuriile zburătoare ?

În mai multe, zice corespondentul nostru și de aceea aproape toată lumea poate vedea câteva dar realitatea fenomenului sau, pentru a spune mai bine ! manifestarea sa cea mai totală, se produce în cele trei universuri, în așa fel încât numai ființele care sunt totodată, în diferite puncte, normale, anormale și paranormale, pot asista la baletele fantastice ale OZN-urilor, farfuriilor zburătoare și la aterizările lor.

SCHIZOFREN SAU SUPRAOM ?

Trecerea de la rațiune la nebunie, de la minciună la adevăr este atât de imperceptibilă încât mereu ne-a înșelat.

Un om este zis echilibrat dacă știe să se integreze legilor convenționale ale sistemului nostru social, chiar dacă acest om este îmbibat de colesterol, intoxicat de propaganda TV, chiar dacă conduce mașina sa cu 150 la oră și a ucis câțiva pietoni sau șoferi.

În afara acestor norme convenționale, un individ prezintă simptome neliniștitoare de dezechilibru fizic și mental

Dr. B. D., care vede farfurii zburătoare, fantome, care

4) Se vorbește adesea de ființe normale (integrate vieții curente) și anormale (nebuni, adică neintegrați, rebeli la normele convenționale), dar niciodată de ființe „supranormale”. Totuși, această categorie există, ea cuprinde ființele foarte sensibile la întâmplări, mediumurite.

vomită ectoplasme este un anormal; totuși, acest diagnostic nu ar fi admis reticente de un neurolog.

Dl. B. D. este sigur un mare bolnav, dar rămâne integrat în mare parte lumii noastre perceptibile, cu această particularitate sau anomalie, că el are facultatea de a se integra în plus unui univers la care n-avem acces.

În concluzie, el posedă autentice puteri mediumice și viziunile sale, „halucinații”, pot foarte bine să se aplice fenomenelor autentice, invizibile pentru oamenii normali, dar perceptibile în supranormal.

Nu este decât o ipoteză, dar ar fi abuziv să credem că omul zis echilibrat (în raport cu normele noastre) poate înțelege și percepe prin cele cinci simțuri convenționale ale sale realitatea obiectivă care se desfășoară în universul total.

Pentru un neurolog, ca și pentru un spiritist, viziunile corespondentului nostru nu sunt deci obligatoriu fantasmă, irealități; ci poate o luare de contact cu realitatea superioară.

Este ceea ce pretinde și susține dl. B. D. cu o logică cu atât mai tulburătoare cu cât fenomenele cărora le este martor se leagă incontestabil de domeniul interzis omului zis normal : Misteriosul Necunoscut.

SHV-İȘTII ȘI CIUBĂRUL LUI MESMER

Correspondentul nostru, sub formă de ipoteză, încearcă de a găsi explicații posibile observațiilor sale.

Una din ele identifică OZN-urile și obiectele luminoase observate pe cerul de noapte cu supraoameni zburători, făcând totodată parte din natura umană, aparate intersiderale, materializări de imagini-dorințe.

Pe scurt, acești supraoameni sunt zburători SHV.!

Ei ar fi originari de pe Pământ, pe care l-au părăsit în timpuri antediluvine pentru a putea evolua în spațiul cosmic.

Dotati cu un corp fizic degenerat, dar cu un creier enorm și foarte dezvoltat ei sunt pitici prin corpul lor și uriași prin creierul și facultățile lor cerebrale.

Ei trăiesc la limitele extreme ale universului nostru; uneori ei se dedeau la experiențe : un anumit număr de SHV se reunesc într-un fel de aglomerat fizic viu care le

*) SHV = Sur Hommes Volants (Supra Oamenii Zburători).

ține loc de corp artificial uriaș. Acest complex de materie și energie constituie aparatul interplanetar propriu zis.

Dl. B. D. îl numește un „sarcosom artificial comun”. Scurtat : SAC.

SAC formează deci „farfuria zburătoare”, care în fapt, este un acumulator de creiere, un condensator de creiere, un condensator de energie neuronică sau cerebrală.

Ca în ciuberele lui Mesmer, creierele sunt bransate în serie pentru a le mări puterea, ceea ce seamănă și cu sistemul lanțului spiritist în care participanții se ating cu degetul mic al mâinilor depărtate.

Când SHV sunt în transă, complexul lor dezvoltă atunci o energie considerabilă care provoacă levitația și le permite să călătorească în spațiu. Starea de transă este de altfel naturală la el, automată, involuntară, ca visul pentru noi în timpul somnului.

Dl. B. D. nu dă nici o explicație precisă privind scopul acestor călătorii experimentale. Poate este vorba de o evoluție naturală sau de o încercare de repopulare a Terrei, dacă SHV cred că omenirea a fost distrusă de Potop.

Această rațiune ar putea explica de ce unele SAC sunt compuse din corpuri și creiere de animale — maimuțe, șerpi, câini, lei etc. — care plecate din universul lor înainte de Potop, au căpătat, în timp, un creier enorm și o inteligență înzecită.

Correspondentul nostru, care se gândește desigur la terroarele, viziunile, materializările sale, socotește că aceiași monștri din spațiu, invizibili pentru ființele prea normale și nu prea sensibile, au existat mereu și că ei sunt cei care terorizează uneori oamenii (dubluri, fantome, corpuri astrale, suflete, spirite). Poate fără să vrea.

Dar mai este posibil ca planul acestor monștri este să fie materializați Supraoameni Zburători pentru a ne disputa supremația pe Terra.

Este evident că dl. B. D. judecă, mereu în funcție de stările sale psihice și fizice, că viața este o luptă neîncrețată între oamenii normali ai Terrei și „supraoamenii” sau spiritele ce populează superlumea invizibilă.

Să spunem imediat că aceste psihoze care nasc viziuni de coșmar ni se pare că se raportează mai mult la personalitatea corespondentului nostru decât la cea a OZN-urilor.

Totuși, felul de ciocniri existând între, pe de o parte, fantome, viziuni și pe de altă parte, OZN-uri și farfurii zburătoare, este poate una din cheile enigmei ce ne preocupă.

Ni s-a părut important de a prezenta această teză în care posibilitățile de explicare evoluează de la schizofrenie la supranormal, având în chip de miră, exact mijlocul, care, după marele nostru Rabelais, era semnul clinic al bu-nului simț.

SHV : IMAGINI—DORINȚE

În marginea acestor rătăcirii, pe drumul unui adevăr greu de prins. Dl. B. D. prezintă o altă versiune mai puțin neagră și mai fascinantă plecând mereu de la Supraoameni Zburători (SHV).

SHV ar exista într-un alt univers, să spunem paralel cu al nostru, unde ei au o percepție superioară a dimensiunilor și un corp fizic.

Ei n-ar fi deci decât niște spirite cu vaste posibilități, sistemul lor de viață nereproducându-se decât în manifestările gândirii.

Ieșiți de pe Terra în epoca îndepărtată în care aveau un corp fizic, SHV, integrați în universul lor superior, au păstrat nostalgia patriei mamă, de care ar fi încă legați prin cromozomii-memorie ai lor.

La omul terestru, întoarcerea la izvoare (ar trebui spus : pelerinajul) este o dorință a inconștientului care își găsește împlinirea în vis.

În somnul adânc, cel ce doarme se identifică cu piatra, praful, cu argila din care a fost modelat sau cu neantul de unde a ieșit.

În somnul superficial, cel ce doarme reînnoadă firul cu un misterios trecut sau se proiectează într-un viitor necunoscut, pe care, în fapt, poate l-a trăit deja.

La fel SHV, în visele puternice ale creierelor lor uriașe, emit dorințe-forțe, moduri de agregare care se materializează, trecând în universul nostru, sub formă de imagini, fantasme luminoase sau uneori de creații materiale spontane și fugitive : OZN-uri și farfurii zburătoare.

Luminile și formele zburătoare observate pe cerul nostru noaptea ar fi, în această ipoteză, imagini-dorință, pro-

iecții cinematografice ieșite dintr-o altă lume, o televiziune universală sau, mai precis, rătăcirii mentale ale SHV, fără semnificații pentru Pământeni.

— Am văzut aceste proiecții televizate, zice observatorul nostru, așa cum privești Meduza sau adevărul, față în față. Am rămas fulgerat și niciodată alți oameni nu vor putea să mă creadă.

În afara acestor speculații metafizice, eventualitățile, mai aproape de realizările și tehnicile timpului nostru, trebuie studiate cu speranța de a face să avanseze problema.

CUCERIREA STELELOR ÎN 2050.

Serviciile astronautice ruse și americane au calculat că înainte de anul 2050, ei vor putea trimite nave spațiale agravitaționale propulsate de forțe magnetice sau translocate în cosmos, spre planete locuite de creaturi inteligente.

Aceste planete se află neapărat în galaxia noastră, dar sunt străine sistemului nostru solar, numai dacă Marte și Venus nu rezervă surprize exploratorilor, dar această eventualitate pare, pentru moment, extrem de mică.¹

O planetă locuită, în sensul în care îl concepem pe Terra, este un pământ prevăzut cu apă, atmosferă, vegetație și locuitori înzestrați cu inteligență, conștiință și mijloace de expresie.

Este posibil ca galaxia noastră să aibă o astfel de planetă, dar este puțin probabil ca ea să fie **identică** cu a noastră, cu o atmosferă cu aceeași proporție de oxigen și azot, cu un volum, densitate, rotație și un câmp magnetic asemănătoare.

În conjunctura cea mai favorabilă, această planetă nu poate să fie decât **analogă**, având măcar o atmosferă ușor diferită, conținând o omenire biologic alta decât omenirea terestră.

¹⁾ Precizăm din nou teza noastră cu privire la „îmîntuina” Venusienilor acum 5000 de ani: venirea lor a coincis cu venirea planetei Venus în sistemul nostru solar. Noi l-am numit Venusienii din cauza acestei coincidențe și pentru că înșiși Cei Vechi îi știau originari de pe Venus, dar poate că veneau de pe o altă planetă.

În afară de asta, repartizarea pământului și a apei nu poate fi decât relativ comparabilă cu cea a globului nostru.

Astrofizicienii se așteaptă deci, în viitor, să fie puși în fața unor creaturi gânditoare cărora nu li se poate încă bănuî natura.

FIINȚE DIN SPAȚIU CARE NU SUNT OAMENI

Unii cred că primii Extraterestri pe care îi vom contacta vor fi sau creaturi trăind în spațiul liber (creaturi plutitoare sau zburătoare) sau oameni-pești.

Ipoteza nu se sprijină pe nici o dată pozitivă.

Aceste populații pot fi la fel de bine plante, superior organizate pe plan biologic, ca și animalele: insecte, mamifere sau păsări, sau, în cel mai bun caz **oameni** prevăzuți cu un creier foarte dezvoltat, un sistem respiratoriu adaptat unei anumite atmosfere și, desigur, cu un corp și membre asigurând deplasarea și prinderea obiectelor.

Pe drept sau pe nedrept, este greu să ne imaginăm creaturi gânditoare imobile sau neputând construi ori face ceva.

Cartezianismul nostru ne împinge irezistibil să fim așa.

Dacă ființele din spațiu au o natură fizică imobilă, ar trebui să ne gândim că manifestările lor se fac prin puterea gândirii, cu posibilitatea de a o folosi în scopuri de creație.

Nu este o ipoteză inadmisibilă, deși dualitatea corp și spirit nu se impune obligatoriu.

Ființe dotate cu un intelect atât de extraordinar dezvoltat ar trebui să fie capabile de a se materializa într-o formă mobilă după bunul lor plac, sau și mai bine să-și asigure existența în mod pur spiritual.

Rațional, nu trebuie să înlăturăm această eventualitate, căci astfel de ființe, nesupuse obligațiilor fizice ale lumii noastre și aparținând cu adevărat unui univers cu mai mult de trei dimensiuni, ar putea trăi pe oricare planetă și chiar în spațiul liber, fără un corp necesar existenței lor.

Aceste spirite pure populează cosmosul, inclusiv Pământul nostru ?

Spiritiștii sunt convinși că da.

Orice ar fi, nu o asemenea populație caută cosmonauții să contacteze, ci ființe fizice, locuind o planetă dotată

cu continente și oceane, făcută din calcar, carbon, hidrogen, azot, oxigen și cu toate constituentele globului nostru.

Pe aceste baze, astrofizicienii se pregătesc totuși să intre în relații cu creaturi gânditoare, fizic constituite ca animalele și vegetalele terestre.

Substanța cunoscută a Lumii ar părea să indice că obiectele cerești negazoase sunt toate constituite din aceeași compoziție chimică.

SPAȚII POPULATE CU MARINARI

Se știa foarte bine, înainte de a „aluniza“, că Luna posedă o oarecare viață microbiană și poate, vegetală, dar că ea nu are nici oameni și nici n-a avut vreodată.

Scriitorii au anunțat că ea era locuită și deținea cheia istoriei noastre, dar acesta nu era decât un vis.

Că luna a servit drept releu pentru călătorii din spațiu nu este o ipoteză de necrezut, dar este evident că de milenii cel puțin, ea n-a avut nici atmosferă, nici populație, în sensul obișnuit al cuvântului.

În starea lor geofizică actuală, este probabil că Marte, Venus și Mercur să nu adăpostească forme de viață evoluată, deși aceste planete posedă sigur varietăți de viață celulară (în afară, poate, de Mercur, care trebuie să fie radioactivă și calcinată, ca Luna).

Mai departe de orbita noastră, pare sigur că Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun nu se pot preta la nici o conjunctură optimistă, din cauza naturii lor, a densității și frigului intens care domnește acolo.

Prima planetă „locuită“ pe care o vor descoperi cosmonauții va fi deci exterioară sistemului nostru solar.

1) După astronomul Kuiper, inelele lui Saturn sunt din amoniac solid a cărui temperatură este de -200° . Jupiter ar fi, și ea, parțial făcută din amoniac solid, ceea ce amintește de o observație asupra amoniacului. Amoniac vine de la „Ammon“ (supranumele lui Jupiter) pentru că odinioară amoniacul se prepara în Lybia, lângă templul lui Jupiter Ammon.

Când Pământenii vor debarca pe Mercur, ar fi interesant de știut dacă metalul mercur se află acolo în mare cantitate, ceea ce era opinia alchimistilor. Pentru ei, această mică planetă era generatoarea acestui metal.

Este posibil ca ea să fie aproape numai continentală sau din contră, total scufundată într-un ocean. În acest ultim caz, ființele sale gânditoare, dacă ea le are, n-ar putea fi decât marine sau amfibii.

Cum să contactezi astfel de ființe ?

Ei bine, fizicienii, biologii și chimiștii au prevăzut toate problemele și toate posibilitățile pentru a solicita atenția acestor veri din spațiu, să-i facă să înțeleagă intențiile noastre și cum să ne adaptăm la modul lor de viață.

Prima operație ar consta în a comunica prin semne, sunete, desene, scriere, sau chiar în mod telepatic.

În caz de succes, Pământeni ar studia posibilitățile de aclimatizare, fie în mediul terestru atmosferic, fie în mediul marin, având ca scop final, crearea unui om terestru prevăzut cu branhiile speciale.

Homo aquaticus, apt de a rămâne un oarecare timp în apă și de a fixa oxigenul, este actualmente în curs de mutație avansată. La el vor recurge cosmonauții noștri pentru a-i contacta pe locuitorii unei planete „oceanice”, adică total sau aproape total acoperită de ape.

Ar fi deci un fel de monstru marin ce ar fi văzut de Extraterestri și poate își vor imagina, dacă sunt relativ evoluți, că toți locuitorii Terrei sunt oameni-pești.

OREJONA, OANNES, VENUS ȘI AQUATICUS

Ceea ce cosmonauții americani și ruși vor întreprinde curând și vor reuși foarte probabil, trebuie logic prevăzut că extraterestri au putut reuși și ei în sens invers.

În zilele noastre, pe globul nostru, nici o incursiune a acestor vizitatori n-a fost dovedită.

Din contră, există toate șansele ca extraplanetarii să fi venit la noi în cursul erelor geologice trecute și chiar în timpuri protoistorice.

Cu toate că un anumit autor, puțin scrupulos, după ce și-a apropiat ideea, îi place să scrie „zeii mei”, cu privire la acești călători din cosmos, noi, cu mult înaintea lui, din 1962, am explicat îndelung că ei erau Inițiatorii și au fost zeificați de Cei Vechi.

Ori, dacă se crede că majoritatea acestor Extraplanetari erau morfologic asemenea nouă, de exemplu „Îngerii” din Biblie și din „Cartea lui Enoch”, este curios să constatăm că alții, din contră, se diferențiau printr-o anomalie sau prin atribute ce îi legau direct de mediul acvatic.

Orejona, mama și inițiatoarea Incașilor, n-avea decât patru degete la mâinile sale și **degetele erau palmate**.

Oannes, zeul Chaldeenilor, era, după tradițiile lor, civilizatorul primitiv al oamenilor. El i-a învățat literele, științele, artel, agricultura și numele său în syriană înseamnă STRĂIN !

După Bérose, era un monstru, jumătate om, jumătate pește, care venea din marea Erythreeană.

Venus, divinitate greacă și romană din Olimp, era născută din spuma mării, ceea ce nu se depărtează de tezele biologilor care spun că orice viață animală s-a născut în mediul marin.

Nu este chiar o experiență de încercat, dar s-a remarcat că pruncul înoată fără să fi învățat, sau cel puțin se adaptează natural la înot.

În rezumat, în timpurile noastre, ale cercetării științifice și, fără îndoială, apocaliptice, se observă două fenomene care au între ele o legătură fantastică :

— Oamenii pleacă să cucerească planetele și poate acestea sânt cele din care au ieșit strămoșii lor.

— Savanții lucrează să realizeze un prototip de om apt de a se mișca și chiar a respira direct oxigenul din mare : **homo aquaticus** (omul-pește)

Totul se petrece ca și cum Pământenii aveau premoniția că **homo aquaticus** va servi curând la aclimatizarea unei specii umane hybride pe o planetă supusă, în principal, condiționării marine.

În concluzie, omul tinde să **redevină** pește, ceea ce este, într-un fel, natura sa din pântecel mamei !

DELFINUL, STRĂMOȘ AL OMULUI

Nici un animal nu ne dăruiește atâta prietenie dezinteresată ca delfinul.

Niciodată el n-a atacat omul¹, mereu aleargă spre el arătând mii de semne de încredere și dragoste.

Aceste sentimente mișcătoare ne fac să credem că, odinioară, delfinul trebuie să fi fost pentru noi un tovarăș credincios și poet, chiar, o specie de om, **homo sapiens** paralelă, dotată cu o mare inteligență și limbaj².

Delfinul are ca strămoș creodontul, care trăia acum 100 de milioane de ani, atât pe pământ cât și în mare.

De la acest strămoș îndepărtat, el a păstrat, prin scheletul său, urme de labe cu degete articulate, șolduri și vertebre.

Ca și omul, delfinul trăiește într-o societate organizată, cu legi, rituri și obiceiuri și poate suferi de afecțiuni ca: infarcturi, congestii cerebrale, boli de stomac.

Foetusul său este atât de asemănător cu foetusul uman încât fiziologii au serioase motive să creadă că cele două specii ar putea descinde dintr-un strămoș comun.

Este ceea ce spun tradițiile: **delfinii odinioară, erau oameni**, ei vorbeau și păstrează încă nostalgia acestei vârste de aur, îndepărtate.

Fenomenul este pe cale să se petreacă în zilele noastre, după cum o dovedesc niște experiențe reușite în America.

Dacă oceanele acoperă astăzi șapte zecimi din suprafața globului, este aproape sigur că întinderea lor era și mai mare în erele geologice anterioare.

Nu este deci nerațional să credem că prima creatură gânditoare a fost un animal marin: delfinul, pentru a formula complet gândul nostru.

În milioane de ani, mutațiile acestui animal gânditor, dotat cu un creier important, au putut foarte bine

1) În Insula Levant, în 1969, un vilegiaturlst criminal a ucis un delfin cu o săgeată de pușcă-harpon, faptă glorioasă care l-a adus disprețul tuturor naturiștilor.

Sigur, astfel de acte de sălbăticie sunt extrem de rare, dar nu ar fi de dorit ca delfinul, la fel ca omul, să fie plasat sub protecția unei legi riguroase ?

2) După inițiatul Marcel Sourbieu, autorul „Infernalei Misiuni” (va apare), au fost încercate odinioară experiențe de inseminare de către Keroubimi (ingeri) și ei au ajuns la un monstru foetal uman: delfinul. Germanii, pentru că n-au putut evolua altfel, au adoptat stadiul amfibiu. De aici facultățile evasi umane ale delfinului, cu posibilitatea de a evolua spre uman în anumite condiții favorabile hibridării. (n.a.)

să evolueze spre o formă amfibie, apoi specific terestră, pe măsură ce continentele ieşeau din abisuri.

Omul, în acest caz, ar fi punctul terminus al acestei evoluţii, delfinul actual fiind fie un tip primitiv, fie o specie retrogradată, condiţionată să rămână în mediul marin.

Nu este decât o ipoteză, dar care ar explica afecţiunea extraordinară a animalului pentru om : amândoi ar fi fraţi din aceeaşi rasă.

DELFINUL : EXPERIENŢA EXTRATERESTRILOR

La drept vorbind, această genealogie umană nu este satisfăcătoare dacă se ţine seama de o dată tradiţională, fantastică şi totuşi verosimilă : omul evoluat este descendentul Extraterestrilor.

Sigur, delfinul şi **autohtonul terestru** au poate o origine comună ¹, dar alte ipoteze trebuie să fie luate în seamă.

Dacă cosmonauţii noştri debarcă într-o zi pe o planetă „oceanică“, homo aquaticus ar fi necesar pentru a asigura contactul cu creaturile marine ale acestei planete ?

Biologii ruşi şi americani care la serviciile de cucerire spaţială prevăd aclimatizarea delfinului la existenţa extraplanetară. Ar fi primul stadiu al colonizării, al doilea fiind climatizarea lui homo aquaticus.

Ori, ceea ce s-a prevăzut în programul spaţial din sec. XX a avut aceleaşi cauze ca acum mii dacă nu milioane de ani.

Calculul probabilităţilor nu dă decât foarte puţine şanse concomitenţei a două civilizaţii de fiinţe gânditoare în universul nostru restrâns ².

Dacă extraplanetarii au vizitat Terra odinioară, să spunem în era terţiară, ei au găsit-o mai mult de trei sferturi scufundată în oceane.

Nici o fiinţă gânditoare nu exista, se crede, la acea epocă, dar animalitatea cea mai evoluată era poate de natură marină.

¹) Problema originii noastre nu este împinsă decât mai departe în timp. Omul extraterestru nu este poate el însuşi decât un descendent mutant al delfinilor extraterestri !

²) Numai dacă Extraplanetarii superiori au rezolvat problema timpului.

Atunci, ce au făcut cosmonauții anului 1.000.000 înaintea erei noastre ?

Trebuie să ne imaginăm, dacă legătura a avut loc, că ei au experimentat prototipuri de aclimatizare aduse de pe planeta lor : yéti pe pământurile noi și delfinul în ocean¹.

Fără îndoială au experimentat și alte implanturi : monștri jumătate oameni, jumătate șerpi; jumătate oameni, jumătate cai, sfîncși sau fiare hibride, a căror urmă n-a fost conservată decât prin amintirea luptei în care s-au încăierat oameni și monștri pentru supremația terestră.

Dacă delfinii au această inteligență excepțională, este pentru că biologii extraterestrii le-au grefat odinioară creiere umane ; numai dacă cosmonautul din era terțiară n-a fost un homo aquaticus, morfologic apropiat de cetacee !

Și apoi s-au scurs mii de ani ; inițiatorii n-au revenit sau au abandonat experiențele lor ; *homo sapiens* se afirmă, în timp ce delfinul pierde încet, încet calitățile sale intelectuale.

A fost totuși o epocă de integrare, cea despre care tradiția face caz, când delfinii și oamenii conversau între ei.

După Potop, omul coborî la ultimul nivel al stării sale gânditoare. Este posibil ca dispariția sau supraviețuirea calităților lor originale să fi permis atunci delfinilor sau unui delfin mutant, să joace rolul lui Oannes.

Este o ipoteză care nu trebuie să fie înlăturată.

OREJONA VENEA DE PE O PLANETĂ „OCEANICĂ”

Legenda Orejonei suscită o explicație mult mai rațională.

După tradițiile incașe, o aeronavă mai strălucitoare decât Soarele se așază într-o zi pe malul lacului Titicaca. O frumoasă femeie coborî, ea era originară de pe planeta Venus și deveni mama omenirii terestre.

¹ Poate încercau să aclimatizeze o specie de om care a fost o experiență reușită 100%, singura care s-a aclimatizat perfect și a beneficiat de un intelect valabil. Pămîntenii, în această ipoteză, ar fi asemenea genitorilor lor, dar de talie sensibil mai mică.

Tradițiile raportează că inițiatorii, zeii primitivi, erau uriași.

Numele său, „Orejona“, i-a fost dat pentru că, precum zeii și ființele de origine ilustră : Buddha, Baal, zeii din insula Paștelui, de la Tiahuanaco, din Tula, ca și sfinxul de la Ghizeh, ea avea urechi mari. Craniul său era de formă alungită în sus, mâinile și picioarele nu aveau decât patru degete palmate.

Orejona venea cu adevărat de pe planeta Venus ? N-am putea să dovedim, dar este posibil, căci această relatare are prea mulți numitori comuni cu legendele privind pe inițiatorii Magilor, Chaldeenilor și Fenicienilor pentru a nu putea crede în coincidențe. Printre altele, personajele misterioase gravate pe Poarta Soarelui la Tiahuanaco, pe capul cărora sunt destinate ciudate aparate zburătoare și un fel de costume de scufundat, n-au decât patru degete la fiecare mână !

Coincidențele exagerate, ca aceste mâini palmate, acest scafandru, semnificația venusiană ce se dă Porții Soarelui, identitatea venusiană a Orejonei. Oannes Inițiatorul — peste trăind în aceeași epocă și afirmația, repetată de Cei Vechi, că Venus era zeița apelor, dau de gândit.

Oricât de fantastică ar fi credința în autenticitatea venirii pe pământ a Orejonei, ea este mult mai rațională decât negarea tradițiilor, repetate de mii de ori de cronicile lumii întregi.

Trebuie deci să admitem că Orejona aparținea unei omeniri gânditoare, jumătate continentală, jumătate acvatică și venea de pe ceea ce numim, o planetă „oceanică“.

Dacă veniții din spațiu din această epocă au avut aceleași griji ca și astrofizicienii din sec. XX, au trebuit să încerce să aclimatizeze pe Terra un animal.

În această ipoteză deja examinată, dar sub un unghi diferit, mesagerul unei planete „oceanice“ nu putea să fie decât delfinul, inteligent și vorbitor, condiționat științific — tot cu o grefă a croierului — pentru a iubi omul și a suferi farmecul magic, melodios, al vorbirii sale.

MISTERUL SIRENEI ȘI AL MELUSINEI

O altă ființă marină, legendară, dar care a avut poate o autentică existență, este sirena Anticilor în care s-au vrut să se vadă lamantinul, sau vaca marină.

Sigur, sirenele scumpe lui Homer și seducătoarele istetului Ulisse, n-au existat decât în imaginația Grecilor, dar este totuși curios de notat că ele aveau un cântec magic și un limbaj.

Trebuie să stabilim o corelație între ele și, delfini cărora ele ar fi putut să le fie strămoși în timpuri preistorice. Nu cumva ele sunt veriga între ei și o specie de homo acvaticus extraterestru ?

Homer, acum trei milenii, atribuia sirenelor o formă umană, ca a zeitelor și nimfelor. Mult mai târziu s-a făcut din ele ființe marine cu bust de femeie.

Ovidiu zice că ele aveau aripi, ceea ce arată deteriorarea legendei și, în consecință, o posibilă realitate originală.

Ca Orejona, ca Oannes omul-pește, sirenele erau inițiatoare, Cunoscătoare, ceea ce nu te lasă netulburat !

În Odissea, ele strigă lui Ulise :

„Apropie-te, generosule Ulisse... pentru a admira dulcea armonie a cântecelor noastre și a afla despre noi o mulțime de lucruri... **căci nimic din ceea ce se petrece în acest vast univers nu ne este ascuns**“.

Ele au tăcut, zice tradiția, în timpul întâlnirii lor cu alți mari inițiați care erau Argonautii.

Orfeu a știut să le farmece cu lira sa și, de ciudă, ele se aruncară în apă și se transformară în stânci...

Încă odată, misterul zeilor-pești, delfini și sirene ne duce în domeniul Inițierii până la ultima din sirenele celtice : Melusine, femeia-șarpe cu cânt melodios sau dramatic, a cărei grotă este fântâna din Sé (a Cunoașterii) la Coulombiers, în Poitou.

Oricare ar putea fi misterul delfinului și a Inițiatorilor jumătate oameni, jumătate pești (sau jumătate șerpi), el ne solicită atenția spre un Misterios Necunoscut care pare să se interfereze cu Inițiatorii Extraterestri.

Noi nu știm ce sunt OZN-urile, dar, în ipoteza în care universul este un imens organism viu și fiecare planetă o parcelă a acestui organism, se poate crede că omul are un rol de jucat, imens și necunoscut, analog poate celui al ADN-ului, acest mesager al vieții celulare.

Destinul nostru este, fără îndoială, de a merge într-o zi pe stele, așa cum misiunea ființelor gânditoare din cosmos este de a veni pe Terra pentru a-i aduce noi

germeni de viață și o hibridare benefică. Dar schimburile, legăturile, interacțiunile nu se petrec probabil cum ne închipuim noi, căci suntem sugrumați de sistemul nostru dimensional pentru a înțelege și imagina.

Totuși, deja, în mică măsură, fizicienii detectează și captează acești mesageri ai altor lumi care sunt neutrinii și particulele cosmice.

Dovadă că toate universurile au un mijloc de comunicație și că se vizitează mutual.

Atunci, poate curând, un adevărat savant, astrofizician, chimist sau mare inițiat, va găsi cheia de aur care ne va permite să dăm un sens convingător acestor mesaje sau acestor mesageri pe care nu știm să le descifrăm sau să-i vedem deoarece timpurile încă n-au venit.

— Sfârșit —

Traducerea:

SILVIU LAMBRINO

C U P R I N S

PREFAȚA : Piramida din Franța — Misterul lui Isus — Sunt un eretic — Inițiere și Știință	5
---	---

F A N T A S T I C

CAPITOLUL I : CANDELABRUL DIN ANZI ȘI MISTERUL DE LA NAZCA	9
---	---

Marele om din Wilmington — Urme misterioase — Miracolul nisipului de aur — Candelabrul din Anzi — Semnul tabu-ului — Pampa de la Nazca — Munca unui popor exterior pământului — Desenele sunt posterioare liniilor — Incredibil și totuși adevărat ! — Cheia este pe Venus ? — O minte extraterestră.

CAPITOLUL II : MISTERUL PARALELEI 35°	22
--	----

Dispar Yachturi — „Marie Celeste”, vasul fantomă — Un lucru ciudat — Iată Atlantida — Miraj sau insulă nou-născută ? — Coincidențe exagerate — Forțe oculte își băteau joc de Crowhurst — Lucrul ciudat te face nebun — Magia savanților.

CAPITOLUL III : ROMBUL MAGIC	30
---	----

Dispar cinci bombardiere — Marea este bizară — O gaură în mare — Trecerea în a 4-a dimensiune — O gaură în univers — Țara unde timpul încetează să curgă — O zonă magică.

S T R A M O Ș I S U P E R I O R I

CAPITOLUL IV :

I. STRAMOȘII NOȘTRI NU ERAU MAIMUȚE	38
--	----

Nimic nou sub soare — Omul este în regresie ? — Ei lucreau bronzul dar nu l-au inventat ! — Noi nu coborâm din maimuțe — Omul este un extraterestru — Ipoteză minunată.

II. OPT GREFE PE INIMĂ ACUM 100.000 DE ANI . . . 44

Schelete de acum 100.000 de ani — Operație Chris Barnard — Inimă grefată în timpul faraonilor — Inițiatorii extraterestri.

CAPITOLUL V : POARTA SOARELUI ȘI INSOLITUL DIN OCCIDENT . . . 49

Kemko în Peru — Ollantaytambo — Machu Pichu : misterul pietrelor — Miracolul inca — Tiahuanaco — Bretonii din San Augustin — Medzamor : Uzina de oțel de acum 5.000 de ani — Știința și metalele insolite — Menhire pe lună — Cea mai veche cizmă din lume — Un fallus dintr-un metal necunoscut — Pietre în levitație.

CAPITOLUL VI : MITOLOGIE CELTICĂ, MAREA PIRAMIDA DE LA PLOUEZOC (FINISTERE) . . . 61

Cele trei invazii — Tuatha De Danann — Mayașii din Mexic revin în Europa — Marea piramidă a Celților la Plouezoch — Ea măsoară 77 m lungime — Piramida de la Carnac — Ei au venit cu niște aparate zburătoare la 1 mai — Eva-Mai — Istoria lui 1 mai — Druzii care ucideau — Baal adorată sub stejari — Evreii au adorat pe Baal — Adevăratul druidism — Dana, Odin, vitelul de aur și tribul Dan — Lug, Ptah și Apollon — Occidentul a fost sabotat — Celții au colonizat globul.

CIVILIZAȚII PIERDUTE

CAPITOLUL VII : CIVILIZAȚII MISTERIOASE . . . 78

Otaria de la Fontainebleau — A pune carul înaintea boilor — Ei făceau batoane din peroxid de fier — Calul minunat — Generatorul de plasmă al faraonilor — Sufletul universului — Pietrele din Guatemala — Insolita Petra — Cel mai vechi popor din lume — Un templu în „sertao“ brazilian — Lampadare electrice — Stânca iradiantă din Ylo — Comoara celor trei Picos.

CAPITOLUL VIII : ATLANTIDA REAPARE . . . 91

Inițiatii știau — Z'durile de la Bimini — Secrete îngropate la Bimini — Pietrele atomice — Cetatea Condorilor — Imperiul invizibil al R+C — Atlantida va reapare — Ultimii Atlanți — Caldeiras din Azore — Lacul celor 7 cetăți — Statuia din Corvo — Homo Atlanticus.

CAPITOLUL IX : PĂMÂNTUL LUI MU . . . 106

Pământul — mama originară : Pangea — Gondwana — Lemuria — Mu, Uighuria, Gondwana, Atlantida și Pământul lui Istar — Svastika + Sauvastika ! — Imperiul arian Uighur — Afirmații fără dovezi — Invențiile lui Churchward — Vestigii care vorbesc — Arcada de la Tongatabu — Coloanele din Mariane.

CAPITOLUL X : MISTERIOASA INSULA A PAȘTELUI . . . 118

Drumul statuiilor — Patru degete ca la Tiahuanaco — Omul-pasăre — Statui anti-asiatice — Navigatori albi cu ochii ovali — Moași cu Pukaos — Mitul oamenilor de piatră — Pălăria statuiilor — O istorie despre cosmonauți — Războiul idolilor.

INIȚIERE

CAPITOLUL XI : LEUL VERDE AL INIȚIATULUI . . . 128

Inițiere — Divulgare și secret — A excita regiunile misterioase — Cutia Pandorei — Falsi sfinți și falsi inițiați — Adevărații inițiați : Sfântul Martin și Sfântul Vincent — A moșteni pe tatăl său — Al 3-lea ochi — Simțurile și inteligența — A deveni intelectual puri — A ucide ignoranții — Cupa lui Braga — Memoria materiei — Fantomele de la Hiroshima — Răzbunarea stejarului sacru — Miracol în pădurea de la Broceliane — Radiestezie — Astrologie.

CAPITOLUL XII : APA-MAMA ȘI ELIXIRUL NEMURIRII . . 145

Polywater — Ciclul apei — Creația vieții — Marca Operă — Cel care merge pe ape — Oannes, Melusine și oul primordial — Tu ești praf și apă — Semi-secretul alchimistilor — Broasca râioasă din cărțile de farmece — Broasca râioasă inițiată — Elixirul nemuririi — Apa-mamă din stâncă și cristelnițele de botezat — Sarcofagul din Arles-sur-Tech — Pietre cu urme — Piatra astrologică din Merliere — Pietrele fasonate.

CAPITOLUL XIII : REINCARNAREA ȘI UNIVERSURILE

PARALELE 162

Fără reincarnare la Egipteni — P tagora nu credea — Glumele lui Platon — Purgatoriul sufletelor — Reincarnarea nu este canonică — Biologii spun : nu ! — Timpul lucrează contra sistemului — Escatologia idealistului — Marea teamă a cărbunarului — Reincarnare și universuri paralele — Milă pentru animale și plante — Dumnezeu nu face contracte — Schimbare de orbită și de univers — Sufletul — Patru... opt... n... dimensiuni — Universurile paralele și universul total — Materia moare, sufletul rămâne disponibil — Când inițiatul se reîncarnează — O abordare științifică.

A P O C A L I P S U L

CAPITOLUL XIV : CONTESTAREA 181

Trei cicluri solare — Animalele au contestat — Timpuri de apocalips — Mao-Tse-toung — Dragostea : un concept satanic — Omul cu măgar și omul cu Rolls — Contestatarii din 1407 — Pré-aux-Clercs și balul quat'zart — Rabelais și contestatarii din Montpellier — Beethoven și petomanul.

CAPITOLUL XV : EROTISMUL	193
Pomul vieții — Păcatul originar — Lingamul — Subtilitate orientală — Khajuraho — Ciudată devoțiune lui Siva — Arborele din Jesse și femeia stacojie — Cântarea Cântărilor — Taurul Apis — Târgul sexului.	

CAPITOLUL XVI: IMAGINEA ELECTRICA A SEXUALITAȚII	206
Podoabele și pietrele prețioase — Explicația telepatiei — Penele și undele sonore — Colierele sunt condensatoare — Armonia sexuală — Swapping — Mirosul sui generis și aurograma — Parfumul sexual este animalic — Nasul oamenilor preistorici — Violul legitim — Amprenta — Fetele vor fi mai frumoase în 1986.	

S E C R E T E L E V A T I C A N U L U I

CAPITOLUL XVII: EVANGHELIILE AU FOST MODIFICATE	218
Nici un fel de documente autentice — O sută de evanghelii — Sfântul Augustin dă garanția — Evanghelia indoeuropeană a lui Ioan — Ciudatul Domn Cirint — Papii și Charlemagne corectează evanghelia — Gutenberg și evangheliile — Adevărata rugăciune a Creștinilor — Întinsele pustiiuri din Paradis.	

CAPITOLUL XVIII: BIBLIA A FOST FALSIFICATĂ . . .	227
Cele 15 porunci — Legea lui Dumnezeu este ridiculizată — Dumnezeu este excomunicat — Biblia este un roman — Yahwe nu era dumnezeul Evreilor — Y S S 'L , dumnezeul Fenicienilor — Oamenii sunt mai înțelepți decât Dumnezeu.	

CAPITOLUL XIX: AFACEREA IUDA	235
Isus, rege politic — Evanghelia Evreilor — Isus și puii de leu — Isus și învățătorul — Black-out asupra Apostolilor — Afacerea Iuda — Iuda inițiatul — Isus refuză de a fi salvatorul — Iuda-roșcatul.	

CAPITOLUL XX: IPOTEZE—SACRILEGII	246
Ce gândesc raționaliștii — Necunoscut în timpul său — Invenții pioase și false mărturii — Falsul la Flavius Josephus — Un hippie numit Isus — Apostoli mai curând bizași — Echivocul sfântului Ioan — Sforăitorii de pe muntele Măslinilor — Apostoli: niște drogați — Nepentes-ul lui Homer.	

CAPITOLUL XXI: EVANGHELIILE AUTENTICE	254
Botezul lui Isus — Ebionit = Esenian — Evanghelia de la Khenoboskion — Isus, un Esenian.	

CAPITOLUL XXII: ADEVĂRATUL ISUS	259
Isus incendiarul — Manuscrisele de la Marea Moartă — Adevărații aleși, popor ales, popor misionar — Esenienii — Campionii adevărului — Adevăratul Messia: Melchisedech — Maestrul Justiției — Femeia, creatura diavolului — Cutremur pe Golgotha — Isus nu era mort — Evreii biblici —	

Creștinii — Maestrul Justiției se numea Isus — Isus contes-
tatar — Esenian — Ființa hermafrodită — Inițiere sau eroa-
re — Operația Isus — Substituirea lui Isus — Messia — Mao-
Tse-tung—Dumnezeu.

CIUDAȚENII

CAPITOLUL XXIII: ARSENIC ȘI NOUTAȚI INVECHITE . . . 283

Rețete pentru a trăi mult timp — Minister al Aerului în
1740 — Crima perfectă a lui Leonardo da Vinci — Fluvii
sub Paris — Piatra cu picioare — Slujbă religioasă pe
Lună — Stânga este obscenă — Înțeleptul Solomon era un
magician — Inelul lui Solomon — Samurul care taie piatra
și metalul — Istoria covorului zburător — Moartea lui So-
lomon.

VRAJITORIE

CAPITOLUL XXIV: VRAJITORII DIN ȚARILE MINUNATE . . . 292

Satul celor două vrăjitoare — Puncte negre pe Terra —
Magie telurică la Nanterre — Farmece pentru a înlănuți o
inimă — Iarba vrăjitorilor — Doctorul și crocodilii — Ritul
sângelui — Școală de magie neagră din Paris — Soemond
Magicianul — Coloana infamă.

MISTERELE DIN CER

CAPITOLUL XXV: STRĂINII VENIȚI DIN CER 303

Punctul de vedere raționalist — Nici un OZN în Israel —
Străinii veniți din cer — Vimanele din Sanarangana Sou-
tradharj — Cosmonauții din grotile din Australia — Avio-
nul venusian de la Olbia — Adoniesis, savant extraterstru
și remediu contra cancerului — Niște extraterestri operează
o Egipteancă — Monstrul din pădurea Moulière — Mon-
strul din spațiu — Armstrong a văzut Seleniți — Nava ae-
riană din Cloera.

CAPITOLUL XXVI: SUPRAOAMENI ZBURĂTORI ȘI MISTERUL DELFINILOR 314

Clubărușul lui Mesmer — Hair, ciubăruș și levitația — Un pas
spre levitație — Teribila confesiune a dlui B. D. — Schi-
zofren sau supraom? — SHV-ii și ciubărușul lui Mesmer —
SHV: imagini — dorințe — Cucerirea stelelor în 2050 —
Ființe din spații care nu sunt oameni — Spații populate
marine — Orejona, Oannes, Venus, și homo aquaticus —
Delfinul: experiență extraterestră — Orejona venea de pe
o planetă „oceanică” — Misterul Sirenei și al Melusinei.

Tiparul executat la SC „GRAFICA PRAHOVEANĂ” SA
sub comanda nr. 14066